

MARIUS TRIPON

**OARE M-A IERTAT
DUMNEZEU?**

Volumul X

**52 de mesaje
pentru
52 de săptămâni**

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2012 S.P.M.C.R.
Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din *Biblia*, versiunea Cornilescu, 1923.

Editarea: *Cornelia Costi*
Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*
Coperta: *Marius Tripon*

Din dorința de a fi folositor Iubitului Stăpân și din simțul unui suflet veșnic îndatorat s-a născut în mine dorința ca în cuvintele mele simple să scriu aceste mesaje, care să îndrume spre „Cel Bun“, să hrănească și să încurajeze sufletul doritor de Dumnezeu. Dorința mea este ca Duhul Sfânt să dea autoritate și gust acestor mesaje, astfel ca sufletele care nu-L cunosc pe Blândul Păstor să poată primi cel mai important și cel mai mare drept oferit muritorilor și anume „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu“. Acest „DREPT“ dă libertate sufletului încătușat și face posibilă trăirea unei vieți împlinite și fericite, cu foloase veșnice. Scopul, ținta și cercul de audiență intenționat pentru aceste mesaje sunt sufletele scumpe ale oamenilor din regiunile țării unde nu sunt case de rugăciune, unde ei să audă vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cartea aceasta se distribuie gratuit, pentru că și eu am primit totul în dar. Ea este scrisă în cuvintele unui emigrant român care, ca și copil acum câteva zeci de ani, s-a stabilit în străinătate. A lui Dumnezeu să fie toată slava și mulțumirea pentru harul de a putea fi de folos Împărăției Lui.

Marius Tripon

Decembrie 2012

CUPRINS

1. Oare m-a iertat Dumnezeu?	11
2. Scăpare din groapa pierzării	21
3. Tu ești ucenicul Lui!	30
4. Cum să mori ca un profesionist	38
5. Desfășurarea planului de salvare	47
6. Spulberarea unui vis	55
7. Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu	63
8. Fă ce trebuie, când trebuie!	72
9. În căutarea fericirii	80
10. Cuvinte bune și cuvinte rele	88
11. Credința care mântuie	96
12. O tocmeală interesantă	104
13. Biserica Domnului Isus și cealaltă biserică	112
14. Cine nu vede?	121
15. Întemnițatii care și-au eliberat temnicerul	129
16. Nu vă certați!	137
17. Te ridici sau te cobori?	145
18. Încrederea în Dumnezeu	153
19. Costul de a crede că nu ai greșit	161
20. Lucrarea începută de Dumnezeu	170
21. Trebuie să învățăm să iubim	178
22. Omul care a rămas fără întrebări	186
23. Cine este Domnul Isus?	195
24. Trăirea în trecut	203
25. Socotit vrednic de încredere	212
26. Ascultarea – etalonul credinței și al dragostei	220
27. De ce stați ?	229
28. Conflictul	237
29. Sfășitul este aproape!	246

30. Să ne păstrăm cugetul curat	254
31. Au ajuns în Canaan	262
32. Când auzi glasul... ..	270
33. Diferiți, dar la fel	278
34. Ce protejezi mai mult?	287
35. Puțin aluat	295
36. Oferta zilei de astăzi	304
37. Căsătoria ținută în cinste	312
38. Pseudodragoste	321
39. Să nu te abați nici la dreapta, nici la stânga	329
40. Un popor care poartă Numele lui Dumnezeu	337
41. Dumnezeuul științei	345
42. Mustrarea fariseilor	353
43. Este Domnul cu noi?	361
44. Cum să ajungi mare	369
45. Jocul de a te da drept altul	378
46. Cum să ieși basma curată la judecată	387
47. Chemarea la mărturie	395
48. Este ascultarea ta de Dumnezeu de vânzare?	403
49. Omul căruia i-a venit mintea înapoi	412
50. Nu am ce să pierd!	421
51. Ce te lasă inima să dai?	429
52. Spargerea unui tipar	437

MĂRTURISIREA UNEI MINUNI FĂCUTE DE DUMNEZEU

„Nu uita să lauzi faptele Lui, pe care toți oamenii trebuie să le mărească!” Iov 36:24

La recomandarea editorului, spre slava lui Dumnezeu, am decis să scriu câteva rânduri despre o experiență personală de vindecare pe care am trăit-o în iarna anului trecut. Indiferent câte definiții am căuta să dăm stării de mântuire, ea nu poate fi înțeleasă decât prin experiența personală a unei pocăințe adevărate. Tot așa, a vorbi despre minunile făcute de Dumnezeu și în mod specific a vorbi despre vindecarea de o boală incurabilă este o lucrare care nu poate fi înțeleasă de nimeni mai bine decât de acela care a experimentat o astfel de vindecare. Am găsit de bine să scriu această mărturisire, pentru că o astfel de minune făcută de Dumnezeu poate întări credința altora și dovedește încă o dată că Dumnezeu nu a schimbat nimic în felul Lui de a lucra în Biserica Sa de pe pământ.

În vara anului 2009, când m-am întors acasă dintr-o călătorie pe care am făcut-o în România, datorită unei crize de rinichi și convins de durere m-am văzut silit să merg la spital, până atunci încercând să atribui starea de continuă epuizare fizică pe care o simțeam pe seama bătrâneții sau a greutății prea mari. La spital mi s-a spus că pe lângă problema cu rinichii aveam o problemă mai mare, și anume că ficatul nu mai lucra. A urmat internarea în spital, iar după ce am revenit acasă au urmat multe vizite la medici specialiști, cei mai renumiți fiind la Mayo Clinic în Rochester, Minesota, Statele Unite ale Americii, unde am mers de șase ori. La computerul tomograf, care îți fotografiază trupul în feli, am putut să văd pe ecran petele de cancer de pe ficat, care creșteau de la o vizită la alta și mi s-a spus că singura scăpare pentru mine este un transplant de ficat, care era promis împreună cu o sumedenie de „dacă”. În consecință, îmi făcusem socotelile vieții și îmi

alesesem chiar și culoarea sicriului, pentru că după timpul pe care mi l-au mai dat medicii de trăit, acum, când scriu aceste rânduri, trebuia să fiu plecat deja de pe pământ, dar planul lui Dumnezeu pentru mine s-a dovedit a fi altul pentru această vreme.

În luna februarie 2011, am fost vizitat de un frate credincios, mai în vârstă, care a venit din California în Idaho, unde locuiesc, trimis de Dumnezeu cu o misiune specială. A venit la mine acasă și după ce mi-a făcut ungerea cu untdelemn în Numele Domnului Isus s-a rugat pentru mine, punându-și mâinile peste mine, întocmai cum a spus Domnul Isus în Marcu 16:18. Am simțit atingerea Duhului Sfânt și din acea zi am început să mă simt tot mai bine.

După două luni am mers din nou la clinica din Rochester, unde, ca de fiecare dată, am început cu analizele de sânge și verificarea la computerul tomograf, după care a urmat vizita la medic. La acea vizită, ca de obicei, a pus pe ecran pozele făcute în acea zi la ficat ca să vadă cât a înaintat boala de la ultima vizită, dar când a pus poza pe ecran a spus că nu știe ce s-a întâmplat și s-a dus și a chemat un alt medic. Apoi a mai chemat încă doi medici, dar toți au rămas la fel de nedumeriți, fiindcă nu au mai putut găsi petele de cancer pe ficat. Medicul mi-a spus că nu știe ce s-a întâmplat și că nu mă mai internează a doua zi, după cum era planul lui, pentru că ficatul nu mai avea nevoie de vindecare, fiindcă nu mai găseau cancerul.

Eu am știut că acesta va fi rezultatul căutării lor, dar m-am dus ca să le pot spune că este Cineva care vindecă și-ți dă șansa de a trăi chiar și atunci când medicii spun că nu mai există. I-am mulțumit și Îi mulțumesc lui Dumnezeu și fraților de pretutindeni care s-au rugat Domnului pentru mine ca să am parte de atingerea Lui vindecătoare. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această experiență care mi-a schimbat viața, dându-mi cu totul o altă perspectivă a ei cu privire la ce este și ce nu este important în viață. Dacă înainte în cărțile scrise am menționat „simțul de suflet veșnic îndatorat“, acum mă simt și mai dator față de Dumnezeul care poate alege să ne tămăduiască în virtutea rănilor Lui de la Golgota și doresc să folosesc această viză de prelungire a vieții pe pământ ca o oportunitate de a lucra pentru slava Împărăției lui Dumnezeu.

Toată slava să fie a lui Dumnezeu!

Marius Tripon

1

OARE M-A IERTAT DUMNEZEU?

„Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.“

Romani 5:18

În lipsa unei experiențe miraculoase, una dintre întrebările care adesea se blochează în traficul gândirii unor oameni care-L caută pe Dumnezeu este: „Oare m-a iertat Dumnezeu?“ Această întrebare, atunci când nu primește un răspuns pozitiv, poate produce deranjamente serioase înăuntrul minții omului, lipsindu-l de pace și bucurie. Cuvântul Domnului ne spune că cei răi n-au pace (Isaia 48:22) și ni se pare normal acest lucru, dar nu este cu totul neobișnuit să găsim, chiar în rândul celor ce poartă numele de creștini, suflete care sub atacul nevăzut, dar simțit al potrivnicului nu au pace în adâncul sufletului lor și ajung să se întrebe: „Oare ne-a iertat Dumnezeu?“ Este întrebarea care trebuie să-și primească răspunsul înăuntrul sufletului nostru prin Cuvântul Scripturii, care este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, altfel ea va reveni mereu.

Această iertare mult dorită de om, pe care o simte sufletul ce trece de la întuneric la lumină, o poate da numai Dumnezeu atunci când credem Cuvântul vieții, care ne este vestit nouă personal. „Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de

la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, IERTAREA de păcate și moștenirea împreună cu sfinții“ (Fapte 26:17, 18). Nevoia de a ști că ești iertat de Dumnezeu este una dintre nevoile dureroase ale omului născut în păcat, însă pentru ea există o soluție divină.

Toți oamenii tânjesc după această iertare și după a se ști în relație bună cu Dumnezeu, chiar și aceia care din cauza mândriei lor nu admit acest lucru, ci aleg mai bine să-și pună o mască a nepăsării. În spatele unei astfel de măști există un suflet cu un cuget chinuit ca de un coșmar, care revine mereu și în care se aude: „Ești vinovat! Ești păcătos!“ Jurnalele medicale ne spun că mai mult de jumătate dintre cazurile de boli psihiatrice au la bază simțul vinovăției de care, așa după cum unii știm din experiența personală, oamenii nu scapă pentru că nu au de-a face cu acest simț chinuitor într-un mod potrivit. Un om care mai are conștiința vie nu poate fi fericit fără acest simțământ de iertare pe care-l dă Dumnezeu, indiferent de ce altceva ar avea pe acest pământ.

Numai prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu și înnoirea pe care o face Duhul Sfânt înăuntrul nostru putem scăpa de simțul vinei și înțelege că „prin ascultarea unui singur om am fost făcuți neprihăniți“ (Romani 5:19). Această iertare pe care o dă Dumnezeu celui ce se pocăiește ne ajută să vedem puțin mai bine marea valoare a meritul desăvârșit creat de Domnul Isus acum două mii de ani, când a suferit o moarte de blestem pe dealul Golgota. „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră păcătoasă netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit pironindu-l pe cruce“ (Coloseni 2:13, 14).

Vina noastră, imputată Domnului Isus, a fost pedepsită în trupul Domnului Isus când a fost pironit pe cruce. Dumnezeu, care este drept, odată ce a pedepsit vina noastră, și noi venim la El să fim iertați, ne declară nevinovați. „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este

Hristos Isus“ (Romani 3:24). Ne putem bucura de „hotărârea de iertare“ care este o expresie a dragostei lui Dumnezeu, pentru că conform decretului divin plata pentru vină este făcută în sângele nevinovat al Domnului Isus, singurul care s-a calificat să depună această plată pentru noi. „...fără vărsare de sânge, nu este iertare“ (Evrei 9:22).

Unul dintre lucrurile care a făcut primirea și reintegrarea fiului risipitor în casa tatălui său a fost faptul că acel fiul risipitor pe când era în starea cea mai decăzută, cunoscându-și tatăl, a recunoscut în sine că reprimirea lui acasă, chiar dacă în calitate de slugă, este o posibilitate foarte reală (Luca 15:18). „Oricine“ dorește iertarea lui Dumnezeu, ca întrebare chinuitoare cu privire la vina ce o simte să fie adusă la tăcerea pentru totdeauna, trebuie să știe chiar de la început că indiferent de ce ar fi făcut ca suflet din categoria „oricine“, Dumnezeu îi iubește sufletul și dorește să-i dea iertarea. „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit“ (Romani 10:13; Ioan 3:16). Iertarea Lui trebuie să o primești la fel cum primești un cadou de mare valoare pe care îl accepți și nu-l lași acolo unde ți-a fost dăruit, ci îl iei cu tine, pentru că îți aparține.

În preajma unui astfel de eveniment care marchează și schimbă viața unui suflet pentru totdeauna, vor fi auzite uneori de aceste suflete căutătoare de iertare și alte voci care vor sugera: „Dumnezeu nu te poate ierta pe tine pentru că ai făcut prea mari păcate“ sau „ai așteptat prea mult“, sau acele voci îți vor sugera că nu ai făcut așa de mari păcate încât să fie nevoie de o așa de mare intervenție din partea lui Dumnezeu. Acest glas al necredinței, care inspiră neîncredere în ce spune Sfânta Scriptură, este glasul sfetnicului întunericului care trebuie respins în mod categoric în puterea și meritul sângelui Domnului Isus Hristos (1 Petru 5:8, 9). Și totuși, oare există păcate pe care Dumnezeu nu le iartă? O indiferență sau un continuu refuz care batjocorește încercarea Duhului Sfânt de a-ți trezi mintea sănătoasă ca să te pocăiești poate duce la o astfel de stare de păcat.

A alege să batjocorești lucrarea Duhului Sfânt, deși ești convins că lucrarea Lui este autentică, te poate împinge spre o astfel de prăpastie spirituală. Dumnezeu nu iartă păcatul săvârșit și cunoscut pe care omul nu vrea să i-L mărturisească. Tot în această categorie a păcatelor care pot rămâne la activul unui suflet sunt acelea pe care omul nu vrea să le părăsească pentru că i se par prea dulci sau prea avantajoase. Când un suflet se pocăiește cu adevărat nu doar își mărturisește vina înaintea Domnului, dar se și căiește de acea vină sau de anume vicii, ca apoi hotărât și fără de preget să le părăsească pentru totdeauna de dragul Domnului Isus și de bucuria ce o are ca suflet, datorită faptului că a scăpat de simțul vinei. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9).

Când cineva vrea să-și scuze vina, să o raționalizeze în vreun fel cu explicații și comparații pe care le fac cu alți oameni, acel suflet nu este serios în pocăința lui. Conștiința omului, chiar dacă este virusată de păcatul strămoșesc, face o cenzură lăuntrică prin aceea că întreține gânduri care se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele (Romani 2:15), iar când Duhul Sfânt cercetează și cheamă la pocăință un astfel de suflet, acesta poate alege să ceară iertare pentru vină și astfel să fie iertat. Chemarea la mântuire și pasul pocăinței nu este o manipulare emoțională, deși emoțiile cauzate de stărnirea ce o face cercetarea Domnului înăuntrul sufletului nu lipsesc, mântuirea stă pe temelia tare a cuvintelor rostite de Dumnezeu. „Toți prorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor!“ (Fapte 10:43). „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!“ (Ioan 6:37).

Dacă vrei iertare pentru vină trebuie să vii la El, și El promite că nu te va izgoni întrucât chiar pentru aceasta a venit pe pământ ca să se lase răstignit și omorât, ca prin meritul sângelui Lui să avem iertare de orice vină. „Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea

păcatelor“ (Matei 26:28). Dacă iei iertarea Lui în serios, vei lua și păcatul în serios prin a-l părăsi și a sta departe de tot ce ți se pare rău. În urma unei astfel de pocăințe sincere va dispărea întrebarea: „Oare m-a iertat Dumnezeu?“, pentru că sufletul îți va fi inundat de pace și bucurie. „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea“ (Ioan 14:27).

Un creștin născut din nou înțelege bine felul în care vinovăția poate face un suflet să nu aibă pace și recunoaște că singura soluție pentru a scăpa de simțul de vină este Domnul Isus Hristos, de aceea caută și dorește ca și alții să aibă parte de iertarea lui Dumnezeu. Un astfel de creștin știe că a se bucura de pace nu înseamnă așa de mult a nu avea necazuri pe pământ cât înseamnă a te bucura de prezența Domnului în fiecare zi ca suflet iertat. Potrivnicul sufletului nostru caută să ofere soluții false omului pentru a ajunge la această pace de care se bucură sufletul iertat de Dumnezeu, pentru ca oamenii să nu ajungă mântuiți. Printre soluțiile omului la criza pe care o are în suflet până nu simte iertarea lui Dumnezeu sunt sfaturile psihologilor, binefacerile ca merit pentru iertare sau chiar religia, în general, cu atașament la obiceiuri strămoșești și tradiție.

Un psiholog poate căuta să ajute un astfel de om doritor de liniște sufletească, dar acela care este cârmuit de Duhul Domnului știe din propria-i experiență că numai Duhul Sfânt, prin meritul jertfei Domnului Isus poate face această dezlegare de vină. Această ramură a științei numită psihologie, care se ocupă cu studiul funcțiilor minții și a comportării omului, este răspunsul omului la nevoile spirituale de a scăpa de vina lăuntrică, și se pretinde că are răspunsuri când de fapt un astfel de efort doar cheltuie timpul și banii oamenilor. Psihologii au școală, au teoriienerate de lumea intelectuală și au chiar și tratamente, dar încă nu au reușit să vindece cu adevărat vreun om de durerea simțului de vinovăție. În efortul lor de a ajuta oamenii, psihologii vor să-și schimbe pacienții, fără să știe de fapt prea clar spre ce țintă îi duc și fără a le putea garanta că vor fi mai bine, pe când un

creștin născut din nou are o țință precisă și aceasta este chipul lui Hristos (Coloseni 3:10).

Filozofia nu are răspuns la răscolirea inimii omului care-și dorește iertare, fiindcă filozofia încearcă să caute un adevăr rațional, de multe ori speculativ, fără să poată pătrunde cu vreo soluție pe tărâmul spiritual. Știința, care de obicei se ocupă cu realități ce pot fi dovedite având la bază cauza și efectul, se dovedește a fi neputincioasă în a da pace celui frământat de simțul vinovăției păcatului, fiindcă ea nu are răspunsuri decât la întrebările legate de lumea materială fără să aibă măcar curajul să privească spre lumea spirituală.

O mare parte dintre oameni caută să scape de simțul vinei apelând la religie, care de obicei este un set de obiceiuri și ritualuri cu scopul de a atinge un anumit țel spiritual. Când un astfel de efort este depus într-o religie moartă, care nu promovează nașterea din nou (Ioan 3:5), această căutarea poate face mai mult rău decât bine, pentru că pune sufletul omului la un adăpost fals. Alți oameni ar dori un răspuns la simțământul vinei lor, și-l caută în religii care să nu taxeze în vreun fel firea lor pământească întocmai ca Felix, care nu a vrut să audă despre neprihănire (Fapte 24:25). Mai ales în rândurile celor bogați din America, există o astfel de categorie de oameni care și-ar dori să aibă un răspuns la furtuna vinei ce o simt înăuntrul lor, dar fără să renunțe la păcat, de aceea au ales să practice o religie numită „new age“, care în esență este spiritualitate fără de Isus Hristos, însă îi expune duhurilor necurate.

Alți oameni caută să scape de gândul simțului de răspundere și vină prin a spune că nu există un Dumnezeu care să le ceară vreo socoteală, însă numai nebunii trăiesc indiferenți față de viitorul lor veșnic prin a spune că nu există Dumnezeu. „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»“ (Psalmii 14:1, 53:1). Efortul omului de a căuta răspuns la simțul vinovăției este zadarnic, pentru că simțul iertării de vină este o slobozenie pe care o poate da doar Fiul lui Dumnezeu. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi

cu adevărat slobozi!“ (Ioan 8:36). Așa cum spune textul citat la început, „printr-o singură hotărâre de iertare“ s-a dat o hotărâre de neprihănire prin care să putem primi viața veșnică și a avea viață veșnică, odată iertat de orice vină, înseamnă a-L cunoaște pe Domnul Isus (Ioan 17:3), a trăi pentru El (Galateni 2:20) și a avea Împărăția Lui în noi (Luca 17:21). Dovezile nașterii din nou sunt acelea că fiind iertat de vină ai bucuria mântuirii, Îl iubești pe Dumnezeu și Cuvântul Lui, îi iubești pe semenii tăi și, iertând totul oamenilor care ți-au greșit, dorești mântuirea tuturor oamenilor (Filipeni 3:13, 14). Poți să spui că ai aceste semne și dovezi ale iertării în viața ta?

Poate cauți de mult timp acest simț fericitor de a te ști iertat de Dumnezeu, dar poate l-ai căutat unde și prin cine nu poate fi găsit. Poți avea astăzi această iertare printr-o rugăciune sinceră către Acela care poate să-ți dea iertarea. După ce te-ai căit de vină și ai primit iertarea, fă pasul ascultării prin a intra în apa botezului într-o casă de rugăciune unde se propovăduiește o Evanghelie întreagă, ca apoi să-ți continui viața de rugăciune pentru a putea fi umplut cu puterea Duhului Sfânt (Fapte 2:38). Un adevărat credincios știe că promisiunile lui Dumnezeu din Scriptură cu privire la iertare nu sunt slogane pe care le rostim ca să ne amețim conștiința, ci sunt cuvinte care poartă în ele puterea Aceluia care le-a dat.

Promisiunile Scripturii îl poate pune pe acela care se încrede în Domnul la adăpost de atacul întrebării: „Oare m-a iertat Dumnezeu?“ „Pentru că odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice“ (Tit 3:7). Odată ce ai primit darul mântuirii și te bucuri de iertarea lui Dumnezeu care te-a curățit de orice vină vei găsi împlinire în a fi preocupat cu lucrurile care Îi plac lui Dumnezeu, care aduc câștig Împărăției Lui și te îmbogățesc față de El. Credința care vine ca un dar de la Dumnezeu în urma cunoașterii Cuvântului Scripturii ne ajută să depășim ce știm noi sau alți oameni, pentru a vedea prin revelația și cârmuirea Duhului Sfânt realitățile lumii spiri-

tuale care vor dăinui veșnic. Pentru că nu au temelia în Cuvânt, este plină lumea de oameni cuprinși de frământări lăuntrice, pentru că în ei aud o voce care parcă le macină orice bucurie pământească și le spune: „Oare m-a iertat Dumnezeu?”

Din această cauză, căutând să fugă de glasul conștiinței lor, mulți oameni trăiesc ca dintr-o anestezie în alta, pentru aceia ce îi face să uite pe moment de realitate prin a căuta plăcerile păcătoase ale lumii sau prin a sta ocupați cu orice afacere sau îndeletnicire care le-ar putea lua gândul de la simțul nesiguranței cu privire la veșnicie, pe care-l simt în sufletul lor. Dacă zaci nefericit sub un maldăr de acuzații lăuntrice și te lupți cu un astfel de simț de vinovăție, trebuie să știi că numai Dumnezeu are soluție pentru durerea sufletului tău, întrucât nu poți face niciun bine care să poată înlocui pocăința (Efeseni 2:9). S-ar putea să-ți faci conștiința să mai tacă sau să eviți oamenii ce te cheamă la pocăință, dar simțul vinovăției va reveni, confirmând de fiecare dată că a te baza pe ce poți face tu ca să scapi de vină este un plan care duce la un dezastru veșnic.

Când El te face slobod de vina păcatului, dispare frica rea de Dumnezeu și apare o frică care te ajută să nu faci ceva care să pună în pericol relația de prietenie cu Acela care ți-a dat iertarea. Cei care nu sunt iertați de vina păcatului lor au tot dreptul și chiar trebuie să se teamă de Dumnezeu, pentru că El va judeca și pedepsi într-o zi toate păcatele neiertate ale oamenilor. Dacă vii la El să te facă slobod de vină, când vei simți iertarea Lui vei simți o dorință de Slavă, care se va coborî peste ființa ta, pentru că în acel moment al nașterii de sus ființa ta va începe să primească din nou din chipul și asemănarea Lui, pe care primii oameni au pierdut-o în Eden.

Nevinovăția noastră a fost și este o redută imposibil de cucerit pentru om, deoarece răscumpărarea unui suflet costă așa de mult încât nu poate fi plătită de vreun om, dar această redută a biruit-o pentru noi Fiul lui Dumnezeu. Însă, la timpul hotărât, Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ și a murit o moarte înlocuitoare,

pentru ca noi o dată răscumpărați să putem spune: „Dumnezeu ne-a iertat toată vina!”. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). Dacă vrei să faci parte din această categorie de suflete care au păcatul acoperit și fărâdelegea iertată (Psalmul 32:1), trebuie să știi că ceea ce îți trebuie pentru a ajunge la această stare de fericire îți este oferit astăzi prin a face pasul pocăinței.

După modelul suveran al lui Dumnezeu de a face lucrurile, având în vedere că timpul este limitat, mila Lui nemeritată de noi ne este oferită chiar din tezaurul bunătății lui Dumnezeu numit „har”. Dumnezeu te iubește și vrea să-ți dea iertarea mai mult decât ți-o dorești tu. Nu crede minciuna celui viclean care, în Eden, le-a sugerat primilor oameni că Dumnezeu nu-i iubește așa de mult încât să le dea totul cum sugera că dă el. Nu fi mulțumit cu zicala populară care zice: „Ce a fost cu cutare va fi și cu mine”, pentru că ai prea mult de pierdut dacă treci în veșnicie nepregătit să-L întâlnești pe Dumnezeu. Prin voia-I suverană, Dumnezeu alege și astăzi să îndreptățească, să socotească nevinovați numai pe aceia care cred în Domnul Isus Hristos cu o credință care duce la ascultare. Nu trebuie să aștepti până mori ca să vezi dacă te-a iertat Dumnezeu sau nu, pentru că prin credință, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și în dovada trăirii vieții tale, poți să știi astăzi că ești un suflet iertat, care are viață veșnică. „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, AVEȚI viața veșnică” (1 Ioan 5:13).

Dacă viața aceasta este scurtă, cu posibilitatea de a fi întreruptă în orice zi și ceas, viața care urmează dincolo de mormânt este fără de sfârșit, de aceea nu irosi prilejul de a cere și primi iertarea lui Dumnezeu, și astfel să nu mai fii muncit de întrebarea: „Oare m-a iertat Dumnezeu?” Poți să mergi spre acel punct unde viața pe pământ se va încheia în clipa când vei trece în veșnicie izbăvit de frica morții, cunoscând și chiar mărturisind că Dumnezeu te-a iertat de orice vină și ești fără nicio acuzație la activul tău. „Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu

este Acela, care-i socotește neprihăniți!“ (Romani 8:33). Voia divină a hotărât unde și când să te naști, dar tu vei hotărî dacă vei merge la cele veșnice iertat sau neiertat de Dumnezeu. Prețuiește și folosește acest moment pe care ți-l dă Dumnezeu pentru a cere și primi, prin pocăință, iertarea Aceluia care te iubește și-ți dorește fericirea veșnică.

Amin

2

SCĂPARE DIN GROAPA PIERZĂRII

„Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă, și mi-a întărit pașii.“

Psalmul 40:1-2

Acest psalm, care este un psalm mesianic (Evrei 10) pentru relevanța sa cu privire la viața credinciosului, este frecvent folosit de copiii Domnului care au trecut sau trec prin furtunile vieții. El ne arată ce poate face Dumnezeu când omul și-a epuizat efortul de a ieși din groapa bolii, a deznădejdii sau a vreunui alt dezastru personal care afectează nu numai trupul, ci și sufletul. Acest psalm, de asemenea, ilustrează metaforic, într-un mod clar și ușor de înțeles, efortul păcătosului care dorind salvarea sufletului de sub povara vinei strigă către Domnul ca să-l scape, admitând că numai El îl poate scoate de acolo.

Una dintre cele mai teribile metode de încarcerare a prizonierilor în trecut era aceea de a-i arunca pe cei găsiți vinovați într-o groapă adâncă, care avea numai o ieșire la suprafață, dar care, odată ce prizonierii erau aruncați în ea, era astupată cu o piatră mare. Lumina și aerul curat nu pătrundeau înăuntrul unei astfel de gropi, în care de obicei era o mocirlă urât mirositoare, decât pentru câteva momente, când piatra era dată la o parte pentru a li se da prizonierilor ceva pâine și apă, doar cât să nu moară. Evadarea

dintr-o astfel de groapă era imposibilă, și psalmistul folosește această ilustrație a unei astfel de gropi ca să arate starea deznădăjduită în care se afla el, până în clipa când Dumnezeu, care i-a auzit glasul, l-a scos dintr-o astfel de „groapă a pieirii“. Uneori, din diferite motive, traseul pe care-l urmăream în drum spre destinația noastră, care este cerul, are astfel de gropi în care este posibil să ajungem și nu este mână omenească să ne poată scoate de acolo.

Pentru mine, cel care scriu acest mesaj, psalmul acesta este un cuvânt foarte intim și personal, întrucât descrie un episod din viața mea, care m-a marcat într-un mod deosebit pentru tot restul vieții mele. În vara anului 2009, datorită unei crize de pietre la rinichi, am fost la doctor unde aparatele și testele au scos la iveală faptul că pe lângă pietrele de la rinichi aveam și ciroză la ficat. După ce doctorii și-au dat cu părerea și mi-au recomandat tratamente care n-au îmbunătățit starea sănătății mele, au dat neputincioși din umeri și mi-au spus că singura soluție este un transplant de ficat. Cu recomandarea lor am plecat la o clinică numită „Mayo Clinic“, situată la o distanță de aproximativ o mie cinci sute de mile de unde locuiesc. Această clinică nu este un mic dispensar, ci o instituție uriașă, care are peste treizeci de mii de angajați specializați în tratamente și transplanturi de organe. După ce mi-au făcut tot felul de teste, am stat de vorbă cu doctorul specialist și l-am întrebat cât timp crede că mai am de trăit dacă nu reușesc să primesc un transplant de ficat, întrucât în fiecare zi în America mor patru persoane așteptând după un organ de ficat potrivit pentru organismul lor. Doctorul mi-a spus că dacă nu apar complicații probabil că mai am de trăit până la doi ani.

După vreo trei luni am mers din nou la acea clinică cu scopul de a vedea în ce ritm progresează boala, folosind aparatul (CT) care scanează ca niște felii fotografice interiorul trupului, doctorii au descoperit că ficatul este canceros. Mi s-a făcut o chimioterapie locală de două ori, la intervale de trei luni, cu scopul de a opri temporar răspândirea cancerului. De la primul tratament de

chimioterapie la al doilea, cancerul a crescut cu o treime. Așa am ajuns la faza în care la cincizeci de ani îmi puneam casa în rânduală, cum spune expresia biblică, și mă pregăteam de înmormântare. În tot acest timp familia, biserica pe care o păstoresc, biserici din America și România se rugau Domnului pentru vindecarea mea, însă boala se agrava, așa încât după orice efort, ca și acela de a ieși la un magazin sau a merge la biserică trebuia să mă culc întrucât eram complet epuizat.

Am ajuns în punctul unde am acceptat, în mintea mea, că plecarea mea la cele veșnice poate avea loc în orice moment. Ajunsesem în groapa mocirlei din care nici eu și niciun alt om, oricâtă bunăvoință ar fi avut, nu mă mai putea scoate afară. În această stare a intervenit Dumnezeu, care poate face tot ce vrea în cer și pe pământ. De data aceasta El a ales să facă o minune. În luna ianuarie a anului 2011 m-a vizitat un frate credincios, mai în vârstă, din alt stat, care a fost trimis de Dumnezeu pentru a veni la mine cu scopul de a-mi face ungerea cu untdelemn în Numele Domnului Isus și pentru a se ruga pentru mine. M-a vizitat acasă și când s-a rugat pentru mine am simțit prezența Domnului într-un mod deosebit. Din acea zi am început să mă simt tot mai bine. Două săptămâni mai târziu am plecat din nou la clinică, după programările făcute cu mult timp înainte. Eram programat la încă o sesiune de chimioterapie, dar înainte de aceasta mi-au făcut încă o verificare ca să vadă felul în care progresează cancerul.

Doctorul specialist a examinat rezultatele și a mai chemat încă doi doctori să examineze rezultatele, după care mi-au spus că nu văd niciun fel de celule vii de cancer, și nu mai trebuie să-mi facă chimioterapia programată. Se vede doar urma unde a fost cancerul. Ce s-a întâmplat? Domnul Isus a auzit strigătul meu după ajutor și a vindecat boala mea de cancer! Slăvit să fie Numele Lui! Starea mea sufletească nu a avut de suferit în tot acest travaliu, ci dimpotrivă am experimentat o apropiere de Domnul, însă starea trupului meu, care mergea cu pașii siguri spre mormânt,

ajunsesse în acea stare identificată în psalmul citat, cu o cădere într-o groapă a mocirlei de unde omul nu te mai poate scoate. Timpul ce l-am petrecut în groapa bolii nevindecabile face parte din biografia mea și aceasta m-a făcut nu mai slab, ci mai tare în Domnul. Scăparea din groapa mocirlei, indiferent de ce natură ar fi aceasta, nu este normalul, ci mai degrabă excepția atunci când intervine puterea salvatoare a lui Dumnezeu, conform planurilor Lui. „Dar El i-a scăpat, din pricina Numelui Lui, ca să-Și arate puterea“ (Psalmul 106:8).

Uneori groapa mocirlei este o situație nedorită de noi, în care ajungem să ne fie încercată credința, și nu este exclus să ajungem într-o asemenea groapă datorită neascultării noastre, ca să fim pedepsiți pentru ceva de care refuzăm să ne pocăim și aceasta pentru a nu fi pedepsiți odată cu lumea sau doar pentru motivul că printr-o astfel de încercare, în care nu cântăm, Numele Domnului este cinstit. Iosif cel curat a ajuns într-o situație pe care am putea să o asemănăm cu o groapă a mocirlei și datorită faptului că Dumnezeu nu era pentru el doar un accesoriu la care să apeleze doar când avea greutăți, El i-a auzit strigătul și l-a scăpat. Odată scos din acea groapă, viața lui a dovedit că în cazul credinciosului caracterul omului care se teme de Domnul este cea care aduce succes pământesc și spiritual.

O credință care trece prin speranțele și dezamăgirile vieții fără a cârți ajunge să se maturizeze și să se coacă ca un fruct frumos și dulce, pentru că împotriva oricărei dezamăgiri pământești alege să-L creadă pe Dumnezeu și să se încreadă în El. Această maturitate nu numai că-L bucură pe Dumnezeu, dar în același timp ne califică pentru chemări în slujbe noi atât aici pe pământ cât și în ierarhia veșnică a Împărăției lui Dumnezeu. Dacă este ceva de capul nostru, spiritual vorbind, este destul de sigur că undeva, pe traseul vieții noastre de pribegi pe pământ, vom ajunge într-o astfel de groapă a mocirlei. Este una dintre metodele de testare alese de Dumnezeu pentru noi ca să creștem în credință, să ne dovedim supunerea și astfel Numele Lui să fie slăvit.

Dacă cumva, ca parte din lecțiile care au menirea să-ți crească credința și dependența de Dumnezeu, ai ajuns să fii și tu aruncat într-o astfel de groapă a pieirii, fii sigur că nu-ți risipești oportunitatea cu care această situație te prezintă. Când ajungi într-o astfel de groapă ai ocazia să aduci cinste Tatălui ceresc într-un mod cu totul deosebit decât atunci când drumul pe care mergi este drept și te bucuri de vreme buna. Laudele la adresa lui Dumnezeu în astfel de clipe grele cântăresc greu înaintea Lui și, asemenea eroilor care luptă vitejește în linia întâi, te califică pentru medalile cerului. Oportunitatea o risipești când te răzvrătești sau o valorifici în medalii cerești când te supui sub mâna tare a Domnului, încredințându-ți soarta în mâna Aceluia care urmărește binele sufletul tău.

Când ajung într-un astfel de impas al vieții, mulți creștini rămân blocați, regretând trecutul, umplându-se de frică privind la viitor, risipind astfel prezentul care le dă oportunitatea de a fi credincioși într-un mod necondiționat Domnului. Poate că ai ajuns în casa durerii, adică în spital și trebuie să guști din plin emoțiile durerii sau a pierderii, nu uita că dacă alegi să te răzvrătești nu ai nimic de câștigat, decât de pierdut. Astfel de evenimente care ne-au marcat viața pentru totdeauna mă ajută și te ajută să umblăm smeriți cu Dumnezeul nostru. Acest fel de situații pun la încercare credința și afirmațiile noastre făcute despre El la vreme bună.

Dacă Dumnezeu alege să te scoată din groapa pierzării așa cum l-a scos pe Ezechia, care ar fi trebuit să moară, nu uita să dai tot creditul Domnului și să-L lauzi pentru bunătatea Lui. „Vestesc îndurarea Ta, în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele...” (Psalmul 40:9). „Nu uita să lauzi faptele Lui, pe care toți oamenii trebuie să le mărească!” (Iov 36:24). Împăratul Ezechia a fost întrebat ce au văzut oamenii din Babilon în casa lui, și el cu multă seninătate a spus că au văzut tot ce este de preț pământește. Ezechia a luat o decizie rea în această privință, pentru că odată ce Dumnezeu l-a scăpat din groapa pierzării și i-a prelungit viața,

trimișii de la Babilon ar fi trebuit să-L vadă pe Dumnezeu în viață și casa lui Ezechia și nicidecum bogățiile, care mai târziu au ajuns să fie duse în Babilon. De multe ori ne mulțumim cu așa de puțin în ce privește lucrurile duhovnicești, dar suntem așa de pretențioși cu cele pământești. Suntem uneori așa de nostalgic legați de lucruri, de persoane sau evenimente, dar ce este spiritual neglijăm ușor, ca apoi aproape să uităm ce a făcut Domnul pentru noi. Uneori aceasta se datorează faptului că vrem să întreținem bine două inimi; una pentru lumea asta și alta pentru Dumnezeu și Împărăția Lui. Această comportare provoacă gelozia lui Dumnezeu, care vrea tot sau nimic de la noi.

Ne-am prea obișnuit să punem orice ni se întâmplă rău pe seama vrăjmașului, dar pentru multe dintre cele ce ni se întâmplă ar trebui să acceptăm noi verdictul, pentru că acel așa zis rău este rodul gândurilor și al înfăptuirilor noastre. Uneori ne trezim în groapa mocirlei ca metodă de corectare, pentru că am părăsit itinerariul trasat de Stăpân. Cu foarte mici și rare excepții, o persoană sau o biserică când devine bogată pământește pierde foamea spirituală și dorința de a căuta sfințirea. Pentru că ne iubește, Dumnezeu îngăduie momente de criză, pe care le putem asemăna cu o cădere într-o groapă a mocirlei.

Criza este, de obicei, o situație dificilă, care ne depășește, pentru că lucrurile nu mai decurg normal și este în același timp o ocazie de creștere, de corectare sau de distrugere. Secretul celui credincios, care scapă dintr-o astfel de groapă este că-L vede dincolo de criză pe Acela care-l poate scăpa, și nădăjduind în El apelează la ajutorul Lui. Unul dintre motivele pentru care Dumnezeu îngăduie să ajungem într-o astfel de groapă, de unde numai El ne poate scăpa, este mândria noastră care este încurajată de firea cea veche, care mereu șoptește și spune: „Ești stăpân pe soarta ta! Ai făcut și poți să faci lucruri mari“. Cunoștința multă poate duce la o aroganță spirituală și odată ce ne îngâmfm în acest fel pierderem vederea spirituală, ca apoi să nimerim într-o groapă de mocirlă. Unii ajung în groapa mocirlei pentru că se socotesc mult

mai sfinți decât alții și când refuză muștrările Duhului, Dumnezeu îi lasă în voia minții lor orbite de o astfel de mândrie spirituală.

Pentru unii, cu cât cineva este mai fanatic cu atât este mai sfânt. Un astfel de om bolnav spiritual îl disprețuiește pe cel care nu crede exact ca el și-l judecă. Omul cu cât judecă pe altul mai mult cu atât îl iubește mai puțin. Unii, care sunt bolnavi de acest tip de mândrie spirituală, cred că opiniile lor trebuie să fie standardul pentru toți și datorită faptului că vor să domine peste alții se obișnuiesc și apoi chiar cred că acel standard este standardul lui Dumnezeu. Astfel de oameni, care ajung să facă din dogmă un ciomag cu care-i poate ologi spiritual pe cei ce ascultă sau urmează, sunt uneori treziți numai atunci când ajung să cadă în groapa mocirlei, unde sunt obligați să-și revalueze valorile în fața pretențiilor lui Dumnezeu. Astfel de oameni au uitat că în Împărăția lui Dumnezeu cel care a primit mai mult trebuie să slujească celui care a primit mai puțin.

Punctul de tărie al Bisericii nu stă în dogmă sau reguli teologice pentru care cineva este gata să se scandalizeze, ci stă în autenticitatea trăirii ca Domnul Isus. Sfânta Scriptură, care pentru sufletul mântuit este un ospăț ce nu se mai termină, ne învață că această viață este doar o introducere în nemurire. Din această Carte, care este vie, învățăm, mai ales din Noul Testament, că o viață de biruință nu constă în a nu avea necazuri sau în a nu ajunge să fii aruncat uneori de oameni în groapa mocirlei, ci constă în a nu cârți, acceptând voia lui Dumnezeu pentru viața ta, folosind timpul petrecut în groapa mocirlei pentru a fi sare și lumină între oameni. Credinciosul care folosește vremea încercării ca pe o oportunitate de îmbogățire spirituală este o enigmă pentru cei din jur, deoarece are o altă filozofie a vieții. Un astfel de suflet nu trăiește pentru el și nici pentru acum, ci „...iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu“ (Romani 6:10).

Cea mai mare dorință a Apostolului Pavel nu a fost să nu ajungă în vreo groapă a mocirlei în ce privește prigoana sau durerea, ci a fost să-și sfârșească cu bine alergarea pe pământ. Din

mijlocul unei astfel de gropi, care în cazul lui era închisoarea, el a avut tăria să spună fraților lui de atunci și nouă astăzi: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: «Bucurați-vă!»“ (Filipeni 4:4). O astfel de stare de încercări îi provoacă pe oamenii din jur și vor să știe și ei ce fel de Dumnezeu avem.

La încheierea acestui mesaj trebuie să punem întrebarea: „Ai fost tu scos din groapa mocirlei?“ Dacă ești unul dintre sufletele care încă nu a avut experiența binefăcătoare a iertării Domnului, poți să alegi să ceri și să primești iertarea Lui prin a-L chema în viața ta ca Domn și Stăpân. Groapa aceasta este o stare de vinovăție din care nu poți să ieși nici dând milostenie sau făcând tot felul de alte fapte bune, nici prin a fi un om moral și bun ca pâinea caldă cum se zice. Ceea ce noi avem să-I oferim lui Dumnezeu nu poate plăti dreptatea Lui, care pentru păcat cere plată în sânge nevinovat. Singurul care a avut și a dat acest sânge nevinovat pentru noi, cei păcătoși, este Domnul Isus Hristos, care a venit pe pământ îmbrăcând un trup de om și a murit o moarte înlocuitoare, în care I S-a imputat tot păcatul lumii. Dacă Îi ceri, El îți va scoate sufletul din groapă printr-o minune numită naștere din nou, care aduce cu sine o înnoire a minții, care te va ajuta să vezi adevărata valoare a lucrurilor.

Dacă vrei, există și pentru tine scăpare din groapa pierzării! Conceptul nașterii din nou nu poate fi explicat pentru a fi înțeles pe deplin în cuvinte, fiindcă în acest act al înnoirii intervine un factor supranatural, adică Duhul Sfânt, care lucrează în mod tainic dinăuntru spre exterior. Când recunoști că ești păcătos și nu ai cum să te salvezi sigur, lepădând trecutul de păcat și începând o viață nouă cu Isus Hristos și pentru Isus Hristos, în schimbul lacrimilor de caință, El îți dă iertare și produce înăuntru tău această minune a nașterii din nou (Ioan 3:3). Saul din Tars, mai târziu cunoscut ca fiind Apostolul Pavel, a fost din seminția lui Beniamin, care înseamnă „lup de seară“, și înainte de convertire era ca un lup care sfâșie, fiindcă în prigoana ce o exercita asupra creștinilor arunca în temniță bărbați și femei care credeau în

Domnul Isus Hristos ca fiind Mesia. Odată ce a avut parte de nașterea de sus, el spune că practic nu mai trăiește, adică lupul din el nu mai trăiește, ci Mielul din el trăiește. Mielul lui Dumnezeu, adică Domnul Isus Hristos, trăiește în viața celor pe care-i scoate din groapa mocirlei și cu o cântare nouă în gură le pune piciorul pe stâncă, adică pe promisiunile sigure ale Cuvântului Sfânt. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...” (Galateni 2:20). Când ai primit mântuirea și ești scos din groapa mocirlei, simți că te-ai născut într-o nouă viață. Vechiul Adam s-a reprodus pe cale naturală, dar Noul Adam, adică Domnul Isus, S-a reprodus de milioane de ori pe cale supranaturală, prin minunea nașterii de sus.

Cine vrea să scape din groapa pieirii sufletului său trebuie să înțeleagă și să accepte că virtuțile omului nu-l pot ajuta să primească mântuirea, ci aceasta se primește ca dar de la Dumnezeu în meritul jertfei Domnului Isus de la Calvar. Faptele bune, rodite de Duhul Sfânt în viața celui scăpat din groapă, sunt o dovadă că într-adevăr acel suflet a fost izbăvit. Este bine să ne cercetăm, pentru că socotelile noastre s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu socotelile lui Dumnezeu. Numai dacă faci ce trebuie vei avea un viitor fericit, altfel niciodată. Ceea ce trebuie să faci dacă vrei să ai mântuire este să te pocăiești. Dacă crezi Cuvântul Scripturii, poți să închei legământ cu Dumnezeu și acel legământ, cunoscut cu numele de botez în apă, este un simbol a ceea ce ai să faci în fiecare zi, de acum înainte, adică să mori față de lume.

Ați cunoaște și recunoaște vina și limitele este bine, dar nu este îndeajuns. A recunoaște că ești în groapa mocirlei păcatului este bine, dar nu îndeajuns. Este necesar să-ți înalți glasul spre cer și prin cuvinte de pocăință să-ți predai viață Domnului Isus Hristos. Dacă faci aceasta în mod sincer, El sigur te va scoate din groapă, îți va pune în gură o cântare de laudă pentru Împăratul, apoi te vei îndrepta împreună cu El spre locul pregătit acelor care-L iubesc pe El. „Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut, și s-au încrezut în Domnul“ (Psalmul 40:3). Amin

3

TU EȘTI UCENICUL LUI!

„Acum v-am spus», le-a răspuns el, «și n-ați ascultat. Pentru ce voiți să mai auziți încă o dată? Doar n-ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui!» Ei l-au ocărât, și i-au zis: «Tu ești ucenicul Lui; noi suntem ucenicii lui Moise.»“ Ioan 9:27-28

Tu ești ucenicul Lui!“ . Aceasta a fost acuzația fariseilor adresată omului care se născuse orb, dar care în urma intervenției miraculoase a Domnului Isus a ajuns să vadă bine. De obicei, oamenii fug de acuzații când pot, dar această acuzație este una după care este bine să râvnim și noi, cei care spunem că Îl cunoaștem pe Domnul Isus. Orbul a fost identificat de semenii săi ca ucenic al Domnului Isus, fiindcă în viața lui, odată ce s-a întâlnit cu Domnul, s-a produs o schimbare. Dacă înainte îngâna câteva cuvinte, pentru a stârni mila trecătorilor de a-i da ceva, odată ce a fost vindecat a devenit foarte curajos și hotărât să spună cum a fost vindecat de Domnul Isus.

Ca ucenic al Domnului, odată ce a cunoscut cine este Domnul Isus, s-a închinat înaintea Lui recunoscându-L ca Fiul al lui Dumnezeu. Ca ucenic al Domnului, în fața fariseilor, omul acesta a stat în picioare pentru adevăr și chiar dacă aceștia prin uneltilor lor au căutat să-l muște, el nu a mușcat înapoi, pentru că o oaie nu se știe lupta, ci depinde de apărarea păstorului. Când alegem să privim la tabloul vindecării acestui orb din naștere, putem alege să privim la vindecare lui fizică sau la cea spirituală.

Puterea Domnului Isus de a vindeca a dovedit din nou în acea zi că El este Acela care a spus că este Fiul lui Dumnezeu.

Privind la această minune făcută de Domnul Isus în Ierusalim, ca la un tablou terminat, vedem modul în care a acționat fiecare din cei care au văzut sau auzit despre ea. Fiecăruia dintre noi ni se potrivește unul dintre caracterele descrise în acest capitol din Evanghelia după Ioan. „Tu ești un ucenic al Lui!“ Aceasta trebuie să fie și acuzația semenilor care ne înconjoară în viața de zi cu zi. Graiul te dă în vileag din cauza cuvintele pe care le folosești, precum și prin acelea pe care nu le folosești niciodată. Hainele și felul cum te îmbraci te dă în vileag dacă ești un ucenic al Domnului, deoarece te ferești a te îmbrăca provocator. Prin lucrurile pe care le ai sau nu le ai în casa ta, prin felul în care-ți investești banii, prin felul de prieteni pe care-i ai, prin locurile pe care le frecvențezi cât și prin cele pe care nu le vizitezi spun toate, uneori chiar mai tare ca și cuvintele tale, că „tu ești ucenicul Lui!“.

După felul în care prețuiești Cuvântul Scripturii și ești gata să participi până la sacrificiu în lucrarea de evanghelizare, spui într-un mod practic că tu ești sau nu ești un ucenic al Domnului Isus. Cuvântul Evangheliei ne spune că orbul vindecat, acuzat a fi un ucenic al Domnului Isus a fost ocărât. „Ei l-au ocărât“. Faptul că ai fost sau ești ocărât pentru credința ta în Domnul Isus, fără a dori să te răzbuni, dovedește din nou că „tu ești ucenicul Lui“. Privind la ceea ce au spus și făcut acești oameni, putem avea un folos duhovnicesc prin a căuta să vedem care este starea ce ni se potrivește nouă. Prin ceea ce facem și spunem ne asemănăm cu ucenicii Domnului Isus, cu fariseii, cu părinții celui vindecat sau cu omul care a fost vindecat. Ucenicii Domnului Isus s-au dovedit a fi conduși de o gândire plină de prejudecăți, atribuind boala acelui om unui păcat comis de omul orb sau de familia lui. Și pe noi ne paște pericolul prejudecății celui greu încercat prin boală sau alt necaz și această prejudecată ne limitează credința, așa că pe lângă că ne atribuim rolul de judecători mai are efectul că nu ne dă voie să îndrăznim lucruri noi și nici nu ne mai așteptăm la

intervenția mâinii lui Dumnezeu. Dezarmați de prejudecăți și încărcăți cu Cuvântul Scripturii aducător de credință putem evita astfel de pagube spirituale. În loc să aibă parte de milă din partea ucenicilor, orbul de la marginea drumului în urma celor spuse de ucenicii Domnului s-ar fi ales doar cu încă o durere în suflet dacă nu ar fi intervenit Domnul Isus, care a văzut în el potențialul de copil al lui Dumnezeu și oportunitatea de a glorifica Numele Tatălui.

Iov, care a avut parte de prejudecățile prietenilor săi care încercau să-i repare religia, a spus: „Cel ce suferă are drept la mila prietenului, chiar dacă părăsește frica de Cel Atotputernic“ (Iov 6:14). Dacă vrem să ni se potrivească acuzația: „Tu ești ucenicul Lui!“ va fi nevoie să-I semănăm Domnului Isus prin a renunța la ideile preconceptuate, uneori chiar moștenite, despre cineva sau chiar despre o familie, întrucât Dumnezeu poate da harul pocăinței oricui. Acum, noi cunoaștem lucrurile doar în parte. Ca o dovadă că suntem în ucenicia Domnului Isus va fi și aceea că nu ne apropiem de acela care este în necaz cu un braț de acuzații, ci avem milă de cel care este în necaz și față de acela care trăiește într-o orbire spirituală, pentru că nu-L cunoaște pe Domnul.

Domnul Isus, care le-a spus ucenicilor că acel om s-a născut orb pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit prin vindecarea lui, a făcut tină, a uns ochii orbul și apoi l-a trimis să se scalde în scaldătoarea Siloamului. Apoi, acest om, care până atunci nu văzuse lumina zilei niciodată, s-a întors văzând bine. Un orb vindecat sau un Lazăr înviat a fost ceva foarte tulburător pentru fariseii din acea vreme, pentru că ei, care erau obișnuiți ca poporul să-i asculte și să-i admire doar pe ei, au văzut în Domnul Isus un rival. Minunea vindecării orbului din naștere nu se potrivea nicăieri în dogma lor, care în mare parte era inventată de ei, de aceea L-au respins pe Domnul în ziua cercetării lor.

Minunea vindecării orbului le-a devenit o povară așa de mare încât au decis să încerce să discrediteze meritul Domnului Isus. Ar fi putut alege să se alăture lucrării Domnului Isus și să afle mai

mult despre Împărăția lui Dumnezeu, dar au ales să-și înghețe convingerile lor și astfel, în acea zi, au pierdut oportunitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și lucrarea Lui între ei. În loc ca toată cetatea să facă o sărbătoare în cinstea lui Dumnezeu, care deschide ochii orbilor, conducătorii religioși au hotărât să facă o anchetă prin care să-i pedepsească pe aceia care ar fi recunoscut în Domnul Isus pe Mesia.

Acești oameni, despre care într-o altă împrejurare Domnul Isus spune că nu intră în Împărăție și nu lasă nici pe alții să intre (Matei 23:13), credeau că cu cât sunt mai stricți în regulile făcute de ei cu atât sunt mai importanți. Acest cusur și mare neajuns spiritual a ajuns să fie practicat și de fariseii din vremea de astăzi. Ei aveau o serie de porunci și norme omenești moștenite din bătrâni, care nu produceau vreun bine spiritual, ci doar făceau viața o povară. Fariseii, care au fost expuși la minunea făcută de Domnul Isus, în loc să recunoască participarea directă a lui Dumnezeu în viața lor, plini de invidie față de Domnul Isus, au declarat în fața celui vindecat și în fața mulțimii prezente că Domnul Isus este un păcătos, dovedind în acest fel că ei erau orbi spirituali. Modul în care au vorbit despre Domnul Isus a demonstrat o ură, care a continuat să crească și până la urmă să ducă la complotul mai marilor lui Israel, care L-au dat pe Domnul Isus să fie răstignit.

Această persecuție a binelui nu era ceva nou pe pământ, pentru că așa cum spune un cuvânt bătrânesc „omul poate fi lup pentru om“. Cu mii de ani în urmă, Cain a văzut în fratele său Abel o demonstrație a ce înseamnă să faci binele, iar în mintea lui a apărut gândul că acel „bine“ trebuie distrus ca să nu mai existe o comparație în care el să reprezinte ce este rău. Deși a fost prevenit de Dumnezeu, a hotărât și apoi a trecut la fapta mârșavă de a-l omorî pe Abel, în care vedea un rival, întocmai cum mai târziu preoțimea a văzut în Domnul Isus. Printre gândurile întunecate ale lui Cain probabil că a fost și gândul că dacă îl omoară pe Abel felul lui de jertfă va fi acceptat ca fiind cel mai bun. Acest fel a omului lipsit

de lumină a continuat și a ajuns și pe vremea fariseilor, pentru că așa cum vedem în diferite împrejurări descrise în Scriptură, aceștia au făcut din aceasta o specialitate a lor. Acest mod de a avea de-a face cu exemplul binelui a continuat până în zilele noastre, când omul caută să îngroape tot mai multe adevăruri date de Dumnezeu, dorind să ajungă la o societate în care nu mai există o comparație între rău și bine. Încă are rost să ne verificăm viața pentru a vedea câte din cuvintele și poruncile lui Dumnezeu am căutat să ucidem prin scuze de tot felul și prin interpretări liberale a voii Stăpânului, care ne-a asigurat că vine o zi când nu este nimic ascuns care să nu fie scos la lumină (Marcu 4:21-23).

Un alt fel de caracter prezent la această întâmplare adevărată a fost acela al părinților celui ce fusese orb. Ei se temeau de oameni și nu de Dumnezeu, de aceea prin a spune: „nu știm“ cum a fost fiul nostru vindecat au recurs la minciună, pentru a nu fi excluși din sinagogă. Felul lor îi reprezintă pe aceia care vor beneficii pământești în urma asocierii cu biserica, dar nu vor să sufere niciun fel de pierdere pentru credința lor în Domnul Isus. Cel mai de dorit caracter, care merită să fie urmat, este acela al orbului vindecat, care cu riscul de a rămâne singur a ales să fie de partea Aceluia care i-a deschis ochii. Nu l-a interesat de acuzațiile aduse Domnului sau de amenințările făcute în dreptul lui, pentru că el mărturisea cu multă îndrăzneală un lucru: „Eu una știu: că eram orb, și acum văd“ (v. 25). Un astfel de om care devine un ucenic al Domnului Isus învață de la El și cu timpul ajunge să Îi semene.

Când Dumnezeu îngăduie o situație asemănătoare orbului născut din naștere, chiar dacă noi nu înțelegem motivul, trebuie să știm că Dumnezeu are motive pe care uneori le ține ascunse ca pe niște taine adânci. Cert este că Dumnezeu, care este Suveran, face ce vrea și până la urma se va dovedi că a fost și este drept în hotărâri, chiar dacă noi nu înțelegem uneori de ce lucrează așa cum lucrează. Cuvântul Lui ne spune că Dumnezeu alege să îngăduie astfel de situații și nu încearcă să se scuze sau să se ascundă în vreun fel. „Domnul i-a zis: «Cine a făcut gura omului? Și cine

face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?»“ (Exodul 4:11). Ești tu ucenicul lui Isus? Sau ești doar un tovarăș de credință, așa cum spune Domnului Isus în Matei 23:15. Oare te recunoaște Domnul Isus ca fiind un ucenic al Lui? Oare te vede cerul ca miel sau ca lup? Depinzi de Acela a cărui ucenic ești sau depinzi de colții tăi?

„Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului...” (Isaia 54:13). Dacă ești un ucenic al Domnului Isus nu poți sta separat de Biserica zidită de Domnul Isus, tot așa cum un mădular al nostru nu stă să privească de la distanță trupul din care face parte. Cu ajutorul Duhului Sfânt, Biserica are menirea să continue lucrarea Domnului pe pământ și ea nu caută mai întâi să-i ducă pe păcătoși în cer, ci caută să aducă cerul în inimile lor. Pentru unii, adunarea sau strângerea laolaltă a credincioșilor în casa de rugăciune este locul unde se simt bine, unde văd obiceiuri tradiționale, locul unde familia poate învăța bunele maniere de creștin. Pentru unii este locul unde își aduc frustrările vieții, dar până când cineva nu devine un ucenic al Domnului Isus toate lucrurile amintite mai sus nu le vor sluji la nimic. Nu este suficient să fii prezent la casa de rugăciune, ci ca ucenic al Domnului trebuie să cauți să-I aduci, împreună cu aceia cu care ai fost înfrățit, o închinare în duh și adevăr.

O altă categorie de creștini, considerându-se singurii specialiști în lucrurile bisericii, precum Core în vremurile străvechi, și nedorind ca biserica să le spună ce să facă sau cum să facă un anume lucru, refuză orice asociere cu biserica celor născuți din nou, și astfel, retrăgându-se în independența lor, încet se sting și mor. Este necesar să ne întrebăm dacă noi suntem gata să mărturisim că suntem ucenicii Lui. Este important să fim recunoscuți de oamenii cărora le place sau nu de noi că suntem ucenici ai Domnului, dar și mai important este să fim recunoscuți de Domnul Isus ca fiind ucenici ai Lui.

Trăim o vreme în care mijloacele mass-media au reușit să răspândească o frică de terorism, încât atunci când ai de-a face cu un străin, mai ales când călătorești, ajungi să te gândești că este

posibil să ai de-a face cu o asemenea persoană. Ca și copii ai Domnului trebuie să părem suspecti pentru cei din jur că suntem ucenici ai Domnului Isus și la o mai atentă verificare aceasta să se dovedească a fi un adevăr. După modul în care ne deschidem gura să spunem ceva, după felul în care ne ținem calmul când suntem provocați sau chiar nedreptățiți, după modul în care în situații grele nu ajungem la disperare, trebuie să devenim suspecti pentru cei din jur, astfel încât să ne considere ucenici ai Domnului. Un ucenic al Domnului are o comportare care-l dă în vileag, nu doar că se îndreaptă spre cer, dar dovada vieții lui spune că el umblă cu Dumnezeu.

În economia lui Dumnezeu pentru noi, cei care am primit darul mântuirii, El a pus în mișcare legi și evenimente prin care noi creștem în credință atunci când slujim nevoilor altora. O astfel de viață care este dedicată nevoilor semenilor noștri nu doar ne face să semănăm cu Domnul Isus, dar ne face să fim recunoscuți ca fiind ucenici ai Lui. Dacă ești un suflet care nu știi dacă ești nemântuit sau mântuit, problema cea mai mare nu este faptul că ești păcătos, pentru că așa ne-am născut fiecare din noi, ci tragedia cea mai mare stă în a refuza harul mântuirii care-ți poate aduce lumină în suflet. Poate că încă nu ai făcut acest pas al credinței care-ți va determina veșnicia, pentru că, la fel ca orbul vindecat, ai văzut că va trebui să înduri prejudecățile oamenilor. Dacă alegi să nu te rușinezi de Hristos ai promisiunea Domnului că nici El nu se va rușina de tine când te va prezenta înaintea Tatălui și a sfinților îngeri (Matei 10:32).

Poate că indiferența unora sau exemplu rău pe care l-ai văzut în cineva care spune că este un ucenic al Domnului te-a făcut să nu fii interesat în a merge acolo unde poți să auzi o Evanghelie întreagă. Nu confunda Biserica lui Dumnezeu care este formată din suflete mântuite, dar cu slăbiciuni, cu Dumnezeu care te cheamă să-ți ofere mântuirea și care este desăvârșit. Domnul Isus l-a întâlnit pe acel orb acolo unde era, în viața lui, în necazul și disperarea lui. El vrea să se oprească și în dreptul tău, pentru a da

vindecare sufletului tău, indiferent la care stadiu din viață te găsești. Poate nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu, pentru că ai multe cunoștințe despre Scriptură și oameni, dar până când nu ai prin credință și pocăință o întâlnire personală cu Domnul Isus încă nu ești copilul Lui.

Dumnezeu a ales ca pocăința să fie poarta pe care omul trebuie să intre pentru a fi un ucenic al Lui. Ai curaj și dă-rămă idolii din viața ta, și Domnul va da lumină ochilor tăi spirituali ca să vezi ce vremelnică este viața aceasta pe pamânt și ce veșnică este mântuirea oferită de Dumnezeu prin credința în Domnul Isus, care a murit pentru noi toți. Ai curaj și scoate din viața ta orice idoli ca să poți primi ceea ce nimeni nu-ți poate lua, adică darul mântuirii. Atunci El îți va vindeca ochii ca să vezi bine și urechea ca să auzi glasul Lui. „...El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici“ (Isaia 50:4).

Când ai să alegi să fii ucenicul Lui nu vei depinde de puterea și înțelepciunea ta, ci vei primi o „putere“ care te va însoți și ajuta în tot ce vei avea de făcut. Fără de această putere a Duhului Sfânt niciun om nu poate trăi o viață de ucenic al Domnului și nu neapărat pentru că nu ar vrea, ci pentru că oricât ar încerca nu poate. Chiar dacă ai să pierzi prieteni, alege să treci de partea Domnului Isus, care cunoaște viitorul, dar îl poate și determina. Cere-I, și El îți va da „Puterea“ de care ai nevoie ca să trăiești ca ucenic al Domnului. Astfel, într-o zi vei ajunge în locul numit cer, unde este Acela care te-a mântuit și te-a învățat să semeni cu El.

Amin

4

CUM SĂ MORI CA UN PROFESIONIST*„Unde îți este biruința, moarte?...“*

1 Corinteni 15:55

Cineva și-a întrebat prietenul, căruia îi murise un vecin: „Cum a murit?“ răspunsul pe care l-a primit a fost neobișnuit și în același timp oarecum provocator la discauții: „Ca un amator!“ De obicei, spunem că cineva este un amator când face o anumită lucrare fără să aibă experiență sau vreo educație specifică în ce privește abilitatea necesară de a face acea lucrare cum ar trebui. Spunem că cineva este profesionist în a face o lucrare când acea persoană are experiență și chiar educație în a face acea lucrare, pe care o face bine. Privind la evenimentul morții, care are loc o singură dată în viața omului, am putea spune că este normal și ni se potrivește să spunem că oamenii experimentează moartea ca și „amatori“. Există totuși o categorie de oameni pe pământ care ajung să moară ca profesioniști. Cu părere de rău trebuie să admitem că aceia care mor ca niște profesioniști constituie doar un mic procentaj din numărul tuturor oamenilor care mor pe Terra.

După regula amintită la început spunem că cel care moare ca profesionist moare bine, adică moare fără de frică, moare având o oarecare experiență de a muri, moare știind ceva despre felul cum vor decurge evenimentele acestei experiențe. În cei foarte „profesioniști“ în a muri există chiar o anticipare a bucuriei cu privire la ce urmează după moartea biologică. Prin harul lui Dumnezeu și

credința în Domnul Isus, pentru aceste suflete moartea și-a pierdut biruința, pentru că nu le poate face niciun rău, așa cum ar fi spaima sau părerile de rău.

Dacă un suflet aude chemarea la mântuire prin Evanghelie, își predă viața Domnului și prin pocăință și credință este născut din nou, începe să experimenteze ceea ce înseamnă să mori în fiecare zi câte puțin față de lumea aceasta. Proporțional începe să experimenteze Împărăția lui Dumnezeu în inima lui, în viața lui și prin credință în duhul lui. Duhul Sfânt îl ajută să urce chiar în prezența Domnului, unde simte că aparține, așa că ajunge să numească acel loc de sus „acasă“. „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli“ (Coloseni 3:5). Omorând aceste mădulare care sunt roade ale firii pământești, cel credincios experimentează zi de zi ce înseamnă să mori față de lume. Fiindcă începe să rodească o altă roada numită roada Duhului, experimentează ceea ce înseamnă să fie viu pentru Împărăția cerurilor spre care pleacă odată ce trupul care-i găzduiește duhul și sufletul moare.

Prin a fi morți față de păcate și vii pentru neprihănire devenim parte din categoria selectă a oamenilor care ajung să moară ca profesioniști, pentru că moartea nu este decât o ușă pe care intrăm în bucuria cerului. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire...“ (1 Petru 2:24). Umblarea pe calea Domnului ne pregătește nu numai pentru o veșnicie fericită, dar și pentru o moarte ușoară. În anii trecuți, când trupul mi-a fost devastat de o dihanie numită cancer, am tot practicat să mor, până ce Domnul Isus a rânduit, spre mirarea doctorilor, să mă vindece de cancer, făcându-l să dispară din radiografii și scanări, care-ți fotografiază trupul în felii.

În acea perioadă de boală, când spuneam ca David odinioară (1 Samuel 20:3) că nu este decât un pas între mine și moarte, așa mă obișnuisem cu ideea de moarte, dacă acela ar fi fost planul lui Dumnezeu pentru mine, încât câtodată mă miram că mai sunt

printre cei vii. În astfel de clipe, când ți-ai rezolvat problemele cu oamenii și cu Dumnezeu, prin jertfa Domnului, nu ai un simț de disperare, ci dimpotrivă unul de slobozire în a pleca spre locul unde este Acela care a murit pentru tine și ți-a pregătit un loc ca să fii pentru totdeauna cu El (Ioan 14:1-6). Pentru cel care a învățat să moară față de lume, tăind drepturile firii lui vechi și dând drepturile duhului chemat la a fi viu pentru Hristos, moartea, așa cum spunea apsolotul Pavel, este un câștig (Filipeni 1:21).

Pentru cel credincios, care a încheiat un legământ prin care a spus că va fi credincios Domnului Isus până la moarte, plecarea este doar o intrare în promisiunile Domnului, cu care a făcut acel legământ. Este o plecare spre locul unde, prin credință, s-a ridicat de atâtea ori în rugăciune. Este o plecare spre locul de unde i-a venit Lumina, mângâierea și Puterea când era angajat în lucrul Domnului pe pământ. Este o plecare spre un loc al odihnei, al bucuriei, al păcii și al răsplătirilor Împăratului, așa că nu ne mirăm că ne spune Scriptura că este fericite de morții care mor în Domnul (Apocalipsa 14:13).

Trecutul rămâne înregistrat, având calificativul de martor, și faptele ajung să fie răsplătite. La fel ca ispravnicul din pilda rostită de Dumnezeu, fiecare dintre noi, la plecarea de pe pământ, vom da socoteală de isprăvnicia noastră pe pământ. „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta!...” (Luca 16:2). Pentru cei care ostensec în lucrarea Domnului, acest gând este îmbucurător, dar pe cei care nu produc, ci doar consumă, acest lucru ar trebui să-i îngrijoreze și să-i motiveze la a se îmbogăți față de Dumnezeu. Se cere de la noi să fim găsiți credincioși în isprăvnicia noastră și aceasta nu este ceva facultativ. „Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Corinteni 4:2). Ni se va cere o socoteală după așteptările lui Dumnezeu și nu după aprecierea noastră sau a oamenilor din jurul nostru. Ni se va cere o socoteală după ce ni s-a încredințat nouă și nu după ce i s-a încredințat altuia. Când cel cu „păcatul acoperit și fărădelegea iertată” prin sângele vărsat la Calvar de Mielul lui

Dumnezeu pleacă de pe pământ, cerul stă să primească pe cineva care poartă haina de sfânt. Este haina neprihănirii primită de la Hristos, pe care o primim când ne pocăim, predând controlul vieții noastre Domnului Isus (Romani 3:21-23). Această haină albă este meritul Domnului Isus, pentru că îmbrăcați în merite personale niciun om nu poate sta înaintea sfințeniei lui Dumnezeu.

Moartea unui astfel de „profesionist în a muri” este mai mult o mutare decât o moarte, pentru că Domnul Isus ne-a promis că cel care crede în El nu va muri niciodată (Ioan 11:26). Din experiențele de care am auzit cu privire la plecarea acasă în veșnicie și din cele scrise în legătură cu acest moment al plecării credinciosului de pe pământ, am aflat că în momentul încetării vieții se prezintă îngerii Domnului și nicidecum vreun chip hidos. Cred că atunci când vin îngerii Domnului să conducă acasă un copil al Domnului moartea se sufocă și trebuie să fugă.

Momentul plecării de pe pământ poate fi o ultimă oportunitate de a da dovadă de credință neclintită în Cuvântul Aceluia care nu poate să mintă (Tit 1:2). Vedem o astfel de credință și în viețile aceluia care au trăit pe pământ în trecutul îndepărtat. Cu toată pierderea și durerea pe care a simțit-o Iov când a fost încercat, la gândul că într-o zi ochii lui aveau să-L vadă pe Dumnezeu, poate chiar privind spre groapa ce-l aștepta, dacă ar fi putut, cred că i-a venit să danseze de bucurie înaintea Domnului. Știa că prin ce i se întâmplă este dus la moarte, dar el se referă la acel loc ca fiind locul unde se întâlnesc nu cei morți, ci cei vii, pentru că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al morților (Iov 30:23). Acel moment, când îl găsim pe Iov fericit în mijlocul durerii, nu avea ca motivație că ceva doctori renumiți i-ar fi promis vreo cură și nici că s-ar fi găsit parte din turmele lui, ci sursa acelui moment de bucurie era că știa că avea să-L vadă pe Răscumpărătorul și Acesta avea să-i fie binevoitor (Iov 19:25-27).

O vorbă veche spune că venim pe rând și murim pe sărite, dar cei credincioși spun că venim pe rând și mergem la timp. Acest

eveniment festiv în lumea spirituală, în cazul credinciosului, începe în clipa hotărâtă de Dumnezeu să fie capătul drumului nostru pe pământ. Este o sărbătoare în care sufletul mântuit trece de la ce este temporar, uneori de la un trup bolnav și fără de putere, la ce este veșnic, la un trup care nu mai are dureri, ci are o frumusețe celestială fără de care nu îmbătrânește. Trece de la a umbla prin credință la a-L vedea pe Domnul Isus așa cum este. Pentru mulți dintre noi acel moment al întâlnirii este cel mai dorit eveniment.

Apostolul Petru, care a fost parte din grupul mai intim al Domnului Isus, a știut că el nu va prinde Răpirea Bisericii pentru că va muri, s-a referit la acel eveniment ca la desfacerea unui cort, care știm că este un adăpost temporar (2 Petru 1:14, 15). Cred că de multe ori a fost întrebat de credincioșii din acea vreme despre experiențele din vremea când Domnul Isus era cu ei pe pământ. Cred că Petru le vorbea având în gândul lui, într-un mod deosebit, două profeții. Una care-l anunțase că va muri și cealaltă era cu privire la venirea Domnului, de care cei din jurul lui erau interesați să afle cât mai mult. Am auzit de mai multe cazuri în care oameni credincioși au fost anunțați de Domnul cu privire la clipa plecării de pe pământ prin moarte. Nu toți doresc să știe aceasta și nu toți sunt la fel de tari, să poată trăi cu o astfel de cunoștință cu privire la ei.

Noi, credincioșii de astăzi, avem o oarecare dilemă, pentru că nu știm dacă ne vom întâlni cu Domnul intrând pe ușa morții sau dacă Îl vom întâlni prin răpire, dacă ne va surprinde în viață, acesta fiind singurul mod în care am evita o moarte naturală. Moartea celui credincios, chiar dacă pentru cei lăsați în urmă este o durere, pentru el este o sărbătoare. Înțelegând acest adevăr, mulți creștini din vremea prigoanei cezarilor s-au lăsat găsiți ușor de cei ce îi căutau ca să-i omoare. Această atitudine disprețuitoare față de moarte, care și-a pierdut biruința față de ei, îi provoca pe unii la cercetare, iar pe alții la nedumerire. Până și Nero a ajuns să spună că s-a săturat de creștinii condamnați la moarte de el, pentru că mureau ca niște oi. Erau suflete mântuite care știau în Cine și-au

pus încrederea și își sărbătoreau chiar și moartea, care-i duceau în prezența Domnului pentru a primi cununa care nu se poate veșteji.

Martirii știau că murind ca martiri deveneau mai repede veșnici, având veșnicia pecetluită în siguranța mâinii lui Dumnezeu. Dacă am asemana omul cu o pasăre am putea spune că suntem singura pasăre care-și poartă colivia după el, dar vine o zi rânduită de Dumnezeu când ușa coliviei se deschide și sufletul zboară ca un porumbel spre porumbarul cel veșnic din cer. Nu tot așa este cu acela care nu a alergat la adăpostul jertfei Domnului Isus. Un astfel de suflet sărman ajunge să moară ca „amator“ și are parte de o experiență înspăimântătoare, plină de surprize de nedorit.

Unii oameni, care refuză împăcarea cu Dumnezeu, încearcă să devină meșteri în a-și ascunde frica de moarte, pe cât posibil ocolesc subiectul, dar în mod inevitabil vor avea această experiență. Un astfel de om, cât încă mai trăiește, simte durerea pierderii cuiva drag, nemântuit, mai din plin și are dreptul să se tânguiască, pentru că nu are nădejde de mai bine. Durerea pierderii, despărțirii de cineva drag, este o experiență rânduită să fie parte din experiența noastră de pământenii și cu cât iubești mai mult pe cineva cu atât durerea despărțirii este mai mare. Pentru majoritatea oamenilor, efectul morții cuiva drag este de obicei șocant, dur, rece, înspăimântător, provocând din plin emoții de durere copleșitoare, regret, tristețe, plâns, pierdere, neputință și chiar mânie.

Cu cât plecarea în veșnicie a celui drag este mai neașteptată, cu atât acest eveniment este mai devastator, dar cei credincioși Domnului Isus au nădejdea revederii. Această categorie de oameni, care gustă din plin efectul morții, sunt oameni care pentru diferite motive încă nu s-au întâlnit cu mila și bunătatea lui Dumnezeu, care poate face această experiență mai puțin amară. Omul este o zidire a lui Dumnezeu menită să existe nu doar pe pământ, ci veșnic în lumea spirituală. Dacă trecerea pragului morții nu este o intrare în sărbătoare ea este în mod sigur

începutul unui dezastru fără de sfârșit. Chiar dacă te-ai bucura de o viață lungă, ani aceștia, spune psalmistul, trec iute, iar noi zburăm (Psalm 90:9-12) și cel ce refuză a-L primi pe Domnul Isus nu are garanția că vreodată Duhul Sfânt îl va mai cerceta, făcându-l să simtă nevoia de împăcare cu Dumnezeu.

Privind la clepsidra timpului prin prisma evenimentelor din lume, știind că omul a inventat bombe care omoară oameni în masă, ca pe niște muște, ne putem aștepta la orice fel de surpriză nedorită în lume. Însă acela care este împăcat cu Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus are viața ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și nu se teme de vești rele, pentru că sufletul îi este în siguranță (Coloseni 3:3). Nu e vorba că mori, ci cum mori contează, pentru că poți muri mântuit sau nemântuit. Este mare diferență între a vorbi despre un Răscumpărător sau despre Răscumpărătorul tău. Cum va fi în cazul tău? Vei muri ca un amator sau ca unul care este profesionist în a muri?

Nu spune: cunosc despre moarte, ne vom întâlni când voi avea șaptezeci și cinci de ani sau poate chiar optzeci de ani, pentru că ea este la un pas de tine în fiecare zi. Nu trebuie să o cauți mult, pentru că este peste tot: în spitale, în case de bătrâni, în războaie, în accidente pe care le vedem pe drum sau în fabrici, în case ce au luat pe neașteptate foc și poți citi despre ea parcă la nesfârșit în ziare, în cărți sau o vezi la lucru urmărind diferite metode de informare ale acestui veac modern. De obicei, tinerii susțin că vor trăi mult, că viața este lungă și refuzând adevărul că ziua de „azi“ le poate fi ultima zi pe pământ, sunt de multe ori surprinși nepregătiți pentru a sta înaintea lui Dumnezeu.

Dacă Domnul nu vine încă, într-o zi oamenii ne vor verifica pulsul și vor spune: „A murit!“, când de fapt atât cel mântuit cât și cel nemântuit sunt mai vii ca oricând, într-o lume a fericirii sau a durerii. Odată mort trupul, oamenii vor plăti un ultim omagiu, dar în zadar ar încerca să facă sau să spună ceva care să afecteze locul unde cel plecat își va petrece veșnicie, întrucât acel destin este sigilat pe vecie în clipa morții. Cei care au pretenția că pot

face ceva pentru cel care a murit oferă oamenilor mituri și nădejdi false, care nu au nicio bază nou testamentală. Ca oameni, ni se poate părea că suntem în controlul vieții noastre, când de fapt Dumnezeu controlează și îngăduie fiecare suflare a noastră, deoarece viața aceasta este un dar de la El, Cel care a dat și o oportunitate de a-L cunoaște pe El. Este posibil să te pregătești pentru acea clipă și prin pocăiță să ajungi la starea de suflet mântuit pe care nu-l înfrică moartea.

A fost un ceas al venirii tale pe pământ și este un ceas al plecării tale. Ești tu pregătit, dacă acel ceas ar fi în noaptea următoare? Ca suflet mântuit, Scriptura nu-ți promite o „țărână ușoară“ când mori, ci îți promite că vei trece într-o altă viață, unde vei trăi veșnic, ca rezident permanent într-o cetate nouă numită Noul Ierusalim, unde Dumnezeu va fi împreună cu cei care s-au împăcat cu El. Dacă Îl primești pe Domnul Isus nu doar ca Răscumpărător, ci și ca Domn, adică ca Stăpân, Duhul Sfânt te va învăța cum să mori puțin în fiecare zi față de această lume. Dacă prin ascultare, și nu doar prin vorbe, alegi ca Domnul Isus să-ți fie Stăpân, când vei ajunge în pragul morții viața îți va surâde. Duhul Sfânt îți va lumina mintea să pricepi Scriptura și astfel să trăiești încât să fii gata să te desparți, fără de regrete, de orice posesii materiale ai avea, pentru că și acesta este un semn care-l marchează pe cel care moare în Domnul.

Dacă pășești pe Calea care duce la viață, Duhul Sfânt te va crește spre o mai vizibilă maturitate spirituală, așa vei ajunge să nu ai regrete pentru că ai lăsat în urmă vreun lucru sau o anume situație materială, fiindcă ți-ai adunat comoară sus în cer. Când mergi la o sărbătoare mare te îmbraci diferit și Duhul Sfânt care te ajută să scapi de garderoba omului vechi îți va oferi să te îmbrace potrivit pentru sărbătoarea fără precedent a celor mântuiți în cer. La o sărbătoare de obicei vin mulți invitați. La această sărbătoare la care este invitat și sufletul tău, Domnul Isus ne garantează că „vor veni mulți de la Apus și de la Răsărit“ să stea la masa Lui. Duhul Sfânt, a cărui prezență și putere trebuie să o

ceri, te va învăța că deși poți trăi viața încă de pe pământ cu bucurie, nu trebuie să faci din ceea ce faci pe pământ scopul vieții tale. El Ți-l va face de cunoscut pe Domnul Isus și devenind astfel un „profesionist în a muri“, într-o zi să poți spune: „Doamne, este bine cu Tine, du-mă acolo unde este casa Ta!“

Amin

5

DESFĂȘURAREA PLANULUI DE SALVARE

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.“ Romani 5:8

Orice companie care vrea să reziste pe piață odată cu trecerea vremii, și chiar omul care nu vrea să-și risipească timpul, are obiceiul de a face un plan pentru desfășurarea unor evenimente undeva în viitor, care să aducă o rezolvare, un folos imediat sau în viitor. Chiar în cartea Genesei găsim că și Dumnezeu a făcut un plan cu privire la salvarea omului căzut prin neascultare în păcat și moarte. Pentru om, acest plan a fost și este cel mai profitabil plan care s-a făcut vreodată, dar pentru Dumnezeu a fost cel mai costisitor. Sponsor al acestui plan care s-a desfășurat acum 2000 de ani a fost dragostea lui Dumnezeu. „... după planul vecinic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru“ (Efeseni 3:11).

Urmărind acest plan, ca un fir roșu prin Scriptură, vedem că a fost nevoie de un Salvator fără vină personală care să accepte să devină jertfă fără cusur, a fost nevoie să fie dat și acceptat un Înlocuitor, a fost necesar ca planul să se desfășoare după cerințele dreptății lui Dumnezeu și plata pentru păcat prin jertfă să fie acceptată. „Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinătatea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ“

(Efeseni 1:9, 10). Reușita planului Lui a făcut posibil ca omul să aibă opțiunea de a alege să meargă la una din două judecăți înaintea lui Dumnezeu, altfel nu ar fi avut o altă opțiune, decât aceea de a fi obligat să meargă la un singur fel de judecată.

Datorită planului de salvare, omul poate alege astăzi să meargă la o judecată cu Dumnezeu, unde în mod sigur va avea câștig de cauză, pe când cea de-a doua judecată este o judecată în care este destul de sigur că își va pierde cazul, oricât de bine ar ști să și-l pledeze. Ambele judecăți posibile sunt judecăți drepte, ținute înaintea lui Dumnezeu, de aceea, știind că vei merge doar la una și că poți alege, te-aș întreba la care dintre cele două ai vrea să mergi? „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face albe ca lâna“ (Isaia 1:18). Prima judecată este o judecată în care aceuia care, aici pe pământ, prin pocăință și-a predat viața Domnului Isus i se atribuie neprihănirea Domnului Isus, iar vina păcatelor lui cad asupra Domnului, care este Mielul lui Dumnezeu de jertfă înlocuitoare.

În urma acestei judecăți nu doar ești „socotit neprihănit“ (Romani 3:28) pentru câteva momente, ca apoi să fii părăsit, ci continui să ai cu tine călăuzirea Duhului Sfânt, care te cârmuiește în tot ce este bun, dar ai și o reprezentare juridică înaintea celui mai înalt scaun de judecată din Univers, care pledează cazul tău când cazi în greșală și te căiești (1 Ioan 2:1). Cine alege ca prin pocăință să meargă la prima judecată nu mai merge la cea de-a doua judecată, pe unde vor trece toate sufletele oamenilor care au ales să nu beneficieze de generosul plan de salvare oferit de Dumnezeu prin jertfa Fiului Său. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:24).

Cel care merge la această primă judecată ajunge să stea în fața scaunului de domnie al lui Hristos ca să i se evalueze lucrarea făcută pe pământ, însă această judecată este una de răsplătire

(1Corinteni 3:12-15). Dacă la prima judecată, prin pocăință și meritul jertfei Domnului Isus este plătită vina celui care se recu-noaște că este un păcătos, însă la cea de-a doua judecată fiecare suflet care ajunge acolo va fi fără de avocat sau mijlocitor și va trebui să plătească el însuși pentru vina lui (Eclesiastul 12:14, 1 Tit 5:24). Această ofertă a lui Dumnezeu oferită omului după programul numit „har“ a devenit posibilă numai în urma desfășurării planului de Salvare a omului, pe care l-a anunțat chiar din Eden (Genesa 3:15).

Ca să poată deveni un Înlocuitor potrivit pentru om, Domnul Isus, pe lângă că era Dumnezeu, a trebuit să devină om sută la sută și astfel născându-se prin fecioara Maria a intrat în lumea ostilă a lui Irod, ca apoi să crească într-o casă de oameni simpli, în cetatea Nazaret, unde a stat, lucrând ca tâmplar (Ioan 6:3), până la vârsta de treizeci de ani. Umanitatea Domnului Isus, care adesea S-a referit la Sine ca fiind Fiul al omului, reiese din cuvintele înregistrate în Scriptură, care ne spun că uneori El era ostenit, flămând și setos. El nu a evitat să se numească OM, așa cum reiese din Cuvintele care le-a rost El cât și din cuvintele ucenicilor. „...Omul nu trăiește numai cu pâine...“ (Matei 4:4). „...Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu...“ (Fapte 2:22). „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți...“ (1 Timotei 2:5, 6).

Ca să putem prețui mai mult felul în care a fost făurită mântuirea sufletului nostru și pentru a vedea modul în care s-a desfășurat planul de salvare făcut de Dumnezeu, trebuie să facem prin credință o vizită înapoi în timp, în Ierusalim, unde vom vedea scene tulburător de dure, de cruzime, în care Domnul Isus a pățimit ca să facă posibil acest plan atât de benefic omului. Măinile Domnului Isus care s-au întins cu vindecare spre orbi, leproși și bolnavi de orice altă boală; mâinile Lui, care au apucat-o pe fata lui Iair chemând-o din nou la viață; mâinile Lui, care l-au apucat pe Petru din valuri când era să se scufunde; mâna Lui, care

a scris pe pământ când a salvat viața femeii păcătoase; mâinile Lui, care au frânt pâinea și au spălat picioarele ucenicilor Săi, au ajuns să fie legate asemenea unui făcător de rele atunci când a fost arestat de cohorta trimisă să-L prindă, condusă de Iuda. „După ce L-au legat, L-au dus și L-au dat în mâna dregătorului Pilat din Pont“ (Matei 27:2). Mâinile Lui, care poartă și astăzi semnele biruinței pe care a dobândit-o pentru noi, au ajuns să fie perforate de piroane și pironite pe lemnul crucii.

Chiar Domnul Isus a spus că au venit să-L prindă ca pe un tâlhar (Marcu 14:48), dar El a disprețuit rușinea și umilirea la care a fost supus în acea noapte de faptura creată de mâna Lui, pentru că avea ca scop să ducă la îndeplinire planul Tatălui; planul de salvare a omului din păcat. „Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu“ (Evrei 12:2). Bucuria, care-i era înaintea, era aceea de a vedea că din suferințele Sale se va naște o Biserică Sfântă, făcută nu din marmură, fier și ciment, ci din sufletele mântuite care aveau să creadă în El.

Domnul Isus, luând păcatul lumii asupra Lui, a fost judecat de diferiți oameni ai puterii acelui moment, a fost batjocorit, a fost bătut fără milă, a purtat o cunună de spini, apoi epuizat de puteri fizice, dar nu de dragoste, a dus o cruce până pe dealul Golgotei, unde a fost străpuns de piroane și ținut pe cruce, ca apoi cu spatele scrijelat de biciul roman să fie înălțat pe acea cruce, între cer și pământ. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți“ (Isaia 53:5). Ca parte din batjocură și pentru a produce durere, ostașii I-au făcut o cunună de spini pe care i-au îndesat-o pe cap. Chiar de la blestemarea pământului în Eden (Genesa 3:17, 18), spinii au reprezentat rezultatul păcatului și pe El, „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5:21).

Cununa Lui nu a fost una de cuceritor de țări și averi pământești, ci a fost o cunună de cuceritor de suflete, care a cucerit mai mult decât orice altă cunună împărătească de pe pământ. Privind la natură, vedem modul în care Dumnezeu a pus frumusețe în ea, privind la cerul înstelat suntem martori la puțin din slava lui Dumnezeu, dar ca să vedem iubirea Lui pentru om trebuie să privim la Gogota, unde Fiul lui Dumnezeu a murit pentru a-i redeschide omului drumul spre Dumnezeu. Mai mult de atât nu a avut ce oferi. El a oferit viața singurului Său Fiu Preaiubit. „Spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său“ (Efeseni 1:6, 7).

Defășurarea planului de salvare este așa de măreț și valoros încât noi, creștinii, la intervale regulate, comemorăm suferințele și moartea Domnului Isus prin evenimente speciale numite cina Domnului sau împărtășirea cu trupul și sângele Domnului. Atunci când cei ce au încheiat legământ cu Domnul prin botez întind mâna și iau din simbolurile trupului Domnului Isus ei își afirmă din nou credința și recunoștința față de Acela care murind pe o cruce de blestem a făcut un plan de salvare și le-a mântuit sufletele. Când Domnul Isus a spus: „...S-a isprăvit!...“ (Ioan 19:30) a spus că tot ce era necesar omului ca să poată fi iertat a fost îndeplinit și din acel moment nu a mai fost nevoie de jertfe de animale, pentru că sângele Lui a fost vărsat odată pentru totdeauna și are îndeajuns merit ca să mântuiască oricât de multe suflete ar dori mântuirea, care se primește prin credința în El (Evrei 7:27).

Când a spus: „S-a sfârșit!“, Domnul Isus a afirmat că desfășurarea planului de mântuire a ajuns la bun sfârșit, în folosul omenirii, iar omului, în mod individual, îi rămâne să aleagă dacă vrea sau nu mântuirea în meritul jertfei Lui. Dacă ești un credincios care în mod regulat stai la Masa Domnului sau dacă ești un suflet care încă nu ai cerut darul mântuirii, Dumnezeu privește la tine să vadă ce valoare pui pe această jertfă măreață. Suferința pe care a îndurat-o în mod deliberat, moartea și învierea Domnului

Isus, care a confirmat acceptarea jertfei de către Dumnezeu Tatăl, ne-a asigurat nouă, celor care am ales calea pocăinței, eliberarea sufletului de vina ce o purtam și ne-a dăruit viața veșnică. Sufărința Domnului Isus a dus la moartea Lui, dar Dumnezeu Tatăl L-a înviat a treia zi, iar din acea dimineață glorioasă a învierii nicio dimineață nu a fost ca înainte. Dumnezeu, la un cost imens pe care noi nu avem cu ce să-l comparăm ca să-i dăm o anumită valoare, s-a implicat plin de pasiune în a duce la îndeplinire planului de salvare a omului, pentru că l-a iubit și nu a vrut să-l lase să meargă în iad în urma alegerilor lui rele.

„Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!“ (Osea 11:8). Vedem în acest verset un Dumnezeu vulnerabil în mila Sa pentru om și această dragoste a Lui nu a rămas la vorbe, ci a fost dovedită prin jertfa înlocuitoare a Domnului Isus. Desfășurarea planului de salvare a omului din păcat, de către Dumnezeu, a fost și este un succes, pentru că în urma acestei jertfe desăvârșite a apărut pe pământ un nou timp de om: Omul născut de sus (Ioan 3:3). Aceste suflete, dintre care multe au trecut în veșnicie, formează Biserica lui Dumnezeu sau, cum mai este numită în Scriptură, Biserica celor întâi născuți. „...Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel“ (Evrei 12:23, 24).

Tot acest succes al desfășurării planului de salvare a lui Dumnezeu nu-ți este ție de niciun folos dacă nu alegi în mod personal, ca prin pocăință, să te pui la adăpostul jertfei Domnului Isus. Este sufletul tău născut din nou? Nașterea din nou are loc atunci când omul recunoaște că este vinovat înaintea lui Dumnezeu, și fie că are la activ multe sau puține păcate, nu doar regretă, ci se căiește adânc că le-a făcut, se hotărăște să părăsească acele practici sau vicii pentru totdeauna, ca să poată trăi o viață

nouă cu Dumnezeu, aflându-se la dispoziția Lui. De obicei, lacrimile căinței sunt o dovadă că Duhul Sfânt este la lucru în acele momente când cel care vrea darul mântuirii lui Dumnezeu privește cu credință spre jertfa Domnului Isus ca fiind dovada dragostei lui Dumnezeu față de el și meritul în care poate fi iertat și înnoit de Duhul Sfânt într-o făptură nouă (2 Corinteni 5:17).

Pe lângă firea păcătoasă pe care o moștenim, păcatul vine în viața noastră ca o alegere, la fel și mântuirea dată de Dumnezeu. Trebuie să alegi între cele două judecăți prin a te pocăi sau a nu te pocăi, sau poți să spui că nu alegi nimic și în mod sigur vei ajunge la cea de-a doua judecată. Mulți se mulțumesc cu o religie a tradițiilor și a ceremoniilor, chiar dacă acestea nu au nicio valoare înaintea lui Dumnezeu pentru că nu sunt parte din noul Legământ făcut în sângele Mielului lui Dumnezeu, dar totuși sunt și dintre aceia care renunță la tot ce au clădit cu grijă, dar pe o temelie ce se surpă, în favoarea începerii unei zidiri noi, prin credința în Domnul Isus Hristos. La care din cele două judecăți amintite mai devreme vrei să te duci? La cea a pocăinței, unde în lumina creată de Duhul Sfânt în mintea ta te găsești singur vinovat înaintea cerințelor lui Dumnezeu, ca apoi să fii grațiat prin har, sau vrei să mergi la judecata la care vei pierde cazul tău fără opțiune de recurs? Dacă argumentele tale, dacă prietenii tăi sau chiar familia ta te ajută să nu te pocăiești, toate acestea de fapt îți îndreaptă pașii spre cea de-a doua judecată amintită în acest mesaj.

Mulți nu se pocăiesc pentru că privind la cei din jur, privind la obiceiurile lor rele sau la cât de mulți ani au investit într-o religie moartă, spun că îi costă prea mult, dar aceasta din cauză că ei nu înțeleg cât de mult îi va costa să nu se pocăiască. Unii preferă mai bine să audă minciuni frumoase cu privire la ce poate face un preot pentru sufletul lor după ce moare decât să aleagă să-și schimbe viața prin pocăință. Pe alții hotărârea de a amâna pocăința îi va trimite la cea de-a doua judecată, iar alții vor ajunge acolo pentru că au zis cu gura: „Vie Împărăția ta!“, dar au lucrat sau lucrează din răspuțeri la o împărăție a celor de pe pământ.

De obicei, omul nu vrea să înțeleagă că nu are de ales între a fi independent sau rob, din dragoste, al lui Isus Hristos, ci are de ales între a fi rob al celui rău sau rob al lui Dumnezeu, pentru că sufletul nu are niciodată stare de independență. Mântuit sau nemântuit, sufletul tău Îi aparține lui Dumnezeu (Ezechiel 18:4) și într-o zi pe care nu o cunoști și se va cere înapoi acest suflet și vei da socoteală de viața ta pe pământ. În cer nu poți merge tropăind cu meritele tale, pentru că un singur păcat, pentru care nu ai cum să plătești (Proverbe 15:8), îți poate aduce condamnarea, ci în cer poți ajunge numai prin meritul jertfei Domnului Isus. Dumnezeu, în bunătatea Lui, îți oferă singura soluție, dar oare vrei să o accepți?

Ești liber să-ți alegi Stăpânul, ești liber să alegi la care judecată vrei să mergi, dar cumpănește bine, pentru că odată ce ai trecut din aceasta viață sau odată ce Domnul Isus Își va lua Biserica de pe pământ nu mai poți schimba nimic cu privire la locul unde îți vei petrece veșnicia. Există un prea târziu (Evrei 4:1), de aceea nu zădărnici planul bun al lui Dumnezeu cu privire la tine (Luca 7:30). Cel mai important lucru din viața unui om nu este sănătatea, nu este să-și termine studiile, nu este serviciul și nu este nici măcar familia, ci pocăința, pentru că viața aceasta poate fi întreruptă în orice moment, lucru care concludă orice lucrare am face pe pământ, dar acela care alege să trăiască o viață de pocăință are sufletul la adăpost, orice i s-ar întâmpla (Coloseni 3:3).

Prin acest mesaj și alte metode, Dumnezeu, care a luat inițiativa împăcării cu tine, te cheamă la împăcare acum, cât timp plata pentru vina ta poate fi plătită de El. El te cheamă la mântuire, la o umblare cu El încă de pe pământ, El te cheamă să-ți dea o slujbă pentru care te va răsplăti împărătește. Poți alege să rămâi în întunericul păcatului, poți să spui că ceea ce va fi cu altul va fi și cu tine sau poți alege să știi spre ce destinație ești îndreptat prin a veni la lumina Evangheliei. Spre binele veșnic al sufletului tău, eu te îndemn la pocăință, de aceea te chem la Domnul Isus, care este Lumina lumii. Vino, ca să trăiești veșnic fericit! Amin

6

SPULBERAREA UNUI VIS

„Și omul acela a răspuns: «Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine, cum ai omorât pe Egipteanul acela?» Moise s-a temut și a zis: «Nu mai încapă îndoială că faptul este cunoscut. Faraon a aflat tot ce se petrecuse, și căuta să-l omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon, și a locuit în țara Madian...»" Exodul 2:14-15

Pe lângă faptul că este cea mai folositoare Carte de pe pământ, pentru că ne arată calea spre Dumnezeu și ne învață modul în care este posibil ca noi și cei de lângă noi să fim mântuiți, Scriptura este un manual al celei mai înalte științe prin care și despre care omul începe să descopere lucruri după îngăduința lui Dumnezeu. Este Cartea care are o oarecare claritate asupra a ceea ce omul este foarte interesat să știe și anume ne dă învățătură despre trup, suflet și duh, despre nemurire sau, cum mai este numită, despre existența veșnică a sufletului. Este posibil ca până nu deschizi Cartea aceasta să nu știi că ești hoț, curvar și ucigaș, pentru că cine nu-L cinstește pe Dumnezeu cu închinarea, cu mulțumirea ce o merită și cu venitul său este un hoț. Cine privește și pofteste, chiar dacă doar în gând, trupul altuia este un curvar și cine urăște pe fratele său este un ucigaș.

Cartea aceasta ne oferă ocazia să ne verificăm în cântarul care ne măsoara greutatea spirituală ca nu cumva să fim găsiți ușori și

Dumnezeu să înceapă să scrie pe pereți în dreptul nostru ca în vremea lui Belșatar. Chiar dacă unele pasaje sunt mai provocatoare, producând câteodată o anumită tulburare și întristare de moment, când Duhul Sfânt reușește să ne trezească mintea sănătoasă ne dăm seama cât de necesare sunt astfel de subiecte mai aspre, care ne produc o supărare după voia Lui, care duce la pocăință. Această Carte ne fac cunoscute planurile și chiar visele unor oameni care au trăit căutând să facă voia lui Dumnezeu.

Planurile oamenilor pentru viitor sau visele, cum le vom numi în acest mesaj, pot fi de la Dumnezeu sau pot fi izvorâte din dorințele noastre formate de societatea în care trăim. „Visul american“ este un vis de prosperitate și bunăstare și majoritatea oamenilor își cheltuie toată viața ca să-l vadă împlinit. Visul creștinului născut din nou este ca, devenind tot mai mult ca Stăpânul, să câștige suflete la mântuire, iar apogeul visului celui credincios este venirea Domnului sau întâlnirea cu Acela pe care L-a iubit și pentru care s-a ostenit cu bucurie în lucrarea care i-a fost încredințată lui. După voia și cunoștința Domnului, care știe la ce nivel spiritual ne putem ridica, Dumnezeu alege parcă să rupă din El vise pe care ni le dă nouă ca să le trăim.

Printre cei mai de seamă oameni făcuți vrednici de Dumnezeu pentru un astfel de vis a fost, robul Lui, Moise, care s-a născut pe pământ la timpul hotărât de Dumnezeu. Dintr-o scânteie de credință a mamei sale Iochebed, care împotriva poruncii împărătești l-a lăsat să trăiască și încredințându-l în grija lui Dumnezeu l-a pus pe Nil într-un „sicriș de papură“. Fapta acestei femei cu numele de Iochebed a fost o provocare a ei la adresa lui Dumnezeu. Parcă a spus: „eu am făcut ce am putut, acum să văd ce faci tu, Doamne!“ Copilul Moise a fost adoptat de fiica lui Faraon și a crescut ca un prinț în casa lui. A urmat cele mai înalte școli ale vremii, care mai târziu i-a inspirat chiar și pe greci și a ajuns să fie un om instruit în ale războiului. Prin aranjamentele făcute de Dumnezeu, a fost crescut chiar de mama lui, care l-a învățat despre poporul din care se trage și despre

nădejdea pe care o au că Dumnezeu îi va scoate într-o zi din robia egiptenilor.

Pe măsură ce creștea, în el a început să se înfiripeze un vis, care de fapt era visul lui Dumnezeu dat lui. În acest vis se vedea că el este acela care va face dreptate poporului său și într-o zi îi va elibera de sub mâna egiptenilor, care-i foloseau ca pe niște roboți pentru a-și construi palatele lor. A ajuns să fie un om matur, foarte capabil, educat în toate domeniile științei de atunci, instruit în arta războiului, dezvoltat fizic și din această poziție privilegiată de prinț a ieșit printre oamenii din poporul lui, pe care i-a văzut suferind. „Strigătele deznădăjduite“ ale poporului au ajuns până la Dumnezeu, deși Scriptura nu spune că ei ar fi strigat spre El. Ca să strigi spre Dumnezeu ai nevoie de cel puțin o scânteie de credință și mulți din poporul care forma familia lui Israel n-o mai aveau nici pe aceasta, dar oricum pentru că Dumnezeu avea un plan și-i făcuse o promisiune lui Avraam, lucrul la „scena exodului“ a început în acel timp, chiar dacă la început se părea că nimic nu mai avea să se schimbe din decorul scenei.

Moise a văzut un egiptean care-l bătea pe un evreu și plin de râvnă a sărit în ajutorul fratelui său și l-a omorât pe egiptean. A ascuns trupul egipteanului în nisip și a plecat mulțumit că nu l-a văzut nimeni afară de cel căruia îi luase apărarea. A doua zi, când a ieșit între oamenii din poporul lui a văzut doi evrei care se certau și i-a luat apărarea celui care avea dreptate. Așa cum spune textul citat la începutul acestui mesaj, evreul care era vinovat la atacat pe Moise prin cuvintele ce le-a rostit, spunându-i că nu are jurisdicție peste ei și i-a adus aminte că ieri ucise un egiptean. Aceste cuvinte au avut asupra lui Moise efectul unei lovituri ce te pălește drept în față. El se vedea marele eliberator, se vedea ca unul care are dreptul să ceară ascultare, că doar le dorea binele, dar visul lui, cu care a adormit și cu care s-a trezit de ani de zile, s-a spulberat în câteva clipe.

Câteva cuvinte au făcut țândări visul și titlul lui de erou eliberator al poporului său. L-a cuprins frica, pentru că el cunoștea

apucăturile lui Faraon și în acea stare de dezorientare a luat-o la fugă spre pustia Madian ca să-și scape viața. Avea patruzeci de ani și se credea capabil, dar când să dea curs visului său, procedând după vederile lui, s-a văzut că în loc de vis nu mai are decât tăciunea unui foc care încetează și să mai fumege. În loc de sceptru a ajuns să poarte un toiag de păstor, pentru că în Madian s-a angajat ca păstor la un om cu numele de Ietro, un preot al acelor locuri, a cărui fată a ajuns să-i fie nevastă. Nu a rămas din visul lui de slavă decât gânduri triste, de dezamăgire și păreri de rău. Visul lui pentru un popor liber, într-o țară care să fie a lor cu numele de Canaan, s-a spulberat și frica pentru viața lui l-a adus la starea unde practica o meserie pentru care nu avea nevoie de nimic din ce a învățat în școlile Egiptului.

Frica rea este un simț care demoralizează, descurajează și te poate face să-ți pierzi nu doar visul, ci și speranța de mai bine pentru viitor. Complet descurajat a ajuns la concluzia că nu mai poate face nimic pentru poporul său și pentru că frica nu se amestecă niciodată cu credința a ajuns să piardă acea încredințare că el ar fi fost omul prin care Dumnezeu i-ar fi putut elibera pe israeliți. Ceea ce facem este motivat de frică sau de credință? Fugind departe de urmăritori, Moise a acționat motivat de frică. Neavând încotro, Moise și-a văzut de slujba lui de păstor și așa au mai trecut vreo patruzeci de ani, până într-una din zile când a mînat turma până la Horeb, unde era muntele lui Dumnezeu.

Îngerul Domnului I S-a arătat într-un rug de foc, care nu se mistuia și din rug Îngerul l-a chemat și i-a cerut să-și dea încălțăminte jos, pentru că locul pe care călca era sfânt. Din rug, Domnul se face cunoscut lui Moise și îi dă însărcinarea ca însoțit de fratele lui, Eliazar, să meargă la Faraon și să scoată pe poporul lui Israel din robie. Ce s-a întâmplat? Dumnezeu venise și zgîndărise în tăciunile visului lui Moise, spunându-i că este timpul să viseze din nou. Ai avut vreodată un vis cu privire la viața ta, cu privire la ce vei lăsa în urma ta după ce-ți vei isprăvi alergarea pe pământ? A fost vreodată acest vis făcut țandări ca visul

lui Moise? Poate că atunci nu a fost timpul potrivit, ci acum este timpul potrivit să începi să visezi și să trăiești acel vis. Viața trece oricum, de aceea de ce să nu faci ceea ce este important și folositor, chiar dacă te-ar costa enorm și te-ar expune la anumite riscuri. Căutând voia lui Dumnezeu, îndrăznește, visează și trăiește visul tău. Poate este un vis care aduce foloase și împliniri pământești, dar poate că mai important decât un astfel de vis ai un vis de a face ceva pentru slava lui Dumnezeu. Ceva frumos, ceva ce poate nu costă sau poate costă enorm de mult, așa că va trebuie să-ți faci obligații financiare pe viitor, dar ce contează aceasta dacă te gîndești că ai oportunitatea să faci ceva ce rămâne veșnic; ceva ce-L bucură pe Dumnezeu, ceva ce te face să semeni cu El.

Poate ai visul să trimiți multe, multe Biblii misionarilor din ținuturi neevangelizate, poate vrei să faci o casă de rugăciune, unde Dumnezeu spune că este nevoie, poate vrei să sponsorizezi un misionar sau mai mulți, sau poate vrei să fii tu un misionar care merge într-o țară străină, înveți o limbă nouă și te dedici în a câștiga suflete pentru Hristos. Poate vrei să cumperi biciclete misionarilor din Africa, care parcurg pe jos distanțe mari ca să evangelizeze; poate vrei să adopți un copil care nu are pe cine numi tată și mamă; poate cunoști lucrători ai Domnului care nu prea au cu ce să se îmbrace și vrei să le cumperi haine noi; poate vrei să înveți la un instrument ca să cânti spre slava lui Dumnezeu; poate vrei să aduci în fiecare lună cel puțin două persoane noi la casa de rugăciune ca să asculte mesajul mântuirii, sau poate vrei să mergi în fiecare săptămână la spitale pe la canceroși și necanceroși ca să le mărturisești despre Hristos.

Dacă visurile tale au ajuns un tăciune, astăzi, Acela care a pornit din foc în visul măreț al lui Moise este gata să reaprindă și focul tău dacă dorești aceasta cu toată inima. Timpul este de o valoare enormă, pentru că trece, de aceea valorifică-l și fă ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu. Poate ești unul dintre aceia care nu au îndrăznit niciodată să viseze astfel de visuri, de aceea dacă vrei un astfel de vis cere-i în rugăciune și post ca să-ți dea El din

visurile Lui pentru tine și vei cunoaște ce înseamnă să fii fericit și împlinit. Cea mai bună poziție în care poți fi găsit de Domnul, oricând ar veni El, este să fii găsit trăgând la jugul lui Hristos. Un astfel de rob bun și credincios se va bucura de răsplătirea Stăpânului, pentru că a sta ocupat cu lucrul Lui nu doar te ține în siguranță, deoarece nu ai timp pentru lucruri de nimic, dar este și o dovadă că te desprinzi tot mai mult de pământ și ești tot mai legat de cer, unde avem cetățenia și locașul pregătit de Domnul.

Moise a avut o întâlnire cu Dumnezeu. Dumnezeu despre care auzise de la mama lui a devenit un Dumnezeu real, care vorbește, care cunoaște, care face minuni și care dă visuri oamenilor. Prima data când a visat eliberarea poporului, visul lui s-a lovit de legile lui Faraon și s-a spulberat, însă acum pornea să dea curs visului său împreună cu Dumnezeu pe care L-a cunoscut la Horeb ca pe un Dumnezeu personal, care cunoaște și poate totul. De aceea, visul lui de data aceasta avea să fie realizat.

După mulți ani de călătorie prin pustie, loc unde Dumnezeu a dat Legi poporului Său și S-a făcut cunoscut lui prin semne și minuni, Moise a ajuns să vadă Canaanul din depărtare, de pe vârful muntelui Nebo, care era în fața Ierihonului și acolo la vârsta de o sută douăzeci de ani a murit (Deuteronom 34:1-7). Chiar dacă Moise nu a intrat în Canaan pentru încă vreo o mie cinci sute de ani, la „schimbarea la față“, Dumnezeu i-a arătat nu doar ce se poate vedea de pe vârful unui munte într-o zi senină, ci întreaga țară pe care Domnul a jurat că o va da seminției lui Avraam, Isaac și Iacov. După felul în care Scriptura ne spune că Moise a văzut Canaanul îți poți da seama că Dumnezeu i-a arătat o vedere panoramică a întregii țări de la nord la sud și acest lucru era posibil doar prin revelația unei vedenii dumnezeiești. Moise, robul lui Dumnezeu care odată a avut visul spulberat, a ajuns să moară văzând împlinirea aceluia vis. După ce a murit a avut loc ceva ce nu s-a mai întâmplat vreodată. Dumnezeu nu doar a participat la înmormântarea trupului lui Moise, dar Dumnezeu, spune Scriptura, a fost Acela care l-a îngropat în valea Moabului. În

acest fel Moise a fost cinstit cu o deosebită onoare, de care nici-un alt muritor nu a avut parte.

Povestea adevărată a lui Moise a fost una de succes. A fost un om care a trăit viața cu rost, renunțând la rangurile și bunăstarea Egiptului, în vederea unei patrii și răsplătiri mai bune (Evrei 11:26). Cum va fi cu tine? Și viața noastră își va sfârși cursul pe pământ, iar la sfârșit vom privi la ce am făcut și la ce nu am făcut și ne va părea bine dacă am dat glas și înfăptuire visului pe care ni l-a dat Dumnezeu, indiferent de cât ne-ar fi costat. Ca să începi să primești din gândurile lui Dumnezeu pentru tine, va trebui, la fel ca Moise, să-L cunoști într-un mod personal, ca Domn și Mântuitor al tău, altfel visele tale vor rămâne doar vise.

Mulți oameni au avut vise cu privire la ce au vrut să facă în viața lor, și majoritatea au visat și visează doar la belșug, însă aceste vise au rămas netrăite de majoritatea. Unii visează să întâlnească anumiți oameni, pe când alții caută să devină ca acei oameni. Unii, care trăiesc în țări care nu se bucură de libertate, visează la libertate, iar alții trec la schimbări și fac posibil schimbări care aduc acea libertate. Unii visează la dragoste, iar alții, devenind omul sau femeia potrivită, ajung să se bucure de dragoste într-un cămin binecuvântat de Dumnezeu. Unii visează să viziteze locuri renumite, iar alții le vizitează. Cum este cu tine? Visezi la lucruri bune și doar aștepti ca ele să se întâmple de la sine, sau faci ceva pentru ca acele visuri să devină o realitate? Trăiești un creștinism de rutină, lipsit de entuziasm, sau abia aștepti până poți să mai faci un pas spre a-ți realiza visul care te va face să fii un bine pentru semenii tăi și te va îmbogăți față de Dumnezeu?

Nu puțini sunt victime ale faptului că în timp s-a modelat o viziune greșită a ceea ce înseamnă să fii creștin, așa că mulți, odată ce au încheiat legământ cu Domnul, stau pe băncile bisericilor așteptând să vină Domnul să-i ia într-un loc și mai bun. La sfârșit de drum nu-ți va părea rău că ai fost încercat și nu ai reușit să faci cum ai crezut tu, dar îți va părea rău dacă nici măcar nu ai încer-

cat să faci un efort conștiincios ca să vezi acel vis împlinit. Un lucru de care trebuie să ținem seama este că din neglijență e posibil să fim înșelați de visurile noastre, care urmăresc dorințe pământești, așa că nu mai ajungem să deosebim sau nici măcar să visăm visurile pe care vrea Dumnezeu să ni le dea. Când ești serios cu sufletul tău și cu Dumnezeu, visul pe care ți-l dă El îți devine țel și scop; îți devine toiaș și cale și atunci când se duce la îndeplinire recunoști că visul este de la El, că realizarea lui s-a făcut prin puterea dată de El și vrei să-I dai slavă lui Dumnezeu că te-a învrednicit cu un astfel de vis.

Suntem vase de lut și una dintre slăbiciunile noastre este că nu întotdeauna putem discerne binecuvântările Domnului. A primi vise care fac bine sufletelor oamenilor este o binecuvântare de la Dumnezeu. Nu de puține ori, la fel ca Samson, ne purtăm cu darul lui Dumnezeu ca fiind doar al nostru sau ca fiind de la noi, dar așa cum puterea nemaipomenită a lui Samson era menită să ajute poporul lui Dumnezeu, tot așa și abilitățile, resursele și oportunitățile pe care le avem ne-au fost date ca să le folosim în a duce la îndeplinire visul lui Dumnezeu în viața noastră. În timp ce aproape toată lumea se simte competentă să judece pe alții, să împartă oamenii în două categorii, buni și răi, sau chiar să-i clasifice pentru rai sau iad, alții își cheltuie timpul prețios al vieții dând curs visurilor primite de la Dumnezeu fără să se lase intimidați de obstacole. Ești și tu unul dintre acești puțini?

Domnul Isus a urmat visul Tatălui de a ne mântui prin jertfa Lui și nimic și nimeni nu L-au putut abate de la împlinirea acestui vis, care ne-a adus nouă, oamenilor, belșug de binecuvântări. Alege astăzi să fii unul dintre cei care, după ce a crezut în jertfa Domnului Isus Hristos a fost născut din nou, a încheiat legământ cu El și a ales să-și folosească viața în a urma destinul trasat de Dumnezeu. Când vei sta înaintea Celui care răsplătește ostenele celor credincioși Lui, te vei bucura, și nu uita că Dumnezeu se bucură mai mult dacă-L asculți și te va răsplăti pentru că te iubește. Amin

7

INTRAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu».“ Ioan 3:3

Cât timp oamenii vor muri pe acest pământ vor fi interesați de religie și de felul în care aceasta le va da o oarecare siguranță în ceea ce privește lucrurile care urmează după această viață. Religia este un fel al omului de-a avea de-a face, într-o dimensiune spirituală, cu Dumnezeu și semenii, prin care caută să dea răspunsuri la gândul veșniciei pus în om de Acela care l-a creat. Dumnezeu, care iubește sufletele oamenilor, nu le-a lăsat să caute bătăind într-o vreme ca aceasta, că poate, poate, câțiva dintre oameni o să găsească ușa și o să intre în Împărăția lui Dumnezeu, ci prin cuvântul Scripturii ne-a făcut de cunoscut într-un mod simplu și clar felul în care putem intra în ea. Scriptura este aceea care poate aduce liniște în sufletul nostru, pentru că este singura Carte care deține răspunsuri adevărate la întrebările vieții. Partea ascultării este partea care ne revine nouă prin felul în care ne raportăm la acest Cuvânt al Scripturii. A ne raporta la Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod corect este asemănător cu a privi într-o oglindă care nu ne ascunde realitatea când ne apropiem de El cu sinceritate și spunem: „Nouă ne vorbește!“ sau „Cuvântul acesta este pentru noi!“. Omul vrea soluții, dar de cele mai multe ori alege să ignore ceea ce-i poate aduce scăpare de neliniștea sufletului și felul în care poate găsi această

scăpare de vină și adăpost al sufletului ne este făcut de cunoscut prin Evanghelie.

Cel mai important mesaj pe care un pastor sau evanghelist îl poate rosti este mesajul chemării la mântuirea oferită în dar de Dumnezeu (Efeseni 2:8). Fie că este un bun vorbitor sau leagă greu cuvintele împreună, credinciosul care-i spune altuia despre mântuire și intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, prin credință, îndeplinește o slujbă duhovnicească. Slujba la care sunt chemați adevărații slujitori ai altarului este aceea de a face de cunoscut felul în care un suflet poate fi strămutat din împărăția puterii întunericului în Împărăția luminii, care este Împărăția lui Dumnezeu (Coloseni 1:13).

Pasajul biblic din Evanghelia după Ioan capitolul 3, care descrie vizita pe care un fariseu fruntaș cu numele de Nicodim l-a făcut-o Domnului Isus, este un pasaj pe care cei ce sunt pe calea Domnului de mai mulți ani l-au auzit de zeci de ori, iar pentru unii a devenit un clișeu vechi de care s-au cam plictisit. Recitirea acestui pasaj poate face bine sufletului nostru, pentru că ne ajută să vedem felul în care se intră în Împărăția lui Dumnezeu, dezbrăcați de merite personale și în totală dependență de meritul jertfei Domnului Isus. Suntem obișnuiți să vorbim despre un Nicodim evlavios, care flămând după adevăr vrea să asculte îndeaproape învățăturile Domnului pe care îl crede că vine de la Dumnezeu, însă în acest mesaj aș vrea să facem cunoștință cu un Nicodim care vine la Domnul ca să-și justifice poziția de neprihănit. Nicodim este gata să-și arate faptele și viața ca pe carnetul unui elev de școală plin cu note de zece la toate materiile.

Nicodim voia să scape de starea de neliniște care i s-a sălășluit în suflet odată ce a ajuns în contact cu învățătura Domnului, întrucât cu ceva timp mai înainte primise rapoarte de la orbi vindecați și de la leproși curățiți, care veneau la templu să îndeplinească ce le cerea Legea după ce erau vindecați. Neliniștea acestui om îl făcea să se întrebe dacă nu cumva există ceva ce el nu știe, ce i-ar putea pune în pericol intrarea în Împărăția lui

Dumnezeu. Oricât de sigur se simțea pe el, totuși înăuntrul lui a trebuit să recunoască că ceea ce a auzit și văzut în Domnului Isus nu a mai întâlnit la niciunul dintre rabinii renumiți ai vremurilor de atunci, a căror învățătură le urma.

Nicodim știa că minunile pe care le-a văzut și despre care a auzit că au fost făcute de Domnul Isus întrecea cu mult tot ce știa el despre un Dumnezeu de care era așa de distant, încât nici nu îndrăznea să-L cheme pe nume. Domnul Isus l-a primit și s-a adresat direct problemei lui prin a-i spune. „...Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3:5). Nicodim nu a mers la Domnul Isus pentru că ar fi simțit că are nevoie să-și schimbe total viața, dar prin ceea ce Domnul Isus i-a cerut s-a simțit provocat într-un mod neplăcut, întrucât mintea lui ascuțită de evreu a înțeles că nu este vorba de o naștere din nou biologică, ci de un început cu totul nou.

Dorind să-și apere poziția devine chiar ironic atunci când afirmă imposibilitatea de a se mai naște în felul în care a venit în această lume. Se vedea pe sine că a urcat pe scara celor șase sute de porunci. Se vedea a fi omul în care a fost turnată toată înțelepciunea rabinilor adunată de-a lungul anilor. Se vedea pe sine nu doar un bun cunoscător a Torei, ci și un bun exeget al ei, de aceea ideea că trebuie să coboare de pe scară când era aproape de ușa Împărăției i se părea absurdă. Era deja bătrân și depusese mult efort ca să urce pe această scară a religiei și să ajungă un mult respectat membru al Sinedriului. De aceea, ceea ce-i cerea Domnul Isus, și anume de a lua totul de la început, l-a șocat în modul cel mai neplăcut. Probabil că își spunea că a venit doar cu o oarecare nedumerire la Domnul, pe când El, în loc să-i admire efortul, îi spune că toată truda lui de a intra în Împărăția cerurilor nu valorează nimic.

Cred că în sufletul lui a pornit o furtună cum n-a mai fost vreodată, pentru că se vedea ca fiind omul care nu făcea vreun rău, ci numai bine, se vedea mai de treabă decât mulți alți farisei, care

mâncau casele văduvelor, se vedea ca fiind omul care nu mai are nimic de schimbat în viața lui și că are pe deplin meritul de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Se vedea ca fiind omul care a făcut tot ce se poate face de către un om ca să intre în Împărăție, iar acum acest Învățător din Nazaret, ale cărui minuni și putere nu le putea tăgădui, îi spunea că trebuie să o ia de la capăt. Nu i-a convenit deloc această „începere de la început“, la fel cum mulți oameni din zilele noastre refuză mântuirea, pentru că nu vor să renunțe la meritele lor de oameni buni ca să poată primi îndreptățirea prin credința în jertfa Domnului Isus.

Mândria lui Nicodim de fariseu era provocată la maxim, întrucât își spunea că a venit la Învățător cu gânduri de respect și admirație, căutând să primească doar o acceptare a felului lui, dar a primit un răspuns care îi cerea să dărâme ceea ce a zidit cu multă grijă de-a lungul a zeci de ani de viață. El nu-și dădea seama că pe măsură ce acumula cunoștințe și făcea fapte pe care le socotea a fi merituoase înaintea lui Dumnezeu, mintea lui devenea tot mai puțin elastică în a ceda și a se schimba de la principiile pe care și le-a format, chiar dacă s-ar fi confruntat cu un alt adevăr cunoscut de el. Cu toate că înăuntrul lui era un clocot și o frică pe care nu putea să le înțeleagă, se gândea că acest Învățător nici măcar nu i se adresase personal, ci doar a spus: „dacă un om sau dacă cineva“.

Provocat fiind, așa cum nu mai fusese provocat vreodată în viața lui, Nicodim a știut că nu are de ales decât una din cele două soluții. Îl poate ignora pe Învățător și să își vadă mai departe de viața lui, sau va trebui să accepte să renunțe la toate meritele lui și să fie născut din nou, din apă și din Duh. Această nașterea din nou este pasul pocăinței, atunci când un suflet crede Cuvântul lui Dumnezeu care-i spune că este păcătos și nu se poate salva singur. În ambianța credinței, Cuvântul lui Dumnezeu, care este ca o apă, îi arată meritul jertfei Domnului Isus care a murit pentru cei păcătoși. Atunci când în prezența și sub influența Duhului acel suflet se căiește de trecutul păcătos, fie foarte grav, fie mai puțin

grav, Duhul Sfânt produce înăuntrul lui o schimbare numită nașterea din nou.

Credința în Cuvântul Scripturii duce la un act de voință personală în care privind la neputința de a te salva singur iei argumentele Scripturii ca fiind pentru tine personal și zidești pe aceste adevăruri ale Scripturii. Duhul Sfânt este factorul supranatural, care nu poate fi explicat pe deplin în cuvinte sau în vreun mod natural, care produce această schimbare în acela care-L primește pe Domnul Isus nu doar ca Mântuitor dar și ca Stăpân peste întreaga-i viață. Mulți oameni s-au obișnuit să creadă că vor intra în Împărăția lui Dumnezeu și în viața veșnică atunci când vor muri biologic, dar de fapt învățătura Domnului Isus ne spune altceva. „...Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: «Uite-o aici!», sau «Uite-o acolo!» Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru“ (Luca 17:20-21).

Ceea ce Nicodim nu a înțeles pe moment a fost că se merită să renunți la orice merit așteptat în urma urcării multor trepte, care nu duceau la viață veșnică, în schimbul urcării unei singure trepte, care te pune în Împărăția lui Dumnezeu și care aduce Împărăția lui Dumnezeu în tine. Această treaptă este treapta pocăinței, când sufletul care își predă viața Domnului Isus este născut din nou, așa că din acea clipă el umblă pe pământ având Împărăția lui Dumnezeu în el. Această făptură nouă, adusă la viață de Duhul Sfânt prin meritul jertfei Domnului Isus, prin credința în Dumnezeu și în Fiul Său, se bucură încă de aici de pe pământ de viața veșnică. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3).

Majoritatea creștinilor speră să aibă viață veșnică odată ce mor, ca apoi sufletul lor să locuiască acolo unde străzile sunt de aur și unde nu mai sunt necazuri. Aceste lucruri cu privire la cer sunt adevărate, dar Domnul Isus a spus că viața veșnică începe aici, pe pământ, atunci când ajungi să-L cunoști și să crezi în El

în măsura în care ți s-a revelat pentru acum. Nicodim era foarte corect când se gândea că el a făcut tot ce se putea face, însă această minune a nașterii din nou nu ar fi putut-o face nici el și nu o poate face niciun alt om, ci o poate face numai Dumnezeu Duhul Sfânt.

Nicodim a fost omul căruia Domnul i-a spus versetul pe care noi îl numim versetul de aur, cel din Ioan 3 cu 16. Este omul căruia Domnul i-a spus taine despre judecată, credință și lumină, dar nu știm exact cum a plecat de la Domnul Isus, pentru că Scriptura nu ne spune, dar Îl găsim mai târziu că apără Numele Domnului, iar după ce Domnul Isus moare pe cruce îl găsim că aduce o sută de litri de smirnă și aloe pentru îngroparea trupului Domnului Isus (Ioan 19:39). Mediul religios în care a trăit l-a făcut pe Nicodim un om bun, moral în toate privințele, dar aceasta nu l-a calificat decât pentru împărăția acestui pământ. Atât el cât și noi nu ne calificăm pentru Împărăția lui Dumnezeu decât prin meritul jertfei Domnului Isus, în care Duhul Sfânt ne naște din nou și face din noi fapte care doresc cerul, care iubesc sfințirea. O astfel de stare îi dă posibilitate sufletului nostru de a umbla pe acest pământ având în el Împărăția lui Dumnezeu și în același timp ne bucurăm de viața veșnică, care este darul lui Dumnezeu. Prorocul Daniel, în tălmăcirea visului lui Nebucadnetar (Daniel 2:44), a spus că a văzut o piatră care s-a desprins fără ajutorul vreunei mâini, care s-a rostogolit și a distrus celelalte împărății și această piatră reprezintă simbolic Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, Îl reprezintă chiar pe Domnul Isus.

Nicodim a dat de această piatră și a trebuit să aleagă între a-i fi zdrobite formele firii vechi, pământești, pentru a trăi sufletul lui sau între a fi spulberat de această piatră. Domnul Isus, în vorbirea Lui când era printre oameni, reia această reprezentare simbolică a Împărăției Lui și spune: „Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera“ (Matei 21:44). Fiecare din noi vom avea de-a face cu această Piatră, care este piatra din capul unghiului zidită la baza clădirii,

care dă direcție întregii zidiri (Psalmul 118:22-23). De această Piatră ne vom zdrobi firea noastră pământească sau vom fi spulberați de Ea, și Dumnezeu care ne-a lăsat cu o voință liberă ca să facem alegerea. În Împărăția lui Dumnezeu se intră prin pocăință, „...prin spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt“ și altă cale nu există (Tit 3:5).

Pentru unii această pocăință este ceva extrem de greu, în timp ce pentru alții este ceva foarte ușor, pentru că aduce răspuns la deznădejdea ce o simt în suflet. Tâlharul de pe cruce, care a crezut că Domnul Isus este un Sfânt și că are o Împărăție, a acceptat foarte repede oferta lui Isus. A crezut în El chiar atunci când ucenicii Domnului nu mai credeau, și Domnul Isus i-a făcut o promisiune pe care lui Nicodim nu i-a făcut-o în acea zi când L-a vizitat. Atât lui Nicodim cât și tâlharului pocăit, care a recunoscut că era drept să fie pedepsit, i s-a prezentat oferta mântuirii prin a renunța la meritele lor și a depinde de Domnul Isus, însă pentru unul a fost foarte greu să facă aceasta, pe când celălalt s-a agățat de această ofertă cu toată voința lui.

Oferta mântuirii stă și astăzi întinsă spre oameni, dar nu mulți sunt aceia care sunt gata să accepte termenii lui Dumnezeu, ca astfel prin pocăință să fie născuți din nou. Un credincios născut din nou este un chivot sfânt, în care se află slava și poruncile lui Dumnezeu (Maleahi 2:2). Un astfel de suflet care prin credință a intrat în Împărăția lui Dumnezeu are în inima lui această Împărăție. Despre inimă Domnul Isus a spus că este locul de unde se revărsă un potop de urgie și păcate specifice celor nemântuiți (Matei 15:19), iar în cazul sufletul născut din nou este un teritoriu cucerit de Harul lui Dumnezeu și sfințit cu sângele Mielului lui Dumnezeu. O astfel de inimă cucerită de Harul lui Dumnezeu înalță rugăciuni care-l fac lucrător în via Domnului, pentru că nu-și mai pune încrederea în ceea ce poate face el, ci în aceea ce poate face Dumnezeu și este gata pentru a fi folosit de El.

Moise a fost zdrobit pentru a putea fi folosit de Dumnezeu. La fel, și noi când venim în contact cu „Piatra“ trebuie să avem voia

firii noastre vechi zdrobite pentru a putea fi folosiți de El. Cum este cu sufletul tău? Ai fost născut din nou, din apă și din Duh? Fără această experiență a pocăinței, Domnul Isus spune că nu poți să vezi și nu poți să intri în Împărăția lui Dumnezeu. Mulți au astăzi o oarecare oroare față de pocăință și pocăiți, pentru că au avut experiențe triste cu unii care au spus că sunt pocăiți născuți din nou, dar de fapt nu erau. Acest fel de oameni se comportau ca niște creștini adevărați doar când se aflau într-un mediu religios, dar în afara bisericii dovedeau că nu au în ei Împărăția lui Dumnezeu și aceasta pentru că nu au fost născuți din nou.

Chiar dacă ai avut neplăcerea să întâlnești astfel de oameni prefăcuți, care se înșală pe ei înșiși, exemplul lor rău și experiența rea cu astfel de oameni nu va fi niciodată o scuză înaintea lui Dumnezeu pentru că nu te-ai putut pocăi. Toți ne-am născut cu infecția păcatului și am fost mușcați de păcat, de aceea nu este nimeni care să se poată îndreptăți prin a spune că nu are nevoie de naștere din nou. Poate că, oarecum asemănător vieții lui Nicodim, sufletul tău a crescut într-un mediu religios, dar privind la viața ta și la cerințele Domnului nu găsești vreun temei ca să spui că în tine este Împărăția lui Dumnezeu și nu ai îndrăzneala să spui că ai viață veșnică. Te superi pe Domnul Isus când îți cere să te schimbi, să renunți la eforturile tale și să-L primești pe El?

Sunt o grămadă de așa zis pocăiți și în zilele noastre care se supără dacă Cuvântul rostit de la amvon le tot cere să se schimbe. Dacă Împărăția lui Dumnezeu este în tine trebuie să-ți fie ușor să spui că în tine trăiește Isus și tu trăiești în El, întrucât Duhul Sfânt care-și face rezidența în templul trupului nostru dăltuiește și apoi șlefuește chipul lui Hristos. Nicodim cred că s-a supărat grozav în sine lui, dar nu i-ar fi folosit la nimic să rămână așa. A avut totul de câștigat atunci când a ascultat de Domnul și la fel va fi și în cazul tău. Poate că ești unul dintre sufletele care practică o închinare formală, aproape mecanică, a unor ceremonii și rugăciuni în care inima nu participă și despre care, de fapt, inima nici nu știe nimic, dar pocăința schimbă această stare și Duhul Sfânt

transformă rostirea unor cuvinte de formă într-o discuție ce are loc între tine și Acela care te-a iubit îndeajuns, încât a venit pe pământ să ia trup de om și să moară pentru tine.

Aceia care nu au în ei Duhul Domnului, chiar dacă sunt foarte religioși și dețin multe cunoștințe biblice, sunt ca un trup bine cosmetizat, dar fără de duh, pentru că este nevoie de atingerea Duhului Sfânt ca noi, care eram morți în păcatele și greșelile noastre (Efeseni 2:1), să devenim vii pentru Hristos și Împărăția Lui. Mulți au o religie moartă și li se pare că merg spre Împărăția cerului, pentru că nu se văd așa răi ca alții, când de fapt sunt așa cum spunea odată un filozof cu numele de Seneca: „Cred că merg, dar de fapt îi duce apa la fel ca pe un pai“.

Pocăința nu este o îngrădire a vieții lipsită de bucurii, cum cred unii, ci o slobozire de sub vina păcatului și o umblare pe un drum nou, care deși este îngust este plin de bucurii și biruințe duhovnicești, pentru că este o umblare cu Dumnezeu. Oferta pocăinței vine din partea lui Dumnezeu sub formă de poruncă (Fapte 17:30) și aceia care ascultă, pocăindu-se, devin suflete care poartă în ei Împărăția lui Dumnezeu. Prin ascultare de Cuvânt ei devin cei mai puternici oameni de pe pământ, pentru că cei mai puternici oameni sunt aceia care au acces la inima și urechea lui Dumnezeu. Primește oferta de a face pace între tine și Dumnezeu și pocăiește-te astăzi, ca astfel să intri în Împărăția lui Dumnezeu și să te bucuri de viața veșnică.

Amin

8

FĂ CE TREBUIE, CÂND TREBUIE!

„Dacă a turnat acest mir pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare.” Matei 26:12

Dumnezeu a inspirat oameni, pe care i-a învrednicit să scrie Sfânta Scriptură, Cuvântul scris, care a ajuns până la noi și astfel să ajungem la cunoștința mântuirii, și prin experiențele scrise din viețile unor oameni să învățăm lucruri care să ne slujească spre mântuire. În acest fel, experiențele din trecut ale unor oameni ne folosesc nouă în prezent pentru a ne ajuta să ne pregătim pentru un viitor fericit și veșnic. În capitolul 26 începând cu versetul 6 și până la versetul 13, evanghelistul Matei a înregistrat prin cuvintele pe care le-a scris un caz foarte interesant, care nu doar descriu frumusețea unui suflet care a „făcut ceva frumos” pentru Domnul Isus, dar ne învață că în viața de credință este important să facem ce trebuie și când trebuie.

Când Domnul Isus împreună cu cei mai apropiați ai Lui s-au adunat în casa lui Simon leprosul, din Betania, printre oameni s-a strecurat o femeie cu un vas cu mir frumos mirositor, deosebit de scump, și spre nemulțumirea și chiar necazul ucenicilor a turnat acel mir pe capul Domnului Isus. Mireasma parfumului a umplut casa unde erau adunați, dar singurul care a apreciat și înțeles gestul acelei femei a fost Domnul Isus, pentru că ceilalți nu vedeau în aceasta decât o risipă fără rost. Domnul Isus i-a luat

apărarea acelei femei și în același timp le-a destăinuit o taină: „Ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare”. Așa cum iese la iveală, la scurt timp ea „a făcut ce trebuie și când trebuie”, pentru că nu mult mai târziu Domnul Isus avea să fie prins, batjocorit, chinuit și omorât.

Din această întâmplare reală din viața Domnului Isus învățăm că în anumite momente ale vieții vom fi confrunțați cu anumite oportunități de a face ce trebuie pentru semenii noștri și pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ca regulă, timpul omului este diferit de timpul lui Dumnezeu când este vorba de a face o lucrare bună, dar pentru a trăi și acționa după timpul lui Dumnezeu ni s-a promis cârmuirea Duhului Sfânt, care atunci când este ascultat face o sincronizare a timpului nostru cu timpul lui Dumnezeu. Așa cum a scris Solomon: „Toate își au vremea lor...” (Eclesiastul 3:1), după cum o unealtă bună o poți folosi bine sau greșit și timpul pentru a face o anumită lucrare bună poate fi potrivit sau nepotrivit. Avem un anumit fel de cuvinte bune, de mângâiere, pentru cineva care trece prin necaz sau prin experiența pierderii cuiva drag, sau avem cuvinte bune de adresat unor tineri care se căsătoresc.

Trebuie să spui ce trebuie atunci când trebuie și trebuie să faci ceea ce trebuie când trebuie, altfel viața poate deveni complicată și chiar dificilă. „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui...” (Eclesiastul 3:11) și Dumnezeu vrea ca și noi să facem ce trebuie când trebuie, pentru că a face așa înseamnă a asculta de voia și planul Lui pentru viața noastră. Timpul care ni s-a acordat pe pământ este suficient pentru acela care știe și vrea să-l folosească bine și nu ni se va cere socoteală că nu am făcut ceva pentru care nu ni s-a dat oportunitate. Uimitor este că atunci când cei din casă L-au auzit pe Domnul Isus spunând: „îngroparea Mea”, niciunul nu a sărit plin de îngrijorare să pună întrebări cu privire la această îngropare, pentru că se știe că mireasma acelui mir nu avea cum să rămână mai mult de câteva zile.

Planurile și vederile lor cu privire la Domnul Isus erau diferite de ale Domnului. Și noi credem de multe ori că suntem în timp cu

timpul lui Dumnezeu, dar rezultatele pe care le avem adesea spun altceva. La ora aceea, în acea casă, nimeni în afară de o femeie nu era în același timp cu timpul Domnului Isus. Într-o altă împrejurare, Domnul le-a spus ucenicilor: „Ei Îl vor omorî, dar a treia zi va învia“ (Matei 17:23) sau „...Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor; ei Îl vor omorî, și a treia zi după ce-L vor omorî, va învia“ (Marcu 9:31), dar în acea zi niciunul dintre ei nu dorea să țină cont de timpul sau ceasul Domnului, pentru că ei îl socoteau pe al lor mai bun și mai important. Oare se poate ca în acea zi o singură femeie să fi știut ceva din planul lui Dumnezeu și a făcut ce trebuia, când trebuia? Oare câți recunosc astăzi că ei nu știu mai bine decât Dumnezeu și sunt gata să facă ce trebuie, când trebuie, pentru Dumnezeu.

Femeia cu vasul de mir s-a adresat nevoii aceluia timp și a pregătit trupul Domnului Isus pentru îngropare. Când Domnul Isus a suferit durerea bătailor și a epuizării fizice, cred că pe undeva se mai păstra cât de cât o mireasmă de mir și aceasta L-a încurajat, în ideea că omul merită să investească în El. Ucenicii primiseră multă învățătură, au văzut multe minuni, dar tot nu au înțeles și nu au prețuit că acea femeie, despre a cărei faptă Domnul Isus a spus că se va spune lumii întregi, a făcut ce trebuia făcut atunci când trebuia făcut. Noi, cei de astăzi, ne confruntăm cu o altă nevoie pe care cineva, care vrea să facă ce trebuie și când trebuie, o poate împlini. Nevoia pregătirii venirii Domnului Isus. Este necesar ca sufletul nostru să fie pregătit și sufletele celor din jur să fie avertizate și chemate la mântuire. În această vreme cred că nu poți face ceva mai frumos decât aceasta pentru Domnul Isus.

După ce ai încheiat legământ cu Domnul și sufletul tău poartă haina neprihănirii Lui, poți să găsești în viața ta lucruri „frumoase“ pe care să le faci pentru a pregăti venirea Lui? Dacă nu poți să găsești, pentru că acesta nu este un lucru important sau spui că încă nu a sosit vremea să faci aceasta, trebuie să știi că trăiești într-un „timp“ nereal, care este diferit de timpul lui

Dumnezeu. Împăratul David avea de partea lui „din fiii lui Isahar, care se pricepeau în înțelegerea vremurilor și știau ce trebuie să facă Israel...“ (1 Cronici 12:32). Prin puterea Duhului Sfânt, care a fost promisă celui ce o va cere, ni s-a dat și nouă abilitatea să înțelegem vremurilor, ca în acest fel să facem ce trebuie, când trebuie. Fiecare anotimp al vieții noastre ne prezintă cu provocarea de a face ce trebuie, când trebuie, ca astfel să trăim o viață de împlinire. Degeaba mai vreau să fac o școală la bătrânețe, pentru că s-ar putea să nu mai pot fi în stare de aceasta și chiar dacă aș face-o probabil că nu mi-ar sluji la mai nimic bun, pentru că timpul potrivit pentru a merge la școală este în tinerețe.

Dacă vrei să dai dovadă de înțelepciune, ca femeia cu mirul, și vrei să lucrezi pentru Domnul fă aceasta acuma, pentru că nu ai garanția zilei de mâine și unele oportunități nu se mai repetă. Mulți oameni care au devenit foarte bogați au reușit să facă aceasta folosind oportunitățile pe care le-au avut în față, așa cum au fost cei care au cumpărat pământuri sau case în zone care se prezentau a avea viitor, dar nicio investiție nu este mai de viitor și nu dăinuiește așa cum dăinuiește ceea ce investești cu toată inima în Împărăția lui Dumnezeu. Când ni se deschide o ușă de oportunitate trebuie să fim siguri că știm cine ne-a deschis-o, pentru că intrând pe ea să nu fie pentru noi o irosire de timp și resurse.

Când Elisei a refuzat darurile lui Naaman, Ghehazi a văzut o ușă a oportunității. A alergat după Naaman și a spus că stăpânul lui totuși ar primi ceva daruri, dar odată ce a luat acele daruri și a ajuns înaintea prorocului lepra lui Naaman s-a lipit de el. „...Este acum oare vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta...“ (2 Împărați 5:25, 26). Aceia care au jucat în viața lor șah știu ce înseamnă strategie de apărare și strategie de atac. Degeaba vrei să faci o mișcare preventivă după ce este prea târziu. Jucătorii de șah știu ce înseamnă să nu faci ce trebuie, când trebuie, pentru că uneori o singură mutare decide finalul jocului. Ca suflete mântuite, trebuie să avem și noi o strategie și aceasta este aceea de a face ce

trebuie, când trebuie, pentru că uneori dacă nu folosești oportunitatea ce ți-o pune Dumnezeu în față, în zadar ai mai dori să o ai mai târziu, pentru că anii, sănătatea, economia, familia și atâtea alte circumstanțe îți pot închide ușa oportunității. Eu cred că ucenicilor le-a părut rău de felul în care au reacționat față de acea femeia care a adus mirul și poate că și-au spus că și ei ar fi trebuit să facă ceva în acea privință, dar totul era prea târziu, fiindcă acea oportunitate era apusă de mult.

Diferit față de mulți oameni de astăzi, ucenicii nu au rămas să trăiască în trecut, în regrete după oportunitățile pierdute și nici nu au trăit viața doar visând la viitor, ci au trăit prezentul zilei care le-a fost dat de Dumnezeu, folosind acel prezent pentru a aștepta venirea Domnului, prin pregătirea a cât mai multe suflete pentru cer. Oare noi folosim prezentul ca să facem ce trebuie, când trebuie? Dacă DA, avem dreptul să spunem: „Vino, Doamne Isuse!” pentru că vom fi găsiți ca niște ispravnici care sunt credincioși în lucrul încredințat lor (1 Corinteni 4:2). Vom face ce trebuie, când trebuie, pentru a pregăti venirea Domnului în funcție de ce reprezintă pentru noi persoana Domnului Isus. Este un adevăr puțin dur, dar noi știm că o dragoste egoistă, care constă doar în cuvinte, nu prea are valoare. Astfel de cuvinte, care nu au în spate dovada faptelor, sunt ca niște bani în vremea inflației cu care nu poți cumpăra nimic. Pentru femeia cu mirul, Domnul Isus a însemnat totul, pentru că a cheltuit cu bucurie, într-un mod extravagant, dar oare pentru noi ce înseamnă Isus?

Pentru unii El este doar Acela care ne scapă de iad, iar pentru alții El este iubit al inimii lor, pentru care ar face orice. Domnul, care cunoaște năzuințele inimii, știe care este situația în cazul nostru, dar când Îl iubim, una dintre dovezi va fi că nu vom ezita a face ce trebuie, când trebuie, pentru a-I face bucurie Domnului Isus. Sunt mulți care, atrași de beneficiile înfierii, vin la crucea Domnului Isus, dar puțini vor să facă ce trebuie, când trebuie, pentru că aceasta de multe ori te expune la un risc. Femeia cu mirul a riscat să fie ridicularizată și a fost, dar ei i-a păsat mai

mult de ceea ce avea de spus Domnul Isus. Dacă vrei să faci ce trebuie, când trebuie, s-ar putea să te coste până la sacrificiu, dar oricare ar fi prețul chemării tale în lucrarea Lui, răsplata va dovedi că s-a meritat.

Ucenicii Domnului, odată ce L-au văzut înviat, au dovedit că pentru ei s-a meritat să plătească orice preț, inclusiv pierderea vieții lor pământești. Pentru unii crucea Domnului este subiect de polemică, de a împărtăși diferite idei sau chiar un argument, însă pentru acela care a gustat cât de „bun este Domnul” crucea reprezintă revărsarea peste om a dragostei unui Dumnezeu Bun, pe care merită să-L ascuți și să-L slujești, făcând ce trebuie, când trebuie. A face aceasta este parte din a te lepăda de tine, a-ți lua crucea și a-L urma pe Domnul Isus (Luca 9:23). Sălile mari de teatru au un fel de cutie bombată în fața scenei unde stă un sufleur care are scris tot ce trebuie să spună artiștii pe scenă, ca în cazul că își uită partea să le sufle, adică să le șoptească ce au uitat. Avem un sufleur nedorit, neangajat de noi numit Satana pe care nu trebuie să-l subestimăm, pentru că, parcă neobosit, mereu vrea să ne sufle din ale lui ca să ne încurce și în ceea ce știm uneori.

Susținând ideea că nu trebuie să ne zbatem să facem ce trebuie, când trebuie, el ne va șopti că am lucrat suficient sau că încă nu este timpul pentru noi să facem ceva care să ne coste, că încă nu a sosit vremea potrivită pentru a face acel lucru, dar ca și copii ai Domnului aveam cârmuirea Duhului Sfânt care vrea să crească în noi roade prin care Dumnezeu să fie proslăvit. Dumnezeu ne-a lăsat cu o voință liberă, să ascultăm de cine vrem, dar dacă continuăm să întristăm Duhul Domnului prin neascultare nu ne este garantat că El va continua această lucrare de cârmuire. Din respect pentru Acela ce poate face ceea ce nu putem noi face, trebuie să alegem să facem ceea ce putem face, când trebuie, știind că fiecare este răspunzător doar de talanții încredințați lui. Domnul Isus a spus că fiii veacului sunt mai înțelepți decât fiii luminii (Luca 16:8). Un mod de a interpreta aceste cuvinte este că unii oameni, care trăiesc pentru lumea aceasta, își folosesc timpul

la maximum prin a-și da toată silința să inventeze cât mai mult, să creeze cât mai mult, stând mereu ocupați cu proiecte importante, pe când fiii luminii de multe ori doar stau și stau așteptând să vină ziua Domnului ca să-i scape din ceva necaz. Ca și fii ai luminii, avem chemarea să dăm randament maxim aici pe pământ, pentru a grăbi venirea Domnului, fiindcă vremea oportunității de a ne arăta dragostea prin ceea ce facem față de Domnul este aici, nu când vom ajunge în locul unde nu va fi vrăjmaș sau suflete nemântuite.

Dacă vrei să fii un fiu înțelept al luminii, fă ce trebuie, când trebuie, plin de pasiune sfântă pentru Domnul și nu tot aștepta să ți se facă, să ți se tot dea, să fii slujit de alții. Domnul Isus a amintit în cuvintele Sale despre o categorie de oameni care vor fi la dreapta Lui, pentru că au făcut ce trebuie, când trebuie, prin a avea grijă de cei lipsiți și flămânzi (Matei 25:31-46). Degeaba mai vrei să-I dai Domnului haine sau mâncare după ce pleci de pe pământ, fiindcă El doar aici se lasă reprezentat prin oameni care au nevoie de ceva ce tu poți să le dai. Unii nu știu ce trebuie să facă și nu-și dau seama de valoarea timpului pe care-l irosesc. Alții știu ce timp trăiesc, dar totuși nu răscumpără vremea, fiindcă nu fac ce trebuie, pentru că este cu totul inconvenient pentru planurile lor, însă iadul va fi și mai inconvenient.

O altă categorie de oameni sunt aceia care aud chemarea lui Dumnezeu la mântuire și se hotărăsc să facă ce trebuie, când trebuie, prin a face pasul pocăinței la care ești și tu chemat, dacă încă nu ai făcut aceasta. Un om care este gata să se înece și vede un lemn lângă el nu face calcule matematice să vadă dacă acel lemn îl va ține, ci fiind disperat se apucă de el. Mulți oameni fac nazuri și au tot felul de mofuri când sunt chemați la mântuire, pentru că nu-și dau seama în ce pericol se găsesc în fiecare zi pe care o trăiesc fără a fi împăcați cu Dumnezeu. Prin jertfa Domnului Isus de la Golgota, harul lui Dumnezeu este mai mult decât suficient să te susțină, dar trebuie să fii disperat după această mântuire care se primește în dar și oricare om ar petrece cinci minute în iad ar fi

disperat. Dacă sufletul tău nu este gata să stea în fața Domnului, cel mai bun lucru pe care-l poți face ca „să pregătești venirea Lui“ este să te pocăiești și să închei legământ cu El prin botez. „...pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău...!“ (Amos 4:12).

Fiecare mișcare a secundarului îți poate aduce aminte că te apropii de vremea când va trebui să pleci de pe pământ spre locul și Persoana în fața căruia fiecare dintre noi vom da socoteală dacă am făcut ce trebuia, când trebuia, atunci când am trăit pe pământ. Dacă vrei să faci ce trebuie, fă-ți timp să stai pe genunchi înaintea Domnului Isus și spune-I că dorești să te împaci cu El. El vrea aceasta mai mult decât tine și va fi gata să-ți dea sărutul iertării. Când stai înaintea Lui, și cauți fața Lui, adu la tăcere orice altă voce din jurul tău, refuză orice imagine a vieții de fiecare zi din gândurile tale și privește prin credință la Golgota, unde El a făcut ce a trebuit, când a trebuit, pentru sufletul tău.

Dacă citești Cuvântul cu dorința de a fi învățat de El și vorbești cu Isus, care te ascultă când te rogi în cămăruța ta, credința ta va crește ca să poți cere și primi darul mântuirii și puterea promisă, care te va ajuta tot restul vieții să faci ce trebuie și când trebuie. Chiar dacă nimeni din jurul tău nu ar vrea, dacă-ți iubești sufletul, tu să vrei și să pregătești venirea Domnului prin a te pocăi, pentru că aceasta este rânduiala așezată de Domnul Isus. După aceea, vei avea oportunitatea să faci alte lucruri care trebuiesc făcute, când trebuie, pentru Împărăția lui Dumnezeu și astfel vei găsi împlinire, fericire, iar când vei ajunge sus vei afla că te așteaptă o dreaptă răsplătire de care te vei bucura o veșnicie. Pentru Domnul și pentru binele tău: Fă ce trebuie, când trebuie!

Amin

9

ÎN CĂUTAREA FERICIRII

„...Eu te-am uns împărat peste Israel, și te-am scăpat din mâna lui Saul; te-am făcut stăpân peste casa stăpânului tău... și ți-am dat casa lui Israel și Iuda. Și dacă ar fi fost puțin atât, aș mai fi adăugat.”

2 Samuel 12:7-8

Acest text ne introduce într-o zonă sensibilă a inimii noastre, pentru că prin nemulțumirea lui David față de ce a avut și îndrăzneala lui față de ceea ce Dumnezeu numește păcat ne este expusă una dintre slăbiciunile noastre ca oameni, care ne poate fi deosebit de păgubitoare. Este un text care ne pune în fața adevărului că omul, chiar dacă are pe pământ lucrurile care pot și ar trebui să-l facă fericit, după un timp caută și mai multă fericire, chiar dacă într-un moment de neveghere trebuie să se oprească la taraba celui rău ca să și-o găsească. Textul citat la început ne prezintă o experiență tristă și dureroasă din viața împăratului David, când Dumnezeu folosindu-se de prorocul Natan a scos la lumină ceea ce David a lucrat în ascuns. Această experiență tristă pentru David, și chiar pentru Dumnezeu, ne slujește ca pildă și avertizare nouă, celor care avem același tip de inimă moștenită de la primii oameni din Eden (1 Corinteni 10:11).

Era pe vremea când oștirea lui David se lupta cu fiii lui Amon, dar David a ales să rămână la Ierusalim, unde într-una dintre zile a zărit de pe terasa casei lui o femeie care se scălda și pe care o chema Bat-Şeba. A fost cuprins de slăbiciune și pentru că nu a

luptat cu primul gând care-i sugera să o poftască și-a pierdut echilibrul spiritual și, așa cum știm din narațiunea biblică, a păcătuit cu acea femeie căsătorită. După aceea, căutând să-și ascundă fapta mârșavă a mers până acolo încât prin decizia lui Urie slujitorul lui credincios, soțul acelei femei, a fost omorât. David avea neveste și fiitoare, și totuși nu s-a gândit că are îndeajuns, așa cum a descris prorocul Natan, fapta lui a luat mieluşaia celui sărac.

David a ajuns să fie iertat în urma căinței lui, așa că nu a fost pedepsit după Lege cu moartea (Psalmul 51), dar a avut de suferit consecințele tot restul vieții lui. David a fost omul care în acea vreme a fost binecuvântat cu tot felul de conforturi pământești, și Dumnezeu, prin cuvântul prorocului, a spus că dacă nu i-ar fi fost suficient că are la discreție tot ce avea nevoie, iar mai fi adăugat binecuvântări. Ca împărat ducea o viață privilegiată și nu ducea lipsă de niciun bine, dar într-o zi fapta lui a dovedit că multul pe care-l avea nu-i este îndeajuns, ci dorea ceea ce nu avea voie să aibă. Din viața acestui om mare învățăm că este posibil să ai o inimă după inima lui Dumnezeu, dar într-o zi, când nu veghezi asupra păcatului care pândește la ușă și care trebuie să-l stăpânești (Genesa 4:7), această inimă poate să disprețuiască binecuvântările lui Dumnezeu și să umble după o fericire falsă, trecătoare și nepermisă. Într-o astfel de stare omul ajunge să nu mai aibă o inimă după inima lui Dumnezeu, ci una rea și necredincioasă.

Din această întâmplare, care ne slujește ca pildă, învățăm că viața de tihnă și belșug fără de muncă este periculoasă. Până când nu păcătuieste și pământul încă nu fusese blestemat, Adam a fost pus la lucru în grădina Edenului, dar nu a fost o muncă istovitoare, ci Dumnezeu i-a cerut aceasta lui Adam știind că a munci este unul dintre lucrurile care dă împlinire omului. Adam a fost ca un multimilionar de astăzi, care nu trebuie să muncească, dar îi place să aibă o fermă, tractor și lucrează pământul sau crește vite doar pentru că îi place să facă acea muncă. Din experiența tristă a lui David mai învățăm că a avea încredere în puterea ta de a lupta împotriva păcatului este o greșală costisitoare, de aceea noi tre-

buie ca mereu să ne verificăm și să cerem putere de sus pentru a rămâne fideli Împăratului nostru (1 Corinteni 10:12).

Învățăm din experiența lui David că un copil al lui Dumnezeu nu trebuie să caute limitele harului lui Dumnezeu pentru viața lui ca apoi, trăind într-un har deformat de justificări firești, să-și permită lucruri de care ar trebui să fugă. Din viața acestui faimos om, doborât de poftă, învățăm că a sfida poruncile Domnului pentru a căuta mai multă fericire înseamnă a invita dezastrul în viața noastră și tot din viața acestui om învățăm că energia, resursele și ambiția de a cuceri pot fi folosite în scopuri rele. „Fericirea“ este un subiect care îi interesează mult pe oameni și dovada o reprezintă faptul că umblă după ea oriunde și face aproape orice crede că i-ar ajuta ca să ajungă la ea, dar pentru unii oameni fericirea înseamnă diferite lucruri.

Fericirea pare a fi scopul tuturor pământenilor și toți suntem interesați să avem un adăpost unde să locuim în siguranță, să avem hrană pentru trup, să avem îmbrăcăminte, dar prea puțini sunt fericiți dacă au doar atât, cu toate că sunt atâția oameni care nu au aceste lucruri și s-ar socoti în rândul celor mai fericiți dacă le-ar avea. Fericirea înseamnă diferite lucruri pentru anumiți oameni. Pentru unii fericire înseamnă să ai mai mult și mai bun ca cel de lângă tine, să arăți de ce ești în stare să faci, chiar dacă aceste lucruri te pun în robia datoriilor stresante, pe când pentru alții fericire înseamnă a nu atrage atenția asupra lor, ci a trăi cu mai puțin, dar a rămâne liberi de datorii și fără a fi invidiați de ceilalți oameni. Pentru unii fericirea înseamnă a fi acceptați și a trăi într-o clasă de oameni mai emancipați, socotiți de unii a fi mai de elită, pentru că sunt mai educați, pe când pe alții o astfel de companie îi face să se simtă inconfortabil și se simt mai bine în rândul oamenilor simpli, necomplexați de prea multe succese pământești.

Pentru unii fericirea înseamnă să nu depindă de nimeni, cu nimic, pe când pentru alții fericirea înseamnă să aibă pe cineva care să le poarte de grijă pentru tot ce au nevoie. Pentru unii fericirea înseamnă să fie mereu înconjurați de prieteni, pe când pentru

alții fericirea înseamnă să trăiască în obscuritate și liniște. Pentru unii fericirea înseamnă să fie mereu plecați de-acasă, pe când pentru alții fericirea înseamnă să stea în tihnă acasă, cât se poate de mult. Unii sunt fericiți să cheltuie cât de mult și chiar și ce nu au, pe când alții sunt fericiți să nu cheltuie decât pentru ce-i absolut necesar, pentru ca astfel să strângă bani. Cum este cu sufletul tău?

Ești tu fericit cu Dumnezeul tău și cu ceea ce El a îngăduit să ai? Dacă nu ești mulțumit și fericit, este bine ca privind la ceea ce s-a întâmplat cu David să vezi că ești într-o poziție vulnerabilă, pentru că va fi cineva care-ți va promite fericire dincolo de ce a îngăduit Dumnezeu să ai și aceasta nu doar în categoria lucrurilor pământești, ci chiar și în domeniul spiritual. Iuda a avut fericirea de a fi ales unul dintre cei doisprezece ucenici ai Domnului Isus și din această poziție a văzut minuni și a auzit cuvinte deosebite, dar la un moment dat această fericire nu a mai fost îndeajuns pentru el, ci ascultând de glasul îngerului a ajuns să-și vândă Stăpânul pentru treizeci de arginți. El era în căutarea unei fericiri după imaginația și dorințele lui firești și Satana a fost gata să-l încurajeze în acea direcție prin colaborarea preoților.

După ce, datorită nevegheții lui, s-a lăsat să ajungă într-o situație care se părea că nu are ieșire, Satana i-a propus o soluție neagră pentru a ieși din acea situație, propunându-i să-și curme viața. Satana este o făptură creată să fie bună și frumoasă, dar care având voința liberă a ajuns să fie pervertită. Dacă el nu mai poate fi în atmosfera de sărbătoare a cerului, unde ar fi putut fi fericit, vrea ca nici noi oameni să nu ajungem acolo, de aceea caută să ne provoace să-L dezamăgim pe Dumnezeu, sugerându-ne să căutăm fericirea în afara voii lui Dumnezeu. Iuda, care a fost în căutarea unei fericiri diferite de cea îngăduită de Dumnezeu pentru el, a ajuns să piardă totul, inclusiv sufletul, și exemplul lui ne avertizează și parcă ne pune o întrebare: „Unde îți cauți tu fericirea?“. Sunt și astăzi mulți care cred că ar fi mai fericiți dacă ar ajunge să facă anumite slujbe în biserică, la care însă nu au fost chemați de Dumnezeu, și fără să-L întrebe pe Domnul dau curs acestei

căutări a fericirii, ca apoi să ajungă să-și rănească sufletul și să producă pagubă în poporul Domnului.

Unii vor fericirea aici pe pământ cu orice preț, chiar dacă-i costă sufletul. Alții, care nu sunt fericiți aici, se consolează cu ideea că vor fi fericiți în cer, dar dacă nu ajungi să fii fericit chiar și în necazuri, în umblarea ta cu El pe pământ, este greu de crezut că ai să fii fericit cu voia Lui o veșnicie. Acela care umblă în ascultare de Dumnezeu și înțelege voia Lui pentru viața sa poate fi fericit și aici pe pământ și când va pleca de pe acest pământ. „O! de-ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării” (Isaia 48:18). Așa cum a spus odată un om înțelept, dorințele omului îl pot face nefericit și nu este rău să avem dorințe care să ne îmbunătățească viața, care ne fac mai eficienți în lucrurile pe care le facem în fiecare zi sau în lucrarea Domnului. În același timp, trebuie să știm că Dumnezeu îngăduie să avem doar atât cât suntem în stare și suntem răspunzători de puținul pe care-l primim și nu de multul pe care nu-l primim de la El.

Dumnezeu îl iubea mult pe David și în multe privințe i-a dat mult mai mult decât nouă, fiindcă David a fost omul care chiar din copilărie, când s-a luptat cu fiarele ce veneau la turma de oi a tatălui său, a dat dovadă de încredere în Dumnezeu. El l-a cunoscut pe Dumnezeu ca fiind Unul care poate totul, care vrea să dea lucruri bune aceluia care se încrede în El. Ceea ce trebuie să știm este că Dumnezeu vrea să aibă copii fericiți și așa merge până acolo încât așa spune că El vrea să găsim plăcere în viața aceasta în limitele voii Sale. Când Adam a fost pus în grădina Edenului, Dumnezeu i-a spus: „...Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină” (Genesa 2:16), cu excepția pomului cunoștinței bine-lui și a răului. Dumnezeu vrea ca noi să găsim plăcere în lucrurile pe care ni le dă El aici pe pământ și aceasta pe lângă fericirea pe care o are cel ce caută să se apropie tot mai mult de Domnul (Psalmul 73:28). Fericirea pe care o dă Dumnezeu îl face pe omul credincios nu un habotnic, nu un ursuz mereu încruntat, cu care nu

vrei să ai de-a face, ci fericirea pe care o dă El face dintr-un om, indiferent dacă este bogat sau mai sărac, un om mulțumit și fericit. S-a dovedit de multe ori că lucrurile mici îi fac pe oameni mai fericiți decât lucrurile mari pe care și le doresc din această lume. Dacă bogățiile pământești ar face omul fericit, atunci toți oamenii bogați ar fi fericiți, dar majoritatea au o mască a fericirii, pentru că banii sau poziția socială nu pot oferi o fericire care ține, care să facă față gândului că în curând vor trebui să părăsească tot ce au.

Omul care nu cunoaște fericirea pe care o dă Dumnezeu crede că o va găsi în lucrurile pe care încă nu le are, iar când le are ajunge dezamăgit și vrea mereu alte lucruri. O astfel de fericire la care ajungi prin a avea lucruri este instabilă, pentru că atunci când cineva ajunge să aibă ce are el sau mai mult decât are el, fericirea îi dispare. De multe ori anticiparea unei fericiri, cum este aceea de a ajunge în posesia a ceva scump, a unei anumite situații sau poziții, produce mai multă fericire decât simțul pe care-l ai când ajungi să ai acel lucru dorit. Privind la lucruri din această prismă am putea spune că este fericit omul care nu-și dorește multe pe acest pământ și se bucură de lucrurile mai mici pe care viața aceasta i le oferă.

Oamenii fericiți sunt aceia care știu să se bucure de viața pe care le-a dat-o Dumnezeu. Ei sunt aceia care au mereu zâmbetul pe față și știu chiar și să râdă, deși pentru unii mai legalști această stare, făcută posibilă omului de către Creator, stare care este expresia unei bucurii pământești și parte din natura noastră umană, este incompatibilă pentru un credincios (Luca 6:21). Pentru astfel de oameni legalști, care cred că trebuie să trăiască în subcultură în biserică, care au aderat la extrema de dreapta, ca apoi să dea în fanatism este cam de neconceput că Dumnezeu, care este un Dumnezeu fericit (1 Timotei 6:15), se pot nu doar bucura, ci se pot și veseli (Țefania 3:17), sau și mai de neconceput pentru astfel de oameni este ideea că Dumnezeu are un oarecare coeficient al umorului (Ieremia 30:6). De la caz la caz, un copil al lui Dumnezeu care nu-și caută fericirea dincolo de granițele puse de Dumnezeu poate fi fericit, poate fi social, optimist și chiar

contagios în veselia lui și în același timp poate să-și păstreze verticalitatea caracterului de suflet credincios, a cărui vorbă este dreasă cu sare.

Unii oameni dezamăgiți de viață se căsătoresc din cauză că ei cred că așa vor fi fericiți și de obicei se înșală, pe când alții se căsătoresc ca să-l facă pe altul fericit și ajung ei însuși să fie cei mai fericiți oameni. Pentru unii fericirea este dragoste și nu puțini sunt aceia care ar putea să spună că au gustat fericirea pământească cu adevărat atunci când au fost îndrăgostiți, și dragostei lor li s-a răspuns tot cu dragoste. Când un soț și o soție găsesc bucurie în a sta cât mai mult timp împreună, chiar dacă doar beau o cană de ceai împreună, înseamnă că acel cuplu a gustat din fericirea de care se poate bucura omul pe pământ. În Scriptură apare de peste cincizeci de ori expresia „ferice de” și ca unul care a cunoscut ce înseamnă să primești iertarea lui Dumnezeu, David a scris: „Ferice de cel cu fărâdelegea iertată, și de cel cu păcatul acoperit” (Psalmul 32:1).

Scriptura îi numește fericiți pe cei care-și găsesc desfătarea în Cuvântul Domnului și-L păzesc, pe cei care se încred în Domnul, pe cei care au frică de Domnul, pe cel ce rabdă ispita, pe cel ce veghează și își păzește hainele. Domnul Isus a vorbit despre fericiri și după modul în care le-a prezentat a întors piramida lumii invers în ce privește cine este cu adevărat fericit. Lumea îl numește fericit pe cel ce are mult, pe cel ce poate multe, pe cel care știe multe, ca apoi neputincios, împins spre groapă de o forță căreia nu i se poate împotrivi să se despartă pentru totdeauna de aceste fericiri efemere. Domnul Isus numește fericiți o categorie de oameni cu totul diferită. El îi numește fericiți pe cei ce plâng, pe cei blânzi, pe cei flămânzi și însetați după neprihănire, pe cei milostivi, pe cei cu inima curată, pe cei împăciuitori, pe cei prigo-niți din pricina neprihănirii, pe cei care nu găsesc în El o pricină de poticnire, pe cei ce vor fi găsiți veghind la venirea Lui, pe cei care au urechi care aud și ochi care văd. Îi mai numește fericiți pe aceia care Îl cred pe El. Dacă nu știi ce este scris în Cartea Sfântă numită Biblia, care este sursa autorizată de adevăr divin,

s-ar putea să fii unul dintre cei care se târâsc nefericiți prin viață în loc să se bucure de promisiunile lui Dumnezeu și să înainteze alergând spre locul unde fericirea este la ea acasă.

Fericirea constă în a-L cunoaște pe Dumnezeu și a te bucura cu El, care este gata să umble cu noi îndeaproape. „Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fii avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm?” (Deuteronom 4:7). Astăzi, noi suntem acel neam care am învățat din Cartea Sfântă cum să trăim aproape de Dumnezeu, încât El să fie aproape de noi. Citește, studiază, memorează cât mai mult din această Carte cu convingerea că îți vorbește ție și ea îți va arăta o cale nespus mai bună spre fericire. Ești tu un suflet fericit? Când ajungem să-L cunoaștem pe Domnul Isus ca Mântuitor al nostru, iar în momentul pocăinței simțim eliberare de vină, avem momente de entuziasm și experimentăm o stare de euforie sfântă, însă noi nu ne bazăm fericirea pe latura sentimentală, chiar dacă ea face parte din a fi fericit, ci ne zidim credința pe adevărul Scripturii.

În același timp, o slujire mecanică și ritualistă a lui Dumnezeu nu oferă fericire, de aceea slujirea noastră trebuie să aibă atât o latură sentimentală cât și o parte bazată pe credință și ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu-ți permite să crezi că ești fericit până când nu te-ai împăcat cu Dumnezeu, pentru că fără El orice fericire ai avea este trecătoare. Dacă L-ai primit pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor nu te socoti fericit până când într-un mod constant simți că nu obosești în lucrarea Domnului, pentru că nimic nu dă omului mântuit pe pământ o satisfacție mai mare. Până la urmă fericirea ta sau nefericirea ta va fi o urmare a decizilor pe care le iei atât pentru viața aceasta cât și pentru viața de dincolo de mormânt. Dacă nu ești fericit este bine să știi că Dumnezeu este dispus să te ajute să fii fericit prin a asculta de El, care-ți dorește fericirea mai mult decât ți-o poți dori tu. Caută-o și rămâi în voia lui Dumnezeu pentru viața ta, cu orice preț, ca să fii fericit aici și în veșnicie. Amin

10

CUVINTE BUNE ȘI CUVINTE RELE

„Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.” Matei 12:36, 37

După o discuție aprinsă cu fariseii despre sursa puterii cu care făcea minuni în popor, Domnul Isus S-a adresat inimii omului, asemănând-o cu o vistierie bună sau cu una rea. După felul ei, această vistierie a omului conține cuvinte bune sau rele, cuvinte folositoare sau nefolositoare. Pe acest fond, Domnul Isus scoate în evidență importanța disciplinei în vorbire și îi face pe oameni răspunzători atât de cuvintele folosite cât și de efectul lor. Din cuvintele Mântuitorului reiese clar că aceste cuvinte, care sunt exprimarea gândurilor noastre, au puterea ca într-o zi, numită ziua judecății, să ne pună în rândul nevinovaților sau în rândul osândiților. Cuvintele sunt un mijloc de a comunica lucruri bune sau lucruri rele, adevăr sau minciună, sunt modul prin care se facilitează clevetirea sau bârfa, sau aceste cuvinte rostite de oameni pot fi un mijloc de a-I sluji lui Dumnezeu.

O vorbire neînfrănată și necontrolată, care nu este pusă să treacă prin sita Cuvântului lui Dumnezeu ne poate păgubi enorm, pentru că o astfel de vorbire face parte din lucrurile care ne pot limita viziunea, gândirea și creșterea spirituală. Faptul că ni se cere să veghem asupra gurii noastre nu este o pretenție nouă a lui

Dumnezeu, ci El i-a făcut omului clară această poruncă de a-și controla limba, chiar de la început. „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău...” (Leviticul 19:16). A participa la păcatul bârfei înseamnă a asculta ceva rău, ce-ți place, despre cineva care nu-ți place, în absența acelei persoane și acest mod de comportare îi produce durere lui Dumnezeu.

Uneori, când bârfim ne justificăm spunând că o astfel de cauză cere ajutor în rugăciune, însă Dumnezeu vede prin viclenia omului. Nu poți bârfi pe cineva pe care-l iubești după cum nu vrei să spui sau să auzi decât lucruri bune despre copiii tăi. „Pe cel care clevetește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici...” (Psalmul 101:5). Vrăjmașul nostru nu este neapărat îngrijorat că ne vede că ne păzim de ceea ce noi am numi păcate mari atâta timp cât bârfim, pentru că știe că rugăciunile noastre se opresc în tavan și datorită faptului că suntem lipsiți de dragoste nu prezentăm niciun pericol pentru împărăția întinericului, de aceea „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4:29). „Toți greșim în multe feluri...”, scrie Iacov (Iacov 3:2), dar acela care veghează asupra cuvintelor lui ca să nu greșească este un om care caută desăvârșirea.

În vremea lui, David și-a dat seama de importanța cuvintelor rostite, și în Psalmul 141:3 îl găsim cerând ajutorul Domnului pentru a nu păcătui prin vorbire. „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele!”. David a știut bine ce-I cere Domnului în acest psalm, pentru că a simțit pe pielea lui ce înseamnă să fii vorbit de rău, așa cum reiese dintr-o împrejurare în care îl întreabă pe Saul: „...«De ce ascuți tu vorbele oamenilor care zic: ‘David îți vrea răul?’»” (1 Samuel 24:9). Folosirea cuvintelor atrage consecințe pe care nu avem cum să le evităm. Dacă prorocul Obadia spune: „...Cum ai făcut, așa ți se va face: faptele tale se vor întoarce asupra capului tău” (Obadia 1:15), într-un mod asemănător Domnului Isus ne spune în textul citat la început că ni se va face într-o zi după felul de cuvinte pe care am

ales să le folosim. Cuvintele noastre pot fi ca niște săgeți ascuțite și chiar otrăvite sau pot fi ca un leac alinător, care aduce ușurare de durere. Dându-ne abilitatea de a comunica prin cuvinte, Dumnezeu ne-a înzestrat cu o putere cu care putem da naștere unui climat de ceartă sau de pace, de aceea este bine să nu ne pripim în a rosti cuvinte la mânie, când mintea pare a fi puțin încețoșată de sentimente care ne provoacă într-un mod neplăcut.

Poate că unii folosesc scuza că și Scriptura ne dă voie să ne mâniem (Efeseni 4:26), însă doar câteva versete mai jos, în același text, apostolul Pavel ne spune să veghem în privința cuvintelor pe care le folosim, nu prin a le abandona temporar, ci prin a o face să piară din viața noastră. „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru“ (Efeseni 4:31). Explicația acestei porunci, care aparent se pare că se contrazice în cele două versete, se află în modul în care a avut loc traducerea cuvântului din original. Biblia mea în engleză (NIV) spune la Efeseni 4:26: „Dacă vă mâniați să nu păcătuți!“ și aceasta este în deplină armonie cu cuvântul care ne cere să facem astfel încât mânia să piară de la noi. Trebuie să veghem asupra gurii noastre, pentru că la mânie ne pot ieși pe gură cuvinte care produc răni și dacă o lovitură în trup, care produce o vântaie, se vindecă în câteva zile, cuvintele pot face răni care uneori nu se mai vindecă ani de zile.

Cuvintele rele pot fi exprimate așa de ușor, dar pot să coste așa de mult, de aceea, așa cum ne sfătuiește Ecclesiastul în cartea scrisă de el: „Nu lăsa gura să te bage în păcat...“ (Ecclesiastul 5:6). Avem temperamente diferite și sentimentele noastre în diferite împrejurări sunt provocate în mod provocator, dar ni se cere să nu păcătuim dacă ne mâniem și pentru a avea această tărie trebuie timp, așa cum unui atlet olimpic îi trebuie timp să dezvolte abilități și condiție fizică ca să poată face față unei competiții grele. Cuvintele pot stârni un război în casă, biserică sau chiar țară, și tot cuvintele pot aduce o primăvară frumoasă în viața unei persoane care are nevoie de mângâiere.

Cuvintele pot fi asemănată și cu culorile de pe paleta unui pictor. După cum felul de culori folosite de pictor pot crea o pictură luminoasă sau întunecoasă, tot așa și cuvintele folosite de un om pentru a povesti despre un alt om îl pot prezenta în lumină sau în întuneric. Țiba a fost slujitorul fiului lui Ionatan, Mefiboșet, și la un moment dat în viața lui a ales să-l picteze în cuvintele cele mai întunecate pe stăpânul său în fața împăratului David. Scriptura spune că Țiba l-a „înnegrit“ pe Mefiboșet (2 Samuel 19:27) prin a folosi cuvinte acuzatoare la adresa lui. Cercetându-ne inima este bine să ne întrebăm ce fel de culori am folosi pentru a picta persoanele din viața noastră. Aceeași limbă poate rosti binecuvântare sau blestem, cuvinte bune sau cuvinte rele și acestea în mod inevitabil atrag după sine, ca și consecință, o osândă sau o stare de neprihănire.

Cuvintele rele, pe care avem libertatea să le folosim, pot fi ca un bulgăr de zăpadă căruia îi dăm drumul din vârful muntelui, care în condiții prielnice devine un bulgăr uriaș care poate produce pagube serioase și chiar avalanșe de zăpadă, ducând la curmarea de vieți omenești. Cu ajutorul cuvintelor putem face promisiuni pe care să nu le ținem, dar Dumnezeu ne consideră răspunzători, așa cum l-a considerat pe Israel răspunzător de legământul făcut de Iosua cu Gabaoniții. Folosind cuvintele putem face juruințe pe care să le ținem sau pe care să le neglijăm, sperând că Dumnezeu a uitat de ele, dar aceasta ne pune în rândul celor fără de minte, pentru că Dumnezeu nu uită și nici nu poate fi înșelat (Ecclesiastul 5:2, 4). Cu ajutorul cuvintelor ne putem mândri și lăuda, sau folosind cuvintele îi putem spune cuiva cum se poate primi darul mântuirii prin credința în Domnul Isus. Folosindu-ne de cuvinte putem vorbi limba credinței sau putem alege să vorbim limba descurajării și a disperării. Folosind cuvintele putem rosti cuvinte care aduc seninul pe fața cuiva ori putem rosti cuvinte care-l deprimă pe cel slab și descurajat. Folosind cuvintele putem cânta spre slava lui Dumnezeu sau putem cânta cântecele acestei lumi.

Dumnezeu nu vrea să fie binecuvântat și lăudat prin cântări de o gură murdară, care clevește pe fratele său sau folosește cuvinte care înșală. O astfel de închinare este respinsă, și cel care o practică își pierde vremea. Nu puțini sunt aceia care socotesc că păcatul comis prin folosirea „cuvintelor rele“ este foarte mic în comparație cu un păcat ca și hoția, curvia sau beția. Un tânăr care alege să bea alcool, ca apoi să devină dependent de el, își distruge viața, însă un om care bârfește se distruge pe sine, pe cel care-l ascultă și-l poate distruge și pe cel pe care-l vorbește de rău. Eliazar și Maria l-au clevetit pe fratele lor Moise, dar cuvântul Domnului spune: „...Și Domnul a auzit-o“ (Numeri 12:2), ca apoi să o pedepsească pe Maria lovind-o cu lepră.

Carte din care se pare că se predică cel mai puțin dintre toate cărțile Scripturii spune: „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile“ (Cântarea Cântărilor 2:15). Mulți consideră păcatul făcut cu limba a fi o vulpe mică, și cuvântul citat parcă ne dă o poruncă când spune: „Prindeți-le!“ . Păcatele considerate ca fiind mici de către oameni sunt deosebit de periculoase și cu toate că au urmări grave sunt tolerate, pentru că nimeni nu se sperie de ele, așa cum s-ar speria, de exemplu, de păcatul preacurviei. O persoană care a comis un păcat mare are șansa să fie șocat de situație și să se pocăiască, dar când este vorba despre păcatul cu limba este tratat ca ceva ce nu-ți poate face mare rău. Păcatul comis cu limba otrăvește sufletul omului, la fel cum arseniul otrăvește trupul omului. Dacă, trecând de limitele normale acceptate de trup, cineva este expus la această otrăvă poate ajunge să o acumuleze până când trupul moare.

Un mod de a detecta acest fel de otrăvire este prin examinarea părului în laborator. Într-un mod asemănător, păcatele așa zis mici se acumulează într-o otrăvă pentru suflet până când într-o zi trec măsura și produc moartea sufletului, deși acea persoană umblă și vorbește printre cei vii. Domnul Isus spune că acest păcat făcut cu gura, care face parte din neascultare, ne poate pune într-o zi în rândul osândiților. Oare se poate ceva mai rău? Cuvintele sunt

asemenea unor semințe pe care le semeni și oricât ai vrea nu ai cum să eviți un seceriș al lor, întucât Dumnezeu, așa cum reiese și din textul citat la început, este Acela care va face sigur să ai un seceriș. „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce samănă omul, aceea va și secera“ (Galateni 6:7).

Este destul de dezamăgitor faptul că astăzi nu poți să ai încredere în cuvintele rostite în mass-media de informare, întrucât, în general, caută să manipuleze și să introducă un anumit fel de gândire, dar este și mai dureros să ajungi să te înșeli singur, crezând că păcatul săvârșit cu limba este neînsemnat. De obicei, omului îi place să audă că cineva a pățit ceva rău, de aceea monopolizând această slăbiciune a omului s-a dezvoltat o adevărată industrie a știrilor. Există în noi o lege pusă de Creator de care nu ne putem scăpa, și aceasta este noțiunea de bine și rău. Tot cugetul ne spune că a folosi „cuvintele rele“ prin a recurge la minciuni, la clevetire sau altele ca acestea este greșit, dar omul nu se poate stăpâni și chiar găsește plăcere în a-l ponegri pe altul. Ca să scapi de această slăbiciune și să te „bucuri de bine“ este nevoie nu de o modificare, ci este necesar să devii o făptură nouă în Hristos. Cine crede că poate folosi cuvintele „rele“, neadevărate, după cum îi aduce un avantaj pe moment, fără să aibă un seceriș nedorit, se înșală singur.

Unii au un limbaj la biserică, altul acasă și un altul la școală sau la serviciu. Astfel de oameni, care spun că sunt credincioși și că așteaptă venirea Domnului se înșală singuri dacă cred că fiind într-un anturaj nepotrivit și folosind cuvinte rele și chiar bancuri murdare se vor putea ajusta „într-o clipeală“ la un limbaj duhovnicesc, care folosește cuvinte de zidire sau de laudă la adresa lui Dumnezeu. Acest fel de ajustare a limbajului după împrejurări duce sufletul omului spre o zi despre care Domnul Isus spune că va fi acuzat de înaltă trădare și osândit din cauza cuvintelor pe care le-a folosit. Unii devin foarte pricepuți în a se ajusta de la o trăire lumească la o trăire aparent duhovnicească, dar acești oameni care se luptă să mulțumească doi Stăpâni ajung într-o zi

înaintea unei instanțe care nu se uită la fața omului, care nu poate fi mituită, ci deține evidențe precise cu privire la gânduri, cuvinte și fapte.

Unii oameni spun că Dumnezeu îi va ierta pentru folosirea cuvintelor care mânjesc, că doar este treaba Lui să ierte, dar Domnul nu iartă niciun păcat nemărturisit de care nu te-ai căit și pe care nu te-ai hotărât să-l părăsești. Unii spun că folosesc doar adevărul când lovesc cu cuvinte în cineva, dar cu adevărul prezentat într-un mod nepotrivit poți dăra un suflet, pentru că nu toți sunt în stare să-l primească ca pe o mustrare, de aceea dacă vreodată muștrăm pe cineva trebuie să fim siguri că am îmbrăcat mai întâi haina bunătații, ca să ridicăm și nu să dăruim un suflet pentru care a murit Hristos. Cât privește cuvintele pe care le folosim: cumpătarea, răbdarea, bunătația, statornicia și dragostea au toate câte ceva de spus dacă alegem să le dăm voie.

Din Cuvântul Scripturii putem învăța că ne este așa de ușor să rostim cuvinte, dar ne poate costa așa de mult. Cuvintele bune pe care le-am auzit de la părinții noștri rămân cu noi, chiar și după ce ei au plecat la cele veșnice. La fel, și cuvintele noastre dacă sunt drese cu sare, potrivit cu învățătura sănătoasă, pot fi o binecuvântare pentru cei din jurul nostru acum și chiar după ce noi ne mutăm acasă la Domnul. Copiii Domnului, născuți din nou, sunt fii de Împărat și au un limbaj adecvat curții împărătești. Un prinț trece, de obicei, prin multă școală, în care pe lângă subiectele obișnuite învață bunele maniere și lucruri de protocol ca să știe cum să se comporte și cum să vorbească ca fiu de împărat, ca să nu aducă rușine, ci cinste împăratului. Rostind „cuvinte bune“ noi suntem o mărturie și ele sunt o dovadă că suntem copii ai Domnului, care nu vrem să aducem vreun fel de rușine Împăratului care ne-a dat dreptul să fim fiii Lui. A-ți stăpâni limba face parte din a-ți stăpâni pornirile firești și face, de asemenea, parte din lucrarea de sfințire a sufletului nostru.

Lot s-a mutat în Sodoma crezând că nu va fi afectat de felul păcătos de trăire al acelor oameni, dar s-a înșelat, de aceea dacă

întreții prietenii care te încurajează la o vorbire dezamățată sau chiar murdară, desparte-te de acei prieteni, pentru că vei fi contaminat. Boala se transmite de la om la om în multe cazuri, dar sănătatea nu se transmite, de aceea ai grijă pe cine numești prieten sau în a cui companie îți place să-ți petreacă timpul. Dumnezeu va pune capăt definitiv răului, de aceea fii sigur că nu ești parte din acel rău.

Ochii împăratului Artaxerxes erau îndreptați spre fața și mâinile paharnicului Neemia, pentru că acestea trădau frica unui paharnic trădător. A fi paharnic era o poziție de încredere, pentru că aveai grijă ca împăratul să nu fie otrăvit. Ochii Împăratului Isus sunt îndreptați asupra inimii tale, ca să vadă ce fel de cuvinte ies din ea. Cuvinte bune sau cuvinte rele? Cuvinte de trădare sau de loialitate? Dacă cercetându-te te găsești a fi în această categorie a oamenilor care folosesc „cuvinte rele“, astăzi prin har încă mai poți fi recuperat de dragostea lui Dumnezeu și poți primi o vistierie nouă, adică o inimă nouă din care să scoți doar cuvinte bune și vei face aceasta nu într-un mod forțat, ci într-un mod normal, așa cum pomul bun face roade bune nu pentru că se silește, ci pentru că este un pom bun.

„Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui“ (Matei 12:33). Dumnezeu deține cuvintele puterii ca și: „Da, vreau să fii vindecă!“ sau „Păcatele îți sunt ietate!“, de aceea dacă vii la El recunoscându-ți vina, El are putere și vrea să facă din tine un vas de cinste. Dumnezeu caută și astăzi nu oameni descurcăriți, ci oameni care vor să asculte de El și în care să imprime caracterul Lui. Urmează în curând ziua marilor despărțiri, dar și a unor frumoase întâlniri, cum este în cazul celor mântuiți. În care categorie va fi sufletul tău? Alegând calea credincioșiei față de Dumnezeu, folosește în viața ta „cuvinte bune“, potrivite pentru o răsplată de dorit și nu vei regreta.

Amin

11

CREDINȚA CARE MÂNTUIE

„Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a mirat, și a zis celor ce veneau după El: «Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare».”

Matei 8:10

Subiectul credinței este unul des abordat de aceia care au chemarea de a vorbi din Cuvântul Domnului. Credința este un lucru bun, deoarece este necesar să cunoaștem tot ce ne este îngăduit să cunoaștem despre această „virtute” care ne leagă de cer, întrucât fără de credință nu-i putem fi plăcuți lui Dumnezeu (Evrei 11:6). Avem definiții pentru credință și începând cu Avraam, care a fost numit „...tatăl tuturor celor care cred...” (Romani 4:11) și până la sfinții din zilele de astăzi (2 Petru 1:10) avem tot felul de exemple și manifestări ale credinței oamenilor în Dumnezeu. Printre definițiile date de oameni credinței am putea să o enumerăm și pe aceea că numim credință felul în care noi, în lumina Sfintelor Scripturi, Îl înțelegem pe Dumnezeu, Îl credem și ne încredem în El.

Sunt multe feluri de credințe pe pământ, dar în acest mesaj aş vrea să privim la credința în Dumnezeu care, spre binele nostru veșnic și spre slava lui Dumnezeu, ne schimbă viața după voia Lui. Credința mântuitoare nu ne va aduce întotdeauna lucrurile și situațiile pe care ni le dorim ca oameni, dar va aduce în viața noastră starea pe care vrea să o vadă Dumnezeu în noi. Pasajul motto citat la început face parte din povestirea unui eveniment

adevărat care a avut loc în Capernaum, în vremea când Domnul Isus umbla printre oameni. Este de-a dreptul surprinzător să citești despre o situație în care Domnul Isus a fost surprins și nu oricum, ci într-un mod plăcut.

Povestirea evanghelistului ne spune că un om dintre neamuri, cu rangul de sutaș în armata romană, s-a apropiat de Domnul Isus și L-a rugat: „«...Doamne, robul meu zace în casă slăbănog, și se chinuiește cumplit.» Isus i-a zis: «Am să vin și să-l tămăduiesc». «Doamne», a răspuns sutașul, «nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit»” (Matei 8:6-8). Sutașul făcea parte dintr-o armată de ocupație a teritoriului țării Israel, de aceea ei erau nu doar disprețuiți pentru că sunt dintre neamuri, ci și urâți de israeliți. Era un spectacol cu totul neobișnuit să vezi un astfel de soldat, instruit să nu arate milă și chiar să nu simtă nimic când îi omora pe cei care li se împotriva, că vine și-L roagă pe un Evreu, numindu-L „Doamne”, să-i facă o favoare. Nu doar că a dat dovadă de politețe, dar vedem că Îl roagă pe Domnul Isus folosind cuvinte care spuneau că el crede în mod absolut că Domnul Isus îi poate vindeca robul la care probabil că ținea. O Ființă care are puterea de a vindeca prin rostirea unui Cuvânt era considerată chiar și de către păgâni o Făptură divină.

Sutașul a dovedit că are încredere în Domnul Isus ca în Cineva care poate totul, chiar dacă nu S-a deplasat până la casa unde locuia, pentru că și el știa că numai un Dumnezeu adevărat poate doar să rostească un cuvânt care să rezolve orice problemă. Acțiunea acestui sutaș ne spune că el știa despre Domnul Isus mai mult decât ne este redat nouă în această narațiune. Ceva l-a schimbat pe sutaș, încât într-un rob, care de obicei era abandonat în astfel de cazuri, a văzut om care avea nevoie de milă și a fost gata să i-o arate. A văzut un om a cărui suferință ar fi vrut să o curme și a acționat în acea direcție, indiferent de părerile oamenilor. Ceva s-a întâmplat cu acest sutaș, fiindcă nu a mai văzut în Domnul Isus pe Cineva căruia să-i poată porunci, ci a văzut pe

Cineva care avea autoritate nelimitată asupra oricărei situații. Sutașul acesta a dat dovadă de o credință care i-a schimbat viața și l-a făcut să creadă în puterea divinității Domnului Isus.

Domnul Isus Și-a trimis Cuvântul Lui cel bun, care l-a tămăduit pe robul sutașului și am tot motivul să cred că acel sutaș a crezut în Domnul Isus mai departe, așa cum nu mult mai târziu un alt sutaș cu numele de Corneliu a crezut în Domnul Isus și a fost mântuit. Avem în exemplul acestui sutaș modul în care lucrează credința mântuitoare, care este o credință care-ți schimbă viața. Credința noastră are la fundație meritul jertfei Domnului Isus, merit în care primim darul mântuirii. Rațiunea noastră vine în contact cu mesajul Evangheliei, care ne prezintă darul de la Dumnezeu, ca apoi mâinile credinței, care văd dincolo de ce văd ochii de carne, să se ridice și să primească în momentul pocăinței acest dar al mântuirii. Prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu rațiunea face posibil să apară și să crească credința, ca apoi credința să dea dovezi rațiunii de a crede mai puternic. Credința este o ușă pe care o deschide Dumnezeu (Fapte 14:27) sufletului care nu se împotrivește chemării cerești de a părăsi întunericul lumii și de a veni la lumină.

O credință mântuitoare acționează pe baza a ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său și pe timp ce trece devine mai puternică, iar a crede dinainte ce a spus Dumnezeu pare a fi ceva tot mai normal. Pentru că această credință mântuitoare afectează fiecare aspect al vieții noastre am putea-o numi „credința vie“, pentru că ea trăiește și se întărește prin ceea ce facem în ascultare de El. O credință cât un grăunte de muștar (Luca 27:6), care poate fi cărat de o furnică, într-un Dumnezeu mare ne poate face mult bine nouă și semenilor noștri, pentru că ne motivează la a lucra cât mai mult pentru Acela care vrea nu doar să credem în El, ci vrea să credem că El și răsplătește. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11:6). Credința mântuitoare nu rămâne la schimbările de la început, ca aceea

de a frecventa o casă de rugăciune sau doar la a citi în mod regulat Scriptura, ci căutând chemarea la nivelul fiecărui suflet, această credință mântuitoare ajută sufletul mântuit să se avânte, să riște și chiar să sacrifice când este necesar pentru ca și alții să fie mântuiți. Celui care crede și dezvoltă o prietenie cu Domnul are experiența în care Dumnezeu vine destul de aproape de el ca să-i spună care este locul și felul în care trebuie să-și investească efortul. Credința mântuitoare plină de roada Duhului, care este gata să acționeze pe baza Cuvântului Scripturii, Îl cinstește pe Dumnezeu, dar lipsa credinței noastre Îl întristează și uneori, așa cum a fost în cazul lui Moise care a lovit stânca în loc să-i vorbească, ne poate pune într-o poziție periculoasă (Numeri 20:10).

Citind istoria acestui mare om cu care Dumnezeu vorbea gură către gură (Numeri 12:8) am spune că a avut o oarecare poziție privilegiată înaintea Lui, dar totuși, pentru că nu L-a onorat cu credința lui pe Dumnezeu, a fost oprit să intre în Țara promisă și a trebuit să stea pe un munte în țara lui Israel o mie cinci sute de ani. Se așteaptă și de la noi nu doar să spunem că avem credință în Dumnezeu, ci să o dovedim prin ceea ce facem și ceea ce nu facem. Privind la capriciile economiei locale și globale, lumea trăiește într-un climat al fricii și al nesiguranței, dar cel care are o credință mântuitoare este liniștit, deoarece și-a strâns averea în cer, unde nu sunt crize, unde nu este suferință și nici probleme de rezolvat, ci este o continuă atmosferă de bucurie. Credința care mântuie lucrează fără să se dea bătută în fața necazurilor.

Odată ce ucenicii au fost convinși că Domnul a înviat și au primit promisiunea puterii Duhului Sfânt credința lor nu a mai putut fi oprită, ci au pornit în lucrarea pentru care au fost mandatați, adică lucrarea de a vesti mântuirea oferită de Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus. Este potrivit să ne întrebăm: Cât de ușor sau cât de greu poate necazul sau prigoana să aducă credința noastră la tăcere sau chiar lipsă totală de activitate? Femeia cananeancă, care l-a cerut Domnului Isus s-o vindece pe fiica ei (Matei 15:22), este un alt caz în care Domnul Isus i-a dat unui

suflet calificativul de a avea o „credință mare“. La fel ca sutașul, femeia cananeacă a crezut că Domnul Isus are puterea să-i vindece fiica și parcă indiferentă de obstacolele care-i stăteau în cale nu s-a lăsat până când nu a primit ceea ce a cerut de la Domnul Isus. Credința ei a biruit rușinea, frica, disprețul, barierele culturale și sociale și i-a dat o persistență tenace în rugămințile ei, ca până la urmă să se bucure de rezultatul dorit.

Toți copiii Domnului sunt cunoscuți în cer pentru diferite lucruri, dar este foarte important să ajungem să fim cunoscuți pentru credința noastră mare, chiar dacă pentru acest înalt calificativ trebuie să trecem, ca și Avraam, pe la muntele Moria, unde s-ar putea ca Domnul să ne ceară ce avem noi mai de valoare pe pământ. Când a plecat spre Moria, Avraam avea părerea lui cu privire la locul unde îl va duce credința lui în Dumnezeu, dar ceea ce știa sigur era că se încredea în Acela care i-a cerut acel sacrificiu. „... știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea“ (2 Timotei 1:12). Toți oamenii mari ai credinței au trebuit să treacă printr-un astfel de loc, de unde din oameni de rând au plecat oameni mari în credință.

Cu toate că Iov nu a avut o copie a Sfintelor Scripturi, cum avem noi, a crezut că dincolo de necazurile lui este un Dumnezeu pe care într-o zi ochii lui Îl vor vedea. Această credință l-a motivat să rămână credincios și să accepte necazul, nu doar binecuvântările. Rămânerea lui în credință a fost urmată de o vizită din partea Domnului (Iov 40), care l-a ajutat să înțeleagă puțin din puterea măreață a Lui și să vadă bunătatea Lui, lucru care l-a smerit pe Iov, împingându-l la o pocăință adevărată, ca apoi să fie restaurat la o stare de sănătate și bunăstare materială. Înarmați cu adevărul că Dumnezeu este bun, credința noastră poate rămâne vie în mijlocul furtunii, pentru a ne califica, asemenea sutașului credincios, a fi numărați în rândul acelor care au o credință mare.

Chiar dacă trecem uneori prin valea umbrei morții (Psalmul 23:4), credința mântuitoare ne susține și privind la eroii credinței

(Evrei 11) acceptăm voia lui Dumnezeu, care urmărește în drep-tul nostru un bine mai mare și veșnic. Chiar dacă credința noastră uneori este provocată de îndoieli, Dumnezeu nu Se îndoiește niciodată de faptul că ne iubește și chiar ne spune că ne iubește cu o iubire veșnică. „Te iubesc cu o iubire vecinică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea“ (Ieremia 31:3). Credința în Domnul Isus, care mântuie, este o credință care nu ne lasă leneși și neroditori (2 Petru 1:8), ci ne provoacă să urcăm tot mai sus în a-L cunoaște pe Domnul, experimentând călăuzirea Lui în viața noastră, ca apoi privind în urmă să-I dăm Lui tot meritul, pentru orice reușită, știind că noi cu puterea noastră nu am fi fost în stare de acele fapte sau lucrări. Orice reușită sau biruință spirituală nu este o întâmplare și nici rodul inițiativei și efortului nostru, ci este efectul cârmuirii noastre de către Duhul Sfânt.

Credința mântuitoare este aceea care te face să fii sensibil la durerea altora și dacă îți stă în putință faci tot ce poți ca să-i ajuți pe cei care sunt în necaz. Credința mântuitoare ne este de folos până în clipa când plecăm de pe acest pământ, de aceea ea trebuie hrănită cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu lucrările pe care Dumnezeu le face în poporul Său. De asemenea, această credință trebuie păzită. „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința“ (2 Timotei 4:7). Aceste cuvinte ale apostolului Pavel, scrise în închisoarea din Roma unde urma să fie martirizat pentru credința lui în Domnul Isus, nu sunt cuvintele unui om disperat, ci ale unui biruitor care a ajuns la linia de sosire și urmează să fie încununat.

Privind la ultimii treizeci de ani, acest uriaș al credinței și-a evaluat viața și a numit-o „lupta cea bună“. Credința lui motivată de dragostea pentru Dumnezeu și sufletele oamenilor l-a făcut să muncească neostenit prin a pregăti oameni pentru lucrare, prin a planta biserici, prin a se sacrifica, prin a suferi prigoana și până la urmă moartea. Dacă noi spunem că avem o credință vie, mântuitoare, este bine să o verificăm privind în trecut și chiar la prezent, pentru a vedea ce a lucrat această credință mântuitoare prin viața

noastră pentru Împărăția lui Dumnezeu. Există milioane de oameni care poartă numele de creștini, dar dacă viața lor nu s-a schimbat într-una de sfințire și dedicare lui Dumnezeu, din ziua în care spun că au devenit ai Domnului, credința lor nu are valoare, ci mai degrabă prezintă un pericol de moarte, pentru că îi pune la un adăpost fals.

Trebuie să fii sigur că nu ai rămas doar la faza de a te preda Domnului, care constă într-o ridicare de mână sau ieșire în față la altarul rugăciunii, ca apoi să începi să-I tot ceri lui Dumnezeu tot restul vieții. Predarea noastră în brațele Domnului Isus, care poate avea loc în diferite locuri și feluri, trebuie să fie urmată de o credință mântuitoare, care te motivează la ascultare de Dumnezeu, pentru că degeaba vrei ceea ce are Dumnezeu de oferit dacă nu îmbrățișezi ceea ce are El în plan pentru viața ta. Credința fără fapte este moartă (Iacov 2:17), nu pentru că ele ne mântuie, ci ele sunt dovada că avem o credință mântuitoare. Credința mântuitoare vrea să găsească mereu noi feluri de a iubi sufletele oamenilor, pe când credința moartă este egoistă, fricoasă și zgârcită.

Credința mântuitoare inițiază și susține cele mai fierbinți rugăciuni prin care suntem reîmprospătați cu putere de sus, pentru că rugăciunea făcută cu credință ne pune în prezența Mântuitorului. Credința mântuitoare investește în lucrurile care nu se văd cu ochii aceștia, ci doar cu ochii credinței, pe când credința moartă investește tot ce poate în lucrurile care produc o satisfacție lumească, care asemenea unui clăbuc de săpun ce se sparge și aceste lucruri dispar și omul vede că trebuie să părăsească totul într-o zi pentru a pleca într-o lume unde nu-l așteaptă nimic bun. Lumea depune tot felul de eforturi pentru a inventa noi distracții și noi lucruri cu scopul de a crea o fericire pentru om, cu care să-l țină ocupat până când este prea târziu să se îngrijească de suflet, dar adevărata fericire o are doar sufletul mântuit, care motivat de o credință mântuitoare se pune la dispoziția lui Dumnezeu.

Ai tu o credință mântuitoare în Domnul Isus? Dacă nu ai dovada schimbării în dorințe și fapte, odată ce ai spus că ești al

Domnului s-ar putea să fii ca un om care se apropie de granița țării cu un pașaport fals, care în mod sigur va fi detectat de autorități. Ca oameni avem probleme pe pământ, dar printre cele mai mari este aceea că nu ne place soluția lui Dumnezeu. Soluția Lui pentru sufletul care nu are o credință mântuitoare este pocăința adevărată, prin care Îl primește pe Domnul Isus nu doar ca Mântuitor, ci și ca Domn, adică Stăpân a tot ce este și a tot ce are.

Unele statistici spun că doctorii greșesc diagnosticul bolnavilor în 15% dintre cazuri și poate vei spune că nu este chiar rău, numai dacă ajungi să fii parte din cei 15%, dar Doctorul Isus nu a greșit niciodată în a diagnostica boala vreunui suflet. El are un record perfect nu doar în a da diagnosticul corect sufletului, dar și în a mijloci înaintea Tatălui cazul celui care vine la El ca păcătos. Domnul Isus Se bucură și astăzi când găsește un suflet cu o credință mare, care primește darul iertării Lui. Nu ai vrea să fii tu unul dintre acele suflete care-I produc bucurie? Dacă vrei, Dumnezeu îți va da o credință mântuitoare, care te va face fericit aici pe pământ și sus în cer. Domnul Isus va veni în curând să ia acasă o Biserică vie, frumoasă în fapte și sănătoasă în credință și învățătură. Dacă vrei să faci parte din această categorie de suflete dedică-ți azi viața Domnului Isus și într-o zi, în ceruri unde nu vei mai avea nevoie de credință, El îți va da cununa de biruitor.

Amin

12

O TOCMEALĂ INTERESANTĂ

„Ilie i-a zis: «Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai, pregătește-mi întâi mie cu untdelemnul și făina aceea o mică turtă, și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: ‘Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împutina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.’»“ Împărați 17:13-14

Ori de câte ori privim în tezaurul Scripturii cu dorința de a învăța cum să facem voia lui Dumnezeu avem ocazia să primim învățătură pentru sufletul nostru. Este Cartea care ne scoate din preocupările mărunte și trecătoare, ca apoi să ne ofere cea mai înaltă chemare la care poate fi chemat un om pe pământ și anume la a-L crede pe Dumnezeu, la a fi un purtător de Dumnezeu înăuntrul nostru și la a fi lucrători împreună cu El. Majoritatea dintre noi știm ce înseamnă să faci o tocmeală sau un târg, care te dezamăgește sau chiar te păgubește. Prin intermediul acestui mesaj vom avea ocazia să vedem ce înseamnă să faci o tocmeală bună cu Cineva care nu a înșelat niciodată pe nimeni, dar această tocmeală este diferită și chiar interesantă în comparație cu alte tocmele pe care am avut noi ocazia să le facem.

Ilie a fost un proroc al Domnului care și-a desfășurat lucrarea în ținutul regatului de nord și, ca misiune specifică, a avut slujba

de a condamna apostazia poporului de a se închina la Baal și de a încuraja închinare lor înaintea adevăratului Dumnezeu. Era pe vremea împăratului Ahab, pe care pentru a-l descrie am putea folosi tot felul de superlative negative. Deși era de temut, totuși prorocul focului cum mai este numit Ilie i-a ieșit în cale și a rostit judecata lui Dumnezeu împotriva lui, a soției lui, Izabela, și a poporului care i-a urmat în idolatrie. Prin acel cuvânt de judecată rostit de Dumnezeu avea să nu cadă ploaie pe pământ timp de trei ani și jumătate, perioadă în care toată țara de la animale la oameni au suferit din cauza lipsei de apă, care afecta tot ce creștea. După prăpădul pe care l-a făcut în rândul prorocilor falși, Ilie s-a ascuns și pentru un timp, în chip miraculos, Dumnezeu l-a hrănit la pârlul Cherit, dar când râul a secat, Dumnezeu l-a trimis pe Ilie la Sarepta, în Sidon, la o văduvă care făcea parte dintre neamuri, ca ea să-i poarte de grijă până va cădea din nou ploaie care să facă să crească din nou grânele în Israel.

Poate că noi ne-am fi așteptat ca văduva să-l aștepte cu masa pusă, dar a fost departe de a fi așa. Dumnezeu a vrut să-i poarte de grijă văduvei și fiului ei în chip miraculos, printr-o minune de înmulțire a făinii și untdelemnului, dar numai în urma unei tocmele făcute prin credință de către această femeie săracă cu prorocul Ilie. Ca să se poată bucura de binecuvântarea belșugului a trebuit să creadă și să acționeze prin credință la cuvântul prorocului, care i-a propus o tocmeală interesantă: „Pregătește-mi mie mai întâi!“ Dintr-un pumn de făina și puțin untdelemn nu poți să faci decât o „mică turtă“, exact cum i-a cerut Ilie, dar prorocul i-a promis că după aceea își vor face și lor turte din făină și untdelemn ca să mănânce nu o dată, ci cât va ține foametea. Ca să poți să dai ceea ce ai pentru ceea ce ți se promite nu este un lucru ușor, mai ales pentru o persoană care nu este ușor credulă, cu puțină experiență a vieții, dar, așa cum a înțeles acea femeie, contează cine face promisiunea.

Văduva a ales să creadă și să dea ce a avut bazându-se pe promisiunea că va avea și ea hrană după ce va da puținul pe

care-l are. În lumea investitorilor la bursă, în general, se știe că pe măsură ce riscul asumat la cumpărarea unor acțiuni este mai mare cu atât promisiunea profitului este mai mare. Cu cât este mai sigură și mai stabilă o investiție cu atât venitul probabil este mai aproape de un profit minim. Singura investiție care promite profitul cel mai mare oferit în Univers și în același timp cea mai sigură este investiția pe care omul o face atunci când Îl crede și ajunge la înțelegere cu Dumnezeu. Văduva a crezut Cuvântul Domnului și profitul investiției materiale pe care a făcut-o a fost imens, pentru că, în concordanță cu cuvântul Domnului rostit prin proroc, făina și untdelemnul nu s-au mai terminat cât timp a ținut foamea.

Există și astăzi o categorie de oameni care pe baza cuvintelor lui Dumnezeu sunt dispuși să renunțe la tot ce poate fi văzut cu ochii de carne în favoarea lucrurilor care pot fi văzute doar cu ochii spirituali. Ei sfidează normele de gândire ale omului de rând și pentru că primesc în ei gândul lui Hristos (Filipeni 2:5) se dedică în a investi în favoarea lucrurilor promise de Dumnezeu. Sunt mulți cei care acceptă să renunțe la a umbla după bogățiile nedrepte, după cum le numește Domnul Isus, și sunt gata să investească tot ce pot în adevăratele bogății din lumea spirituală spre care suntem cu toții îndreptați (Luca 16:11).

Ca și martirii primei era creștine, care au renunțat la viața aceasta în favoarea celei viitoare, cei care-L cred pe Dumnezeu, ca și văduva din Sarepta, sunt gata să dea tot ce au pentru ceea ce le este promis și care nu le va fi luat niciodată. De exemplu, cel care-L crede pe Dumnezeu este chemat să dea din cele dintâi roade sau din salariu, să facă mai întâi partea Domnului, ca apoi să se bucure de binecuvântarea lui Dumnezeu peste ceea ce i-a rămas. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Isaac, care după ce a semănat a strâns rod însutit (Genesa 26:12). Dacă este spre binele nostru, El poate face la fel și cu noi. Dacă așteptările noastre sunt întotdeauna imediate și doar în domeniul vizibil, ori ne clătinăm în credință, înseamnă că avem o credință a vorbelor care nu slujește intereselor noastre sufletești.

Domnul Isus ne spune să căutăm mai întâi Împărăția cerurilor și neprihănirea Lui, ca apoi celelalte să ne fie date pe deasupra, dar trebuie să acceptăm această tocmeală interesantă, adică mai întâi să căutăm Împărăția (Matei 6:33), ca apoi să ni se dea celelalte lucruri pe deasupra. Epistola către Romani ne spune că „...cel neprihănit va trăi prin credință“ (Romani 1:17), și apostolul Pavel având în vedere felul în care a avut loc această transformare în viața lui a scris: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi...“ (Filipeni 3:8). Privind la realizările lui pământești, care nu au fost puține, a renunțat la ele și le-a numit un gunoi față de harul de a-L cunoaște pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân. Tocmeala aceasta interesantă i-a făcut pe cei din jurul lui să-l pună în rândul nebunilor, dar pe Pavel nu l-a deranjat, mai ales că a fost răpit la cer, unde a văzut ce îi așteaptă pe cei care acceptă oferta lui Dumnezeu de a renunța la ceea ce văd pentru ceea ce este văzut de majoritatea credincioșilor doar prin credință.

Moise a fost un alt om care a crezut că se merită să renunțe la o fericire trecătoare pentru o răsplătire veșnică. „Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului“ (Evrei 11:24-25). El a renunțat la poziția de putere pe care o deținea, la confortul pământesc, la poziția de conducător de oști, la a fi înconjurat de oamenii de știință ai Egiptului, la o viață fără de griji, având tot ce poate oferi pământul mai bun de oferit, pentru un toiag de păstor și Scriptura ne spune de ce: „...pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire“ (Evrei 11:26). Pentru el promisiunea lui Dumnezeu a cântărit mai mult decât tot ce a avut el ca persoană privilegiată în ținutul Egiptului.

Crezându-L pe Dumnezeu, care a spus că îl duce într-o altă țară, Avraam a renunțat la stabilitatea vieții trăite într-o cetate destul de modernă pentru vremea aceea și s-a dus acolo unde i-a

spus Dumnezeu. Lui Iosif i s-a oferit oportunitatea de a păcătui, dar a refuzat-o în mod repetat, pentru că a crezut într-un Dumnezeu care vede totul, care va răsplăti curăția lui. Estera și-a riscat poziția și chiar viața în efortul pe care l-a depus în a căuta o izbăvire pentru poporul ei. Când Saul îl urmărea pe David ca să-l omoare, și David a avut ocazia să-l omoare, dar a refuzat să facă aceasta crezând că Dumnezeu este Cel care-i va face dreptate. Toți acești oameni au acceptat să renunțe la ceva în schimbul a ceva mai valoros și au făcut aceasta fiind bazați pe cunoașterea caracterului lui Dumnezeu care promite și face, care-l răsplătește pe acela care-l este credincios.

Toți acești oameni au acceptat mai întâi înăuntrul lor o tocmeală interesantă, după care li s-a părut mai profitabil să renunțe la o oportunitate favorabilă de moment oferită de o anume situație pentru ceva ce era o promisiune din partea lui Dumnezeu. Ceea ce au în comun toți acești oameni este faptul că niciunul nu s-a înșelat dând ce avea pe ceva ce Dumnezeu a promis. Pe baza cunoștințelor, a informațiilor din afară și pe baza experienței lor, oamenii se simt liberi să investească viață chiar și tot ce au, crezând că vor avea un profit mare și nu puțini se simt liberi să accepte chiar și ofertele deghizate ale vrăjmașului, care promite fericire. Însă, pentru a putea accepta oferta lui Dumnezeu când este vorba de niște realități pe care nu le putem proba în laborator este nevoie ca El să ne slobozească din anumite legături nevăzute, care au crescut încolăcindu-se după viața noastră. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi“ (Ioan 8:36).

Când Domnul Isus slobozește pe cineva și Duhul Sfânt începe să-i modeleze viața, acel suflet ajunge să cunoască adevărul care este Domnul Isus și nu-și investește viața orbește în ceea ce nu știe și nu înțelege. „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi“ (Ioan 8:32). Omul are rațiune și spre deosebire de animale el știe că va muri, despărțindu-se astfel de orice ar avea pe pământ, însă pentru a crede și accepta oferta lui Dumnezeu, care ne spune: „Ascultare de Mine mai întâi!“, este necesar să cunoști

adevărul revelat prin Scriptură, ca apoi să poți face un adevărat salt prin credință la un statut mult superior omului de rând. Aceia care fac această tocmeală, prin care cred că Dumnezeu va păzi ce ei nu pot păzi, adică viața, sunt priviți uneori de cei din jur ca și cum ar face o tocmeală pe care doar un om cu handicap mental ar putea-o face și de aceea, de multe ori, cei ce-L cred pe Dumnezeu pe cuvânt sunt batjocoriți. „...căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea“ (2 Timotei 1:12).

Când ne predăm viața Domnului El ne-o păzește și în ziua în care vom sta înaintea Lui, El, care are toată puterea, ne-o va da înapoi în viață veșnică. Ca să poți dovedi că l-ai încredințat Lui viața ta, nu doar că ai acceptat această ofertă, trebuie să aibă loc în viața ta dărmarea unor drepturi în favoarea altora. Între dorințele firii vechi și dorințele duhului trezit la viață vor fi conflicte toată viața noastră, din cauza ciocnirile de interese ale omului vechi cu ale omului nou din noi, de aceea înainte de a ajunge în acele situații, când vom avea de ales, este bine să luăm decizia că vom urmări binele cel mare, care este binele sufletului nostru și interesul Împărăției lui Dumnezeu. Mai întâi trebuie să ne disciplinăm gândirea, și apoi vorbirea și faptele se vor alinia în aceeași direcție cu gândirea sănătoasă. Alegerile, drepturile și opiniile noastre trebuie să ia loc în spatele drepturilor și dorințelor lui Dumnezeu.

După cum căsătoria nu durează până la moartea sentimentelor de dragoste, cum este în cazul celor care nu întrețin acest foc, ci până la moartea fizică, tot așa tocmeala noastră cu Dumnezeu, în care l-am spus că ne-am predat viața cu tot ce conține ea, nu este valabilă doar atâta timp cât ne convine și circumstanțele ne sunt binevoitoare, ci predarea noastră este necondiționată și până la moarte. Unul dintre semnele care dovedesc că trăim pentru Împărăția lui Dumnezeu este că pe măsură ce umblăm cu Domnul Isus pe pământ avem un tot mai mare dezinteres pentru ce ne poate oferi pământul și vrem să valorificăm cât mai mult posibil din ceea ce agonisim în valută cerească.

Un rabin renumit a fost vizitat de cineva care a călătorit de departe ca să-l cunoască. Când acesta a văzut simplitatea în care trăia rabinul, care era mulțumit să aibă un pat, o masă cu scaun și câteva cărți, l-a întrebat: „Unde îți este mobila?” Rabinul a răspuns în stil evreiesc, adică cu o întrebare: „Dar a ta unde este?” Vizitatorul a spus că el este doar într-o călătorie, la care rabinul a răspuns: „Și eu!”. Este bine să ne întrebăm și noi unde ne sunt lucrurile de valoare, pentru că Domnul Isus ne-a spus că acolo ne este și inima (Luca 12:34). Este potrivit să te întrebi: „Ce este mai de valoare pentru tine?” Este de valoare pentru tine bucuria de o clipă a plăcerilor, puținul pe care te zbați să-l aduni, pe care poți să-l pierzi datorită oamenilor răi sau datorită inflației, sau ești mai interesat de bogăția cerului pregătit pentru cei ce-L iubesc pe Domnul?

Satana oferă și el o tocmeală, dar aranjamentul oferit de el este un fals grosolan, care duce sufletul la faliment, pentru că fericirea ce o promite el nu ține. El spune: „Aici este totul, așa că tot ce poți face în viață este să te distrezi acum” sau îți sugerează că nu-i rău să te îngrijești și de suflet, dar să lași să te pocăiești mai târziu. Ca să ai cea mai bună tocmeală, potrivnicul lui Dumnezeu și vrăjmașul sufletelor noastre îi spune omului: „Trăiește-ți viața aceasta mai întâi, ca să te bucuri de ce are ea de oferit”, pentru că „Ce-i în mână, nu-i minciună!” Umblăm cu un număr nevăzut deasupra noastră, și acest număr reprezintă numărul de zile care ni s-au dat să le trăim, după care urmează judecata și sentința irevocabilă a lui Dumnezeu.

Pocăința este o poruncă dată de Dumnezeu (Fapte 17:30), dar omul este lăsat cu voința liberă ca să poate alege dacă vrea să-L creadă pe Dumnezeu și să trăiască pentru cer sau să aleagă să trăiască pentru ceea ce are lumea aceasta să-i ofere. Când ne pocăim, Dumnezeu răscumpără pentru El și spre folosul nostru veșnic abilitățile și talentele noastre, care ne pot face folositori în Biserica lui Dumnezeu. Domnul Isus, care cunoaște inimile oamenilor, a spus că uneori fiii întinericului (Luca 16:8) sunt mai abili în a-și promova interesele și investițiile pământești decât a fi

lumini care au oportunitatea de a investi din ce au pe pământ în ce nu se devalorizează și nu poate fi furat. Aceasta se datorează bolilor spirituale, cum ar fi aceea că nu-L prea ia în serios pe Dumnezeu și dovedesc astfel că nu cred ce spune Dumnezeu sau suferă de boala în care s-au lipit de pământ, de idoli de tot felul și ar vrea să aibă parte de rai și aici jos și în ceruri. Crezi în ce promite Dumnezeu? Dumnezeu i-a făcut o promisiune văduvei din Sarepta și Și-a ținut-o și tot El Și-o va ține și față de tine. El promite că va aduce orice faptă a ta la judecată (Eclesiastul 12:14) și dacă nu ai intrat sub protecția jertfei Domnului Isus, oricât te-ai zbatut să îndeplinești binele cu răul pe care l-ai făcut sau îl faci, vei fi condamnat.

Tot Dumnezeu oferă iertare de orice păcat și viață veșnică aceuia care se pocăiește (Ioan 6:47, 11:25) și trăiește cu Dumnezeu, pentru Dumnezeu. Degeaba văd cei din jurul nostru în noi o persoană isteată, cu mintea ageră, capabilă să facă tot felul de tocmele profitabile dacă încă nu a umblat după oferta de împăcare cu Dumnezeu, pentru că Scriptura ne pune în rândul celor fără de minte, așa cum a fost pus bogatul nemilostiv care s-a îngrijit de toate cu excepția sufletului lui (Luca 16:20). Poate pentru tine este o întrebare tulburătoare, dar pentru că poate fi folositoare te întreb dacă ai căzut de acord cu Dumnezeu că ești un păcătos care nu se poate salva singur, ca apoi să ceri și să primești darul mântuirii? Tocmeala cu El, în care renunți la păcat și trăiești o viață în care cauți neprihănirea, te favorizează aici pe pământ, pentru că El va fi cu tine în toate zilele și, de asemenea, te va favoriza veșnic, odată ce treci din această viață. Una dintre dovezi că ai ales să-L crezi și că El ți-a iertat păcatul este aceea că te pregătești de sărbătoare. Când trâmbița va suna, la prima înviere, cei morți în Domnul vor învia și împreună cu Biserica vie de pe pământ, în trupuri de slavă, vor intra la sărbătoarea numită în mod simbolic nunta Mirelui. Asigură-te că vei fi și tu acolo!

Amin

13

BISERICA DOMNULUI ȘI CEALALTĂ BISERICĂ

„Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Matei 16:18

Într-o discuție pe care Domnul Isus a avut-o cu ucenicii Săi, după ce Petru prin lumina primită de la Dumnezeu Tatăl l-a identificat pe Domnul ca fiind „Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu“, El le-a făcut de cunoscut din planurile Sale atât cu privire la viitorul apropiat cât și cu privire la viitorul mai îndepărat. Domnul Isus le-a spus ucenicilor că El avea să fie omorât, dar va învia a treia zi. De asemenea le-a făcut de cunoscut unul din planurile Sale pentru viitor și anume că va zidi o Biserică care, așa cum cunoaștem și noi astăzi, nu avea să fie biruită de puterea întinericului. Cuvintele: „Porțile Locuinței morților“ îl reprezintă pe Satana, slujitorii lui și lupta lor împotriva Bisericii zidite de Domnul Isus. Acestei clădiri mărețe, numită așa în mod metaforic și însemnând Biserica Domnului Isus, i s-a pus o temelie care a fost aleasă chiar de Dumnezeu Tatăl (1 Petru 2:4-6).

Domnul Isus este piatra vie din capul unghiului, aleasă de Dumnezeu Tatăl de la care a început această zidire făcute din pietre vii ca să alcătuiască o casă duhovnicească și nimeni nu mai poate pune o altă temelie acestei Zidiri. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos“ (1 Corinteni 3:11). Pe adevărul mărturisirii lui Petru și a celorlalți ucenici, de atunci și până astăzi, cu privirea la cine este El,

Domnul Isus a spus că va zidi Biserica Sa, care nu este făcută din beton, marmură, lemn, trestie sau orice alt material, ci este făcută din pietre vii. Aceste pietre vii fiind sufletele celor mântuiți, a celor care cred în El (1 Petru 2:5). Această mărturisire și începere a zidirii făcute din pietre vii a fost inaugurată în ziua Cincizecimii (Fapte 2:14-24), când Petru a spus o mărturie clară cu privire la cine este Domnul Isus, ca apoi în acea zi, ca urmare a lucrării făcute de Duhul Sfânt în inimile celor ce l-au ascultat, să fie zidite în Biserica lui Dumnezeu peste trei mii de pietre vii, adică să se adauge la numărul credincioșilor peste trei mii de suflete.

Domnul Isus a plănuțit, a zidit și continuă să zidească prin meșterii angajați și făcuți vrednici de El o singură Biserică și totuși azi ne confruntăm cu două, sau dacă le privim după culorile diferitelor denotațiuni și crezuri specifice cu sute de feluri de biserici. Potrivnicul Satana, știind că își va pierde mulți slujitori și chiar închinători datorită acestui proiect măreț al zidirii Bisericii lui Dumnezeu, a făcut ceva pentru care el este faimos și anume a început să pună bazele unei biserici false, care nu are viață spirituală. A reușit să facă aceasta prin învățături otrăvitoare, dând înlesniri de la a purta o cruce pentru Domnul Isus, și prin aceasta a reușit să facă o biserică care, asemenea unui cadavru frumos pregătit, arată prezentabil, dar pentru că nu are duh de viață în el este tot mort.

Cartea Apocalipsei ne prezintă cele două tipuri de biserici prin a descrie două femei foarte diferite. Capitolul 12 vorbește despre o femeie care a născut un copil care va cărmui neamurile cu un toiag de fier; copil care ajunge să fie răpit la Dumnezeu, iar capitolul 17 vorbește despre o femeie îmbrăcată cu purpură și stacojiu, cu un potir în mână, plin de spurcăciuni. Prin ascultare sau neascultare de Domnul Isus și Cuvântul Său, fiecare om care se folosește de numele de creștin face parte din Biserica Domnului Isus sau din „cealaltă biserică“, oricum s-ar numi ea. Biserica Domnului este poporul lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:2), este trupul lui Hristos sau cum mai este numită tot în cartea Apocalipsa

19:7 este Mireasa Domnului, iar biserica celuilalt „domn“ este biserica compromisă, biserica care caută calea largă pe care poți merge cu tot felul de bagaje lumești, însă cu care nu poți intra pe poarta cea strâmtă a pocăinței.

Cheile, adică autoritatea lui Dumnezeu de a muștra și curăța ce este rău în Biserică cu scopul de a păstra sănătatea spirituală a Bisericii și astfel să crească, revin acelor care au fost chemați la slujbe specifice, care au nu doar o oarecare vizibilitate între credincioși, ci au și o mare răspundere. „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos“ (Efeseni 4:11, 12). Formând o armată care a fost și încă este în plin conflict spiritual, acestor slujitori ai lui Dumnezeu chemați la aceste lucrări le este dată de sus puterea de a recunoaște și a lupta împotriva întunericului. „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luca 10:19).

O biserică vie nu este lipsită de probleme, după cum vedem și în cazul Bisericii primare, dar ea găsește soluții pașnice pentru restabilirea păcii și liniștii în biserică. Fiecare credincios este dator să vegheze în dreptul lui, pentru că mântuirea se poate pierde când nu este prețuită și prin păcat este abandonată. Apostolul Petru ne avertizează cu privire la „...învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat...“ (2 Petru 2:1). Dacă se vor lepăda de Stăpân, ca apoi să atragă asupra lor o pierzare năprasnică, înseamnă că a fost o vreme când I-au fost credincioși Stăpânului care odată i-a răscumpărat. Tot apostolul Petru spune că ar fi fost mai bine pentru acești oameni să nu fi cunoscut „calea neprihănirii“, pe care înseamnă că ei au cunoscut-o odată (2 Petru 2:20-22). Aceia care alcătuiesc Biserica Domnului Isus știu că într-o zi lucrarea lor pe pământ se va încheia cu: „a făcut bine“ sau „a făcut ce este rău înaintea Domnului“, de aceea ei trăiesc fără să poată fi acuzați de trândăvie și ținând legătura cu Sursa de

Putere de sus își folosesc creativitatea pentru a descoperi mereu moduri noi prin care pot iubi sufletele oamenilor. Ei știu că promisiunile Domnului nu sunt pentru cei care au început bine și au alergat grozav la început, ca apoi să stea și doar să aștepte ca Domnul să vină să-i ia, ci ei știu că promisiunile sunt doar pentru aceia care vor birui, răbdând totul până la sfârșit.

Biserica Domnului, formată din sufletele celor născuți din nou, recunoaște că este necesar un efort susținut prin rugăciune și studiul Cuvântului spre a nu fi contaminată de învățături false, care oferă scurtături și dă înlesniri de la ce pare a fi mai greu. În acest fel, cei care sunt ai Domnului cred și vestesc o Evanghelie întreagă, care se încadrează în regula: „Noi Îl vestim pe Isus Hristos Cel răstignit“, vestesc adevărul cu privire la pocăință, botez și procesul de sfințire care durează o viață întreagă. Biserica Domnului Isus sigilată de Duhul Sfânt este Biserica care așteaptă venirea iminentă a Domnului Isus și arată că o dorește prin a-și păstra haina sufletului albă. Este Biserica care vrea să grăbească această venire a Lui prin a-i chema pe cei nemântuiți la viața veșnică oferită prin harul lui Dumnezeu (Apocalipsa 22:17). Pentru aceștia Scriptura nu este doar o Carte care te învață să adopți principii biblice, ci ea este o Carte care te învață să gândești în concepte noi cu privire la ce are valoare și în ce merită investit efortul, timpul și chiar banul.

Cei care sunt ai Domnului cred Scriptura și nu aleg între ce le place și ce nu le place din ea, ci o acceptă și o trăiesc chiar dacă unele practici îi fac pe unii din jurul lor să-i numească depășiți (Marcu 16:17-18). Ei sunt aceia care cred că de la revărsarea Duhului Sfânt nu s-a schimbat modul în care lucrează Dumnezeu cu omul și prin omul mântuit. Această Carte inspirată de Duhul lui Dumnezeu și scrisă de oameni rânduiți de El este ca o busolă care arată direcția spre cer și folosindu-te de ea sufletele celor răscumpărați să fie ferite de semnele atrăgătoare, dar mincinoase, care se află puse în calea lor pe drumul care-l numim viață. Biserica Domnului Isus este cea care prețuiește casa de rugăciune

ca un loc al rugăciunii, al studiului, al laudelor către Dumnezeu și al părtășiei frățești, dar își ia în serios și misiunea de a duce vestirea Evangheliei celor nemântuiți, așa cum a poruncit Stăpânul (Marcu 16:15, 16). Cei care alcătuiesc Biserica Domnului Isus știu că a-ți permite să lipsești de la închinare cu cei care-ți sunt frați în Domnul, când ai putea să faci aceasta, este o notă slabă, care indică o boală spirituală în care inima și-a făcut alte priorități, de aceea atunci când Duhul Domnului le vorbește în cugetul lor, prin Cuvânt sau printr-un alt mod, ei aleargă la Domnul după ajutor.

Copiii Domnului știu că fiecare, în felul lui, este diferit, de aceea în măsura îngăduită de Scriptură se acceptă unul pe altul, chiar dacă există diferențe, deoarece ei știu că pentru a se bucura de armonie în Biserică este necesar să fie toți îndrăgostiți de același Dumnezeu bun, care i-a acceptat pe fiecare. Privind la Biserica din Efes, unde credincioșii la un moment dat își pierduseră dragostea, copiii Domnului își iau mereu temperatura spirituală prin Cuvânt, prin focul rugăciunii sau lipsa lui, prin râvna pentru lucrarea Domnului și dragostea pentru semenii lor. Ei știu că Domnul este prezent acolo unde este dorit cu toată inima și în Biserica Domnului vor fi o binecuvântare pentru alții dacă fac ceea ce le spune El să facă, nu ce vor ei sau ce vreau eu, întrucât avem călăuzirea Duhului Sfânt în lucrarea ce o facem doar în ascultare de El. Mădularele sănătoase din trupul lui Hristos au tăria de a numi răul rău și știu că bunăstarea spirituală a bisericii depinde de toți, nu doar de conducători.

Privind la exemplele Scripturii, pe lângă cazurile cunoscute de noi în mod personal, cei care facem parte din Biserica Domnului Isus știm că nu numai bunăstarea materială, ci și o mare lipsă îl poate face pe cel slab în credință să se înstrăineze de Dumnezeu. Trebuie să recunoaștem că este posibil ca în timp, datorită nevegheții și a infiltrării metodelor întunericii între credincioși, să ajungem de la o biserică vie, în clocot pentru Domnul, la o Biserică moartă. Ne este de folos să privim acum la felul în care

o grupare de oameni sau un om poate ajunge să fie parte din „cealaltă biserică“, care nu este a lui Hristos. Cât timp suntem în acest trup suntem o țintă pentru vrăjmaș și este bine să ai cunoștință de planurile lui și de felul în care el caută să producă pagubă în Biserica Domnului, începând cu sufletul tău și al meu dacă poate.

Este mai bine să știi decât să nu știi că cineva vrea să-ți dezrădăcineze credința sănătoasă din Cuvânt, pentru că atunci când știi despre planurile celui mârșav, despre care nu suntem în necunoștință, poți să iei măsuri preventive de apărare. La început, cum spunea un om al lui Dumnezeu, creștinismul a fost un stil de viață, iar mai târziu, când a fost legalizat, a devenit o instituție. Pe urmă a devenit o cultură, pentru că a ajuns să fie reprezentat mai mult în cadrul artei prin sculpturi și picturi decât prin viețile schimbate ale celor care au fost născuți din nou. Când se părea că nu se poate merge mai jos, datorită nesocotirii Cuvântului lui Dumnezeu, creștinismul a ajuns o afacere profitabilă pentru multe așa zis „biserici“ și totuși Dumnezeu Și-a păstrat oameni care nu și-au plecat genunchii în fața idolatriei și preferând să sufere pentru credința lor au rămas credincioși Adevărului.

De-a lungul anilor, Biserica Domnului a fost provocată la multe schimbări nesănătoase și dacă am putea avea cu noi pentru câteva zile un credincios adevărat, din prima eră creștină, cred că acesta ar avea multe întrebări să ne pună. Poate ne-ar întreba despre clădirile uriașe din lume numite de oameni biserici, fiindcă ei se adunau pe asuns prin case sau prin catacombe. Poate ne-ar întreba ce este cu amvonul sau de ce aceleași persoane predică la aceiași oameni, când afară sunt atâtea suflete nemântuite. Poate ne-ar întreba unde-i dedicarea până la sacrificiu, ne-ar întreba de ce este atâta pasivitate între credincioșii care sunt de multe ori mulțumiți că un altul trage la jugul lui Hristos. Probabil că un astfel de om, care ar fi fost gata să renunțe chiar la viața lui de dragul lui Hristos, ne-ar spune că privind în biserici cel mai rău lucru din ele sunt oamenii și cel mai bun lucru din ele sunt tot

oamenii. Este posibil ca la un moment dat o asemenea vizită să le displacă unora, care au felul lor de a face lucrurile în biserică și dovedesc că nu se țin de învățătura și credința dată o dată pentru totdeauna sfinților (Iuda 1:3).

Faptul că putem vedea clar cât succes a avut vrăjmașul de-a lungul anilor în a-și face bisericile lui este încă un motiv pentru care este bine să-i cunoaștem tactica de luptă. Tactica celui rău este să producă confuzie nu doar prin învățătură strică, ci și prin puhoiul învățăturilor și a religiilor de tot felul, care până la urmă îi buimăcesc pe unii dintre cei care ar vrea să caute Calea care duce în cer. Vrăjmașul are ca scop să rătăcească sufletele prin a schimba prețurile, șoptindu-i omului că păcatul nu costă așa de mult și prin a-i da măsurători de timp stricate, care să-i dea motive de amânare a pocăinței.

Vrăjmașul sufletelor noastre a inventat și a dat oamenilor o religie în care alții mărturisesc pentru ei când este vorba de a fi botezați sau de a se lepăda de el ca vrăjșmaș, și un astfel de eveniment nu-i aduce omului niciun beneficiu, ci dimpotrivă îi dă un adăpost fals, crezându-se că doar cu atâta poate deveni creștin. Așa s-a ajuns să existe oameni care merg la o casă de închinare dintr-o inerție a obiceiului, ca niște angajați care se tem de șeful lor și pentru a-L îmbuna rostesc cuvinte despre Dumnezeu ca pe niște lozinci care nu au de-a face nimic cu închinarea în duh și adevăr. Tot el a inventat biserici care spun că nu aparțin vreunei denominațiuni, pentru că nu vor să supere pe cineva prin a-i arăta dacă merge greșit, și în aceste biserici fiecare trebuie să găsească ce-i place, ca într-un magazin în care îți alegi ce-ți place.

Bisericile care fac parte din „cealaltă biserică” au o grămadă de teologi, cu tot felul de doctorate, care cred că știu tare multe despre Dumnezeu și chiar ce gândește El, dar care, de obicei, spun că sunt interesați de moralitate și de ajutorarea celor în lipsă, dar nu sunt interesați să audă de nașterea de sus, de lucrarea Duhului Sfânt ca în Biserica primară sau de o purtare aspră cu dorințele firești ale trupului. De când creștinismul se bucură în

anumite țări de libertate, folosindu-se de oameni răi și chiar de oameni cu intenții bune, dar greșiți, Satana a introdus în biserici lucruri din cultura vremii, legate mai mult de păgânism decât de Dumnezeu, ca apoi să le numească aceste lucruri, ceremonii și obiceiuri a fi sfinte. Când celulele nu se duplică în corpul omului în mod normal apare cancerul. Într-un mod asemănător, când învățătura sănătoasă este înlocuită treptat cu învățătura diluată, care nu dă importanță lucrurilor esențiale, așa cum este învățătura că mântuirea se primește numai prin meritele jertfei Domnului Isus, apare cancerul spiritual și sufletele mor asfixiate de o credință falsă, care cere puțin, dar nu dă nimic bun.

Biserica care nu este a Domnului reinterpretează adevărurile Scripturii spre pierzarea celor care primesc astfel de învățături, căutând doar o corectitudine politică și făcând astfel loc ecumenismului. Datorită învățăturilor false au apărut în biserică care nu este a Domnului oi clonate după aceste învățături stricate, care nu sunt cu adevărat oi, pentru că aceste învățături alterate le-a modificat genetic și în acest fel, datorită acestor mutații genetice, mănâncă spiritual ceea ce o oaie nu ar mânca, sunt gata să muște și ascultă de lup ca de un ibovnic. Succesul celeilalte biserici, care nu este a Domnului Isus, se datorează și faptului că oamenilor li se predică o teologie populară; ceva ce are trecere la cei care iubesc lumea. Chiar și dintre cei care odată au cunoscut „Calea”, prin a se expune mereu acestor învățături false, care le promite un har ieftin, ajung să se lepede de credința adevărată. Această apostazie de la adevărul Scripturii (2 Tesaloniceni 2:3), care este o trădare, o abandonare a drumului bun, pregătește o atmosferă întunecată a păcatului în care va apărea omul fărădelegii cu tot felul de soluții la problemele oamenilor, ca apoi să se dovedească a fi un înșelător și un ucigaș de suflete.

Indiferent de scenariul final al modului în care Dumnezeu va aduce sfârșitul modului în care decurg lucrurile pe pământ în prezent, avem nevoie să cerem mereu o reîmprospătare a puterii Duhului Sfânt în noi, pentru a putea fi gata oricând va veni Acela

care Și-a zidit Biserica, plătind pentru răscumpărarea sufletelor noastre cu Însuși sângele Său. Din care biserică face parte sufletul tău? Cauți ce-i ieftin sau ce este adevărat? Cauți ce vrea majoritatea sau vrei mântuirea cu prețul ascultării tale de Hristos? Biserica Domnului Isus a fost și este ținta dragostei lui Dumnezeu asupra căreia El Își revarsă îndurarea Sa și, în dragostea Lui, Domnul Isus este gata să te primească și pe tine în rândul celor socotiți neprihăniți, care alcătuiesc Biserica Lui.

Dacă vrei să faci parte din Biserica Domnului Isus calcă pe urmele apostolilor (1 Corinteni 11:1), care la rândul lor au călcat pe urmele lui Hristos. Chiar dacă ești o persoană foarte ocupată, nu-ți permite să fii așa de ocupat încât prin refuz sau amânare să nu te îngrijești de viața de dincolo de mormânt, care te pândește în fiecare clipă, oricât ai fi de ocupat și oricât de sănătos ai crede că ești. Dacă vrei să fii liber de robia păcatului și de otrava învățăturilor stricate caută și rămâi credincios adevărului lui Hristos oferit nouă în Scriptură, ca să te poți bucura într-o zi împreună cu aceia care vor fi prezentați înaintea cerului ca cetățeni și moștenitori în Țara Regelui Isus.

Amin

14

CINE NU VEDE?

„Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?” Iov 12:9

Majoritatea exemplelor de trăire ale oamenilor, prezentate în Scriptură, care L-au căutat sau L-au respins pe Dumnezeu în viața lor sunt de domeniul trecutului. Aceste exemple ne arată modul în care gândește și acționează un om care-L cunoaște sau nu-L cunoaște pe Dumnezeu Creatorul, pentru ca noi în vremea zilelor de pe urmă, privind și comparându-ne cu felul lor de trăire să putem vedea în ce măsură recunoaștem lucrarea mâinilor Lui, să ne putem da seama cât de aproape umblăm noi cu Dumnezeu. Iov, care deși nu avea o copie a Sfintelor Scripturi, este un astfel de exemplu pozitiv, fiindcă el, privind chiar la vietățile pământului, recunoștea lucrarea mâinilor Stăpânului său. „Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?” (Iov 12:9).

Drama din viața lui Iov nu se poate compara cu o durere de dinți pe care am experimentat-o majoritatea dintre noi, ci mai degrabă cu un taifun care ori te smulge, ori te face să-ți înfingi rădăcinile mai adânc și totuși, chiar dacă era în mijlocul unei astfel de furtuni, el a văzut mâna Domnului în toate. Omul modern, prins de urgențele zilei și gârbovit de povara stresului vieții, nu are timp să privească cu admirație lucrarea mâinilor Creatorului, dar și-ar face timp dacă Dumnezeu i-ar fi impus o taxă pentru a privi un frumos apus de soare, pentru a asculta freamătul codru-

lui, pentru a asculta susurul unui râu sau pentru a asculta trilul unei privighetori. „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El...” (Romani 1:20). Cine nu vede? Tu vezi în lucrurile care te înconjoară semnătura Mareului Arhitect? ...pentru că o lucrare de arhitectură cere să existe un Arhitect.

Urmele lucrării mâinilor lui Dumnezeu se văd în creație și cine le caută ajunge la o mai apropiată cunoaștere despre Atotputernicia lui Dumnezeu. Prezența vieții cere să existe un Dătător a vieții și Legile care sunt adânc sădite înăuntrul omului, la nivelul conștiinței, cer să existe un Dătător al Legii. Vezi tu aceste lucruri? Cine are ochii deschiși nu poate să nu vadă o mână creatoare, mai ales că El se lasă găsit de cei care-L caută cu toată inima (Ieremia 29:13). Fiecare aspect al lucrării Lui de Creator descrie atributele Lui și felul iubitor al lui Dumnezeu. Echilibrul și precizia Universului, legi constante, cum este viteza luminii, pun în fața celui care „vede”, dovezile lucrării unui Dumnezeu a cărui putere este fără de margini. Lucrurile cu care ne-am obișnuit ca fiind normale sunt de fapt adevărate dovezi ale existenței Lui, începând de la bătaia inimii până la parfumul florilor, la mișcarea corpurilor cerești, care lucrează după un plan care poartă amprenta mâinilor lui Dumnezeu.

Este trist când omul „nu vede” în natură mâna Domnului care le-a făcut pe toate, dar este și mai trist când nu vede că singura șansă la fericire pentru el, aici și în veșnicie, este Dumnezeu. Cine nu vede că mântuirea vine de la Domnul? (Iona 2:9). Cine nu vede că numai prin credința în El poți să ai păcatul iertat pentru a primi darul vieții veșnice? Scriptura ne învață că aceia care nu văd sunt aceia care umblă în întuneric și astfel fac parte din categoria orbilor spirituali (Fapte 26:18). Cine nu vede că nu suntem mântuiți prin fapte bune, ci pentru fapte bune? (Efeseni 2:9-10). Cine nu vede că sfîntirea progresivă a credinciosului îi întărește chemarea și ne pregătește pentru a-L vedea pe Dumnezeu? (Evrei

12:14, Romani 6:22). Cine nu vede că se merită să trăiești cu dăruire totală, ca rob al Domnului Isus, chiar dacă trebuie să suferi pentru Dumnezeu și pentru lumea care vine? (Romani 8:18).

Răspunsul simplu la această întrebare ar fi din nou: un orb spiritul nu vede în acest fel. De asemenea, nu văd aceia care umblă în întuneric pe drumul vieții, fiind lipsiți de călăuzirea luminii care vine de la Tatăl Luminilor, și cei care dorm (Iacov 1:17). Este de fapt starea cu care ne naștem toți pe pământ din cauza ADN-ului spiritual corupt moștenit din Adam. Vestea bună este că pentru aceia care doresc să vadă bine există vindecare și aceasta vine de la Domnul, care a creat toate. „...să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii tăriei Lui” (Efeseni 1:18, 19). A fost scrisă o carte cu titlul: „1001 cântece pe care trebuie să le auzi înainte de a muri” și o alta cu titlul: „1001 de locuri pe care trebuie să le vizitezi înainte de a muri”, dar aceia care vestesc cuvântul nealterat al Domnului au o altă părere, și anume că este absolut esențial pentru fericirea veșnică a sufletului tău ca înainte de a muri, lucru care poate avea loc în orice clipă, să citești, să studiezi și să iubești o altă carte numită: „Sfânta Scriptură”, pentru că prin ea putem intra în lumina de sus (Psalmul 119:105) și tot în ea scrie cum poți primi lumina ochilor spirituali pentru a vedea cu adevărat bine.

De modul în care tratezi ce scrie în această Carte și pe Acela care a inspirat-o depinde locul unde îți vei petrece veșnicia. Mulți au această Carte și nu puțini spun că au citit-o, dar pentru că nu s-au apropiat de Ea cu sinceritate, ca să fie învățați, nu au înțeles-o și de aceea pentru ei nu înseamnă prea mult. A aștepta de la astfel de oameni, care nu sunt născuți de sus și nu „văd”, să vorbească despre frumusețea și tainele acestei cărți este ca și cum i-ai spune unui orb din naștere să descrie culorile vii ale unui câmp plin cu flori. „Veniți, casă a lui Iacov, să umblăm în lumina Domnului!” (Isaia 2:5) a fost și încă mai este chemarea care se

au de astăzi ca o ofertă extraordinară, dar limitată de timp. Ca să umblî în siguranță pe un drum pe care nu ai mai fost, așa cum este fiecare zi din viața ta, ai nevoie de lumină de sus. A te mulțumi cu mai puțină lumină înseamnă a te expune pericolului, pentru că aceia care nu văd bine, chiar dacă se numesc pe sine a fi creștini, ajung să considere gândurile și dorințele lor ca fiind de la Dumnezeu. Unii umblă în lumina lor, făcând ceea ce li se pare lor că este bine sau că le aduce vreun folos. Astfel de oameni se pot asemăna cu oamenii despre care prorocul Isaia spune că „...umblați în lumina focului vostru și în tăciunii pe care i-ați aprins...” (Isaia 50:11). O astfel de lumină slabă nu poate face decât să expună sufletul la pericolul de a ajunge la o destinație de nedorit.

Cei care văd cu adevărat sunt aceia care umblă în lumina pe care o dă Dumnezeu. „Ferice de poporul, care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina Feței Tale, Doamne!” (Psalmul 89:15). Vederea spirituală bună trebuie să fie prețuită și păzită de efectul factorilor firești dinăuntrul nostru și de aceia care ne atacă pe dinafară (1Corinteni 9:27). Împăratul Saul a trăit o perioadă când avea o vedere spirituală bună, când se vedea mic în ochii lui, dovedind aceasta când s-a ascuns printre vase (1 Samuel 10:22), dar când a început să se încreadă în el și să aleagă să depindă de oameni și nu de Dumnezeu vederea lui spirituală s-a stins și a devenit un om nedrept, un prigonitor al lui David și un ucigător de preoți, pentru că Duhul Domnului, care dă lumină ochilor spirituali, s-a depărtat de la el (1 Samuel 16:14).

Samson, omul înzestrat cu daruri pentru folosul Israelului, fiindcă a refuzat să crească spiritual și a rămas tot ca un copil, care vrea tot ce vede indiferent dacă-i va face bine sau rău, a ajuns la un moment dat să nu mai vadă nici cu ochii fizici din cauza compromisului. Nu și-a prețuit chemarea și, părăsind ascultarea de părinți și de Dumnezeu, a ajuns să i se scoată ochii, ca apoi să aibă parte de o moarte nedemnă de un om chemat să trăiască sub legea nazireului. Capitolul 9 din Evanghelia după Ioan ne dă, în povestirea vindecării omului orb din naștere, exemple de diferite cate-

gorii de orbi spirituali, care au văzut cu totul altceva decât ceea ce a văzut Mântuitorul. În această narațiune ne este arătat că poți să te crezi a fi în relație bună cu Dumnezeu, dar de fapt să fii un orb spiritual. În mai multe cazuri, Domnul Isus nu a ezitat să arate această mare deficiență a omului de a fi orb, chiar dacă cei cărora li se adresa făceau parte din înalta societate a vremii de atunci, așa cum erau preoții, cărturarii sau chiar fariseii. „Nebuni și orbi! Care este mai mare: darul, sau altarul, care sfințește darul?” (Matei 23:19). „Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!” (Matei 23:24).

În cazul vindecării orbului din naștere, fariseii ajung în sfârșit să pună o întrebare bună, dar din nefericire au folosit-o doar pentru a-și apăra orbirea. „...Doar n-om fi și noi orbi!” (Ioan 9:40). Oamenii orbi care ajung să vadă spun despre culori că sunt mult diferite și mai frumoase decât și-au închipuit ei în mintea lor. Noi, care ne bucurăm de abilitatea de a vedea cu ochii fizici, nu știm ce înseamnă să-ți închipui doar un câmp plin cu flori colorate. Mult mai frumoasă, mai luminoasă și mai folositoare este lumina spirituală de care are nevoie orice suflet care călătorește pe acest pământ și dorește să ajungă în Casa Tatălui de sus.

În capitolul opt din Evanghelia după Ioan, Domnul Isus a spus că El este Lumina lumii (Ioan 8:12), ca apoi El și ucenicii Lui să întâlnească în calea lor un orb din naștere, care nu avea idee despre ce înseamnă să trăiești într-o lume cu lumină. Starea acestui cerșetor orb reprezintă spiritual omul care vine din întunericul lumii, din păcat, la Hristos. Ca de obicei, în evanghelii, în cazul orbului din naștere ni se prezintă o problemă, o situație pe care Domnul Isus o rezolvă, dar tot obișnuit este să observăm faptul că apar tensiuni între oamenii de la putere ai momentului și Hristos. Putem vedea cum același tablou primește interpretări diferite din partea a diferiți oameni, care au în comun faptul că nu au văzut ceea ce a văzut Domnul Isus în acel om care trăia în întuneric. Atât oamenii de atunci cât și noi, care trăim astăzi, avem concepții despre suferință, dar în acest caz vedem că Dumnezeu are con-

cepția Lui și ea este mult diferită de a omului. Punând întrebarea: „Doar n-om fi și noi orbi?“, fariseii recunosc că poate exista o orbire spirituală ce te ține în întuneric sau cel puțin îți dă o vedere distorsionată a adevărului, dar nu au crezut că este posibil ca această boală să li se aplice lor. Și totuși acești oameni foarte religioși erau orbi spirituali în acele momente de cercetare pentru viața lor.

Religia poate fi o grupare de idei care formează o credință cu practici ce au un scop spiritual, dar dacă nu duc la Acela care este Lumina lumii este nefolositoare. Conform religiei lor, fariseii Îl considerau pe Domnul Isus a fi un păcătos, pentru că vindeca și făcea minuni în ziua Sabatului. Cât de orb trebuie să fie cineva să creadă așa ceva? Erau mai obsedați de religiozitatea lor, de tradiții și obiceiuri strămoșești moștenite decât de dorința și pretențiile lui Dumnezeu cu privire la viața lor. În loc să se bucure că Dumnezeu i-a cercetat printr-o minune care a avut loc în cetatea lor și pentru faptul că acel orb a fost vindecat, au ales să caute vină în Acela care dă lumină orbilor. „...Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd, să ajungă orbi“ (Ioan 9:39). Ucenicii s-au dovedit a fi și ei orbi spirituali în acel caz, pentru că nu au văzut o dimensiune spirituală în ce privește existența acelui om născut orb din naștere.

Potrivit gândirii acelor vremuri, motivul unei astfel de suferințe era considerată o formă de păcat. Domnul Isus a văzut în acel orb un om prin a cărui viață Dumnezeu putea fi proslăvit. În loc de vină și durere a ales să vadă oportunitate. Părinții orbului vindecat erau orbi să vadă minunea lui Dumnezeu și să se bucure de ea din cauza fricii de a nu pierde ceva temporar. Părinții orbi nu au văzut oportunitatea, nu au experimentat ușurarea prin înlăturarea unei poveri uriașe, dar fiul lor, orbul vindecat, trăia din plin ziua vindecării lui. El era gata să înfrunte pe oricine și să spună despre omul numit Isus, care în acea zi îi scosese viața din întuneric la lumină. Când vezi bine spiritual ești gata pentru orice sacrificiu și s-ar cere să faci pentru Domnul Isus.

A crezut, a acționat pe baza credinței în spusele Aceluia care l-a trimis, ducându-se la apa Siloamului, apoi a fost gata să mărturisească. El nu le-a răspuns într-un mod evaziv anchetatorilor săi, încercând să-și asigure un loc în Sinagogă, ci a fost gata să-L mărturisească pe Hristos, fiindcă viața lui prin ceea ce făcea și spunea a devenit o viață de închinare lui Dumnezeu. El mărturisea că știe una și bună: „Omul acesta numit Isus m-a schimbat!“, „Eu una știu: că eram orb, și acum văd“. El a crezut în Fiul lui Dumnezeu (Ioan 9:38), și Acesta i-a dat vindecare trupeză și sufletească. Crezi tu, cel care citești acest mesaj, în Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor al tău? Crezi tu că numai prin El poți fi mântuit? Dacă DA, fericite de tine și viața ta o va dovedi, dar dacă NU, este bine să știi că Cel care l-a vindecat pe acel orb are alifie sau doctorie pentru ochii tăi (Apocalipsa 3:18) și dacă-I ceri El Se va atinge de tine.

Când omul face pasul pocăinței pentru a fi născut din nou experimentează o fericire de nedescris, pentru că imediat după deșteptarea duhului mort (Efeseni 2:1) acel suflet începe să vadă din slava frumuseții și bunătății lui Isus prin bucuria și pacea care-i inundă inima. „...Când s-au deșteptat bine, au văzut slava lui Isus...“ (Luca 9:32). Tu vezi bine sau ți s-au îngreuiat ochii de somn și nu mai vezi pentru că ai ațipit pe calea Domnului? (Matei 26:43). Cine este Domnul Isus pentru tine? Ce simțuri ai despre El și ce drepturi are El în viața ta? Dacă vezi bine, El este pentru tine Cel mai frumos dintre oameni. El este Cel care iartă păcatul și dă omului un început nou. El este Acela cu care trebuie să închei un legământ prin botezul în apă și tot El este Acela care botează cu Duhul Sfânt.

Dacă vezi bine, El este Acela care va judeca lumea după dreptate. Dacă vezi bine, pentru tine Domnul Isus este Acela fără de care simți că nu poți trăi, deoarece știi că viața fără El nu are rost. Dacă cercetându-te ajungi la concluzia că nu vezi, trebuie să știi că Dumnezeu a făcut ca găsirea mântuirii să nu fie un proces greu. Acela care-L caută află de fapt că el este căutat de Dumnezeu.

Această dorință de a avea mântuire și de a vedea bine spiritual nu-i o aventură în necunoscut, în neprevăzut, pentru că Dumnezeu nu ne-a lăsat în voia șanseii, ci în Cuvântul Scripturii ne-a lăsat promisiuni clare, care s-au dovedit a fi adevărate în viața a milioane de oameni care au apelat, ca și cerșetorul orb, la îndurarea lui Dumnezeu. Când ai lumină de sus, Calea Domnului nu-i un travaliu cu dureri, necazuri, nu înseamnă respectarea unor reguli legaliste, nu-i o viață plină cu obstacole, ca apoi să nu știi unde ajungi, ci este o umblare cu Isus, a cărui prezență aduce fericire și pace chiar și atunci când treci prin furtunile vieții. Este o umblare în care chiar dacă nu pășești de pe un pisc pe alt pisc al biruinței și al binecuvântărilor pământești, pentru că trebuie să cobori uneori în valea încercărilor, ești însuflețit și încurajat de puterea pe care El o promite și de călăuzirea Duhului Sfânt.

Apostolul Pavel a vorbit parcă cel mai frumos din închisoare, vorbind ca un om care este împlinit, care știe de unde vine și unde se duce. Păcatul îl face pe om să se ascundă, dar prin glasul Evangheliei astăzi ești chemat să primești iertarea și mântuirea în dar, în meritul jertfei Domnului Isus la Golgota. Este o chemare la a trăi viața cu rost, pentru că ajungi ca încercatul Iov să-L vezi pe Dumnezeu în toate lucrurile. De multe ori omul chiar dacă se vede cu adevărul în față ori nu-l recunoaște ori nu-l înțelege (Ioan 20:9), pentru că este necesar ca prin Duhul Sfânt Dumnezeu să-i trezească mintea sănătoasă și astfel cel păcătos, care apelează la mila Lui, primește acest har. „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile“ (Luca 24:45). După ce El îți luminează ochii minții să vezi bine poți să spui ca apostolul Pavel: „...cugețul meu, luminat de Duhul Sfânt...“ (Romani 9:1).

Chemarea la mântuire este o provocare înaltă, cu efecte benefice veșnice. Este o chemare la a umbla cu cei care văd bine valoarea lucrurilor și situațiile din perspectiva veșniciei. Ești chemat și tu la această umblare în lumină ca să trăiești ca și cum ieri ar fi murit Domnul, azi ar fi înviat și dacă nu vine azi, Îl aștepti să vină mâine. Vino la Hristos și El îți va da vederea. Amin

15

ÎNTEMNIȚAȚII CARE ȘI-AU ELIBERAT TEMNICERUL

*„...Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?
Pavel și Sila i-au răspuns: «Crede în Domnul Isus, și
vei fi mântuit tu și casa ta.»“ Fapte 16:30-31*

Când rostim sau scriem mesaje biblice, dincolo de proto-coale, de maniere și legi retorice prezente în învățătura pe care o dezbatem, trebuie să fie expus modul practic în care acel mesaj se aplică la viața noastră, în așa fel încât să ne putem feri sufletul de cădere, iar alergarea noastră să fie încununată la sfârșit cu o cunună care nu se veștejește. Uneori avem ca text de pornire un pasaj din Vechiul Testament, altă dată din Noul Testament, și dacă nu doar lecturăm Cuvântul, fugind prin el, ci Îl studiem descoperim detalii prețioase despre Adevăr, indiferent din ce carte a Bibliei luăm textul de bază. Textul ales întotdeauna trebuie să ne determine să vorbim despre Domnul Isus și mântuirea pe care El ne-o dă în dar. În Vechiul Testament vedem modul în care dreptatea lui Dumnezeu condamnă omul prin Legea pe care acesta nu a putut să o țină, dar în Noul Testament observăm felul în care dreptatea lui Dumnezeu mântuiește omul prin Evanghelie, adică prin Vestea Bună, fiindcă Cel care era în Isus Hristos a împăcat lumea prin Sine: „...adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor...“ (2 Corinteni 5:19).

Textul citat la începutul acestui mesaj ne pune în față o secvență din viața lui Pavel și a lui Sila petrecută în orașul Filipi, oraș care era pe atunci o colonie romană din Macedonia, loc unde Pavel a deschis prima biserică din Europa. Pe când străbăteau cei doi această cetate, o femeie roabă, ce avea un duh necurat de ghi-cire, a început să le facă celor doi o reclamă nesolicitată, spunându-le celor din jur că Pavel și Sila erau „robii Dumnezeului Celui Preaînalt“, care vestesc calea mântuirii. Necăjit de insistența ei, Pavel i-a poruncit duhului necurat să iasă și femeia a fost eliberată, însă stăpânii roabei au văzut în aceasta o pierdere de câștig; de aceea au pornit o mișcare de „gloată“ în popor, care i-a făcut pe Pavel și pe Sila până la urmă să ajungă să fie aruncați de temnicerul cetății în temnița dinăuntru cu picioarele în butuci, după ce au fost bătuți zdravăn cu nuiiele.

Dacă pedeapsa iudaică cu nuiiele consta în patruzeci de lovituri fără una, pedeapsa romană, care era aplicată în acele ținuturi, putea fi mult mai aspră, iar în cazul celor doi, Scriptura ne spune că li s-au dat „multe lovituri“. Temnicerului i s-a dat porunca de a-i păzi bine. Prin aceasta el a înțeles că trebuie să-i pună în locul din care era cel mai greu de evadat și care era cel mai rău loc din temniță. Pe la miezul nopții, în loc de văicăreală sau cârtire la adresa lui Dumnezeu, cei doi misionari întemnițați cântau cântări de laudă lui Dumnezeu. Cântarea de laudă la adresa lui Dumnezeu este o expresie a recunoștinței, iar cei doi au hotărât că nu au de ce să se plângă, ci că au motiv să-L laude pe Dumnezeu prin cântări. În acele clipe, când temnița romană a fost transformată de cei doi în locaș de închinare și laudă, a avut loc un cutremur de pământ care a clătinat temeliele temniței, a deschis ușile acesteia și a făcut ca legăturile cu care erau legați să se dezlege.

Temnicerul, care răspundea cu viața lui pentru cei încredințați în paza sa, a crezut că întemnițații au fugit și a vrut să-și curme viață, însă a fost oprit la timp de Pavel, care i-a strigat de jos, din partea dinăuntru a temniței că sunt acolo, așa că să nu-și facă nici-

un rău. Acel temnicer sânguinos în slujba încredințată lui a văzut în acea zi ceea ce nu a mai văzut niciodată în viața lui. A văzut doi oameni care, deși au fost bătuți și puși cu picioarele în butuci, erau așa de fericiți încât cântau. Temnicerul știa că avea de-a face cu niște întemnițați deosebiți, care în loc să înjure cântau cântări ce-ți mișcau inima, de aceea în acele momente a pus o întrebare pe care trebuie să și-o pună oricine nu este mântuit: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“ Ar fi cu totul potrivit să spunem că temnicerul se vedea într-o stare de robie interioară, care-i arăta că sufletul lui nu este mântuit; așa că temnicerul, care dintr-odată s-a simțit ca un întemnițat al vinei lui, a apelat la cei doi întemnițați fizic, dar liberi și puternici în duhul lor, să îi spună cum poate fi și el eliberat, adică iertat și mântuit.

În acele momente, întemnițații Pavel și Sila, pe care temnicerul i-a numit „domni“, au fost în măsură să-i de-a sfatul cerut, spunându-i: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta!“ Pe baza acestor cuvinte, deși nu știm exact când și cum, deducem că temnicerului i s-a făcut de cunoscut povestea vieții Domnului Isus, altfel cuvintele lui Pavel nu ar fi avut sens, deoarece temnicerul trăia departe de locul unde a trăit Domnul Isus. Mai marele peste pușcăriași a ajuns la concluzia că el nu are libertate și a cerut ajutor celor doi, în a căror viață a văzut o libertate și fericire pe care și-o dorea și el. Neștiind cum trebuie să procedeze, s-a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila, lucru ce părea ciudat dacă ar fi fost văzut de cineva din afară, pentru că nu este normal ca temnicerul să se plece în fața întemnițaților. I-a scos pe cei doi misionari din temniță, și ei i-au vestit Cuvântul cu privire la mântuire.

Temnicerul, datorită cuvintelor pline de putere date de Domnul celor doi ca să le rostească, a fost eliberat și cu o inimă plină de bucurie acesta i-a dus acasă, unde le-a spălat rănilor și crezând cuvântul vestit împreună cu toată casa lui a fost botezat chiar în noapte aceea. Apoi, într-o atmosferă de bucurie a mântuirii ce a pătruns în casa temnicerului eliberat, au mâncat

împreună, sărbătorind eliberarea dată de Fiul lui Dumnezeu de vina ce le robea inima. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36). A doua zi, temnicerul a primit ordin să le dea drumul lui Pavel și lui Sila, lucru care ne arată că Dumnezeu a avut un plan specific, conform căruia cei doi trebuiau să se întâlnească cu acel temnicer ca să-i vestească lui și casei sale Cuvintele Vieții. Privind la acest temnicer ce a fost slobozit din obezile vinei și ale păcatului putem spune că mântuirea este prin fapte, dar nu prin faptele lui, ci ale Domnului Isus care a murit pentru cei păcătoși.

Temnicerul a avut dorința să fie liber de vină, a ascultat și a crezut cuvântul vestit, a cerut și a primit mântuirea în dar (Efeseni 2:8), dar nu a contribuit cu nicio faptă a lui pentru a plăti eliberarea pe care a primit-o în suflet. Pentru cel legat în astfel de lanțuri încă mai există izbăvire prin meritul jertfei Domnului Isus. Pot fi lanțuri personale de pofte rele, care au dus la robia viciilor, lanțuri de egoism și de răutatea, ce distrug pacea în familie, lanțuri create de obiceiuri și ceremonii fără rost în biserici, lanțuri religioase ale tradiționalismului, care golesc buzunarele celor lesne crezători, lanțuri de anxietate și continuă frică, lanțuri de boli și neputință fizică și câte altele, care pot face ca omul să trăiască fără rost în viață.

Dacă cumva ești legat cu astfel de lanțuri sau cu altele pe care nu le-am menționat, mergi înaintea Celui care poate sfărâma aceste lanțuri și cere-I să-Și arate îndurarea față de tine. Dacă ceri cu gând bun că vrei să devii un om nou, folositor Împărăției Sale, El te va asculta, însă dacă ceri ca să risipești sau să poți să strângi mai multă materie, nu aștepta un răspuns. Când vrei să faci o lucrare pentru Domnul, așa cum au făcut primii creștini, nu uita că înainte de a spune ceva modul tău de a te comporta definește cine ești. Dacă Îl mărturisești pe Domnul Isus oamenilor s-ar putea ca El să te facă să te bucuri de secretul Esterei, și anume să capeți trecere înaintea oamenilor, astfel încât aceștia să-ți primească cuvântul, dar să nu te miri dacă în urma rostirii Adevărului vei avea parte de prigoniri, de represalii din partea întunericului, care nu vrea să

piardă niciun suflet. Celor doi misionari, Pavel și Sila, li s-au smuls hainele de pe ei, au fost bătuți și aruncați în temniță; și sunt atâția alții care au plătit cu viața lor și au făcut-o cu bucurie. Credințioșia față de Dumnezeu și bunătatea față de sufletele oamenilor s-ar putea să te coste, dar merită să plătești orice preț și se va cere, deoarece El nu îți va cere ceea ce nu poți. Domnul Isus a venit pe pământ și a avut parte de o maximă dezonoare, deci nu trebuie să ne mirăm nici noi dacă primim un tratament asemănător din partea celor cărora vrem să le facem bine. Temnicerului i s-a spus: „Crede!” și odată ce ai citit în Scriptură promisiunile lui Dumnezeu, crede și tu că lanțurile robiei tale, care te fac nefericit, vor fi rupte de Cel care a spus: „...Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ!” (Matei 28:18).

Din nefericire, nu toți cei care constată că sunt legați ca robi vor să fie eliberați. Unii vor, dar numai dacă nu li se cere ceva care li se pare greu. Așa a fost și în cazul tânărului bogat care, la fel ca temnicerul, a vrut să știe ce trebuie să facă pentru a fi mântuit. Domnul Isus, în modul cel mai clar, a identificat lanțurile care-l țineau legat pe tânărul bogat, bogățiile pământești, și i-a spus să scape de ele, însă tânărului i s-a părut că i se cere prea mult. L-a căutat pe Domnul Isus ca să afle ceva foarte important de la El, însă avea stabilit în mintea lui prețul pe care era gata să-l plătească. Astfel de oameni, care pot fi eliberați, dar din diferite motive aleg să rămână în temniță cu sufletul lor, se aseamănă cu israeliții cărora printr-un decret împărătesc li s-a dat drumul să plece din Babilon, unde au fost duși ca robi, însă mulți au ales să rămână acolo, nepăsându-le de planurile Celui care dorea să-i restaureze ca popor liber.

Pentru cel ce vrea mântuirea, Domnul Isus a avut și are răspunsuri simple ce spun cam așa: „Lasă-te de păcat, orice formă ar lua, și apoi urmează-Mă!” Toți oamenii, privind neputințioși spre ziua când viața lor se va sfârși, au dorința de a exista o continuitate a lor și va exista. Am fost creați să existăm veșnic și vom exista în unul din două locuri cunoscute mai mult cu numele de Rai și iad.

Domnul Isus ne cheamă la a ne ocupa de viața aceasta folosind ceea ce El ne-a pus la îndemână ca să fim scăpați de vină, ca apoi să se ocupe de continuitatea noastră în viața veșnică, în Rai sau, cum a spus Domnul Isus, în locul pe care S-a dus să-l pregătească ca acolo unde este El să fim și noi (Ioan 14:3).

Domnul Isus Și-a exprimat această dorință nu doar față de ucenici, ci și înaintea Tatălui. „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi I-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii“ (Ioan 17:24). Dacă vrei să ajungi și tu acolo, trebuie să scapi de vina păcatului, care e ca niște lanțuri grele. Singura soluție pentru aceasta este jertfa Domnului Isus. Nu spune că ce va fi cu altul va fi și cu tine, pentru că în iad nimănui nu-i va părea bine că a avut o astfel de atitudine naivă. Nu te duce în iad! Cu toată imaginația bogată pe care au avut-o unii poeți, în zadar au încercat să descrie cu acuratețe acel loc de groază, de chin, de miros putred care există în iad. Și eu meritam cu prisosință să ajung acolo din cauza păcatului meu, dar prin credință am avut o zi de întâlnire cu Domnul Isus, care în schimbul lacrimilor mele de pocăință m-a iertat și mi-a spus: „Vino după Mine!“.

Prin acest mesaj, Domnul Isus îți spune și ție la fel, și acolo unde sunt punctele pune numele tău. „.....! Vino după Mine!“ Mărturisește-I Lui vina ta căutând să nu generalizezi, ci adu fiecare păcat înaintea Lui, în măsura în care Duhul Sfânt îți aduce aminte de el, și pune astfel capăt frământărilor din inima ta. Domnul Isus a mântuit o persoană considerată a fi fără de scrupule, așa cum a fost Zacheu și a mântuit și un om care căuta să trăiască neprihănit, cum a fost Natanael. Oriunde te-ai afla pe această scară, Domnul Isus iubește sufletul tău și vrea să fii mântuit. Temnicerul din Filipi a primit cu bucurie Cuvântul care i-a adus vestea mântuirii. Dacă vei primi și tu Cuvântul, nu așa cum ai primi cuvântul unui om, ci ca pe o chemare din partea lui Dumnezeu, va fi sărbătoare în cer (1 Tesaloniceni 2:13).

Scriptura nu se ocupă mai întâi de minuni, ci de felul în care omul poate fi mântuit. Putem fi mântuiți doar crezând în jertfa Domnului Isus și făcând legământ prin botez, așa cum a făcut și temnicerul. Ne botezăm pentru că este porunca Lui; și se botează cel care ajunge să cunoască cine este Domnul Isus și se pocăiește, sigilând astfel în fața martorilor credința în Isus Hristos, care a murit pentru el, făcând promisiunea că Îi va rămâne credincios. Unii spun că s-au botezat, dar când îi întrebi cum a fost, ei nu știu nimic decât ce li s-a spus, pentru că nu ei, ci altul a luat hotărârea pentru ei, lucru ce anulează validitatea aceluia legământ. După ce a fost botezat, temnicerul s-a bucurat împreună cu toată casa lui. Oare te-ai bucurat tu când te-ai botezat că ai fost eliberat de vină? Luăm decizia de a ne pocăi și de a ne boteza nu dintr-un vârtej de emoții care apoi se sting, ci prin credința pe care ne-o dă Dumnezeu în Cuvântul Lui, unde ne este promisă iertarea și viața veșnică. Prin pocăință și botez îmbrățișăm voia Lui pentru viața noastră și schimbăm în acest fel stăpânul, iar dacă vechiul stăpân ne mai poruncește ceva noi arătăm spre apa botezului care simbolizează moartea și învierea cu Hristos la o viață nouă.

Oricât de dominant și rău ar fi un stăpân de sclavi, când sclavul moare, el își pierde puterea asupra lui. Așa este și cu noi când ieșim din apa botezului. Gloria unui despot se măsoară după câți a omorât, însă niciun despot nu este mai rău și mai aducător de nenorocire ca și Satana. De aceea, dacă simți eliberarea de el, dă-I slavă lui Dumnezeu. Botezul fără pocăință nu are rost, nu câți se botează este cel mai important lucru, ci important este câți din cei care cer și primesc botezul nou testamental au viața schimbată ca să devină o mărturie pentru cei din jur a ceea ce înseamnă să fii o făptură nouă în Hristos. Când Fiul te face slobod, simțământul de „sărac în duh“ este normal când privești la slava și bună-tatea Lui față de tine. Când simți pacea care înlocuiește simțul de vină, te crezi veșnic îndatorat față de Dumnezeu și în totală dependență de El. Temnicerul a fost un om liber în cetatea Filipi, dar era nefericit pentru că sufletul lui nu se bucura de pace, ci era

chinuit de un gând supărător, care-i spunea că există un Creator căruia într-o zi îi va da socoteală.

Fericirea este ceva de care toți suntem interesați, dar cea pământească este trecătoare, pe când cea pe care o dă Dumnezeu continuă în viață veșnică dincolo de mormânt. Dacă am întreba diferiți oameni ce anume i-ar face fericiți, în funcție de clasa socială și de cultura în care au crescut, ne-ar da tot felul de răspunsuri. Unul vrea un trai liniștit cu familia lui, fără să trebuiască să muncească prea mult. Pentru altul, a fi fericit înseamnă a avea mulți bani sau proprietăți. Un colecționar de tablouri probabil că ar numi un tablou scump, pe care dacă l-ar avea s-ar putea numi cel mai fericit om. Pentru alții a fi fericit înseamnă a avea bijuterii sau multe cărți. Alții cred că ar fi fericiți dacă ar avea o anume mașină sau un anume fel de soț sau soție, iar pentru unii fericirea constă în a câștiga competiții sportive. Un sărman flămând care nu a primit destulă hrană, nici măcar cât să-și satisfacă foamea, ar spune că fericirea pentru el ar fi să aibă ce mânca, iar pentru un copil fericirea poate consta în a avea o anume jucărie, pe care părinții nu i-o pot cumpăra.

Solomon a avut tot ce și-ar putea dori un om, dar a rămas decepționat de fericirea pe care i-au dat-o realizările lui și a fost tot nefericit, numindu-le pe toate „...o deșertăciune a deșertăciunilor!...” (Eclesiastul 1:2). Pe tine ce te-ar face fericit? Împăratul David a fost omul care a găsit fericirea și nu a ținut acest fapt ca pe un secret. David a găsit că fericirea lui constă în a ști că fărădelegea îi este iertată și păcatul acoperit (Psalmul 32:1). În același psalm, David își descrie starea de vinovăție care-l ținuse ca pe un întemnițat lipsit de fericire, dar odată ce și-a mărturisit păcatul și a fost iertat, a fost așa de fericit că era gata să scoată strigăte de bucurie. Fericit, având motiv și drept să fie fericit, este nu omul bogat sau cu multă putere și influență, ci omul care este eliberat din temnița vinovăției. Dacă vei alege să crezi în Domnul Isus ca Domn și Stăpân, vei fi și vei ajunge, dacă vei umbla cu Domnul, să cunoști ce înseamnă fericirea. Amin

16

NU VĂ CERTAȚI!

„Nu faceți nimic din duh de ceartă...” Filipeni 2:3

Astudia felul în care trebuie să privim și să ne raportăm la slăbiciunea omului de a se certa sau, dacă vrem un termen mai arhaic, de a se „sfădi” este important, deoarece a te certa nu doar că este unul dintre lucrurile care nu-i aduc cinste omului, dar este și unul dintre lucrurile pe care Dumnezeu nu vrea să-l vadă întâmplându-se între copiii Lui. Am putea merge puțin mai departe spunând că această trăsătură a firii pământești, înrădăcinată în răutate și egoism, poate pune omul în poziția de a face unul dintre lucrurile pe care le urăște Dumnezeu. Găsim în Scriptură că acest comportament al omului, care stârnește certuri, este unul aducător de pagube și este urât de Dumnezeu. „Șase lucruri urăște Domnul, și chiar șapte Îi sunt urâte:cel ce stârnește cearta între frați” (Proverbe 6:16, 19). Când aflăm că Dumnezeu urăște ceva, acel lucru trebuie să fie în atenția noastră ca nu cumva să fim găsiți că facem parte din această categorie periculoasă și astfel să ieșim din siguranța trăirii în limitele puse de Dumnezeu în viața copiilor Lui. Ca Tată, Dumnezeu are dreptul să-și certe copiii, și ei au nevoie uneori să fie certați (vezi Iov 5:17), dar Lui nu-i place să-și vadă copiii certându-se între ei, așa după cum nouă, care suntem părinți, nu ne place să-i vedem pe copiii noștri certându-se.

Învățătura Scripturii și principiile pe care le învățăm din ea, așa cum este și această învățătură despre ceartă, nu trebuie să fie

tratate ca ceva ce face parte dintr-o expoziție la care doar ne uităm, ci trebuie ca Sfatul Scripturii să lucreze în noi voia lui Dumnezeu, așa ca într-un atelier de tâmplărie de înaltă calitate, unde se fac operații de tăiere a lemnului, de dăltuire, de șlefuire și de lustruire.

Textul citat la început aduce în atenția noastră faptul că așa după cum Scriptura ne spune că printre multe altele, ca de exemplu: duh de ghicire (Fapte 16:16), duh de gelozie (Numeri 5:14), duh de curvie (Osea 5:4), duh de minciună, duh de adormire, duh de neputință, duh de gâlceavă, duh de slavă deșartă, duh de frică, există și duhul de ceartă. De cealaltă parte, Scriptura ne învață că avându-L ca sursă pe Dumnezeu, oamenii pot fi călăuziți de El, prin Duhul Sfânt, printr-un duh de înțelepciune și pricepere, cu un duh de rugăciune, de descoperire și orice altă manifestare a puterii Duhului Sfânt de care are nevoie Biserica lui Dumnezeu.

Într-o împrejurare, ucenicii Domnului au vrut să pedepsească grozav un sat de oameni neospitalieri. Având în vedere cele două surse de călăuzirea a gândirii noastre, ne dăm seama că trebuie să avem grijă de ce fel de duh suntem însuflețiți, provocați sau călăuziți. Duhul de ceartă, care poate face să fie vorbită de rău calea Domnului, lucrează așa de subtil încât uneori se strecoară chiar și în lucrarea de vestire a Cuvântului. „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții din bunăvoință” (Filipeni 1:15). Acest duh de ceartă se ascunde în locul cel mai tainic al omului, dar nu poate să rămână ascuns, pentru că se dă în vileag prin însăși manifestarea sa. „Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului” (Iacov 3:14). Deși nu este scuză validă înaintea Domnului, nu puțini sunt aceia care spun că aceste răbufniri ale firii vechi se datorează faptului că s-au născut cu un temperament mai dinamic și printr-o astfel de manifestare, pe care spun că n-o pot stăpâni, urmăresc dreptatea, când de fapt printr-o astfel de atitudine urmăresc a-și vedea voia împlinită.

Cei care dau vina pe temperamentul lor pot rezolva această situație prin rugăciune și post. Poate spune cineva: „Cât post?”. Răspunsul este că până atunci când devii blând și firii tale nu-i mai arde de ceartă, pentru că știe că vei mai adăuga zile de post până ce această stare va intra sub controlul omului nou. După câteva zile de post, pe care-l ții fără a crede că-i faci vreo favoare lui Dumnezeu, ci doar ție personal, devii blând ca un miel și în loc de ceartă vei observa că dorințele tale și în mod deosebit rugăciunea ta se schimbă. Iacov se adresează acestei probleme a certurilor și identifică sursa lor ca fiind pofta. „De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în măduarele voastre?” (Iacov 4:1).

Unii justifică cearta pretinzând că atunci când se ceartă caută să rezolve o situație, când de fapt cearta îndeplinește slujba de avocat al eu-lui personal, și uneori astfel de oameni chiar caută motive de ceartă. Nici ucenicii Domnului Isus nu au scăpat de această maladie spirituală care este cearta de cuvinte și îi găsim în Scriptură, înainte de patimele Domnului, când încă nu înțelegeau scopul venirii Mântuitorului în lume, că se certau dorind să știe cine este cel mai mare între ei. „Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare?” (Luca 22:24). Înainte de a se exterioriza prin cuvinte, Cuvântul Domnului spune că cearta propriu-zis a început în gândurile lor. „Apoi le-a venit în gând să știe cine dintre ei ar fi cel mai mare” (Luca 9:46). După ce apostolii au primit și cunoscut umplerea cu puterea Duhului Sfânt au mai avut divergențe între ei, dar Scriptura de obicei le numește neînțelegeri (Fapte 15:39), iar în cazuri mai grave au folosit mustrarea, așa cum a fost în cazul lui Pavel, care a stat împotriva felului în care a procedat Petru (Galateni 2:11). Când au apărut neînțelegeri datorită felului diferit de a vedea unele lucruri, așa cum a fost în cazul lui Pavel și Barnaba, au preferat mai bine să se despartă pentru un timp decât să trăiască în ceartă. Evitând cearta, apostolul Pavel a putut să spună mai târziu în epistola scrisă fraților din Corint: „Dacă iubește cineva cearta de vorbe, noi

n-avem un astfel de obicei și nici Biserica lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 11:16). Din aceste cuvinte deducem cu ușurință că cei care iubesc cearta nu fac parte din Biserica lui Dumnezeu, indiferent de denotațiunea cu care vrea un certăreț să se încoloneze, pentru că robul Domnului nu are obiceiul să se certe și nici măcar să strige (2 Timotei 2:24, Matei 12:19).

O caracteristică a celui ce este rob al Domnului este și aceea că „nu este gata de ceartă“, ci este cumpătat și plin de blândețe cu toți oamenii (Tit 3:2), pe când omul firesc, în mulțimea păcatelor pe care le face, îl face și pe acela de a fi „plin de ceartă“ (Romani 1:29). Fariseii n-au acceptat învățătura Domnului Isus pentru că ar fi însemnat că trebuie să renunțe la anumite lucruri, însă fiind totuși provocați de adevărul rostit de Domnul Isus și de minunile pe care nu le puteau tăgădui, căutau mereu să înceapă o ceartă de cuvinte cu El, ca să se poată dezvinovăți sau să-L poată învinui pe Domnul cu ceva. „Fariseii au venit deodată, și au început o ceartă de cuvinte cu Isus; și, ca să-L pună la încercare, I-au cerut un semn din cer“ (Marcu 8:11). Prin împotrivirea arătată, fariseii, care „...Îl pândeau de aproape“ (Luca 14:1), fie în mod direct sau prin îmbufnări ce parcă-i făceau gata să explodeze în acuzații și provocări la ceartă de cuvinte, ei Îi spuneau lui Isus că nu are dreptul să facă ceea ce făcea, așa cum a fost și în cazul vindecării celor bolnavi în ziua Sabatului (Luca 14:1-6).

În zilele de astăzi unii, în mod egoist, găsesc cearta ca fiind modul în care parcă se eliberează de o povară și fără să-i intereseze că uneori cuvintele lor fac răni, care se vindecă mai greu decât rana făcută de sabie, lovesc orbește cu vorbele și tonul ridicat al certii, ca apoi să spună că se simt ușurați și că nu mai au nimic împotriva acelei persoane pe care, prin ceartă, au rănit-o. Asemenea focului rapid al unei arme automate care în câteva secunde împoașcă o sumedenie de gloanțe, cuvintele de pe limba certărețului poate improșca cu noroiul acuzațiilor, a batjocurilor, a insultelor sau chiar cu otravă pe cel pe care-l prinde în tirul lui (Iacov 3:5-8). „Izgonește pe batjocoritor, și cearta se va sfârși,

neînțelegerile și ocările vor înceta“ (Proverbe 22:10). Chiar dacă am crede că avem dreptate, că cineva merită să fie aspru certat, Cuvântul Domnului ne spune să nu facem „nimic din duh de ceartă“, iar dacă vrem să ajutăm pe cineva arătându-i greșeala va trebui mai întâi să îmbrăcăm haina bunătații. „Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați“ (1 Timotei 5:1).

Când apostolul Pavel îi spune lui Timotei despre cazuri deosebite în care trebuie să certe pe cineva să o facă cu toată blândețea și învățătura (2 Timotei 4:2). Așa după cum focul nu arde fără să aibă oxigen, nici cearta, care necesită cel puțin două persoane, nu poate fi practică ca metodă de a încerca să rezolve probleme sau interese personale decât într-un climat în care firea pământescă a biruit în lupta după supremație dintre omul cel vechi și omul cel nou. „Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele“ (Iacov 3:16). Cuvântul Domnului este pe cât de clar pe atât de simplu când este vorba de ceartă, deoarece ne spune să nu facem „nimic din duh de ceartă“, chiar dacă ni s-ar părea avantajos în vreun oarecare fel. Când Solomon vorbește despre ce înseamnă a iubi cearta, o categorisește în modul cel mai ușor de înțeles de orice om. „Cine iubește certurile iubește păcatul ...“ (Proverbe 17:19).

Se pare că Solomon a rostit aceste cuvinte din experiență personală, ca unul care, fără succes, a încercat să rezolve un conflict cu un certăreț, pentru că tot el spune: „Când se ceartă un înțelept cu un nebun, să se tot supere sau să tot rădă, căci pace nu se face“ (Proverbe 29:9). Tot el vorbește despre rolul distrugător al certurilor din familie când spune: „Mai bine o bucată de pâine uscată, cu pace, decât o casă plină de cărnuri, cu ceartă!“ (Proverbe 17:1). Momentele de încercare ale credinței noastre, care se prezintă cu oportunitatea de a fi „găsiți buni“ (Iacov 1:12) vine uneori cu situații ce ne pun în postura de a fi provocați la ceartă. „El a numit locul acela «Masa și Meriba» (Ispită și ceartă), căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul zicând: «Este oare Domnul în

mijlocul nostru, sau nu este?» (Exodul 17:7). Israelul a fost încercat și ar fi putut alege promisiunile lui Dumnezeu, dar a ales să se certe și în acest fel să-L ispitească pe Dumnezeu. Omul care începe să umble cu Dumnezeu prețuiește pacea și este gata să sacrifice interesele lui pentru ea. Așa a fost în cazul lui Avram, care pentru o vreme a locuit cu nepotul lui, Lot. Amândoi aveau turme mari care-i făceau pe păzitorii lor să se certe uneori, și Avram a preferat să cedeze ceea ce el, fiind mai bătrân, avea ca avantaj și să păstreze pacea între ei. El l-a lăsat pe Lot să-și aleagă direcția în care vrea să meargă, cu scopul de a separa cele două turme de animale și pe păzitorii turmelor. „Avram a zis lui Lot: «Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga» (Genesa 13:8-9).

Un alt om mare, care a înțeles cât de dăunătoare poate fi cearta a fost Iosif, care în vremea când a ajuns al doilea după Faraon, după ce s-a făcut de cunoscut fraților săi, i-a trimis să aducă toată familia în Egipt, ca el să le poarte de grijă; dar înainte de a le da drumul le-a atras atenția ca nu cumva să se certe pe drum și este posibil că le-a cerut aceasta pentru că îi cunoștea. „Apoi a dat drumul fraților săi, care au plecat; și le-a zis: «Să nu vă certați pe drum» (Genesa 45:24). Este cu totul nepotrivit pentru frați să meargă pe drumul spre cer certându-se, de aceea să punem la inimă cuvintele lui Iosif care se potrivesc la fel de bine și astăzi: „Să nu vă certați pe drum!“

Când într-o biserică continuă să existe certuri, lucru care din nefericire este o realitate prin unele biserici, se dovedește că oamenii sunt lumești și că au mare nevoie de pocăință. „Căci, fraților, am aflat despre voi de la ai Cloei, că între voi sunt certuri“ (1 Corinteni 1:11). „Pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?“

(1 Corinteni 3:3). În cartea Apocalipsei 2:4, Domnul Isus spune că are ceva specific împotriva uneia dintre biserici și este bine și de folos să ne întrebăm și noi și să-L întrebăm pe Domnul dacă nu cumva are ceva împotriva noastră cu privire la acest păcat de a ne certa. Unii s-au obișnuit cu acest păcat pe care și-l justifică în diferite feluri și se ceartă la lucru, la școală, cu soțul sau soția, cu frații și surorile cu care cresc în casă sau chiar cu cei din biserică, dar obișnuința sau motivația lor nu le dă opțiunea de a evita consecințele ce vin peste viața celui ce iubește cearta.

Ne-am născut cu un caracter spiritual și cu un destin compromis ce duce la durere, lacrimi multe și în cele din urmă la faliment spiritual, dar când Domnul Isus ne răscumpără, El schimbă destinul nostru într-un destin fericit. El schimbă în noi și această apucătură lumească de a ne certa, care este producătoare de nefericire. Chiar dacă într-o vreme, când nu-L cunoșteam pe Dumnezeu, am crezut că ceva „bun“ poate rezulta din ceartă, această practică de a păcătui certându-te trebuie să înceteze cu desăvârșire, pentru că am fost chemați la un „bun“ și un „frumos“ al lui Dumnezeu în care nu există loc pentru certăreți. Soluția la această problemă a certurilor este pocăința, care este parte din viața credinciosului cât timp trăiește pe acest pământ. Când Iacov a fost prima dată la Betel, Dumnezeu a deschis cerul și i-a arătat lucruri din lumea spirituală. Acolo Dumnezeul părinților lui a devenit Dumnezeul său.

În cartea Genesei la capitolul 35, Dumnezeu îl cheamă din nou pe Iacov la Betel, dar de data aceasta Iacov nu se duce acolo la întâmplare, cum a mers prima dată, ci se duce pregătit. Pregătirea lui a constat în a scoate dumnezeii străini afară din familia lui, ca apoi să ridice un altar Dumnezeului care i-a purtat de grijă. Se poate că mulți din cei care au avut o adevărată zi de pocăință cândva, în trecutul lor, cu timpul au ajuns să o lase mai moale cu disciplina duhovnicească și să alunece înapoi într-o stare de amorțire, dacă nu chiar de somn. Dacă ești unul dintre aceste suflete, Dumnezeu te cheamă din nou la Betel, la locul unde a deschis

cerul deasupra ta prima dată și te-a binecuvântat. El te cheamă, dar, la fel ca Iacov, trebuie să fii gata să scoți afară din viața ta orice ar opri ca jertfa de pe altarul rugăciunii tale să ajungă să fie primită și cerul să se deschidă cu binecuvântare asupra ta.

Dacă privind zile sau săptămâni în urmă, găsești că ai participat la certuri sau că le-ai pricinuit, trebuie să-ți accepți vina, să o mărturisești și să iei hotărârea de a nu mai accepta provocarea la ceartă în gândurilor tale sau prin provocarea oamenilor. Dacă ești cunoscut ca o persoană care se ceartă cu colegii, frații, cu soțul sau soția, cu vecinii sau chiar de copiii, care poate nu te cunosc ca pe o persoană care să-i fi mângâiat vreodată sau care să le fi spus vreodată că îi iubește, trebuie să te schimbi dacă vrei ca numele de creștin să ți se potrivească. Când Iacov a primit numele de Israel și a ridicat altarul la Betel, Dumnezeu a lucrat pentru el, și „groaza lui Dumnezeu“ a venit peste oricine ar fi vrut să-i facă vreun rău. Poate ai nevoie de o izbăvire dintr-o anumită situație, însă trebuie să ai din nou un Betel al pocăinței, când să scoți din viața ta apucăturile rele care încet, încet s-au apropiat de tine până când le-ai adoptat. Când începi să înțelegi Scriptura, începi să pricepi că ți s-a făcut cel mai mare bine.

Conformarea la cerințele lui Dumnezeu trebuie să fie ceva ce facem cu bucurie. Dumnezeu ar fi putut să ne lase în voia minții noastre păcătoase și astfel să continuăm înstrăinarea noastră de El până la o despărțire finală. Dumnezeu ar fi fost tot drept în hotărârile Sale, dar a hotărât ca prin jertfa Domnului Isus de la Golgota să ne împace cu Sine și să ne schimbe apucăturile păcătoase, în unele cazuri chiar sălbătice, cu care nu am fi putut locui în cer. Unul din aceste instincte și porniri naturale, firești, care trebuie să părăsim pentru totdeauna, dacă vrem să locuim odată în cer, este acela de a ne certa. „Așa dar, să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră“ (Romani 14:19). Suntem chemați să trăim în pace cu toți oamenii, de aceea să nu facem nimic din duh de ceartă, ci să căutăm „pacea... și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul“ (Evrei 12:14). Amin

17

TE RIDICI SAU TE COBORI?

„Samuel a luat cornul cu untdelemn, și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare. Samuel s-a sculat, și s-a dus la Rama. Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul; și a fost muncit de un duh rău care venea de la Domnul.“

1 Samuel 16:13-14

Scriptura ne prezintă multe evenimente din viețile unor oameni care au trăit cu mii de ani în urmă, cu scopul ca atunci când studiem aceste întâmplări adevărate să descoperim principii care ne pot ghida viața, pentru a trăi după voia lui Dumnezeu. Această Carte, care pe lângă faptul că ne arată modul în care putem fi mântuiți, ne învață noțiuni de etică spirituală pentru viața de zi cu zi. Ea ne vorbește numai după foamea sau plictiseala cu care o abordăm. Deschiderea sinceră sau lipsa de deschidere cu care ne apropiem de Scriptură va face diferența între a fi convinși că în mod personal ne vorbește nouă sau că pare a fi o carte pecetluită ce nu face prea mult sens.

Din exemplele pe care această Carte ni le dă învățăm că unii oameni au tratat Scriptura cu multă reverență, găsind-o demnă de crezut, iar alții pur și simplu și-au bătut joc de ea. De exemplu, citim că împăratul Ioiachim a tăiat Cuvântul scris primit de la Dumnezeu, adică Scriptura, în bucăți și l-a aruncat în foc atunci când nu i-a convenit ce avea de spus (Ieremia 36:23), dar împăra-

tul Iosia când a găsit și citit Cartea lui Dumnezeu și-a rupt inima prin pocăință și s-a întors la Domnul cu toată inima (2 Împărați 23:25). De modul în care ascultăm și practicăm ceea ce ne învață această Carte va depinde dacă vom urca mai sus în a-L cunoaște și a avea experiențe cu El. Tot de felul în care tratăm ceea ce ne spune Cuvântului Domnului va depinde dacă, urmărind interesele firii pământești, vom coborî de la o stare de har până când vom ajunge epave spirituale.

Titlul acestui mesaj face parte din refrenul unei cântări vechi care ne provoacă la cercetare în ceea ce privește direcția destinației veșnice spre care suntem îndreptați, întrucât pe acest drum nimeni nu stă pe loc. Dacă privind la textul motto am întreba: „Ce faci tu, împărate Saul?” ni s-ar spune în dreptul acestui om: „Eu cobor!”. Dacă am întreba conform aceluiași text: „Tu, ciobanule David, care paști oile tatălui tău, ce faci?” el ne-ar spune în dreptul acestui copil cu păr bălai: „Eu urc!”. Doi oameni aleși de Dumnezeu pentru o slujbă deosebită, în care la început amândoi s-au dovedit a fi destoinici, dar sfârșitul, despre care Scriptura ne spune că este mai bun decât începutul, a fost foarte diferit (Eclesiastul 7:8). Doi oameni care în viața lor au făcut lucruri bune, dar care au și păcătuit, diferența dintre cei doi fiind că unul a știut să se smerească și să se pocăiască de păcatul lui, pe când celălalt, păsându-i mai mult de opinia oamenilor decât de a lui Dumnezeu, a ales să piară cu păcatul lui.

Ar fi foarte greu să găsim două versete unul lângă altul, ca cele două versete citate la început, care să arate o mai mare diferență între întuneric și lumină, între ridicare și prăbușire spirituală. În aceste două versete ne este prezentat un om care primește ungerea Domnului și unul care își pierde ungerea de sus, pierzând astfel călăuzirea și în același timp favoarea lui Dumnezeu. Aici ne este prezentată o istorisire dulce și amară, pentru că două destine se schimbă, unul coborând, iar celălalt ducând în sus. Cum a coborât Saul la starea unde Duhul Domnului S-a depărtat de la el? Dumnezeu i-a poruncit să-l nimicească pe Amalec și tot ce are el,

dar Saul a găsit cu cale să-l cruțe pe Agag, împăratul, și a cruțat și animalele cele mai bune din turmele amaleciților. Prin aceasta a dat dovadă de neascultare față de Dumnezeu, care prețuiește ascultarea mai mult decât jertfa (1 Samuel 15:22).

Când a vrut să aducă o jertfă Domnului, și-a pierdut răbdarea să-l mai aștepte pe Samuel, și prins de urgența momentului, temându-se că oamenii îl vor părăsi, a îndrăznit să aducă el jertfa, deși nu avea acest drept. Tragedia cauzată de neascultarea din viața acestui om ne învață că nu putem mângâia păcatul pe creștet și în același timp să rămânem prieteni cu Dumnezeu, pentru că Duhul Domnului nu rămâne la nesfârșit acolo unde nu este cinstit prin ascultare. Samuel a încercat să-l mustre pe Saul pentru a provoca în el o stare de pocăință, dar cu toată intenția bună cu care i-a vorbit, împăratul a dovedit că este interesat mai mult de păreriile oamenilor decât de ce are de spus Dumnezeu.

„Samuel a zis lui Saul: «Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul...»” (1 Samuel 13:13). Așa cum este și astăzi, a mostra pe cineva, dorindu-i ridicarea, poate fi foarte complicat și greu, pentru că o astfel de discuție creează tensiune de ambele părți. Numai cel care îmbracă mai întâi haina bunătații, având experiență pe calea Domnului, chemarea și autoritatea necesară să facă o astfel de lucrare, trebuie să mustre, pentru că altfel s-ar putea să taie unde trebuie legat sau să lege cu ușurință o rană ce trebuie tratată. Pentru că reacția cerului nu a fost imediată în a-l da pe Saul jos de pe tron și a-l urca pe David pe el, pentru ani și ani de zile Saul a continuat să fie împărat, însă slujirea lui nu era primită de Dumnezeu. Schimbarea care s-a produs în cei doi oameni, datorită venirii și plecării Duhului Domnului, ne prezintă o scenă dramatică, însă această întâmplare adevărată, deși este de domeniul trecutului îndepărtat, are o aplicație practică în viața credincioșilor de astăzi.

Unii creștini aleg să o lase mai moale cu disciplina duhovnicească în viața lor și permițându-și azi una, mâine alta din lucrurile care le întinează haina sufletului, încearcă să slujească la

doi domni, fără să știe că slujirea lor nu mai este acceptată de Dumnezeu. Alegând să dea dovadă de o ascultare parțială, prin fapte sau chiar prin cuvinte, unii spun vorba aceea care definește într-un fel mediocritatea: „Merge și așa!“, pe când Dumnezeu spune: „Nu merge deloc!“, pentru că Domnul Isus afirmă că decât să fii căldicel mai bine ai fi rece, dacă nu vrei să fii în clocot pentru El (Apocalipsa 3:15-16). Lepădarea lui Saul de către Dumnezeu a lăsat un gol ce a fost umplut cu alegerea unui alt om, în cazul acesta David, fiul lui Isai Betleemitul.

David a fost un tânăr care după ce a fost uns cu untdelemn în fața fraților săi nu a urcat imediat într-o caleașcă trasă de șase cai, care să-l ducă la palat unde să i se înmâneze un sceptru de aur, ci a intrat într-o școală aspră ce avea să-l pregătească pentru a sluji ca împărat al Israelului. Nu a fost o școală de vârf a vremii, cu rabini sau învățați greci, ci a fost o școală în care Duhul Domnului, care a venit peste el, îi preda lecție după lecție pentru a fi gata de slujire. La fel ca suferința care a urmat în viața lui David, și suferința îngăduită în viața noastră are ca scop desăvârșirea noastră, pentru că atunci când străbatem valea plângerii ne facem un inventar cinstit ca să vedem ce avem și ce nu avem de valoare în ce privește viața veșnică.

Venirea Duhului Domnului peste David, ca și peste noi, aduce în viață o nouă scară de valori în care prioritățile sufletului depășesc drepturile trupului cu dorințele lui firești. Dumnezeu vrea slujirea noastră, dar o vrea în lumina pe care El ne-o dă în Cuvânt (Psalmul 119:105), și în lumina pe care, ca un luceafăr al dimineții, o pune în inimile noastre (2 Petru 1:19). Pe de altă parte, atunci când nu mai ai un sfeșnic și nici untdelemn, astfel încât să ardă focul sfânt în tine, începi să faci ce-i rău și chiar să prigonești pe cel care este mai bun decât tine. Depărtarea Duhului Domnului de la Saul a avut urmări imediate, ca apoi după ani și ani să ducă la moartea lui. Măcinat de gânduri rele și agitat până la violență, la îndemnul slujitorilor săi l-a primit pe David să-i cânte cu harfa atunci când a fost chinuit de duhul cel

rău. Depărtarea Duhului Domnului de la el s-a văzut prin aceea că Saul a început imediat să urmeze o doctrină a urii, a suspiciunilor și a invidiei. El, care odată a fost smerit, văzându-se mic în ochii lui atunci când a fost ales ca primul împărat al poporului Domnului, a ajuns să disprețuiască viața omului de jos și să-l persecute. La cuvântul lui Saul au fost omorâți preoții din Nob (1 Samuel 22:16-18), ca apoi să continue să-l urmărească pe David cu scopul de a-l omorî.

Depărtarea Duhului Domnului de la om nu numai că îl face crud, insensibil la nevoile altora, gata pentru orice faptă mârșavă, dar îl pune și în pericolul de a fi găsit de duhurile întunericului cu casa sufletului goală (Luca 11:26). Putem învăța din viața împăratului Saul că prin nesocotirea Cuvântului lui Dumnezeu poți pierde nu doar ce ai, ci poți pierde și ce ai putea să ai. Odată ce Duhul Domnului s-a depărtat de la Saul, acesta nu a mai găsit plăcere în compania preoților, ci s-a asociat cu oameni precum Doeg Edomitul, și așa cum spune o vorbă veche: când umbli cu lupii înveți să urlii ca ei. Privind la tragedia vieții lui Saul vedem că fără Duhul Domnului ca și Cărmuitor tot efortul omului de a sluji este o pierdere de vreme. Urmărind viața acestor doi oameni am putea spune că răul de obicei este o consecință nefericită a alegerii omului, și binele care vine în viața cuiva este o consecință a ascultării de Dumnezeu.

Noi, care-L cunoaștem pe Domnul, nu avem ce căuta la proroci după răspunsuri atâta timp cât nu vrem să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu în legătură cu situația noastră. Privind la desfășurarea evenimentelor din viața acestor doi oameni putem începe să ne dăm seama dacă viața noastră urcă spre înălțimi de Tabor, spre Dumnezeu, sau, așa cum spune titlul acestui mesaj, coboară spre locul unde, la fel ca Saul care a părăsit Calea Domnului, ajungem să vorbim limba disperării. „...Sunt într-o mare strâmtorare: Filistenii îmi fac război și Dumnezeu S-a depărtat de la mine...“ (1 Samuel 28:15). Învățăm din viața lui Saul că oricât de bine ai începe poți sfârși rău dacă nu veghezi, cercetându-te mereu

să vezi dacă ești pe calea cea bună. Privind la biruințele din viața lui David și la gelozia lui Saul învățăm că oamenii mai uită eșecurile, dar succesul mult mai greu. Uitându-ne la viața lui David, odată ce Duhul Domnului a venit peste el, îl vedem că este în stare să cânte pentru a aduce alinare celui despre care știa că este în calea ridicării lui la poziția care i-a fost făgăduită. Când a avut ocazia să curme viața vrăjmașului său, a ales să-l cruțe. La moartea lui Saul, care era vrăjmașul lui, a plâns și a compus o cântare de jale, plângându-l ca pe un mare erou. Cine poate avea o astfel de comportare astăzi? Cine simte durere pentru nenorocirea ce vine peste cel ce se comportă ca un vrăjmaș?

Omul în care este Duhul Domnului, cel care este mai degrabă interesat de ce are de spus Dumnezeu despre el decât de ceea ce au oamenii de spus, poate avea un astfel de comportament. Poți să-ți dedici cu prioritate viața doar unei stări de „bine” pentru pământ sau poți să alegi să pui prioritatea în favoarea unui „bine” veșnic. Pe lângă firea noastră veche, care mereu își cere drepturile înapoi, avem un vrăjmaș căruia nu-i pasă câte puncte avem la predică sau câte puncte reținem din predică, dar îl interesează dacă ungerea Duhului Domnului este peste noi, pentru că aceasta va duce la o conduită care-l va păgubi. Trebuie ca această candelă care are focul sfânt să fie curată și ferită de orice ar putea face ca flacăra să se stingă.

Duhul Sfânt nu ne-a fost promis și dăruit ca să ne pierdem controlul cum cred unii, ci ne-a fost dat ca să aducă în noi puterea promisă de care dacă depindem vom putea urca cu fiecare zi ce o trăim mai aproape de cer. Drumul spre casa Tatălui poate fi dificil uneori, pentru că se aseamănă cu un drum ce urcă și coboară prin munți prăpăstioși. De aceea, un orb spiritual nu poate merge pe el, ci numai cei peste care vine și rămâne Duhul Domnului pot merge pe aceste cărări ale neprihănirii. Privind la felul în care venirea și plecarea Duhului Domnului i-a afectat pe David și pe Saul, am putea spune că David a devenit un miel, iar Saul un lup. Am văzut scris pe multe porți în România următoarele: „Atenție,

câine!” sau „Câine rău!”, dar nicăieri nu am văzut vreo atenționare care să spună: „Atenție, miel!”. Nimeni nu se teme de un miel, ci se apropie de el, știind că nu o să-i facă vreun rău, dar nu tot așa este cu un lup.

Văzând efectul venirii și depărtării Duhului Domnului în viața acestor doi oameni, care dintre cele două nume, de miel sau cel de lup, ți se potrivește mai bine? Te ridici mai aproape sau te cobori tot mai departe de Dumnezeu? Lucrează mădularele tale spirituale prin roada Duhului sau au început să se atrofieze? Sunt întrebări mai spinoase decât ne-ar plăcea nouă, dar ne pot fi de folos, deoarece trăind în vremea harului ne bucurăm de promisiunea făcută nouă prin prorocul Isaia, care ne spune despre Domnul Isus că: mukul care fumegă nu-l va stinge și trestia frântă n-o va zdrobi (Isaia 42:3). Dacă cumva cercetându-te descoperi că ai trădat tronul Celui Sfânt prin lipsă de slujire sau mai rău, și recunoști că meriți pedeapsa cu prisosință, te califici prin har, cât timp ești în viață, pentru iertarea lui Dumnezeu, care vrea să te restaureze ca pe fiul risipitor, ca apoi să te facă folositor Lui. Nu lua atitudinea lui Samson care, fără să-i pese de ungerea ce era peste viața lui, într-o zi a luat-o în jos cu atitudinea: „Mă descurc eu!”. Nu lua nici atitudinea pe care o au atâția oameni care spun: „Ce va fi cu ceilalți, va fi și cu mine!”, ci prețuiește chemarea Domnului care îți spune cum i-a spus lui Lot odată: „Scapă-ți viața!”. Chiar dacă privind la comportarea ta recunoști că ai ajuns deja un lup, nu uita că Dumnezeu, în vremea harului, face minuni și poate schimba lupul în miel.

La aproximativ o mie de ani după vremea lui Saul și a lui David, a trăit un alt Saul care se comporta ca un lup, pentru că ar fi vrut să-i închidă și să-i omoare pe creștini, dar a avut o întâlnire personală cu Domnului Isus pe drumul Damascului și minunea transformării din lup în miel a avut loc. Prin pocăință, Saul, numit mai târziu Apostolul Pavel, a devenit un copil al Domnului. Nu dispera, ci abandonează pentru totdeauna visurile deșarte de îmbogățire sau de poziții înalte, ca să ai parte de înnoirea făcută

de Duhul Sfânt și astfel să poți începe să urci spre El. De-a lungul anilor putem vedea cum de multe ori omul a fost tratat ca o marfă ce are o anumită valoare. Iosif a fost vândut negustorilor ismaeliți cu douăzeci de arginți, Domnul Isus a fost evaluat de preoți la treizeci de arginți pe care i-au dat lui Iuda, iar pe vremea lui Amos Dumnezeu a spus prin prorocul Său că un om sărac era vândut pe o pereche de încălțăminte.

Este destul de bine cunoscută expresia menită a fi disprețuitoare: „Nu dau doi bani pe el!“, dar cu Dumnezeu nu este așa. Orice ai făcut, ai preț în ochii Lui și te iubește, iar dacă vrei să vezi privește la Golgota, la locul unde a plătit prețul iertării ce vrea să ți-o dea. Odată ce primești iertarea Lui nu încerca să fii mai bun ca și o anume persoană, ci încearcă să fii astăzi mai bun decât ai fost ieri. Sufletește vorbind, te ridici sau te cobori? Chiar dacă pentru o vreme ai urcat, nu uita că primul pas în jos l-ai făcut atunci când ești mulțumit de tine. Dacă cercetându-te vezi că nu cobori, ci urci pe calea ta de credință spre Dumnezeu, bucură-te că răsplata ta este mare în ceruri.

Trăim vremuri de frământare potrivit vremii zilelor de pe urmă, de aceea rămâi în Cuvântul care întotdeauna îți va arăta treptele pe care le mai ai de urcat spre El. Învăță din viața acestor doi oameni la care am privit în acest mesaj, că este o mare biruință să nu răspunzi unei brute cu brutalitate și răutății cu răutate. Lasă bucuriile pe care ți le dorești, dar la care nu ajungi, și bucură-te de bucuriile pe care le ai. Caută mereu o ungere proaspătă a Duhului lui Dumnezeu și prețuiește-o ca pe lumina ochilor, pentru că numai ajutat de El poți urca spre Dumnezeu. Bucură-te, pentru că tot urcând într-o zi vei sta în fața Celui care-ți va da o cunună și o moștenire în Împărăția Slavei Sale, pentru că ai ales să lupți lupta cea bună și să urci tot mai aproape de El.

Amin

18

ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU

„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul, și s-ar clătina munții în inima mărilor.“ Psalmul 46:1-2

Acest pasaj tratează un subiect care ne invită să privim mai adânc de suprafața frumoasă a narațiunilor biblice, pentru a descoperi o profundă semnificație și aplicație spirituală pentru sufletele noastre în ce privește simțământul de încredere în Dumnezeu. Chiar dacă puțini sunt cei care pun astăzi preț pe adăpostul și sprijinul de care are nevoie sufletul lor, pentru cei interesați Dumnezeu, care dă liniște și încredere (Iov 24:23), a lăsat în Cuvântul Său adevăruri cu privire la această încredere aducătoare de pace, pe care de-a lungul vieții de creștin le putem dovedi în mod personal ca fiind adevărate. Încrederea în Dumnezeu, care se ridică puțin mai presus de nădejde și lucrează fiind susținută de credință (Evrei 11:1), face parte din caracterul credinciosului care știe, așa cum spune o cântare a fratelui Traian Dorz, că în nimeni și în nimic nu te poți încrede așa cum te poți încrede sau bizui pe brațul Domnului. „Nu pe brațul meu mă bizui, brațul meu e-atât de slab,/ Că vrăjmașul m-ar învinge, și m-ar nimici degrab.“

Tot mai mult în ultima vreme, cei care caută un loc de muncă într-o companie mare trebuie să prezinte recomandări de la alte locuri de muncă sau de la anumite persoane, care să adeverească

că aplicantul are o anumită experiență și că este demn de încredere, deoarece este o persoană integră. O astfel de recomandare are menirea să dea celui ce-l angajează siguranța că poate avea încredere în acel aplicant. Un alt mod practic care dovedește importanța încrederii este încrederea reciprocă dintre soț și soție, despre care se spune că în cazul în care lipsește orice altceva ar fi în acea căsătorie nu are valoare. Cu toate referințele și cuvintele bune despre cineva, de multe ori această încredere care se câștigă greu, dar se poate pierde repede, se dovedește a nu fi întemeiată pe adevăr, însă nu tot așa este cu încrederea în Dumnezeu.

Avem motive întemeiate să ne punem încrederea în Cel care deja Și-a dovedit dragostea murind în locul nostru la Golgota, dându-și viața ca un păstor căruia îi pasă de ce se întâmplă cu oile Sale (Ioan 10:11). Încrederea în Dumnezeu are un rol important în mântuirea sufletului nostru, întrucât odată ce am crezut în Domnul Isus trebuie să ne punem încrederea în meritul jertfei Lui desăvârșite, ca fiind pentru noi personal, îndeajuns ca să ne poată califica, prin credință, pentru starea de suflete socotite neprihănite de Dumnezeu. Dacă cineva a căzut într-o prăpastie și îi este aruncată o funie, este una să creadă că ar putea ieși dintr-o astfel de prăpastie folosindu-se de o funie și este cu totul altceva să pună mâna pe ea și să înceapă să se cațere afară din prăpastie.

Acum o sută de ani, francezul Charles Blondin a traversat cascada Niagara pe o funie întinsă cu managerul lui în cârcă, și dacă ai fi fost acolo ar fi fost una să spui că tu crezi că omul acela ar fi capabil să te treacă și pe tine peste cascada și ar fi fost cu totul altceva să accepți să traverseze cu tine în spate, pentru că aceasta ar fi cerut nu doar să crezi că este posibil, ci ar fi cerut să te încrezi tu personal, cu viața ta, în abilitățile acelui om. Mulți cred că Domnul Isus a fost o persoană reală, mulți cred că este Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru păcătoși, dar trebuie să te încrezi în El, în meritul creat de jertfa Lui prin care poți beneficia de harul iertării și înnoirii într-o făptură nouă. John Gibson a fost un misionar în insulele Hebride, unde a vestit Evanghelia între cani-

bali. A încercat să le traducă cuvântul credință, dar ei nu aveau acel cuvânt, pentru că nu era niciodată folosit, ei neavând încredere unul în celălalt. A văzut un om stând pe un scaun cu picioarele ridicate de la pământ și întrebându-l despre această poziție, omul a spus că se odihnește punându-și toată greutatea trupului pe acel scaun. Atunci, acel misionar a reușit să traducă cuvântul credință prin a le spune că a avea credință înseamnă a-ți odihni toată greutatea sufletului pe Domnului Isus, încrezându-te în promisiunile Lui, care te vor susține.

Domnul Isus ne spune, în Cuvântul Său, să nu ne tulburăm când lucrurile din jur se clatină și ne invită să ne punem încrederea în El. El a afirmat: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine“ (Ioan 14:1). Încrederea în spusele lui Dumnezeu lucrează în cadrul credinței mântuitoare care alungă frica, aduce în sufletul nostru bucurie și pace chiar și în momentele grele ale vieții. „Da, inima noastră își găsește bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui cel Sfânt“ (Psalmul 33:21). Încrederea în voia Domnului poate fi simplu explicată printr-un exemplu des folosit de predicatori, și anume: încrederea pe care un copil mic dovedește că o are în tatăl său, atunci când pus pe o masă i se spune să se arunce în brațele care negreșit îl vor prinde. Un exemplu mai modern pentru a explica ce înseamnă să ai încredere este aterizarea unui avion uriaș într-o ceață deasă. O astfel de aterizare se numește „instrument landing“, adică aterizare pe baza instrumentelor, întrucât pilotul nu are vizibilitate. Instrumentele de la bord și coordonarea prin radio cu turnul de control fac posibil ca avionul să aterizeze cu succes, exact la începutul pistei și totul se bazează pe încrederea pe care pilotul o are în ce i se comunică de la turn și în ce îi spun ceasurile de la bordul avionului.

Așa cum descrie textul citat la început, vremea de furtună din viața noastră dă vizibilitate acestei încrederi în Dumnezeu pe baza Cuvântului Său și pe baza a ceea ce El a făcut deja în viețile celor care L-au primit ca Domn și Stăpân. Încrederea în voia Lui bună

pentru viața noastră devine un adăpost și un sprijin la vreme de nevoi, care ne ajută să trecem prin văile vieții fără să disperăm ca cei fără de nădejde. „Așa că putem zice plini de încredere: «Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?»“ (Evrei 13:6). Pe măsură ce experiențele vieții noastre cu Dumnezeu cresc, dovedind promisiunile Scripturii a fi adevărate în dreptul nostru, încrederea noastră în El crește, ca apoi, în cazul celor care cresc spiritual până la maturitate această încredere, ce trebuie păstrată până la sfârșitul alergării noastre, să devină de neclintit. „Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început“ (Evrei 3:14).

Încrederea într-un Dumnezeu care a lăsat urgiile peste egipteni l-a făcut pe Moise să creadă că va despica marea când a întins toiagul spre ea ca poporul să treacă pe uscat prin mijlocul ei. Încrederea în Dumnezeu l-a făcut pe Iosua să înconjoare Ierihonul ca într-o defilare, care a devenit batjocura celor din cetate, până în ziua când zidurile cetății s-au prăbușit. Încrederea în ce a spus Domnului Isus l-a făcut pe Petru să se ducă la mare să prindă un pește în gura căruia, după Cuvântul rostit de Domnul Isus, a găsit o monedă cu care a plătit darea la Templu. Aceste persoane, care și-au dovedit încrederea în Domnul, aveau credința că Cel care le-a cerut să facă acele lucruri este demn de acea încredere, pentru că nu ai cum să te încrezi în ceva ce nu crezi. Această încredere a noastră în Dumnezeu nu rămâne doar în inimă, ci se răsfrânge înspre afară prin felul cum acționăm sau nu acționăm în anumite circumstanțe grele, când uneori fără să știm suntem urmăriți din umbră.

Sunt oameni în jurul tău care vor să vadă ce poate face Dumnezeul tău pentru fericirea și pacea ta în anumite împrejurări dificile din viață. Atunci când alegi să nu te răzvrătești împotriva voii lui Dumnezeu și nu-ți cauți singur dreptatea ești o mărturie bună despre încrederea pe care o ai în Dumnezeul tău. „Ferice de omul, care își pune încrederea în Domnul...” (Psalmul 40:4). Modul în care încrederea în Dumnezeu ne face deosebiți în

purtarea noastră față de ceilalți oameni care trec prin circumstanțe dificile, similare cu ale noastre, dovedește că Dumnezeul în care ne încredem la bine și la greu nu este doar o plăsmuire a minții noastre, ci El este un Dumnezeu real, care pune la adăpost sufletul nostru. „Celui cu inima tare, Tu-i cheazăluești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine“ (Isaia 26:3). A trăi fără încredere în Domnul înseamnă a trăi nefericit, ca o persoană care toată viața a fost sănătoasă, dar nu s-a bucurat de această sănătate și tot timpul a citit numai statistici despre îmbolnăvire, rapoarte despre tot felul de infecții și boli contagioase, așa că în loc să se bucure de darul sănătății a trăit în tot acest timp izolat de frica microbilor, într-o continuă frică exagerată de boală.

Dovada încrederii noastre în Dumnezeu, care se vede prin pacea pe care ne-o dă El și prin cuvintele pe care le rostim, poate fi mijlocul folosit de El pentru a-l întări pe cel de lângă noi, care se clatină în credință. „Atunci Ionatan, fiul lui Saul, s-a sculat și s-a dus la David în pădure. El i-a întărit încrederea în Dumnezeu“ (1 Samuel 23:16). Dumnezeu este onorat de încrederea pe care o avem în El, pentru că această încredere în El la vreme viitoare poate fi o sursă de inspirație, făcând bine celor din jurul nostru. „Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut, și s-au încrezut în Domnul“ (Psalmul 40:3). Încrederea copilului lui Dumnezeu în El provoacă uneori mirare, nedumerire și uneori chiar batjocură în cei care îl dușmănesc, așa cum vedem în cazul lui Rabșache și a lui Ezechia. „Rabșache le-a zis: «Spuneți lui Ezechia: ‘Așa vorbește marele împărat, împăratul Asiriei: Ce este încrederea aceasta pe care te bizuiești?’»“ (2 Împărați 18:19).

Asirienii au aflat că Dumnezeul lui Israel este diferit de ceilalți dumnezei, pentru că în acest Dumnezeu al lui Israel, care este și Dumnezeul nostru, te poți încrede. „În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului, și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și când s-au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte“ (2 Împărați 19:35). Ezechia și tot

poporul s-au bucurat, pentru că au dovedit că are rost să te încrezi în Dumnezeu lui Israel. Oricât de întunecată ar fi noaptea vieții, noi, care credem promisiunile Domnului despre viața de dincolo de mormânt, nu avem motiv să disperăm, pentru că știm că în curând vor veni zorii și la lumina lor vom vedea și înțelege lucrurile la care poate nu am avut răspuns în noapte.

Hudson Taylor a fost un renumit misionar care și-a cheltuit viața vestind Evanghelia în China. La sfârșitul vieții lui, după ce și-a pierdut familia datorită bolilor și când el însuși a ajuns să fie foarte bolnav, a spus: „Nu mai pot citi, nu mai pot gândi clar și de multe ori nici nu mă mai pot ruga, dar mă pot încrede în El”. „...Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine” (1 Petru 2:6). Lipsa încrederii în ceea ce a spus Dumnezeu poate fi foarte păgubitoare pentru sufletul nostru, așa cum vedem că s-a întâmplat și în cazul lui Avraam. Privind cum îi trec anii, Avraam s-a uitat la viața și la averea lui și și-a dorit mult să aibă un fiu. Dumnezeu i-a promis că îi va da un moștenitor. Anii au început să treacă și parcă obosit de așteptare, privind la neputințele aduse în trupurile lor de bătrânețe, Avraam nu a mai așteptat după timpul lui Dumnezeu, ci a căutat să-și rezolve problema avându-l pe Ismael.

La 25 de ani după promisiune, Dumnezeu a spus că este timpul să-i dea ceea ce a cerut și, în chip miraculos, i l-a dat pe Isac. Pentru că privind doar în jos a ajuns să-și piardă încrederea că va mai avea un copil cu nevasta lui, Avraam și-a complicat viața și odată cu a lui a lumii întregi. Nu negăm că avem necazuri pământești, dar nu de puține ori lipsa de încredere se datorează unor îngrijorări despre lucruri care nu ni se vor întâmpla niciodată. Un bine cunoscut scriitor, cu numele de Mark Twain, a spus că în viața lui a avut de-a face cu multe necazuri, dintre care multe nu i s-au întâmplat niciodată. Nesiguranța omului cu privire la viitor, mai ales acum când se umblă la balanța puterii între țări, îl face pe om nefericit, dar pentru cel care alege să se încreadă în Domnul și în promisiunile Lui această problemă este rezolvată.

„Binecuvântat să fie omul, care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul!” (Ieremia 17:7). Și cel credincios poartă un jug, dar Cel care-i dă acest jug îi dă și odihnă pentru suflet ca să poată trăi mulțumit (Matei 11:29).

Lipsa încrederii noastre în Dumnezeu, care nu neapărat va alege întotdeauna să ne scape pielea, dar ne-a făcut promisiunea că va fi cu noi în toate zilele și că ne va da viața veșnică, poate aduce în viața noastră momente de clătinare care ne pot face vulnerabili să deznădăjduim sau să acceptăm oferte otrăvitoare. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire!” (Evrei 10:35). Lipsa încrederii ne poate face să suferim, ca oamenii de rând, de boala acestui secol care este stresul. Neputința de a se adapta la provocările vieții poate duce omul la starea în care uneori este gata să cedeze psihic din cauza stresului, dar cel care își pune încrederea în Domnul, oricât de disperată ar fi situația, privește dincolo de această lume spre o țară unde nu va mai fi stres, unde nu va trăi pentru câțiva zeci de ani, ci va trăi veșnic. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei:11:28) este o invitație a Domnului Isus valabilă și astăzi pentru cei obosiți de truda acestui pământ, ca ei punându-și încrederea în Dumnezeu să primească odihnă în suflet. „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra” (Psalmul 37:5).

Dumnezeu nu vrea să umblăm deprimați pe pământ, ci plini de viață și bucurie contagioasă, însă pentru aceasta este nevoie să ne decorăm mintea cu bijuteriile promisiunilor lui Dumnezeu. Încrederea în Dumnezeu produce oameni care sunt fericiți, pe când cei care-și pun încrederea în bogățiile de care curând se vor despărți trăiesc mereu sub frica morții. Așa se face că de cele mai multe ori oamenii simpli, cu preocupări obișnuite, sunt mult mai fericiți decât cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu, dar sunt bogați, sunt foarte înțelepți în felul lumii sau se bucură de un înalt prestigiu între oamenii așa zis mari ai momentului. „Cine cugetă la Cuvântul Domnului, găsește fericirea, și cine se încrede în

Domnul este fericit“ (Proverbe 16:20). Cum este cu sufletul tău? Ți-ai pus încrederea în Domnul Isus sau crezi doar că El există și poate ierta și mântui pe alții? Invitația la a face pasul pocăinței și la a avea încredere în dragostea Lui este din partea Celui care a murit atârnat pe o cruce în locul tău. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!“ (Psalmul 34:8).

Amin

19

COSTUL DE A CREDE CĂ NU AI GREȘIT

„Înainte de Iosia, n-a fost niciun împărat care să se întoarcă la Domnul, ca el, din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea lui, întocmai după legea lui Moise; și chiar după el, n-a fost, niciunul ca el.“

2 Împărați 23:25

Ori de câte ori deschidem cu sinceritate Scriptura ca să fim învățați din Ea găsim un cuvânt hrănitor, un sfat bun, care este ca o bucată de pâine bună pentru un om flămând. Așa după cum faptul că am mâncat pâine bună în trecut nu ne este îndeajuns, ci o vrem și astăzi, tot așa avem nevoie de Cuvântul Domnului în fiecare zi ca să susțină creșterea noastră spirituală sănătoasă. Sfânta Scriptură este Cartea care merită să o citești și să o studiezi înainte de orice altă carte, pentru că Ea ne vorbește, ne învață că avem un suflet care va trăi veșnic; ne învață despre o altă lume, care, deși nu este materială, este mai reală decât aceasta în care trăim și ne arată „Calea“ pe care trebuie să o urmăm pentru a ne putea bucura de o veșnicie fericită. Biblia este o colecție de cărți scrise de diferiți oameni, inspirate de Dumnezeu, în care, printre altele, se află și o colecție de întâmplări ce descriu întâmplări plăcute și neplăcute din viețile oamenilor, întâmplări din care putem învăța lucruri practice pentru viața noastră de creștini.

Studiind viața acestor oameni găsim că ei au anumite lucruri în comun, dar au și multe lucruri care-i face pe fiecare să fie unic în

felul lui; așa este și cazul împăratului Iosia. Studiul vieții împăratului Iosia este deosebit de frumos, dar sfârșitul lui are o doză de tristețe, care în acest mesaj ne va sluji ca învățătură. Așa cum reiese din textul citat, Iosia a fost unic pentru felul în care s-a întors la Dumnezeu și prin reformele pe care le-a dat a căutat să aducă tot ținutul lui Iuda, peste care a domnit treizeci și unu de ani, la pocăință față de Dumnezeu. Este o afirmație extraordinară să spui despre cineva că „n-a fost niciun împărat ca el“, pentru că în linia împăraților era și David care, deși a avut slăbiciuni firești, a fost socotit ca un standard de aur a ceea ce înseamnă să fii un împărat bun. Pentru că Dumnezeu l-a cinstit cu un astfel de epitaforă unic, găsit în versetul citat la început, putem spune că Iosia face parte din categoria oamenilor pe care Scriptura îi arată ca oameni ce au trăit în lumină, așa cum a fost Daniel și Iosif.

Iosia a căutat să se întoarcă la Domnul, deși a avut în viața lui exemplul de trăire idolatră a tatălui său Amon și a bunicului său Manase, care au fost cu totul dedicați idolatriei. Citind despre împărăția care s-au perindat la acel tron, viața lui Iosia este ca o briză de aer proaspăt de primăvară, pentru că el a fost împăratul despre care s-a spus că „a făcut ce este bine înaintea Domnului“. Iosia a fost omul care nu s-a ocupat mai întâi de zidirea cetăților și a drumurilor comerciale, de a reface economia țării, de a căuta o viață de lux deosebit de extravagantă și nici nu s-a ocupat de lucruri fără noimă, cum a făcut chiar și Solomon în căutarea fericii, lucruri care să-i macine timpul, ci s-a ocupat întâi de toate de restabilirea relației lui și a poporului cu Dumnezeu.

Uneori împărățiile sunt schimbate de jos în sus, dar în cazul acestui împărat putem urmări felul în care o împărăție s-a schimbat de sus în jos spre bine. A ajuns împărat la opt ani și la acea vârstă crudă a fost ajutat de consilierii care conduceau treburile țării, iar ca mentor spiritual l-a avut pe preotul Hilchia. A moștenit o țară plină de idoli; până și templul din Ierusalim ajunsese în paragină, pentru că poporul nu se mai închina adevăratului Dumnezeu. Iosia a pus oamenii să curețe templul, atunci când

Cartea Legii a fost găsită acolo. Când a auzit Iosia cuvintele Legii și a văzut cât de departe sunt ei de trăirea după voia lui Dumnezeu, ca semn că a recunoscut că Numele lui Dumnezeu ajunsese dezonorat și-a rupt hainele de pe el și l-a căutat pe Domnul prin prorocița Hulda.

Datorită dorinței lui sincere de a căuta și de a face voia Domnului, a primit din partea Sa cuvinte de încurajare, care i-au stârnit și mai mult zelul pentru a curăța țara de practici idolatre. A restaurat praznicul Paștelui, lucru pe care se pare că David nu-l făcuse (2 Împărați 23:22, 2 Cronici 35:18) și, într-un spirit de altruism, a chemat tot poporul la consacrare față de Dumnezeu, dovedind astfel că este interesat de binele tuturor. Iosia a fost ca niciun alt împărat înainte sau după el, pentru că a fost consacrat nu doar la suprafață, ci din toată inima s-a dedicat să restabilească legătura dintre ei și Dumnezeu.

Cartea Legii, probabil Deuteronomul, a fost citită întregului popor, „de la cel mai mic până la cel mai mare“, lucru neobișnuit, și Iosia a făcut un legământ înaintea Domnului că va păzi „poruncile, învățăturile și Legile Lui“, și Scriptura ne spune că „tot poporul a intrat în legământ“. Acest om, care s-a născut și și-a trăit primii opt ani ai vieții în cea mai neagră idolatrie, a ajuns să se smerească, să-L caute pe Domnul „din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea lui“ și Domnul S-a lăsat găsit de el. Cartea Împăraților ne arată că viața lui a avut un sfârșit abrupt, la vârsta de treizeci și nouă de ani, când Neco l-a omorât la Meghido (2 Împărați 23:29) și dacă am rămâne doar cu atâta informație am fi oarecum nemulțumiți, pentru că nu face sens ca un astfel de om să moară așa de tânăr și ar fi posibil să tragem concluzii greșite despre Dumnezeu.

Cartea Cronicilor este cea care ne dă mai multă lumină asupra felului cum au decurs lucrurile, așa încât noi să înțelegem că Iosia nu a murit din întâmplare sau pentru că Neco avea o oaste enorm de mare comparativ cu oamenii lui Iosia. Neco, împăratul Egiptului, a pornit să lupte împotriva sirienilor și a trecut prin

teritoriul țării lui Iuda, așa că Iosia, parcă provocat neplăcut, i-a ieșit în cale. Nu l-a întrebat pe Neco ce-l aduse pe-acolo și nici nu i-a zis: „cât suntem încă pe pace, eu îți zic: «Bine-ai venit!»“, ci s-a dus hotărât să lupte fără să caute vreo negociere de vreun fel. Neco a trimis soli să-i spună că nu are nimic cu el, ci doar trece pe acolo, dar ceea ce este și mai important este faptul că prin acest păgân Dumnezeu i-a vorbit lui Iosia. „Și Neco i-a trimis soli să-i spună: «Ce am eu cu tine, împăratul lui Iuda? Nu împotriva ta vin astăzi; ci împotriva unei case cu care sunt în război. Și Dumnezeu mi-a spus să mă grăbesc. Nu te împotrivi lui Dumnezeu, care este cu mine, ca să nu te nimicească»“ (2 Cronici 35:21).

Neco mai că nu i-a zis: „De ce cauți pricină de bătaie cu mine, că nu am venit ca să-ți fac vreun rău?“ dar lui Iosia nu i-a părut. Iosia a ajuns să fie omul care s-a pocăit, care a avut experiența de a fi ascultat de Dumnezeu și credea în acele momente că nu poate greși în decizia lui, iar aceasta l-a costat viața. Confruntările sunt situații dificile pentru iubitorii de pace. Acest eveniment de care s-a simțit provocat l-a prins pe Iosia pe picior greșit, pentru că a socotit Egiptul ca fiind parte din „neamurile“ cu care Dumnezeu nu are de-a face și a simțit că doar el și țara lui au trecut înaintea lui Dumnezeu. Recunoaștem că astfel de cuvinte sună de-a dreptul ciudat în gura unui păgân ca Neco, dar mesajul lui a fost clar: „Nu vin împotriva ta, vin trimis de Domnul care mi-a spus să mă grăbesc, nu te împotrivi lui Dumnezeu ca să nu te nimicească“.

Din modul în care a procedat reiese faptul că lui Iosia nu i-a părut de vorbele de pace ale lui Neco și nici nu l-a trimis la vreun proroc al Domnului să-L întrebe cum mai făcuse altă dată, ci ajuns la o oarecare încredere în propriile-i puteri și-a spus că nu ia lecții de la un păgân, deși acesta dorea să fie pace între ei doi. Iosia s-a dus la luptă și unul dintre arcași l-a rănit grav, lucru care îmi spune că dintre sutele de săgeți trimise către ei uneia dintre ele i s-a permis să-l rănească de moarte, ca apoi să moară, pentru că, așa cum reiese din cuvintele lui Neco, se lupta împotriva lui Dumnezeu. În acest fel, Iosia, omul care a crezut că nu poate greși

pentru că Dumnezeu lucrează numai cum înțelege el și numai prin cine crede el, a greșit grozav, terminându-și abrupt cariera strălucită de împărat și bun reformator. Iosia a ajuns să dea o explicație dureroasă unui cuvânt scris cu mult timp înaintea lui de împăratul Solomon: „Nu fi prea neprihănit și nu te arăta prea înțelept: pentru ce să te pierzi singur?“ (Eclesiastul 7:16).

Lecția care ne este de folos să o învățăm din sfârșitul prematur al vieții acestui om este că nu e bine să-L punem pe Dumnezeu într-un colț sau cutie ca să spunem că El lucrează doar cum credem noi și prin cine credem noi. Învățăm din viața lui Iosia că atunci când te crezi prea sfânt și datorită multor experiențe pe care poate le-ai avut cu Dumnezeu te crezi incapabil de a lua decizii greșite, chiar atunci te afli în cel mai mare pericol. Sunt mulți cei care-i judecă pe alți creștini, spunând că ei nu au primit credința curată ca și ei sau cred că e cu neputință ca Dumnezeu să spună sau să facă ceva prin astfel de oameni care nu se potrivesc cu standardul lor personal sau cu a grupului de credincioși ce aderă la aceleași învățături ca ei. Mare atenție!

Învățăm din viața lui Iosia că nu suntem chemați să disprețuim pe nimeni, indiferent de etnie, de capacitate intelectuală, poziție socială sau financiară, pentru că, deși s-ar putea să le cunoaștem căderea, de cele mai multe ori nu le cunoaștem pocăința. Pe Iosia, omul cu realizări spirituale îndrăznețe, o astfel de gândire l-a costat viața. De aceea, când ai tendința să spui cum poate și cum nu poate lucra Dumnezeu, prin cine poate și prin cine nu poate vorbi El, ai grijă, pentru că ești în mare pericol. Sfântul este sfânt, păcatul este păcat și acestea nu se schimbă, dar să credem că știm cum gândește, cântărește și judecă Dumnezeu este ceva ce trebuie să evităm în viața noastră, altfel vom avea un preț de plătit.

Iosia, omul care a trăit o viață ireproșabilă, a ajuns să cadă victimă vederilor lui despre sine însuși, pentru că s-a convins pe sine că deși Dumnezeu a vorbit printr-o măgăriță nu poate vorbi printr-un om ca Neco. Dumnezeu a vorbit printr-un proroc, care a ajuns să fie corupt datorită lăcomiei, a vorbit prin marele preot

Caiafa, care a spus că este mai bine ca „unul să piară“, și de aceea ne poate vorbi și nouă prin cine vrea El. Cuvântul Domnului a venit de unde Iosia nu se aștepta și nu l-ar fi costat nimic să se retragă și să accepte să rămână în stare de pace cu egiptenii, dar s-a văzut de nebiruit, fără să-și dea seama că este de unul singur și lipsit de ajutorul lui Dumnezeu în acea aventură, care pentru el s-a terminat în mod tragic. Neco nu i-a cerut să omoare pe cineva, să facă o nedreptate, să primească ceva idoli de la el, ci mai că nu i-a zis, așa cum zice vorba românească: „Nu te băga unde nu-ți fierbe oala!“, însă Iosia a devenit surd și orb la toate acestea și a mers înainte cu planul lui, crezând că nu are cum fi greșit.

Ca oameni, avem tendința să filtrăm toate lucrurile printr-un filtru cultural și aceasta ne pune în pericolul de a neglija unele lucruri sau de a face un mare caz din ceva mărunț după cum zice vorba românească: „Din țânțar face armăsar“. Cultura este ca un nisip mișcător, pentru că se schimbă, însă decența și bunul simț rămân calități de preț ale credinciosului. Nu ne putem permite să facem din obiceiuri omenesti regionale reguli spirituale rigide, cu care să gonim mai mult decât să atragem sufletele la Hristos. Acum câțiva ani, unii credeau că este păcat să ai la gât o cravată care să te facă să arăți ordonat, dar ei nu se îmbrăcau nici ca Domnul Isus și nici ca apostolii, și nici nu au văzut pe cineva că își rupe hainele de pe ei ca Pavel și Barnaba la Listra, deși au fost expuși la multe înjurături în care Numele Domnului era luat în deșert. Cu și mai mulți ani în urmă, unii credeau că este păcat să porți ceas pe mână și dacă merg cu și mai mult timp în urmă, am auzit despre unii care spuneau că este păcat ca un bărbat să aibă frizură (păr pe cap) sau chiar bicicletă. Acestea sunt doar câteva exemple care arată cât de nestabilă bază este pentru credincios cultura timpului, pentru a-ți lua din ea reguli de trăire sau de a-ți forma după ea un obicei de a privi și judeca pe alții.

Primii creștini nu s-au îmbrăcat ca primii oameni din Eden, ci s-au îmbrăcat după obiceiul de atunci, așa că hainele lor nu au atras atenția decât prin faptul că nu erau provocatoare. De aceea,

și noi astăzi ne îmbrăcăm conform cu ceea ce este normal și decent astăzi, fără să recurgem la vreo extravaganță de modă sau scumpeturi, ci mai degrabă alegem simplitatea. Știm că trebuie să avem un standard prin care ne limităm la ce avem și ce nu avem voie să facem sau să spunem, dar toți trebuie să avem grijă ca nu cumva mânați de ambiții personale să ne trezim că mânuim o sabie care nu trebuie să fie mânuită. Odată curățat, cugetul nostru trebuie să fie legat mai întâi de Cuvântul lui Dumnezeu și nu de păreriile noastre sau ale oamenilor din jurul nostru.

Luther le-a spus acuzatorilor lui care-i cereau să-și retragă tezele de acuzare a puterii papale: „Dacă nu-mi arătați cu Scriptura și cu rațiunea că sunt greșit, nu-mi voi retrage tezele“. Chiar dacă am reușit prin a ne sfinți viața să ne apropiem de Dumnezeu, trebuie să rămânem smeriți ca să nu ne prăbușim sub povara propriilor noastre laude și aprecieri, care ne pot duce la un bigotism spiritual în care credem că numai noi știm ce este bine, numai noi știm prin cine lucrează și vorbește Dumnezeu. Mesajul transmis de sfârșitul vieții lui Iosia este un mesaj clar, pe înțelesul tuturor, și ne spune să nu ne asumăm faptul că întotdeauna știm cum alege Dumnezeu să lucreze sau să nu lucreze și nici să nu credem că El alege prin cine să lucreze după prejudecățile noastre. Cel care crede că Dumnezeu se încadrează și lucrează după vederile lui personale se află într-o fază naivă și infantilă de credință. El trebuie să crească ca să nu pătească ce a pățit Iosia.

Sărăcia intelectuală, slaba cunoaștere a Cuvântului și interpretarea Lui greșită, precum și influența culturală, când sunt puse în poziția de a conduce fie un om, fie o grupare de credincioși, poate produce pagube spirituale în poporul Domnului, poate face calea Domnului să fie vorbită de rău și poate fi o piedică în calea celor care ar dori să caute mântuirea. Sunt și astăzi creștini bolnavi de legalism care fără să îmbrace „haina iubirii“, cum spune o cântare, parcă găsesc o bucurie sadică să descopere greșelile unora care sunt mai slăbuți, ca să-i acuze fără să știe cât de multe a schimbat deja Dumnezeu în viața unor astfel de oameni ce sunt

în atelierul Său de prelucrare. Dumnezeu nu caută judecători, nici oameni care se cred mai sfinți decât toți și nu caută nici liberali care să vestească o cale largă, însă caută și angajează de urgență suflete prin a căror cuvânt și faptă să schimbe viețile oamenilor care nu-L cunosc pe El.

Domnul nu angajează nemulțumiți, cârtitori, critici sau leneși, ci promițând o plată împăratească oferă de lucru celor care cu dedicare vor să ducă la îndeplinire planurile Lui aici pe pământ. Dacă poate te întrebi ce slujbă ai putea primi și tu într-o vreme când sunt mulți predicatori și chiar teologi vedete, trebuie să știi că El caută și îți oferă și ție slujba de a fi un „exemplu“ a ceea ce înseamnă să fii un credincios care-L iubește pe Dumnezeu și tot ce iubește El. Este sufletul tău în pericol prin a te crede mult mai sfânt decât alții? Crezi că Dumnezeu îi va mântui doar pe cei care spun ca și tine și îi văd ca fiind căzuți sau pierduți pe restul?

Scriptura ne învață că Dumnezeu dă mântuire nu celor care aparțin unei anumite denominațiuni, ci acelor care prin pocăință au fost născuți din nou și trăiesc o viață în care Hristos trăiește în ei (Galateni 2:20). Ești tu gata pentru întâlnirea cu Dumnezeu? Cimitirele sunt tot așa de reale ca și maternitățile, de aceea, dacă ești înțelept, caută să fii pregătit, pentru că nu știi când vei ajunge la ultima stație a vieții tale! Viața privită în urmă este scurtă și constă în câteva decizii importante, ca apoi să trăiești în lumina sau umbra acelor decizii. Cea mai importantă decizie pe care un om o poate lua, pentru că urmările sunt veșnice, este decizia de a-și preda viața Domnului Isus. Tonul lumii, într-un mod tot mai ferm, cere supunere, înrobind oamenii cu datorii ce produc anxietate și frică pentru ziua de mâine. În acest fel dispare din lume echilibrul financiar ca să facă loc apariției unuia care va avea rezolvări la aceste situații, însă va avea, ascunse la început, scopuri mârșave pentru soarta spirituală a omenirii.

În timp ce principiile morale se erodează de la o zi la alta și condițiile de criză și pustiu spiritual devin tot mai aprige, astăzi, cât încă se mai poate, învățând o lecție importantă de la Iosia,

Dumnezeu te cheamă să te verifici dacă ai lăsat ca El să fie Dumnezeu în viața ta, ca nu cumva să afli într-un mod tragic, ca și Iosia, că voia ta nu mai este de mult timp îngenunchiată înaintea voii Lui. Cel care are viața veșnică și o dă cui vrea El, astăzi, prin Cuvântul Evangheliei, încă te cheamă la mântuire, pentru ca într-o zi să te poți bucura de viață veșnică împreună cu El. Cu durere și cu bucurie spunem: „Vine Domnul!“ Cu durere pentru cei care nu sunt gata și cu bucurie pentru cei care punându-și toată nădejdea în harul ce va fi adus la arătarea Lui spun: „Vino, Doamne Isuse!“ Prin pocăință, alege să fii și tu în rândul celor care sunt gata pentru El în orice moment.

Amin

20

LUCRAREA ÎNCEPUTĂ DE DUMNEZEU

„Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci: nu părăsi lucrările mâinilor Tale!” Psalmul 138:8

Acest psalm al lui David care începe cu mulțumire, laudă și închinare, ne prezintă încrederea copilului lui Dumnezeu în faptul că atunci când El începe o lucrare o și poate duce la bun sfârșit. Noi, cei de astăzi, putem privi la începutul lucrării lui Dumnezeu în viața lui David și până la sfârșitul ei, dar în dreptul nostru istoria încă se scrie și biruința va depinde de felul în care va fi o armonie între planul Lui și ascultarea noastră de El. Ca oameni, avem bine așezată în mintea noastră ideea că orice lucrare pe care o facem intră într-un cadru ale cărui margini le numim început, desfășurare și sfârșit. Deși avem o minte ce tinde spre speculații, dacă avem o disciplină duhovnicească înțelegem că pentru acum deținem o limită a cunoașterii lui Dumnezeu și a planului Său în detaliu, iar când avem această cunoștință, o avem în măsura în care El alege să se reveleze omului. Căile și gândurile Lui nu sunt doar foarte diferite de ale noastre (Isaia 55:9), ci sunt așa de mărețe și cuprind atâtea detalii din lumea văzută și nevăzută de noi încât mintea noastră nu le poate cuprinde, așa cum memoria unui computer mic ar fi copleșită și blocată de introducerea unui program uriaș folosit în industrie. Filozofia nu-L poate explica pe Dumnezeu și nici rațiunea omului nu-L poate cuprinde, și totuși El este cunoscut de noi

în măsura în care Duhul Sfânt găsește cu cale să ni-L descopere. El face această lucrare dificil de explicat, făcând o unire tainică între noi și El, atunci când în noi există podoaba sfințeniei.

Cunoscându-L pe Fiul putem începe să-L cunoaștem pe Tatăl. De aceea, apar multe probleme în viețile oamenilor atunci când vor să-L înțeleagă pe Dumnezeu prin ideile lor idolatre, formate de oameni de-a lungul vremurilor. Urmarea planului Lui, pe care L-a început în viața noastră, duce la creșterea noastră spirituală și aduce un câștig Împărăției Sale. Încrederea lui David în Dumnezeu avea la bază faptul că știa că bunătatea Domnului ține în veci și cerându-I să nu părăsească lucrarea mâinilor Lui își afirmă dependența de Dumnezeu, lucru care am putea spune că îl pune în rândul sfinților. Un sfânt se tăgăduiește pe el și-L înalță pe Domnul, pe când cel care se vede a fi un erou se afirmă pe sine însuși.

Evangelistul Luca îi scrie unui anume Teofil despre faptul că a consemnat ce a început Domnul Isus să facă, iar evangelistul Ioan, în ultimul verset al Evangheliei scrise de el, spune că tot ce Domnul a făcut nu ar fi putut fi cuprins în toate cărțile scrise. „Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni” (Fapte 1:1). Printre lucrările pe care Domnul Isus a început să le facă este și lucrarea de mântuire a sufletului tău și al meu. Lucrarea Sa de la Golgota este terminată și nu avem de adăugat nimic la această lucrare despre care Domnul a spus: „S-a sfârșit!”. Desfășurarea planului Său în viața noastră este ghidat de El prin Cuvântul Scripturii pe care ni l-a dat ca să lumineze drumul nostru (Psalmul 119:105).

Scriptura nu este ceva citită ca un ritual, deoarece un ritual nu poate schimba viața nimănui, ci Ea este o descoperire a lui Isus Hristos și a planului Său, făcută nouă, celor în care El Și-a început lucrarea. Scriptura nu este o carte pe care o citești ca apoi să o poți bifa undeva pe lista cărților citite, ci este o Carte vie, care vorbește, cu care ai o relație în fiecare zi. Voia Celui care a început lucrarea de mântuire în noi este scrisă în această Carte și cuvintele din Ea, ca niște parapeți pe marginea unor serpentine pericu-

loase, ne păzește și ne păstrează în voia lui Dumnezeu. Ca și copii ai Domnului nu suprimăm rațiunea și nici nu spunem că ea nu are importanță, dar ca și David odinioară, smerindu-ne, spunem că alegem să depindem de Dumnezeu prin Cuvânt și rugăciune, acceptând astfel că tot ce se întâmplă bun în viața noastră vine de la El.

Odată ce Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul nostru, fiecare dintre noi suntem angajați să participăm la lucrarea de mântuire a oamenilor pe care Dumnezeu a început-o pe pământ. Scopul Bisericii este acela de a continua lucrarea Lui până în ziua când El va hotărî că a venit sfârșitul zilelor de har, în care oamenii pot fi mântuiți prin jertfa Domnului Isus. Fiecare dintre cei mântuiți suntem o evanghelie scrisă, care va fi terminată în ziua când, fie prin răpirea Bisericii fie prin ușa morții, Domnul ne va chema la El. În Biserica primară, ucenicii, după ce se botezau, începeau să lucreze pentru Domnul. Este de așteptat și din partea noastră ca odată ce ne-am pocăit să trecem la a continua lucrarea Domnului Isus pe pământ.

De vreme ce Domnul Și-a început lucrarea de mântuire în viața noastră este important să știm că trebuie să lucrăm ceea ce El ne dă și nu ceea ce noi vrem. Duhul Sfânt, talanții încredințați și chiar Biserica va recunoaște măsura credinței noastre și lucrarea la care am fost chemați în via Domnului. Dumnezeu a avut planuri specifice pentru David și atunci când s-a avântat să facă ceva ce nu era în planul lui Dumnezeu pentru el a fost oprit. David a vrut să-l zidească Domnului o casă și Dumnezeu a scris cu mâna Sa planurile acelei case (1 Cronici 28:19), însă, în planul Său, Solomon a fost ales să zidească acel templu în aria lui Aravna Iebusitul. După cum fiecare dintre noi avem călătoria noastră în cunoașterea și planul lui Dumnezeu, fiecare vom fi provocați diferit la a face ceva pentru Împărăția Sa.

Deoarece adevărata credință în Dumnezeu ne mobilizează să lucrăm pentru Hristos, mulți ne începem bine alergarea, lăsând ca planul început de Dumnezeu în viața noastră să se desfășoare

având un maximum de râvnă, dar pe măsură ce întâmpinăm greutăți sau prigoană, ca pe niște jaloane pe care nu le mai putem ocoli, ne lăsăm biruiți de momentul de criză și ne pierdem entuziasmul. Criza este cea care se prezintă cu oportunitatea de a ne căuta și primi răspunsuri de la Dumnezeu cu privire la lucrarea pe care El a început-o în viața noastră sau dacă ne prinde slabi în credință ne poate doborî. Pasiunea care ne animă în a face voia Lui, în lumina Cuvântului Său, face din noi vase de care Duhul Sfânt se folosește spre slava lui Dumnezeu.

Odată ce Duhul Sfânt Și-a început lucrarea în noi, prin încercările pe care le biruim, vrea să ne dea o frumusețe lăuntrică ce ne va face să semănăm cu Domnul Isus. Această frumusețe și rată de progres a acestui plan mareț pot fi văzute în felul în care roada Duhului apare în viața noastră. Lucrarea Duhului Sfânt produce în noi o trăire interioară cu Duhul Sfânt, prin care putem fi mângâiați, dar care în același timp ne dă puterea să-i mângâiem pe alții. Ce a început Domnul Isus să facă când era pe pământ? Să-și zidească Biserica, numită așa în mod metaforic. Ea este formată din sufletele care au crezut în El și care prin nașterea de sus au devenit făpturi noi, care doresc să fie în slujba Sa. Ca să poți face lucrarea Lui (1 Timotei 1:4) ai nevoie de putere de la El, de smerenie și de un cuget luminat de Duhul Sfânt (Romani 9:1), ca nu cumva să dă râmi ceea ce El a zidit și nici să nu rezidești ceea ce El a dă râmat sau anulat, așa cum sunt anumite legăminte sau ceremonii vechi. Trebuie să folosești planurile Lui ca nu cumva să zidești strâmb sau unde nu trebuie.

Din cauză că de multe ori omul nu vrea să continue lucrarea Domnului, ci vrea să o facă pe a lui, au apărut în lume o grămadă de nuanțe, de diferite tipuri de creștinism cu rădăcini în misticism, în folclor, în tradiții și obiceiuri, prin care se închină unui dumnezeu ce nu este real. Din cauză că și-a părăsit „credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna“ (Iuda 1:3), se fac multe lucruri prin care lucrarea Domnului este vorbită de rău și astfel adevărata Biserică a lui Dumnezeu este zugrăvită de societatea în

care trăim în culori tot mai închise. Sunt multe biserici creștine astăzi care sunt gata să sară la harță, afirmând că ei sunt adevărata biserică a Domnului, în care El Își continuă lucrarea, dar dacă Slava Domnului nu coboară într-o biserică, sufletele nu ajung să fie născute din nou și viața de sfințenie nu este o prioritate, acele biserici se înșală singure, crezând că sunt ceea ce de fapt nu sunt, pentru că în loc de biserică sunt doar un club religios.

Mult mai puțini oameni nemântuiți ar respinge oferta mântuirii dacă nu ar fi martori la ipocrizia unora care spun că sunt creștini și în mediul bisericii, de obicei, se comportă ca și creștini, dar în restul săptămânii trăiesc rodind faptele firii pământești. Când nu veghem este foarte posibil să ajungem să fim mulțumiți cu foarte puțin din lucrurile duhovnicești prin care Dumnezeu Își continuă lucrarea începută în noi și să vrem în schimb multe și mereu mai multe din lucrurile pământești. Fiecare credincios este chemat la lucrarea de zidire a Bisericii, după planul început de Domnul Isus, dar unii se cred foarte înțelepți și pentru că nu s-au lăsat zdrobiți de Dumnezeu, cum a fost cazul lui Moise, zidesc încercând să schimbe modelul Bisericii și de aceea Slava Domnului nu coboară acolo.

Moise ar fi putut face lucrări complicate, așa cum erau piramidele, dar Dumnezeu a trebuit să-i zdrobească voia patruzeci de ani în pustie ca să învețe să facă nu ce crede el că este potrivit, ci să facă ceea ce i-a spus Domnul Dumnezeu să facă. Cartea Exodului, când descrie facerea cortului, este plină de expresia: „cum a poruncit Domnul“. Când noi continuăm lucrarea de zidire a Bisericii începute de Domnul Isus trebuie să facem această lucrare „cum a poruncit Domnul“, altfel osteneala ne este în zadar. Chiar de la început, Dumnezeu a făcut clar faptul că El vrea ca omul să facă ceva și nu doar să stea. Lui Adam i-a spus să îngrijească grădina, deși nu existau încă spini și pălămidă, însă pentru că „Răul“ era deja liber în Univers i-a spus să o păzească, și noi știm că munca ne poate ajuta să ne ferim de provocările ispitelor. Prin ceea ce facem El ne încearcă, ne crește și ne binecu-

vântează ca astfel, într-o zi, să ducă la bun sfârșit lucrarea pe care a început-o în noi. Această lucrare va fi dusă la bun sfârșit nu prin a ne călugări, căutând o separare de societate și nici prin a hiberna într-o stare în care avem ce ne trebuie și nu vrem să avem de-a face cu oamenii, ci desfășurarea planului Lui are loc în viața noastră când nu stăm cu mâinile în sân, uitându-ne sau criticându-i pe alții, ci făcând și înfăptuind lucrarea Sa, pentru că „cine se lenevește în lucrul lui este frate cu cel ce nimicește“ (Proverbe 18:9). Dumnezeu a început o lucrare în viața lui Noe și a continuat-o prin a-i spune într-o zi să facă ceva ce nu a mai făcut și n-a mai văzut nimeni: o corabie în care să-și scape viața.

Dacă Domnul îți cere ceva deosebit de ce ai fi crezut tu vreodată că-ți va cere, ești tu gata să ascuți? Unii nu vor să facă ceva pentru Împărăție, pentru că le este frică de critici, de aceea așteaptă și așteaptă până când cred că nu-i va critica sau vorbi nimeni de rău, însă să aștepți un asemenea lucru este ca și cum ai merge la un râu mare pe care nu-l treci, pentru că aștepți să curgă toată apa. Am auzit despre un miliardar care și-a trimis băiatul, ce conducea un Mercedes, să lucreze la McDonalds, unde se plătește cel mai slab. Acel om bogat nu și-a trimis fiul acolo pentru că nu avea bani să-i dea copilului, ci pentru că vedea în el pe cel care-i va administra averile într-o zi. De aceea, a vrut să-l ajute să înțeleagă ce înseamnă munca de jos.

Dumnezeu ne vede ca fiind cei care vom administra averile Sale și de aceea planul și lucrarea pe care a început să o desfășoare în viața noastră include nu doar ceea ce ne-ar plăcea nouă, ci și ceea ce este necesar să avem și să fim ca în viitor să fim buni ispravnici în Împărăția Lui. Ceea ce a început Domnul Isus să facă în tine continuă sau este o lucrare ce stagnează din lipsa interesului tău? Trebuie să fii gata să răspunzi de felul în care Domnul Și-a început lucrarea cu tine și de felul în care a progresat și progresează spre o stare de maturitate și de rodire spirituală. Planul pentru lucrarea pe care El o începe în noi se sfârșește cu răsplătirile Împăratului, deoarece mântuirea este darul lui Dum-

nezeu, dar răsplătirile vor fi diferite în funcție de credincioșie (1 Corinteni 3:1-14). Ceea ce a început Domnul Isus să facă continuă în viața ta? Dacă privești „urma pașilor tăi în vale“, poți să vezi că ai adus folos Împărăției lui Dumnezeu? Dacă ai urmat planul Lui din ziua când El Și-a început lucrarea în tine este sigur că talanții tăi au adus câștig Stăpânului. Adevărul trist este că nu în viața tuturor se duce la bun sfârșit planul bun al lui Dumnezeu pentru viața lor, așa cum e cazul celor care se lasă momiți de păcat și se întorc la vechile lor păcate (2 Petru 2:20-22).

Pentru unii, restricțiile și nevoia de înfrânare îi face să înceteze să coopereze cu Dumnezeu, nelăsând ca El să-Și ducă la bun sfârșit lucrarea pe care a început-o în ei. Viețile unor astfel de oameni devin o demonstrație a răului și datorită faptului că păcat înseamnă absența neprihănirii, viețile unor astfel de oameni ajung să fie o desfășurare a planului celui rău. Alții, care fac parte din această categorie a sufletelor în care lucrarea Domnului nu poate continua în viața lor, sunt cei care fie că trăiesc o viață dublă, fie au renunțat la a-I sluji Domnului „după Scripturi“, pentru că nu urmăresc îmbogățirea sau slava deșartă. Unii, pentru că prețul li se pare prea mare, se împotrivesc schimbărilor pe care Dumnezeu le cere, așa cum a fost tânărul bogat care a dorit planul Domnului Isus pentru viața lui, dar numai atâta timp cât s-a potrivit cu ideile sale preconcepute.

Acel tânăr se aseamănă cu omul care s-a dus la biserică, apoi a mers acasă cu o stare mai rea decât cea cu care a plecat spre biserică; acest fapt ne învață să fugim de lucrurile trecătoare ale pământului pe care observăm că le iubim cu pasiune. Acel tânăr (Marcu 10:22) a fost la un pas de mântuire și am putea spune că deși a mers ultimul la adunare a plecat primul de acolo. Dintre cei care încep bine nu puțini sunt cei care după un timp abandonează planul lui Dumnezeu pentru ei și vor să-și ducă la îndeplinire planurile visate de ei și fantezia lor, ca apoi să devină, dacă se poate, cei mai faimoși sau cei mai bogați din cimitirul unde sunt îngropați. Aceste tragedii se întâmplă atunci când omul uită cui îi

aparține, de cine depinde pentru următoarea suflare de aer și cui Îi va da socoteală.

Astfel de suflete care nu mai doresc ca lucrarea începută de Dumnezeu în viața lor să continue sunt suflete care au uitat că odată au spus că-I aparțin lui Hristos, au uitat că ei sunt robi ai Lui. Felul în care Dumnezeu Își începe lucrarea într-un suflet care-L caută cu sinceritate este că prin pocăința ce duce la nașterea de sus începe un nou fel de viață, cu un nou Stăpân, cu noi priorități și noi planuri. Pentru acum suntem o lucrare în progres, dar undeva, în gândurile Domnului, există o lucrare terminată care reprezintă viața noastră. El are o astfel de propunere minunată pentru fiecare credincios și este bine să spunem și noi așa cum spunea David: „Domnul va sfârși ce a început pentru mine!“, dar pentru că ne-a lăsat voință liberă El face aceasta în cooperare cu noi. „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos“ (Filipeni 1:6).

Ești tu unul dintre sufletele în care Dumnezeu lucrează lucrarea Sa? Este bine să știi că dacă ai fost chemat la mântuire Dumnezeu deja Și-a început lucrarea cu tine. Prin mesaje rostite sau scrise, El îți face de cunoscut din planul Lui bun pentru viața ta. Fie că ești în pragul tinereții, fie că ești în pragul pensionării, nu uita că în fiecare zi este posibil să fii în pragul veșniciei. Drumul lumii spre fericire este un drum înfundat; de aceea, primește oferta de mântuire, prin pocăință, a Domnului Isus, și atunci El va începe și va duce la bun sfârșit lucrarea Lui în viața ta. În ziua Domnului nu vor fi decât campioni, care au biruit lumea și pe ei înșiși, și biruiți, oameni învinși care și-au pierdut sufletul umblând și bucurându-se de lucruri de nimic. Din care categorie va face parte sufletul tău? Supune-te sub mâna tare a lui Dumnezeu, iar când lucrarea Lui în viața ta va fi terminată vei fi un vas de cinste curat, pe care te va duce să fii pentru totdeauna cu El în ceruri.

Amin

21

TREBUIE SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ IUBIM

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

Ioan 13:34-35

Scriptura este cel mai folosit mod prin care Dumnezeu călăuzește pașii copiilor Lui spre Casa Sa. Această călăuzire și umblare cu El, pe lângă simțul de acceptare și prietenie pe care-l produce, are un caracter de școală sau de ucenicie. Din cetatea măreață a Babilonului a rămas doar ceva ruine, iar strălucirea Imperiului roman, cu clădirile lui impunătoare în care se hotăra soarta națiunilor, s-a stins. Arhitectura grecilor precum și vocea filozofilor lor a rămas ca ceva învechit și atrofiat de vreme, dar învățătura pe care a dat-o Domnului Isus dăinuiește și a rămas relevantă până în lumea contemporană, influențând și astăzi viețile oamenilor care caută adevărul, pentru că Împărăția Lui a fost și este zidită nu cu puterea sabiei, ci cu puterea dragostei. Omul are în el dorința de a fi acceptat și iubit, însă ca să fii iubit trebuie să iubești.

Una dintre cele mai mari și mai păgubitoare neputințe este aceea de a nu putea iubi pe nimeni decât pe tine, și cel mai trist caz este acela al lui Lucifer. În ucenicia Domnului Isus, una dintre materiile de bază pe care trebuie să ajungem să le stăpânim este „iubirea“. De obicei, oamenii nu au nevoie să-i învețe cineva

să-și iubească părinții, bunicii, copiii, prietenii care le plac. Nu prea este necesar pentru doi tineri îndrăgostiți ca cineva să-i învețe să-și arate tandrețe, milă, respect și afecțiune unul față de celălalt, dar ca să poți să arăți bunătate și iubire față de vrăjmaș este ceva ce omul nu poate învăța cu succes decât în ucenicia Domnului Isus. Este unul dintre cele mai grele cursuri, dacă nu chiar cel mai greu, și nu poți să-l înlocuiești luând mai multe cursuri de alt fel, întrucât, așa cum ne spune și textul citat la început, trecerea acestui curs este o poruncă.

Domnul Isus, care ne-a demonstrat ce înseamnă să-ți iubești vrăjmașii atunci când a murit pentru noi, cei ce îi eram vrăjmași (Romani 5:8), ne spune că trăsătura aceasta de caracter, care nu este naturală în om, ci este posibilă doar omului născut din nou, este un semn după care vom fi identificați ca fiind ucenici ai Lui. Lumea seculară a creat o ramură comercială care face mult profit din afacerea dragostei, dar nu trebuie să te uiți prea departe ca să vezi că această lume este foarte confuză și rătăcită la minte când încearcă să spună ce înseamnă dragostea. Lumea care zace în cel rău este așa de perversă încât crede că dragostea este ceva ce poți cumpăra cu o anumită sumă de bani sau crede că iubirea este un târg în care „dacă mă iubești, te iubesc“.

Scriptura are un cuvânt specific pentru dragostea pe care Domnul Isus vrea să o avem, și acest cuvânt despre care auzim așa de multe este cuvântul „agape“, despre care întâi de toate trebuie să spunem că nu este doar o dragoste prietenească, o dragoste normală de familie și nicio dragoste a cărnii, adică a poftei, ci este o dragoste spirituală. Ea este dragostea lipsită de egoism, așa cum a fost și este dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Nu este așa de mult un simț cât un principiu după care ucenicul Domnului Isus trebuie să învețe să trăiască. Este o dragoste binevoitoare, care se dăruiește chiar și unde nu este merit de dragoste. Este felul de dragoste care ne face să semănăm cu Dumnezeu; este felul de dragoste care în ultimele două milenii a făcut milioane de suflete fericite.

Trebuie să învățăm să iubim în acest fel, și dacă Domnul Isus ne dă această poruncă înseamnă că suntem înzestrați, prin nașterea de sus, cu o astfel de abilitate. Jurnalele medicale spun că nou născuții nu sunt înzestrați cu abilitatea de a iubi, dar pot să primească dragostea care li se oferă. Ei învață să iubească după felul în care sunt iubiți ei înșiși și cei de lângă ei, și aceasta explică de ce unii tineri sau chiar adulți sunt așa cum sunt în relațiile lor cu oamenii, pentru că au crescut lipsiți de dragostea părintească. În unele cazuri triste, se întâmplă ca un tânăr sau unul mai puțin tânăr să nu experimenteze ce înseamnă dragostea necondiționată până când nu se pocăiește și simte căldura dragostei lui Dumnezeu. Trebuie să învățăm să iubim, iar cea mai sigură sursă de unde putem învăța este să privim la Cel care este Dragoste, care ne-a iubit înainte de a-L iubi noi pe El. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi“ (1 Ioan 4:19).

Îl iubim pe Dumnezeu atunci când îl iubim pe fratele nostru și îl iubim pe fratele nostru atunci când Îl iubim pe Dumnezeu. „Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său“ (1 Ioan 4:21). Cred că nimeni nu înțelege cum este posibil să-i iubești pe semenii tăi mai bine decât cel care în urma umplerii cu puterea Duhului Sfânt sau a botezului în Duhul Sfânt a trăit pentru prima dată experiența dragostei dintâi. Este o stare în care vrei mereu să cânti, să te rogi, să asculți mesaje biblice, să ai părtășie cu frații în Domnul, să-i ajuți pe semenii, simțind o iubire pentru Dumnezeu ca niciodată și în același timp iubindu-i și iertându-i cu multă ușurință pe toți oamenii. Dacă îi lipsește cuiva acest fel de experiență cu Dumnezeu, iubirea semenilor este de cele mai multe ori o căzneală sau o stare pe care și-o impune cu mare dificultate.

Când înveți să iubești cum vrea Domnul Isus, iubirea este o reacție naturală, pentru că privind la felul cum ai fost iertat și iubit de Dumnezeu, simți că este ceva normal ca să-I urmezi pilda. „Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste“ (1 Ioan 4:8). Când înțelegem puțin mai

bine cine suntem noi și cine este Dumnezeu, experiența umplerii cu Duhului Sfânt creează în noi această abilitate și dorință de a-L iubi și de a iubi ceea ce El iubește, dar ca să continui să rămâi și chiar să crești în această stare binecuvântată trebuie să menții această umplere cu putere de sus, altfel firea veche își va cere drepturile înapoi, dorind să se iubească doar pe sine și pe cei pe care crede că merită să îi iubească. Lipsa acestei puteri de a putea iubi se datorează lipsei puterii Duhului Sfânt, care atunci când este întristat de gândurile și faptele noastre este bruscăt în a-și înceta lucrarea de cârmuire și ucenicie în viața noastră.

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării“ (Efeseni 4:30). Întristarea Duhului Sfânt are ca urmare răcirea și apoi stingerea acestui fel de dragoste. Un alt motiv care face învățarea și practicarea acestui fel de dragoste un lucru greu este faptul că noi ne cunoaștem pe noi și știm despre noi lucruri de care poate am fost în stare odată și acele lucruri ne afectează și ne fac să ne fie greu să-i iubit pe cei care trăiesc o viață de dezmăț spiritual. Dacă gândim despre oameni că probabil au în viața lor multe lucruri rele ascunse, ne putem gândi că unui astfel de om nu merită să-i arătăm dragoste și aceasta doar pentru că în mod foarte convenabil am uitat că și noi am fost primiți cu lucruri murdare în trecutul nostru, și fără să fii contribuit cu nimic la a merita cât de puțin dragostea lui Dumnezeu am primit-o. Am învățat să iubim în ucenicia Domnului Isus și vom fi recunoscuți ca ucenici ai Lui când vom iubi așa cum am fost iubiți, adică vom iubi înainte ca cineva să ne iubească sau să aibă vreun merit să fie iubit de noi.

Dragostea de care are nevoie lumea nu este o dragoste care constă doar în cuvinte precum: „Te iubesc!“, ci oamenii au nevoie să fie iubiți prin a li se spune că sufletul lor, care va trăi veșnic, este iubit de Dumnezeu și pot ajunge într-o stare de siguranță prin jertfa Domnului Isus (1 Ioan 3:18). Dragostea nu înseamnă să perpetuezi o boală de lene în viața cuiva care nu vrea să muncească, dându-i tot ce are nevoie, și nici nu înseamnă să-i

accepti pe cei care deși se numesc frați în Domnul trăiesc exact ca oamenii, care nu au frică de Dumnezeu. Dragostea nu înseamnă a tolera păcatul în casă sau biserică, ca să nu se supere cineva, și nici a accepta pe cineva care vrea să învețe pe alții, dar care s-a abătut de la adevărul lui Dumnezeu. A avea roada Duhului în noi înseamnă și a semăna cu Domnul Isus, care i-a iubit pe păcătoși, a petrecut timp cu ei dându-le o speranță adevărată, dar a avut de spus și cuvinte foarte aspre la adresa celor care aveau doar o formă exterioară de evlavie și erau un obstacol în calea celor care ar fi căutat mântuirea.

Apostolul Pavel a scris frumosul capitol 13 din 1 Corinteni despre dragoste, dar tot el a avut cuvinte foarte aspre pentru cei care nu doreau să se pocăiască cu adevărat și produceau pagube duhovnicești în Biserica lui Dumnezeu (Filipeni 3:2, Galateni 5:12, Romani 16:17). Când cineva spune să cedezi, să-i dai, să-i faci, să-l însoțești dacă îl iubești sau dacă o iubești, chiar dacă știi că a face acel lucru este greșit, nu înseamnă dragoste. Dacă nu iubim pe cineva cum vrea el sau ea, pentru că noi considerăm acel fel un mod greșit de a iubi, nu înseamnă că nu iubim. Dragostea cu care suntem datori față de alții își are rădăcinile în sfințenie și ascultare de Dumnezeu, de aceea trebuie să fim atenți de la cine învățăm lecția dragostei pe care Domnul ne-a dat-o ca poruncă. Numai Duhul Sfânt, în lumina Cuvântului, ne poate cârmui ca în anumite situații dificile să știm ce trebuie să facem, pentru că nu vrem să legăm ceva ce trebuie tăiat și nu vrem nici să tăiem acolo unde trebuie pansat și legat cu multă dragoste și grijă.

Omul poate cânta, predica, face milostenii fără să cunoască dragostea lui Dumnezeu, dar nu poate iubi fără ca el mai întâi să fii avut parte de acest fel de dragoste din Dumnezeu. Când Duhul Domnului este în noi avem o foame după tot ce are Dumnezeu pentru noi, fie în Cuvânt, fie în acțiune, și simțim nevoia să arătăm bunătate unul față de altul, așa cum noi am avut parte de bunătatea lui Dumnezeu. Sunt și oameni care, deși nu sunt creștini, sunt foarte morali, cumsecade, gata să-ți sară în ajutor, dar

dacă l-ai supărat o dată sau de două ori lucrurile se schimbă. Cel care a învățat să iubească de la Domnul Isus știe să separe situațiile care pot prezenta un pericol sufletesc și știe să arate dragoste și înțelegere față de cel care nu-L cunoaște încă pe Domnul, și face aceasta fără să fie provocat înăuntrul lui la vrăjmășie sau chiar ură când este respins în modul cel mai dur.

Rangurile pe care le vor avea sfinții în cer se conturează și se definesc spre timpul plecării încă de aici, și cei care învață să iubească sufletele oamenilor se pot aștepta ca pe lângă darul mântuirii să fie răsplătiți de Cel al cărui exemplu au încercat să-L urmeze. În care categorie crezi că îți stă ție bine? Te potrivești cu cei care iubesc sufletele pierdute și pe frați, sau te potrivești cu cei care nu pot sacrifica nici bani, nici timp și niciun efort de vreun fel pentru mântuirea altora? Lipsa dragostei, chiar între frați, poate produce turbulențe în biserică, pentru că unde dragostea-i puțină este lesne a găsi motive de gâlceavă, de nemulțumire, de a nu face ceea ce trebuie să faci.

Un scriitor destul de cunoscut, cu numele de Balzac, a spus că între oameni cu cât este mai multă judecată cu atât este mai puțină dragoste. Domnul Isus le-a dat ucenicilor Lui de atunci și celor de astăzi porunca de a se iubi, deoarece a cunoscut dezastrul care-l poate produce lipsa acestei iubiri. Cineva spunea că iubirea este o vibrație de sentimente ciudate pe care nu ai știut că le ai și este adevărat în cazul celor care „fall in love”, cad în dragoste, adică se îndrăgostesc, dar pentru copiii Domnului iubirea este o dovadă a cetățeniei cerești, deoarece practicarea acestui fel de iubire, care vine din Dumnezeu, este o pregătire pentru a trăi în cer. Să nu uităm că această virtute pe care trebuie să o avem poate fi neglijată și chiar părăsită, așa cum a fost în cazul celor din biserică din Efes (Apocalipsa 2:4).

Pierderea dragostei de Dumnezeu și de frați este cea mai mare pierdere pe care o poate suferi un creștin, pentru că în lipsa acestei dragoste apare condiția prielnică să crească pomi fără roadă sau cu roadă otrăvită. A iubi uneori înseamnă a suferi, așa cum

putem vedea în cazul lui Dumnezeu, și pentru că omul fuge de suferință, uneori, fuge și de dragostea agape. A iubi uneori cu acest fel de dragoste agape poate aduce cu sine durere, dar a căuta să scapi de ea înseamnă a căuta să ajungi la un faliment spiritual. Chiar dacă uneori a iubi înseamnă a suferi, se merită să iubești, pentru că acel creștin care nu iubește, în loc să fie ca un râu de apă curgătoare care dă mai departe apa ce a primit-o din pârâie, devine ca o mlaștină mirositoare pe care o evită toți. Unii poate nu au iubit niciodată cu iubirea agape și aceștia trebuie să treacă pe la poziția de „start“, adică de „început“, a nașterii din nou fără de care nu au cum să fie capabili să iubească în acest fel, iar în cazul altora poate trebuie să învețe să iubească din nou, pentru că vânturile reci ale lumii le-au răcit dragostea și de la o dragoste activă au ajuns să practice o dragoste pasivă.

O credință lipsită de dragoste, adică lipsită de bunătate față de cei care o merită și față de cei care nu o merită, este o credință fără de Hristos, iar o astfel de credință este o pierdere de timp. Trebuie să învățăm să iubim! După cum nimeni nu poate crede în locul nostru, tot așa, nimeni nu poate iubi în locul nostru, ci fiecare dintre noi avem de parcurs acest curs superior în care suntem mereu examinați prin multele oportunități pe care Dumnezeu ni le scoate în cale. Viața pe care o trăim ca oameni imperfecti între oameni imperfecti nu este simplă, dar această roadă a Duhului Sfânt, numită iubirea de frați și de semenii, care înnobilează și mobilează parcă lăuntrul nostru, după gustul lui Dumnezeu, ne face diferiți între oameni.

Unul dintre cezarii care i-au persecutat pe creștini a remarcat cu dezgust diavolesc, parcă, faptul că acei creștini persecutați de el mor ca niște oi și se iubesc unii pe alții chiar și înainte de a se cunoaște. Dragostea agape a făcut din mulți creștini eroi ai credinței, care au înfruntat și biruit cezari puternici și împărați lipsiți de milă. Această iubire care ne este turnată în inimi prin Duhul Sfânt îl poate face pe cel credincios să biruiască lumea cu tot ce are ea de oferit păcătos; îl poate face tare ca să se sacrifice până

la moarte și să biruiască astfel chiar și moartea. De aceea, cei care învață să iubească în ucenicia Domnului Isus pot ajunge cei mai puternici oameni de pe pământ.

Trebuie să învățăm să iubim dacă vrem să fim potriviți pentru cer și să semănăm cu Stăpânul nostru. Tolstoi a pus o întrebare și apoi, privind la viața lui, a dat un răspuns: „Ce m-a învățat specia? Să-mi calc semenii în picioare, dar învățătura Domnului Isus m-a învățat să am milă de ei“. Iubirea agape nu sărăcește pe nimeni, ci dimpotrivă îmbogățește și înseninează viața celui care o sălășluiește în suflet și îi dă simțul împlinirii. Chiar dacă este mai greu de închipuit, adevărul este că cei credincioși sunt îndreptați spre o lume unde toți iubesc și toți sunt iubiți, de aceea trebuie să învățăm să iubim dacă vrem să ajungem acolo.

Pentru a se putea dezvolta în noi această virtute care face Mireasa Domnului Isus frumoasă trebuie să avem de-a face și cu oameni rău voitori și cu problemele pe care ni le cauzează ei, ca oameni care nu L-au cunoscut încă pe Domnul. Este tocmai ce căutăm noi să evităm de obicei, dar aceasta face parte din modul de a învăța să iubești și începi să înveți atunci când într-o situație dificilă te întrebi cum poți valorifica acea situație spre binele sufletului tău și spre slava lui Dumnezeu. „Dar Eu vă spun vouă, care Mă ascultați: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi“ (Luca 6:27-28). Domnul Isus descrie în acest verset modul în care se comportă cei care urmează pilda lui Dumnezeu și vor fi numiți fiii Celui Preaînalt (v. 35).

Când Fiul te face slobod cu adevărat începi să iubești și când iubești ești slobod. Iubirea agape este ca un foc care se hrănește cu tot ce găsește în cale: iubește pe frați și pe vrăjmași, și cine iubește cu o astfel de iubire vede uneori minuni precum aceea în care vrăjmașul devine prieten. Învățăm a iubi prin a pune omul cel nou în poziția de a lua decizii care favorizează sufletul nostru și a celor din jur, iar când ajungem să iubim, cunoaștem fericirea. Iubește și vei fi fericit! Amin

22

OMUL CARE A RĂMAS FĂRĂ ÎNTREBĂRI

„Pot totul în Hristos, care mă întărește.” Filipeni 4:13

Unele dintre lucrurile pe care toți oamenii le au în comun sunt întrebările cu privire la lucrurile pe care nu le cunoaștem bine sau nu le înțelegem. Credincioșii, care au întrebări cu privire la anumite situații și stări spirituale, își îndreaptă acest fel de întrebări specifice către Dumnezeu, pentru că nici ei nu sunt o excepție de la această regulă de a dori să primească răspunsuri. Trebuie să recunoaștem că de cele mai multe ori, într-un fel sau altul, primim răspunsuri care ne mulțumesc sau nu ne mulțumesc. De cele mai multe ori marea problemă nu este aceea că avem întrebări sau că nu primim răspunsuri, ci problema este că uneori nu ne plac răspunsurile pe care le primim de la El. Unii, care sunt slabi în credință, când primesc răspunsuri care nu le convin sau nu primesc răspunsuri deloc ajung să cadă în dezamăgire, și ascuns, undeva, în mintea lor este chiar gândul că Dumnezeu i-a dezamăgit, deși, ca regulă, El nu dezamăgește pe nimeni.

Toți cred că am avut situații care s-au încheiat altfel decât ne-am gândit noi că ar fi trebui să se fi încheiat și parcă am simțit gustul amar al decepției. Ai avut vreodată situații care te-au surprins prin modul neplăcut în care s-au încheiat? Cartea Iona, care este una dintre cele mai disprețuite dacă nu chiar cea mai disprețuită carte de lumea care nu cunoaște ce poate face Dumnezeu, ne prezintă un om complet dezamăgit de felul în care Dumnezeu

a rezolvat o anumită situație. Iona a ajuns atât de deprimat că la un moment dat a spus că vrea mai bine să moară decât să trăiască și aceasta din cauză că ninivienii au luat în serios apelul lui Dumnezeu făcut prin gura acestui proroc patriot, dar răzvrătit. Scopul acestui mesaj este să te ajute să nu ajungi niciodată într-o astfel de stare periculoasă pentru suflet. Oricât de disperată ar fi situația în care te-ai găsi, așa cum a fost și în cazul lui Iona, poți să ai o întâlnire cu Dumnezeu în pântecul întunecat și urât mirositor al chitului, poți să ai o întâlnire cu El în cuptorul cu foc sau în groapa cu lei, pentru că El vede în întuneric și aude rugăciunea chiar dacă ai face-o din fundul mării ca Iona.

Căutăm mereu răspunsuri la anumite situații, dar uneori ne îndreptăm întrebările noastre către Dumnezeu nu în modul cel mai potrivit și nefiind motivate de cele mai duhovnicești gânduri. Într-una dintre zile, când Domnul Isus umbla cu ucenicii Săi, au văzut un orb din naștere. Ucenicii au avut imediat o întrebare: „...Învățătorule, cine a păcătuit; omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (Ioan 9:2). Ucenicii au pus întrebarea dar, după cum au pus-o, ei se credeau deja a fi foarte aproape de răspuns. Înțelegem faptul că părinții ar fi putut fi pedepsiți pentru vreun motiv și de aceea li s-a născut un copil orb, dar ideea că acel copil a păcătuit chiar înainte de a se naște era una destul de îndrăzneță a fariseilor, care acceptau o astfel de posibilitate în care un suflet păcătuia înaintea de a se naște.

Ucenicii nu au spus: „Doamne, ne este milă de omul acesta, nu ai vrea ca să-L vindec?” pentru că ei, ca și ceilalți oameni din acea vreme, doreau să știe mai întâi cine este vinovat de o anumită situație nedorită. Învățătura acceptată de lumea de atunci, la fel ca a prietenilor lui Iov, era că nu este suferință fără ca mai întâi să fie un păcat. Din cauza firii noastre vechi, păcătoase, a existat și există în noi, oamenii, curiozitatea de a ști greșelile altcuiva, dar și mai grav este că nu puțini se bucură că altul a căzut în păcat și a fost lovit sau urmează să fie lovit cu vreo pedeapsă de Dumnezeu. Omul nou, născut din apă și din Duh (Ioan 3:5), nu se

bucură de rău, pentru că în el Duhul Sfânt dezvoltă o asemănare cu Domnul Isus, așa că un astfel de om nou este interesat mai întâi de recuperarea celui căzut, de însănătoșirea celui bolnav, de mântuirea celui care poate este afară din cale de păcatos.

Domnul nu i-a lăsat pe ucenici să creadă ceva neadevărat, ci le-a făcut de cunoscut că acel om s-a născut orb ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu, după care i-a dat vedere acelui orb. Dacă erai tu cu ucenicii și cu Domnul Isus în acea zi, ce L-ai fi întrebat pe Domnul Isus? Dacă vezi astăzi situații disperate a unor oameni așa zis „buni“, care suferă enorm în trup și chiar mor, dacă vezi că moartea ia o mamă de la niște copii mici, dacă vezi că în lume mor atâtea mii și mii de oameni din cauza foametei, dacă vezi nedreptatea domnind fără rușine, ai tu întrebări adresate lui Dumnezeu cu privire la aceste lucruri? În timp ce am spune că este normal să avem întrebări pe care am vrea să I le punem lui Dumnezeu la atâtea situații care ne provoacă în mod neplăcut, trebuie să ne întrebăm până unde lăsăm să ne ducă aceste întrebări?

Întrebarea cea mai frecvent pusă, adresată lui Dumnezeu în astfel de cazuri, este întrebarea: „De ce?“ și o cântare veche spune: „De ce? De ce? În ceruri voi afla,/ Răspuns la toate-oi căpăta“. Pe unii astfel de situații producătoare de suferință, nemeritată zic ei, îi face să se clatine în credință și unii dintre cei care au încercat să stea în picioare, spiritual vorbind, doar în virtutea puterii lor, au și căzut. Alții spun cu vorba sau doar în gândul lor că Dumnezeu ar fi nedrept, iar unii spun că aceste lucruri rele care li se întâmplă oamenilor buni sunt situații care „dau apă la moară“ ateilor ce zic că nu este Dumnezeu. Întâlnim și auzim la tot pasul astfel de situații, lângă noi sau undeva în lume, care nu fac sens pentru noi, și unii ar spune că nici pentru dreptatea lui Dumnezeu care uneori tace la întrebările omului, dar El Își ia răspunderea pentru aceste situații neînțelese de noi și ca Unul care a scris, ca o „foaie de parcurs“, drumul fiecărui suflet prin această lume are un răspuns la toate aceste situații, însă ca și Stăpân Creator nu se simte obligat ca întotdeauna să ne răspundă la anumite întrebări.

Va veni o vreme când se va dovedi că Dumnezeu nu va nedreptății pe nimeni și că va da răsplătiri potrivite pentru orice situație pe care omul ar fi numit-o nepotrivită. Este timpul să urcăm o treaptă mai sus, să ridicăm temperatura creată de aceste situații neînțelese de noi privind la noi înșine, atunci când noi suntem cei care trecem prin situații deosebit de dificile despre care spunem că ne fac nefericiți. Parcă în mod inevitabil, într-o astfel de situație, care ne pune în dilemă pentru că nu-i cunoaștem scopul, ne punem întrebarea: „De ce, Doamne?“ Ne cercetăm să vedem dacă am păcătuț și ne consultăm cu cugetul să vedem dacă nu ne osândeste, apoi ne verificăm dacă am lucrat cu zel pentru Domnul, prețuind oportunitățile pe care El ni le-a pus în cale, și când totuși, cu toată sinceritatea, nu găsim motivul pentru care Dumnezeu a îngăduit o anumită suferință sau pagubă, ne ridicăm ochii spre cer și spunem: „De ce, Doamne? Oare nu sunt eu robul sau roaba Ta, care Te slujesc cu credincioșie? De ce ai îngăduit cancerului sălbatic să mă atace? De ce ai îngăduit un anume lucru în casa mea, acolo unde Tu ai fost onorat? De ce, Doamne ai îngăduit să pierd în afacerea cutare când eu cu bucurie te-am cinstit cu cele dintâi venituri ale mele?“

Iov cel încercat, într-o astfel de situație care părea fără ieșire, a spus: „...Arată-mi pentru ce Te cerți cu mine?“ (Iov 10:2). Ca și noi, Iov a vrut să știe „De ce?“ a venit nenorocirea peste el și casa lui, dar a pus o limită pe care nu a vrut și n-a trecut-o cât privește felul în care și-a arătat nemulțumirea, iar noi îi putem urma exemplul. În loc de răzvrătire în mijlocul necazului, pe care se vedea că nu-l merită, a acceptat că înțelegerea lui este limitată. El a pus o limită întrebărilor sale pentru lucrurile pe care nu le-a putut explica și ne-ar fi și nouă de folos să facem la fel. A dovedit prin felul în care a refuzat să se răzvrătească sau, cum i s-a sugerat, să-L blesteme pe Dumnezeu, că răul poate fi învins de bine prin a nu se lăsa condus de emoții și prin a se încrede nelimitat în Dumnezeu. Dacă Iov, despre care Dumnezeu a spus că este curat la suflet, că se teme de El și se abate de la rău, a trecut printr-o

încercare așa de grea, oare este imposibil să fim și noi aleși să avem parte de un astfel de tratament dur al cărui scop să nu-l înțelegem pe moment?

Iov nu știa că la nivel cosmic, cu privire la el, a avut loc o divergență de idei între Stăpânul lumii și o făptură creată de El, cu numele de Satana. Noi, care cunoaștem ce-a fost în spatele încercării lui Iov și cunoaștem atâtea alte exemple asemănătoare lui, trebuie să fim mai puțin surprinși atunci când Dumnezeu ne alege pentru unele examene deosebit de dificile, nu însă fără a ne da putere și călăuzire dacă o cerem. În unele cazuri, Dumnezeu găsește cu cale să ne dea răspuns, dar uneori El alege să tacă la întrebările noastre. Ce facem atunci? Ne răzvrătim sau Îl părăsim fără un adevărat temei, care să fie valabil în ziua judecății? Există o stare la care un credincios poate ajunge, în care nu mai este vulnerabil la un grad de clătinare; o stare în care El îți păstrează pacea și te face pentru oamenii din jur o enigmă.

Ca unul pe care cancerul l-a dus de câteva ori până la marginea mormântului, pot să spun că această stare de a fi mulțumit cu voia lui Dumnezeu pentru viața ta, chiar și atunci când nu primești răspuns la întrebarea: „De ce?” poate fi o stare în care să nu disperși, să nu te răzvrătești, ci dimpotrivă să rămâi în tăria pe care o dă bucuria Domnului și nicidecum în puterea ta. Iov a fost omul încercat greu, care a avut multe întrebări pentru care, așa cum reiese din cuvântările lui redată în Cartea Sfântă, s-a zbatut ca să primească un răspuns. După un astfel de zbcium a ajuns la un punct în care a devenit omul ce a rămas fără întrebări înaintea lui Dumnezeu. „Iov a răspuns Domnului, și a zis: «Iată, eu sunt prea mic; ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură»” (Iov 40:3-4). Iov a ajuns la punctul în care și-a pus mâna la gură pentru că vremea întrebărilor cu privire la ce nu înțelegea a ajuns la sfârșit. Ce s-a întâmplat? Când Dumnezeu începe să-i vorbească (Iov 38), Iov ajunge nu doar să audă, ci să vadă cu ochii inimii măreția puterii lui Dumnezeu și în acest fel a ajuns să fie lămurit într-o măsură satisfăcătoare de cine este Dumnezeu, stare care l-a lăsat

fără întrebări de pus lui Dumnezeu. După acest punct, Iov nu mai are decât cuvinte de pocăință. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:5-6). Iov a devenit „omul care a rămas fără întrebări înaintea lui Dumnezeu”.

Ești tu sufletul care poate fi pus în această categorie de elită? Ai vrea să fii? Cu cât ești mai nelămurit de cine este Dumnezeu, cu atât întrebările din viața ta care nu-și primesc răspuns pot să-ți producă mai multă pagubă. Dacă vrei să devii acel om tare care este ținut în picioare de puterea lui Dumnezeu, indiferent de condițiile temporare ale vieții, este bine să știi că se poate. Când devii un astfel de om tare, vei simți prezența Lui în viața ta, care-ți ține sufletul la adăpost, și când ajungi în prezența Lui ești schimbat. Prorocul Isaia (Isaia 6:1-9) a ajuns să intre în prezența Domnului și a devenit un om schimbat. N-a mai spus că e vai de alții, ci privind la frumusețea și măreția Domnului a spus: „Vai de mine!”. Când a fost în prezența Domnului nu a mai fost o problemă cine să meargă să facă o slujbă, ci a zis: „Iată-mă! Trimite-mă!”.

În prezența slavei lui Dumnezeu, Isaia a devenit „omul care a rămas fără întrebări” pentru Dumnezeu. Nu ai vrea să ajungi și tu în acea stare de apropiere de Dumnezeu, în care sufletul tău găsește odihnă și devii omul care nu mai are întrebări pentru Dumnezeu? „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost” (Psalmul 36:7). Când umbli cu Dumnezeu și ajungi să-L cunoști tot mai mult, astfel încât să încingi o prietenie ce parcă ia foc, nu mai ești clătinat de trivialitățile acestei vieți și nici de faptul că El ar alege să nu-ți dea răspuns la unele întrebări, pentru că ești deja fericit și mulțumit, așa că te încrezi în voia Lui cea bună pentru tine. Nu este vorba de a deveni un suflet care nu se mai zbate să primească răspunsuri la unele întrebări la care Dumnezeu nu răspunde fără ca mai întâi să fii lămurit de cine este Dumnezeu în putere, în dreptate, în milă, în bunătate și în credincioșie. Să ajungi să nu ai întrebări fără a ajunge mai întâi să fii lămurit de

Cine este și ce poate face Dumnezeu este o stare nerecomandată și chiar de nedorit.

Psalmistul Asaf a fost un om care privind la cei răi și văzând cât de bine le merge a ajuns să fie atacat de întrebări care-i furau liniștea din suflet și parcă îl provocau să găsească vină în felul lui Dumnezeu de a lucra (Psalmul 73:17). Când a intrat în sfântul locaș al lui Dumnezeu și mintea i-a fost luminată cu privire la sfârșitul foarte diferit al oamenilor, Asaf și-a regăsit pacea și a intrat în rândul oamenilor care au rămas fără întrebări pentru Dumnezeu. Când abdici de la pretențiile tale de a avea răspunsuri și dai năvală în căutarea prezenței lui Dumnezeu printr-o viață sfântă de închinare, Dumnezeu s-ar putea să-ți răspundă la acele întrebări care poate ți-au adus neliniște, așa cum a fost și în cazul lui Asaf, dar pentru că ai ajuns în prezența Lui, faptul că primești sau nu primești răspuns la acele întrebări nu mai are importanță.

Datorită naturii noastre curioase avem și vom avea mereu întrebări, și când găsim răspuns la ele parcă simțim o liniște înăuntrul nostru, dar cu privire la întrebările grele ale vieții care nu-și primesc răspuns, care pot produce în noi clătinare și chiar dezrădăcinare din credință, este posibil să devenim omul ce ajunge la o statură în credință, în care sufletul nu se mai zbate în neliniște dacă nu primește răspuns. Privind la modul în care un marinar vechi s-a așezat să se odihnească într-un hamac, m-am gândit că mi-ar fi și mie foarte ușor să fac aceasta. Când am avut ocazia să stau într-un hamac asemănător, făcut din sfori împletite ca un năvod cu ochiuri mari, suspendat și ancorat la două capete de două puncte fixe, am aflat în timp ce mă ridicam de pe jos că nu este chiar așa ușor. Este nevoie de obișnuință ca să ajungi nu doar să stai într-un astfel de hamac, ci și să te odihnești fără grijă sau chiar să dormi ca marinarii cei vechi în el.

Ca să poți rămâne netulburat, crezând că promisiunile Domnului te vor ține când treci în viață prin clipe amare trebuie să ai în spate o experiență a umblării cu Dumnezeu bazată pe Cuvântul pe care l-ai văzut, împlinindu-se în viața ta și a altora,

ca în acest fel, cu o credință mare, să te poți încrede în mâna Lui care știi că niciodată nu dă greș și în voia Lui care urmărește pe undeva un bine mai mare decât cel pe care am putea să-l vedem noi. Cu mulți ani în urmă, un misionar care s-a mutat cu soția lui în China a ajuns la un punct de epuizare totală, când se vedea că nu mai poate face nimic, nici pentru alții și nici pentru el. Și-a pierdut soția datorită unei boli, iar el ajuns la bătrânețe era așa de bolnav și sleit de puteri că a spus: „Nu mai pot ca să citesc, de multe ori nu mai pot nici să mă rog, dar mă pot încrede pe deplin în Dumnezeu“. Era un om care nu mai avea întrebări pentru Dumnezeu, deoarece Îl cunoștea destul, încât să se încreadă cu totul în alegerile Lui pentru el.

Nu ai vrea să fii și tu unul dintre acei oameni care rămân fără întrebări înaintea lui Dumnezeu, chiar și atunci când nu înțeleg pe deplin planul Său? Începe prin a fi necurmat preocupat de citirea și studierea Cuvântului lui Dumnezeu! Scoate din viața ta orice lucru, obicei sau prietenie care vezi că-ți macină puterea spirituală! Pe cât posibil, fii nelipsit de la casa de rugăciune și înconjoară-te cu prieteni care au ca prim scop în viața lor să placă Domnului Isus! Investește timpul pe care-l poți în ajutorarea altora și în a face posibil ca Vestea Bună a Evangheliei să fie răspândită începând cu cei din familia ta, cu vecinii tăi, colegii tăi, ca apoi să participi la proiecte mai mari! Cât privește motivul suferinței neînțelese de noi, oamenii, în diferite cauze și locuri, Dumnezeu Își ia răspunderea pentru acest fel de cazuri și va avea un răspuns. Dar, ești tu de acord ca de bună voie să suspendezi judecata ce o ai împotriva lui Dumnezeu cu privire la lucrurile pe care nu le înțelegi și nu și-au primit răspuns de la El, ca apoi să te încrezi în Domnul?

Această stare în care să fii numărat printre oamenii care la un moment dat se încred în Dumnezeu și nu trebuie neapărat să mai primești o explicație de la El te pune în rândul oamenilor mari ai credinței, care ajung la această stare binecuvântată în urma umblării cu Dumnezeu, pentru că l-au văzut puterea și au ajuns la

punctul unde se încred pe deplin în El. Această stare dă unui astfel de suflet un statut al siguranței și în același timp limitează sau chiar elimină din viața lui elementul păgubitor al fricii și neliniștii care aduc cu ele nefericirea. Caută să devii acel om și vei fi binecuvântat. Cu Dumnezeu este posibil! „Pot totul în Hristos!”

Amin

23

CINE ESTE DOMNUL ISUS?

„Cei ce ședeau cu El la masă, au început să zică între ei: «Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?»”

Luca 7:49

Cuvintele și întrebarea din textul citat au fost rostite în contextul unei mese date de un fariseu, când o femeie cu moravuri ușoare a intrat în încăperea unde erau adunați oaspeții invitați și a început să verse lacrimi la picioarele Domnului Isus cu care i-a udat picioarele, ca apoi să le șteargă cu părul ei și să le ungă cu mir. Fariseul a judecat imediat situația în inima lui și a tras concluzia că Domnul Isus nu este proroc, pentru că un proroc ar fi știut ce fel de femeie s-a atins de El și ar fi alungat-o. Domnul Isus, care-i cunoștea frământarea, i-a explicat felul în care El vedea acea situație, spunându-i despre un cămătar care aveau doi datornici care nu-și puteau plăti datoria, așa că acel cămătar l-a iertat atât pe cel care-i datora mult cât și pe cel care-i datora puțin. Apoi l-a întrebat pe fariseu care dintre cei doi avea să fie mai recunoscător cămătarului milos. Fariseul a răspuns că cel căruia i s-a iertat mai mult. Domnul Isus a identificat poziția acelei femei ca fiind persoana căreia i s-a iertat mult și de aceea a iubit mult.

Domnul Isus i-a adus aminte fariseului că atunci când a intrat în casa lui nu l-a dat apă pentru spălat picioarele, nu l-a dat sărutare de bun venit, nu l-a uns capul cu untdelemn, iar după ce i-a explicat în acest fel partea ascunsă a lucrurilor i-a spus câteva

cuvinte femeii care a produs și multă idignare în rândul celor poftiți la masă: „...Iertate îți sunt păcatele!” (Luca 7:48). Pe când toți bociferau, Domnul Isus i-a mai zis femeii: „...Credința ta te-a mântuit; du-te în pace” (Luca 7:50), sau mai bine tradus credința ta te-a făcut întreagă. Fariseului și celor invitați la masă li s-a părut cu totul nepotrivit și chiar au considerat a fi un abuz de autoritate, pe care nu credeau că o are, cuvintele de iertare adresate de Domnul Isus femeii păcătoase. Au pus întrebarea care a fost pusă de oameni de atâtea ori: „Cine este Acesta?”

Felul în care omul răspunde la această întrebare arată destinul veșnic spre care se îndreaptă odată ce ajunge să-și termine alergarea pe pământ. Cine este Domnul Isus pentru tine? Răspunsul bun este că Domnul Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu care a murit pe cruce la Golgota în locul tău, ca tu să poți fi iertat și împăcat cu Dumnezeu Tatăl. El este Mântuitorul meu pentru că murind în locul meu mi-a dat darul mântuirii atunci când am venit la El prin pocăință, dar El este și Domnul meu, adică Stăpânul meu care dispune de viața mea și de tot ce am eu.

Sunt oameni care urmărind un anumit fel de comportare, ocupație, religie și cultură pot să asemene mai multe cazuri cu un anumit „profil” sau să clasifice pe cineva ca fiind un anumit tip de persoană, dar în cazul Domnului Isus nu se poate face aceasta pentru că nimeni nu este ca El. Cu cine ar putea un astfel de profesionist în cunoșterea caracterelor oamenilor asemana pe cineva care vindecă orice neputință fizică, poruncește duhurilor să iasă din oameni și ele ascultă, are putere asupra naturii, înmulțește pâinile și peștii, știe că cineva va prinde un pește care va avea un ban în el înainte ca pescarul să-și caute unghița, are învățături ca nimeni altul, are timp și milă pentru cine un om însemnat nu ar avea, învie chiar și morții, spunând că avea să fie omorât dar va învia a treia zi, și să se întâmple întocmai cum a spus El. Toate aceste abilități extraordinare nu ne-ar fi nouă personal de niciun folos dacă El nu ar avea dorința și puterea să ne ierte păcatul, însă Domnul Isus, care are toată puterea în cer și pe pământ, prin drep-

tul pe care L-a dobândit prin a-și da viața de bunăvoie ca sacrificiu înlocuitor pentru păcătoși, a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu care prin decret ceresc cerea plată pentru păcatul nostru și are dorința și puterea să ierte păcatele oamenilor.

Domnul Isus a cunoscut păcătoșenia femeii care i-a spălat picioarele și o cunoaște și pe a noastră și totuși ne iubește. Din iubirea lui Dumnezeu a izvorât planul și desfășurarea lui, ca noi să fim mântuiți. Aceste abilități și calități amintite mai sus, care-L fac pe Domnul Isus fără de egal nu pot fi asemădate cu calitățile vreunui muritor, pentru că sunt mai mult calități de Dumnezeu și nu de om, și aceasta pentru că El atunci când umbla printre oameni nu era doar om, ci și Dumnezeu. Au fost și mai sunt oameni care l-au semănat și îi seamănă în anumite trăsături, dar ca El nu mai este nimeni, pentru că El este singurul Fiul al Tatălui ceresc, care este oglindirea și întipărirea Tatălui.

„El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte” (Evrei 1:3). El este oglindirea Dumnezeului nevăzut (Coloseni 1:15) în care Tatăl își găsește toată plăcerea (Matei 3:17). Și după cum oglindirea feței noastre în oglindă este identică cu chipul feței noastre sau copia unui document este ca și documentul original, tot așa Domnul Isus este un Altul ca Dumnezeu, Unul la fel ca Dumnezeu Tatăl. „Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl?’»” (Ioan 14:9). Cum răspunzi întrebării: Cine este Domnul Isus? Privind la viața Domnului Isus poți să spui că îl cunoști mai bine pe Dumnezeu Tatăl?

Una dintre misiunile Domnului Isus înaintea de a muri pentru păcătoși la Golgota, după ce a trăit o viața fără de păcat, a fost ca să încerce să înlăture concepțiile greșite pe care oamenii le-au adoptat, odată cu trecerea vremii, cu privire la Dumnezeu Tatăl. Domnul Isus le-a făcut de cunoscut pe Tatăl și Împărăția cerurilor nu căutând să-i impresioneze cu vorbiri peste măsura cunoș-

tințelor lor, ci prin pilde foarte simple, care însă ascundeau idei înalte. Dându-I asemănări omenești pentru a putea fi înțeles, Domnul Isus L-a prezentat pe Dumnezeu Tatăl nu ca un Dumnezeu care abia așteaptă să aibă pentru ce te pedepsi, ci ca pe un Tată care are probleme cu copiii Lui.

În pilda fiului risipitor L-a prezentat ca pe un Tată îndurerat, dezamăgit și vulnerabil, care lasă copilului Său libertatea de a alege să fie cu El sau să plece în țara visată de inima lui. Fariseii și cărturarii încercau să-L înțeleagă, să-L slujească și să-L mulțumească pe Dumnezeu urmând Legi și dogme multe, făcute chiar de ei, dar Domnul Isus L-a prezentat pe Tatăl ca pe un Tată care vrea să aibă o relație de prietenie cu copiii Lui. Tânărul bogat ținea Legea, dar nu se simțea în siguranță, și ceea ce-i lipsea era relația de prietenie cu un Dumnezeu care știe că-l iubește și pe care să-L iubească. Când a spus: „Ce bine să fac?“, ascuns în această întrebare era ideea că nu orice bine era binele necesar pentru a fi mântuit, și Domnul Isus, care l-a iubit pe acest tânăr, i-a spus ce trebuie să facă pentru a avea o relație de Tată și Fiu cu Dumnezeu.

Domnul Isus este Dumnezeu care venind pe pământ a devenit Dumnezeu om nu pentru că omul a vrut, ci pentru că El a luat inițiativa de a desfășura planul mânturii. El este Creatorul a toate (Coloseni 1:16) și, deși cerurile cerurilor nu-L cuprind (2 Cronici 2:6), totuși alege să trăiască în aceia care aleg să se facă copii ai Lui, schimbându-i în fapte noi în care crește o asemănare cu caracterul Lui. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...” (Galateni 2:20). Cine este Domnul Isus? Pentru unii a fost doar un tâmplar care în atelierul lui din Nazaret a făcut din lemn lucruri folositoare oamenilor. Pentru unii a fost un Om bun, un Învățător renumit și un exemplu de trăire demn de urmat, iar pentru alții El este doar inițiatorul unei religii. Cine este acest Isus au întrebat mulți din mulțimea care L-a întâmpinat la Ierusalim și au primit răspunsul: „Este Isus, Proorocul, din Nazaretul Galileii», răspundeau noroadăle“ (Matei 20:11).

Pentru unii a fost doar un proroc, iar pentru alții a fost cineva care, ca nimeni altul, avea abilitățile necesare pentru a fi un împărat pământesc ideal. Și marii preoți s-au întrebat cine este Domnul Isus și când, în sfârșit, au avut oportunitatea L-au întrebat: „...Ești Tu, Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?“. „Da, sunt», i-a răspuns Isus...” (Marcu 14:61). Pentru mulți, și trag nădejde că și pentru tine, El este Dumnezeu Mântuitor care, fără să se uite la fața omului, iartă păcatele tuturor celor care vin la El cu căință, fără să respingă pe cineva (Ioan 6:37). Pentru mari mulțimi de oameni, Domnul Isus a fost Acela în care au crezut ca Mântuitor și pentru care au fost convinși că se merită să-și de-a viața ca martiri. El este Hristosul lui Dumnezeu, adică Unul, cel înainte de Avraam (Ioan 8:59), este Cel care a fost hotărât să fie trimis pe pământ ca să ducă la îndeplinire planul de salvare a omenirii; (2 Corinteni 5:21) a fost Acela care a spus că este una cu Tatăl (Ioan 10:30).

El este singurul prin care putem fi împăcați cu Tatăl; El este singura cale spre mântuire. „Isus i-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“ (Ioan 14:6). Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu care a venit jos pe pământ aducând cu Sine dragostea lui Dumnezeu, pentru ca noi să fim restaurați (2 Corinteni 5:10) ca și copii ai lui Dumnezeu. El este Păstorul cel bun care Și-a dat viața pentru oile Lui, ca ele să aibă viață din plin (Ioan 10:10, 1 Petru 2:25). El este Acela în care Tatăl a vrut să locuiască în toată plinătatea, ca să împace prin Sine ce este pe pământ și ce este în cer (Coloseni 1:19, 20). Domnul Isus este Acela care deține cel mai puternic Nume (Filipeni 2:9-11), deoarece iertarea și mântuirea se primesc numai în Numele Lui. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“ (Fapte 4:12). El este Acela care are puterea de a chema lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi (Romani 4:14) și tot El este Acela căruia Dumnezeu Tatăl i-a dat toată judecata (Ioan 5:22). Oricât de atenți am căuta cele mai frumoase cuvinte ca să descriem frumusețea și

bunătatea Domnului Isus, care are și numele de Minunat, vor fi toate prea sărace pentru a-L putea descrie așa cum este El.

Cine este Domnul Isus pentru mine? El este Fiului lui Dumnezeu care a murit pentru mine, El este Acela pe care-L iubesc, El este Acela căruia vreau să-I seamăn tot mai mult, El este Acela pe care într-o zi Îl voi vedea și mă voi bucura. Credința în El este personală, dar acest fel de viață împreună cu El, pe lângă că este o experiență zilnică are și implicații familiare și chiar publice. În ucenicii Domnului a ajuns să se vadă trăsături asemănătoare profilului moral și spiritual al Domnului Isus și dacă spunem că suntem ucenici ai Lui trebuie ca și în noi să se vadă această asemănare cu Stăpânul. Suntem noi o binecuvântare pentru cei din jur sau oftează ușurați când se despart de noi?

Dacă El este Soarele nostru, noi trebuie să fim o rază din El care încălzește și face bine oamenilor. Întâlnirea cu El, când Îl vom vedea, este un eveniment binecuvântat în care El vine spre noi și noi mergem spre El, fie o dată cu toată Biserica sau prin ușa morții biologice, însă este sigur că Îl vom vedea așa cum este în slava Lui. „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este“ (1 Ioan 3:2). Slava și strălucirea pe care El o are în cer este de așa fel încât un om nu poate să o vadă cât timp este în trupul de carne. Oamenii L-au văzut atunci când a îmbrăcat un trup omenesc, dar pentru a vedea Slava Lui va trebui să avem și noi un trup de slavă asemenea Lui.

Scriptura ne spune că El este: „...singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin!“ (1 Timotei 6:15, 16). Nu avem o poză a Domnului Isus din vremea când a fost pe pământ, dar avem descrierea Lui dată de aceia care au avut parte de relevări divine din partea lui Dumnezeu despre felul cum arată

îmbrăcat cu slava pe care a avut-o încă înainte de a veni pe pământ. „Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui“ (Apocalipsa 1:13-16).

Prorocul Habacuc a descris și el strălucirea Domnului, asemănând-o cu strălucirea soarelui. „Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui“ (Habacuc 3:4). În scurgerea vremurilor, oamenii au numit anumiți împărați „mari“, așa cum a fost Ștefan cel Mare, Carol cel Mare sau alții ca ei, dar Domnul Isus este unic în putere și maiestate, așa că lângă Slava pe care o are El nimeni nu este „mare“. Deși locuiește în slavă, El este un prieten adevărat în prezența căruia nu îți este frică că vei fi înțeles greșit, un prieten care nu te trădează niciodată. Deși ne cunoaște slăbiciunile și gândurile, totuși vrea să fie Prietenul nostru și dacă toți prietenii ne-ar părăsi, El niciodată. El este Învățătorul nostru care ne-a spus: „Învățați de la Mine!“ și tot El este sursa noastră de putere prin care putem rodi roada Duhului care ne identifică ca fiind copii ai Lui.

Când ajungi să-L cunoști mai îndeaproape și simți că prietenia cu El parcă a luat foc nu poți să rămâi la atât, ci simți nevoia de a spune că El este Iubitul inimii tale. Când Îi simți acceptarea, iertarea și prietenia ești gata să spui: „Acesta este Dumnezeu pe care vreau să-L slujesc!“ Datorită acestei iubiri reciproce relația dintre Domnul Isus și Biserica Lui este asemănată cu relație dintre un mire și o mireasă. În prezent suntem la stadiul de logodnă (2 Corinteni 11:2), în care Mireasa îi spune Mirelui ei: „Vino!“ (Apocalipsa 22:17). Cine este Domnul Isus pentru tine? Dacă până astăzi El nu ți-a fost Mântuitorul care te-a iertat de vină,

astăzi vrea să-ți spună că tu contezi pentru El și pentru Împărăția Lui. El se apropie de tine cu dorința de a se face cunoscut de tine, cu dorința de a-ți întinde o mână de pace, cu dorința de a te ierta de orice vină și de a-ți da mântuirea.

Cu toată considerația pentru voința ta, El îți va spune că te iubește și cât de mult așteaptă să-L primești în inima ta. Dincolo de convingerile tale intelectuale sau chiar teologice, contează ce atitudine vei lua față de El, dacă-L vei primi sau nu ca Domn al vieții tale. Dumnezeu te-ar putea forța să faci ce vrea El, ca pe Iona, dar nu face aceasta când este vorba de mântuire, pentru că dragostea nu procedează în acest fel. Oare va fi iubirea Lui dovedită pentru tine la Golgota prețuită? Dacă ai avut înfrângeri în viață care te-au făcut să renunți la vise mai bune, El este specialist în a restaura viețile oamenilor și este gata să-ți vină în ajutor. Pocăința este privită astăzi de lume în mod nefavorabil, dar ea ne deschide perspectiva luminoasă a mântuirii și a prieteniei cu Domnul Isus. Dacă-L primești pe El, care și prin acest mesaj bate la inima ta va fi bine cu sufletul tău și vei putea să răspunzi la întrebarea: „Cine este Domnul Isus?” prin a spune din toată inima că pentru tine El este, așa cum a spus odată un ucenic al Lui: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”.

Amin

24

TRĂIREA ÎN TRECUR

„Copiii lui Israel le-au zis: «Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta. Domnul a zis lui Moise: 'Iată că voi face să vă ploaie pâine din ceruri...'».” Exodul 16:3-4

Este un lucru dovedit că atunci când deschidem Scriptura cu dorința de a fi învățați de Ea ne întărim convingerea că promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate întrucât nu doar la bine, ci chiar și atunci când trecem prin momente mai grele și simțim nevoia de a susținea avem încrederea că El urmărește viața și deciziile noastre îndeaproape. Citirea și studierea Cuvântului lui Dumnezeu sunt metode alese de El prin care credința noastră să crească, întrucât nu doar admirăm sau ne mirăm de ce s-a întâmplat în viețile unor oameni care au trăit demult, dar și aplicăm aceste învățături la timpul nostru prezent, fără să le interpretăm în așa fel încât să se potrivească ideilor noastre și fără a căuta să justificăm prin ele vreo ușă spre păcat. Primind întreg sfatul Scripturii urmăm cărări vechi, chiar dacă trăim în timpuri noi, pentru că știm că deși uneori Dumnezeu Își schimbă metodele cu care lucrează, El nu Își schimbă principiile.

De obicei, în Scriptură avem două categorii de exemple: exemple de viață care trebuiesc urmate și exemple care nu trebuiesc

urmate. Textul citat la început face parte dintr-un pasaj ce descrie un moment de criză al poporului scos din robia Egiptului; un exemplu din care putem învăța, dar care nu trebuie urmat. Este vorba de un incident dureros din viața israeliților care, la fel ca mulți din ziua de astăzi, s-au îndoit că planurile bune ale lui Dumnezeu pentru ei se vor concretiza vreodată. Poporul se vedea fără hrană în pustie și pentru că nu avea de unde să-și procure cele necesare, în loc să ceară ajutorul Domnului pe care L-au văzut că are putere să despice Marea Roșie în două, au recurs la cârtire și la a-și depăna cu nostalgie amintirile despre vremurile când aveau belșug de hrană, fără să mai menționeze nimic despre strigătele lor deznădăjduite din Egipt, care ajunseseră în acea vreme să fie auzite de Dumnezeu.

Nu mai spuneau nimic despre faptul că în Egipt au fost bătuți ca sclavi care niciodată nu au produs destul pentru stăpân. În acele momente de încercare se gândeau la cât de bine le-a fost în Egipt și nu spuneau nimic despre faptul că acolo au fost umiliți, demoralizați până și-au pierdut demnitatea de oameni, fiindcă nu mai erau stăpâni nici pe timpul lor și nici pe viața lor. În momentul acela de testare, când nu mai aveau hrană, nu și-au mai adus aminte că nu cu mult timp înainte ideea de a ieși din Egipt ca să fie din nou oameni liberi era o imposibilitate, pentru că erau păziți și nu posedau nimic, ci totul îi aparținea lui Faraon. „În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din mâna Egiptenilor; și Israel a văzut pe Egipteni morți pe țărmul mării. Israel a văzut mâna puternică, pe care o îndreptase Domnul împotriva Egiptenilor...” (Exodul 14:30-31).

Toate aceste minuni au fost experimentate de fiecare dintre ei și totuși în momentul încercării, în emoția momentului de disperare la care și-au dat voie să ajungă, nu-și aduceau aminte de nimic decât de mâncarea din Egipt. Au văzut modul în care Dumnezeu a schimbat apele de la Mara, astfel încât apa să fie potabilă și tot acolo au primit legi și porunci de la El împreună cu promisiuni de binecuvântare de care s-ar fi putut apuca în acele momente de

încercare, însă ei se pare că nu aveau decât un singur gând: „Ce bine ne-a fost în Egipt!”. Ar fi vrut mai degrabă să meargă înapoi în Egipt, unde trebuiau să-și arunce copiii pe Nil, decât să caute să afle ce vrea Dumnezeu de la ei în acele momente de criză. Se vedeau ca niște oameni care au părăsit în Egipt o viață ideală și nu puțini din cei care vin la pocăință, în momentele grele ale vieții, fiindcă nu au rădăcini adânci în Cuvânt, neținând seama de veșnicia sufletului lor, gândesc la fel ca acești israeliți.

Oamenii care nu prețuiesc prezentul, ci trăiesc mereu cu gândul la vremurile bune din trecut, la minunile despre care au auzit sau pe care le-au văzut vreodată, ajung să fie oameni care pierd oportunitățile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru viața lor. „Nu zice: «Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decât acestea?» Căci nu din înțelepciune întrebi așa” (Eclesiastul 7:10). Eclesiastul parcă-i dă un diagnostic omului ce trăiește în trecut, spunându-i într-un mod destul de fin că un asemenea om care trăiește în trecut este lipsit de înțelepciune. Permițându-ți să ai o astfel de gândire, în care nu prețuiești prezentul ci doar trecutul, îți scazi enorm șansele de a mai birui în vreo încercare.

După ce a fost botezat de Ioan în Iordan, Domnul Isus a fost dus de Duhul în pustie unde a postit 40 de zile, după care a fost ispitit de diavolul. În momente cum sunt cele în care simți acut foamea, omul este mai vulnerabil să accepte gândul că înainte era mult mai bine, mai ales dacă își uită scopul care i-a fost trasat de Dumnezeu. Domnul Isus a fost provocat de cel rău să schimbe pietrele în pâine ca să nu mai sufere de foame, dar El a biruit ispita aceasta și cele care au urmat folosindu-se de Cuvântul lui Dumnezeu. În balanță nu era doar potolirea foamei, pentru că după 40 de zile de post în căldura toridă a pustiei nu cred că ar fi fost păcat să mănânce o bucată de pâine, ci în joc era principiul că omul poate rămâne tare și poate refuza oferta diavolului chiar și atunci când fizic este foarte slab, deși primii oameni din Eden au căzut la acest examen atunci când erau mai tari ca niciodată. Acolo unde primii oameni au falimentat, fiind în putere deplină, Domnul Isus a biruit pe

deplin, chiar dacă a fost în slăbiciune fizică. Prin această biruință Domnul Isus nu a dovedit doar că este un înlocuitor de jertfă perfect pentru omul pe care a venit să-l răscumpere, dar a dovedit că este posibil ca om fiind să rămâi ascultător de Dumnezeu chiar și în momentele cele mai grele ale vieții. Nu omul de rând, care este firesc, ci omul de tip nou, care prin pocăință și naștere din nou a devenit o făptură nouă în Hristos, este înzestrat de Dumnezeu cu puterea necesară ca să biruiască ispitele, incluzând-o pe aceea de a călți când este la greu.

Această stare de putere, promisă de Domnul Isus chiar și înainte de a se înălța la cer, este o stare ce trebuie menținută printr-o conexiune cu cerul. Viața trăită cu grijă, ca să nu ne mânjească vreun păcat împreună cu reîmprospătarea de Putere Sfântă în rugăciune, ne împuternicește să biruim când ne supunem sub mâna tare a lui Dumnezeu, care știm că este în controlul a toate și știe chiar și numărul firelor de păr de pe capul nostru. Dacă la întrecerile olimpice cei ce se supun la tot felul de restricții și regimuri aspre de nutriție și exercițiu sunt răsplătiți când câștigă o întrecere sportivă, și Dumnezeu are medalii de aur pe care le va da unor alfel de biruitori. „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“ (Iacov 1:12). Este sigur că fiecare dintre cei care purtăm numele de copii ai Domnului vom fi cercetați și încercați prin ispite și necazuri de tot felul ca să putem astfel fi dovediți ca fiind „buni“ sau să fim găsiți într-o stare nepotrivită așteptărilor lui Dumnezeu de la noi.

Israelii au fost încercați dar, folosind cuvintele lui Iacov, nu au fost găsiți „buni“, ci L-au dezamăgit pe Dumnezeu și chiar și pe Moise. Oare cum vei fi găsit tu în încercarea prin care treci sau care te așteaptă în viitor? Necazul este o oportunitate ca să strălucești mai frumos ca oricând pentru Dumnezeu, însă din păcate e și cealaltă variantă când alegi să trăiești în trecut, gândindu-te că înainte era mai bine și astfel, căzând în descurajare și apoi în păcatul cârtirii, să-I aduci dezamăgire lui Dumnezeu.

Nu ai cum să fii dovedit a fi un credincios „bun“ fără să ai în jurul tău și oameni răi care uneori te batjocoresc sau chiar te prigonesc, nevinovat fiind, tot așa cum nu ar exista eroi de război fără războaie. Noi suntem în mod continuu prinși într-un război activ cu puterile întinericului (Efeseni 6), care uneori folosesc oameni slabi și împrejurări ca să încerce să ne clatine în credință, dar va depinde de noi dacă ne vom dovedi a fi socotiți „buni“ sau dacă vom spune că înainte era mai bine, arătând nemulțumire în acest fel față de Dumnezeu pentru prezent.

Poate în trecut ai avut zile mai bune, biruințe chiar, nu doar pământește vorbind, ci și pe plan spiritual, însă Dumnezeu vrea să știe dacă suntem gata să facem ceea ce ne cere, să răbdăm, să sacrificăm, dacă trebuie, pentru El în ziua de astăzi. Vremea când lucrurile îți merg bine este o vreme oportună de a strânge putere mergând la rugăciune și fiind nelipsit de la locul de închinare din Casa Domnului, ca astfel să fii pregătit și să intri în încercare cu puteri depline în duhul tău.

Poporul lui Israel a sărbătorit biruința Domnului cântând cântări spre slava lui Dumnezeu când Marea s-a închis în urma lor și i-a înecat pe urmăritorii, dar când au dat de greu au cârtit și L-au mâniat pe Domnul, spunând că în Egipt o duceau mai bine. Iov a fost omul care a intrat în încercare pregătit, iar când a ieșit din cuptor a fost și mai tare, și în cer s-a vorbit bine despre el pentru că a fost găsit și dovedit „bun“. Dacă spunem că am avut parte de nașterea de sus, așa cum Domnul Isus l-a biruit pe cel rău când a fost ispitit, se așteaptă și de la noi să biruim. De aceea, să nu ne mai uităm înapoi lamentându-ne că înainte erau vremuri, oportunități și situații mai bune. Avem exemple în Scriptură și avem exemplele de viață ale celor care au trăit în jurul nostru, a ceea ce înseamnă să rămâi credincios și mulțumitor lui Dumnezeu în pofida împrejurărilor nefavorabile, am spune noi.

Apostolul Pavel, care a fost o autoritate în acest domeniu al sacrificiului, ajungând să fie mulțumit cu belșug sau cu sărăcie, a trecut prin tot felul de astfel de stări nefavorabile vieții lui pămân-

tești, dar a biruit având o strategie care ne poate fi de mare folos și nouă. „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte“ (Filipeni 3:12-13). Dacă israeliții ar fi aplicat o astfel de strategie în loc să cârtească, singura opțiune care le-ar fi rămas ar fi fost să alerge la Domnul, care exact lucrul acesta îl aștepta de la ei.

Dumnezeu a făcut să ploaie hrană sub formă de prepelițe și mană care, așa cum spune o traducere mai precisă, era mâncarea îngerilor. Cuvântul Domnului spune că această hrană, pe care o adunau fără prea mare efort, le-a fost dată până când au ajuns la hotarele țării Canaanului. Un om care a aflat cât de greșit este să neglijezi felul în care trăiești prezentul, bazându-te pe trecut a fost Samson. A fost copilul care parcă nu a ajuns niciodată la o gândire matură, pentru că, indiferent dacă a fost un lucru bun sau rău pentru el, a trăit cu deviza: „Asta o vreau!“ și i-a mers așa până când Dumnezeu parcă a spus: „Destul!“. A fost înșelat de atâtea ori de Dalila și nu a învățat nimic până când într-o zi, bazându-se pe ce era în trecut, s-a trezit legat și degeaba a mai spus că se va scutura de funii și va scăpa de vrăjmași ca în trecut, pentru că puterea nemaipomenită pe care i-o dăduse Domnul ca să-i elibereze pe israeliți a dispărut.

Învățăm dintr-un astfel de exemplu trist să nu ne bazăm pe victoriile spirituale din trecut, ci să veghem trăind fiecare zi cu grijă, pentru că atâta timp cât vom trăi pe acest pământ ostil suntem și vom fi vânați de un potrivnic care are multă experiență în a-i doborî pe cei ce nu trăiesc în ascultare și dependență de Dumnezeu. Gândurile care duc la o trăire în trecut apar atunci când așteptările noastre de la viață nu se împlinesc; în astfel de momente nu ținem seama că noi, ca robi ai Domnului Isus, nu trebuie să punem așteptările și pretențiile noastre mai presus de ale lui Dumnezeu pentru viața noastră. Poate intențiile noastre au fost

bune cu privire la un plan care nu ne-a ieșit, dar poate că Dumnezeu a avut un plan cu totul diferit pentru noi, de aceea trebuie să ne întrebăm dacă mai suntem ai Domnului sau dacă nu cumva din nou am ajuns să fim ai noștri.

Dacă Karl Marx a atârnat o clasă de oameni împotriva altei clase și dacă Darwin a promovat ideea că un individ mai tare a supraviețuit adaptându-se împotriva altui individ mai slab, Scriptura ne învață că omul cel nou, care a venit la viață prin pocăință și naștere de sus, trebuie să biruiască omul cel vechi. Când omul cel nou are puterea de conducere în viața noastră, situațiile pământești nefavorabile nu au tăria să ne despartă de dragostea lui Hristos și provocarea de a trăi în trecut poate fi ușor biruită. De felul în care știm să ținem firea noastră veche fără drepturi de conducere și facem din trup o slugă ascultătoare va depinde dacă ne vom trăi viața de creștini având bucuria mântuirii sau dacă vom trăi mereu nemulțumiți, visând la ce a fost bun odată; dacă vom fumea sau vom fi ca o flacără vie a credinței ce-i luminează și încălzește pe cei din jur.

Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam (Genesa 22), i-a încercat pe israeliți odată ce i-a scos din Egipt (Exodul 15:26) și El ne va pune și pe noi la încercare ca să avem oportunitatea de a fi dovediți „buni“ pentru a primi premiul chemării. Ce vei face tu când vei fi încercat? Vei cârți ca israeliții sau vei folosi o astfel de stare ca să devii un trofeu strălucitor pentru cer? Dumnezeu lasă la alegerea noastră, dar dacă alegem cu orice preț să trăim doar pentru acum și nu trăim pentru viața ce vine, în viitorul nostru vor fi consecințe de nedorit. Uneori oamenii, pentru că nu cercetează Scriptura, sunt surprinși și nu sunt mulțumiți cu anumite realități despre Dumnezeu și cu pretențiile Lui de la ei, ci sunt de acord doar cu o imagine a lor despre cine și cum cred ei că este Dumnezeu. Astfel de oameni în vreme de necaz sunt ușor de rădăcinați din credință. „...nimeni dintre voi să nu se clatine în aceste necazuri; căci știți singuri că la aceasta suntem rânduiți“ (1 Tesaloniceni 3:3).

E bine să nu uităm că succesul celui rău asupra oamenilor se datorează în mare parte faptului că el afectează controlul gândirii bombardând omul, trimițându-i idei depresive, dorințe deșarte ce duc la stări de nemulțumire de prezent a celui credincios, care nu veghează. Într-o împrejurare cu totul deosebită, Petru a încercat să-L descurajeze și chiar să-L mustre pe Domnul Isus, atunci când El Le-a spus că va fi dat la moarte. Domnul Isus pune acel fel de gândire a lui Petru în categoria de „...gânduri de-ale oamenilor” (Matei 16:23). Când fiii tunetului au vrut să ceară foc din cer peste cetatea samariteană care nu i-a primit, Domnul Isus a identificat sursa acelui fel de gândire și muștrându-i le-a spus: „...Nu știți de ce duh sunteți înșuflețiți!” (Luca 9:55). Gândurile care ne provoacă să spunem sau să gândim doar că era mai bine în trecut, clătinând astfel credința noastră, sunt gânduri care trebuiesc identificate, cărora trebuie să ne opunem, pentru că ele nu sunt de la Dumnezeu și ne pot păgubi enorm spiritual.

Care este felul în care te-a marcat săptămâna trecută? Mulțumit cu voia Lui pentru viața ta sau gândind că în trecut era mai bine, gândind că merita mai mult decât ceea ce Dumnezeu ți-a dat? Dacă îți este cu puțință fă din astăzi un „mai bine” decât cel din trecut. Dacă cumva până astăzi ai avut obiceiul ca privind în trecut să cârtești, trebuie să-I ceri iertare Domnului, ca apoi să adopți strategia apostolului Pavel care spune că uitând ce este în urmă se aruncă înainte spre viitor, căutând să facă și mai multe pentru Împărăția lui Dumnezeu, destinația lui finală. Domnul te iartă dacă atitudinea inimii tale este aceea a unei pocăințe în sac și cenușă și atunci va putea alege să-ți dea din binecuvântări, pentru că atâta timp cât trăiești în trecut nu poți nici trăi bine, nici muri bine. Cuvintele care ne ies pe gură au un impact încurajator sau descurajator pentru cei din jurul nostru, și Dumnezeu ne face responsabili de ce spunem.

Învățăm din trecut, dar trăim în prezent valorificând oportunitățile date de Dumnezeu ca să creștem la o stare de maturitate, ca să putem spune ca și apostolul Pavel că necazurile de aici nu

sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare la care suntem chemați (Romani 8:18). Cum spunem noi românii: „în fiecare zi trece o zi!”. Să trăim dar ziua prezentă în credincioșie față de Dumnezeu și astfel vom ajunge la o zi care nu va avea sfârșit în Împărăția lui Dumnezeu, unde ne așteaptă Domnul, ne așteaptă cununa, ne așteaptă cerul cu îngerii în sărbătoare, ne așteaptă cei care au biruit dovedindu-se prin harul lui Dumnezeu a fi „buni” și ne așteaptă răsplătirile Sale.

Amin

25

SOCOTIT VREDNIC DE ÎNCREDERE

„Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui.“ 1 Timotei 1:12

Tema principală a Evangheliei este aceea că se ocupă de starea căzută a omului datorită păcatului și arată modul prin care omul vinovat de păcat poate scăpa de vină, prin jertfa înlocuitoare a Domnului Isus, pentru a moșteni astfel viața veșnică. Acest mesaj este o provocare înaltă la a trăi viața cu rost și folos veșnic, recunoscând oportunitățile scoase în calea noastră de Dumnezeu și făcând alegeri prin care să arătăm că noi credem cuvintele acestei Cărți. Este o provocare să trăiești pentru ceea ce cu adevărat are rost, adică pentru lucrurile care rămân veșnic. Cine se apropie de această Carte în mod sincer, cu dorința de a fi învățat, se poate bucura de aerul proaspăt și divin al prezenței Autorului care a inspirat această carte și care nu este altul decât Dumnezeu. Această Carte ne apropie de Dumnezeu, pentru că nu este umbră de mutare în Cel care ne face promisiuni în Ea. „În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere“ (Efeseni 3:12).

Urmărind atât Cartea aceasta cât și viețile celor care și-au încheiat cu bine călătoria pe pământ, avem un record al felului de a lucra al lui Dumnezeu și putem spune că El, care poate și vrea să ne întărească și pe noi, este vrednic de încrederea noastră. Cei în care se imprimă valorile învățaturii acestei Cărți, ca apoi ele să

se dezvolte în virtuți ce sunt văzute în cer ca frumuseți duhovnicești ca urmare a prelucrării vieții lor de către Duhul Sfânt, ajung să fie învredniciți de Dumnezeu pentru a fi puși în slujba Marelui Împărat. „Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui“ (1 Timotei 1:12).

Odată născut din nou, nu este chemare mai înaltă, mai importantă sau mai aducătoare de binecuvântări cerești ca aceea de a fi socotit vrednic de încredere pentru a fi lucrător împreună cu Dumnezeu la a lărgi granițele Împărăției Sale. „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 3:9). Încrederea aceasta pe care Dumnezeu o investește în noi, cei care am primit dreptul să ne numim fiii Săi, stârnește nu numai interesul cerului în a urmări felul în care ne folosim mandatul de ambasadori ai Lui, dar se pare că provoacă chiar și mirarea vrăjmașului nostru. „Dacă n-are Dumnezeu încredere nici în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricăta - omul“ (Iov 15:15). Această stare și chemare înaltă în care ne bucurăm de încrederea cerului, nu ne revine prin vreun merit al nostru, ci prin înnobilarea sufletului mântuit de către Duhul Sfânt odată ce am făcut pasul pocăinței.

Numai cei ce sunt îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos, lăsând la o parte orice merit personal, ajung să aibă parte de chemarea cerească, oferindu-li-se o slujbă ale cărei rezultate să fie veșnice. „Pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu“ (Romani 10:3). Ești tu un astfel de suflet care ai fost găsit vrednic de încredere pentru a fi rob al lui Isus Hristos? Odată ce am primit darul mântuirii prin pocăință și am avut binecuvântata experiență a nașterii de sus, pentru ca viața să nu fie o risipă, este absolut esențial să trăim în așa fel încât să fim găsiți vrednici pentru slujba în via Domnului.

În contrast cu cel găsit vrednic de această chemare este omul care nu este vrednic de încredere sau omul de nimic, pentru că își cheltuie viață doar cu lucruri lipsite de valoare, care mai devreme sau mai târziu vor arde. Companiile care fac angajări îi caută și aleg pe oamenii demni de încredere, integri. Tot așa și Împărăția lui Dumnezeu caută lucrători pe care să-i întărească și să-i înzestreze conform nevoii slujbei la care sunt chemați. În puține lucruri se poate vedea mai bine importanța încrederii ca și în legătura dintre soț și soție. Încrederea reciprocă este de o importanță absolută, pentru că dacă nu există încredere între cei doi degeaba este orice altceva. Majoritatea dintre noi știm cât de important este să ai prieteni sau să fii înconjurat de oameni de încredere. De asemenea, știm ce mult doare trădarea unui prieten în care ai avut încredere. David și Ionatan au fost prieteni adevărați până acolo că ar fi murit mai degrabă unul pentru celălalt decât să se trădeze unul pe celălalt.

„Și de atunci sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el“ (1 Samuel 18:1). În același timp, David își legase inima de Ionatan și ar fi făcut orice pentru el, lucru dovedit prin bunătatea cu care s-a purtat față de urmașul lui Ionatan. „Mă doare după tine, frate Ionatane! Tu erai plăcerea mea; dragostea ta pentru mine era minunată: mai presus de dragostea femeiască“ (2 Samuel 1:26). Încrederea lor unul în celălalt avea la bază dragostea prietenească dintre ei și nimic și nimeni nu a putut să o compromită. Pe de altă parte, pe lângă multe cazuri de trădare pe care le cunoaștem personal din auzite sau despre care am citit, aș vrea să amintesc, cu ajutorul istoriei scrise, de cronicarii vremurilor apuse, de o încredere trădată datorită intereselor personale.

Când privim la anumite detalii din istoria vieții împăratului persan Ahașveroș, cunoscut de unii cu numele grecesc de Zeraxes, de asemenea cunoscut ca soțul Esterei, avem un astfel de exemplu trist deoarece împăratul acesta puternic a avut un prieten bun cu numele de Artabanus și datorită faptului că avea încredere

în această prietenie l-a făcut mare vizir și căpetenia gărzii lui personale, dar, în anul 565 î.Hr., Artabanus l-a omorât pe împărat și a domnit în locul lui două luni, după care a fost și el omorât. Domnul Isus a gustat amărăciunea trădării când a fost vândut chiar de unul dintre cei doisprezece ucenici și totuși astăzi El încă mai este gata să-i acorde omului încrederea necesară și puterea de care are nevoie un suflet ce vrea să fie un lucrător al Lui.

Dumnezeu a fost și încă este în căutare de lucrători de încredere, cu promisiunea unei plăți mai mari decât orice altă compensație pe care cineva a făcut-o unui angajat. Odată ce a primit darul mântuirii, fiecare suflet credincios este chemat să fie un evanghelist, adică un purtător al veștii bune că Domnul Isus Hristos, care i-a iubit și îi iubește pe păcătoși, a murit pentru cei vinovați, dă iertare și viață veșnică celui care se pocăiește. Ești tu acel suflet credincios în lucrurile mici dovedindu-te astfel, prin harul lui Dumnezeu, vrednic de încrederea Domnului pentru a fi chemat la slujbe mai importante sau ești ca un anume Dima, despre care Cuvântul spune că din dragoste pentru lume l-a părăsit pe apostolul Pavel? „Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit, și a plecat la Tesalonic...“ (2 Timotei:4:10). „...Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său“ (Luca 10:2).

La prima vedere par a fi destul de mulți lucrătorii Domnului, dar nu toți vor să facă ceea ce li se cere, ci doresc să facă ce vor ei și știm că o astfel de atitudine într-o firmă sau companie nu este tolerată și nici răsplătită. Unii lucrători nu sunt găsiți vrednici de încrederea de a li se da o anumită slujbă, pentru că nu pot să aibă performanțe la nivelul acelei slujbe și aceasta pentru că refuză să fie învățați și pregătiți în smerenie pentru acea slujbă. Dumnezeu caută lucrători, dar aceasta nu înseamnă că El e de acord ca o lucrare să fie făcută de oricine și oricum. Găsim o situație în care Dumnezeu a preferat să se închidă ușile templului, sau în cazul nostru a casei de rugăciune, ca să nu fie aprinsă jertfa, sau cum am spune noi astăzi să nu înceapă ora de rugăciune, să nu înceapă

cântările sau predica, deoarece Dumnezeu nu vrea nimic din toate acestea atunci când sunt făcute de un popor care trăiește pângărit de păcat sau care vede în jertfele pe care le aduce Domnului o oboseală fără rost. „Cine din voi va închide porțile, ca să n-aprindeți degeaba focul pe altarul Meu? N-am nicio plăcere de voi, zice Domnul oștirilor, și darurile de mâncare din mâna voastră nu-Mi sunt plăcute!“ (Maleahi 1:10).

O bună parte dintre lucrătorii care se bucură de încrederea de a li se oferi o slujbă din partea lui Dumnezeu încep cu un iureș de zel, dar cu timpul trec de la a urmări întâi interesele Stăpânului la a urmări propriile interesele și aceasta îi descalifică de la răsplată. Odată mântuiți, am fost atestați sau mandatați la o slujbă, nu de o împărăție pământească care nu rezistă scurgerii vremii, ci de Împărăția lui Dumnezeu care va dăinui veșnic. De aceea, să lucrăm cât este zi și se poate lucra (Ioan 9:4), ca tot mai multe suflete să audă că Dumnezeu îi iubește și vrea să le dea în dar mântuirea, chiar dacă singura persoană la care poți duce această mărturie este colegul sau vecinul tău. Domnul a ales să-I placă de noi, să aibă trebuință de noi și să ne găsească, să ne întărească și să ne facă vrednici de încrederea necesară pentru a fi împreună lucrători cu El. Nu a făcut aceasta pentru că altfel nu S-ar fi descurcat, ci pentru că ne iubește.

Dumnezeu și Împărăția Lui ar continua și fără noi, dar noi nu putem exista fără Cel care susține toate lucrurile. „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!“ (Apocalipsa 4:11). Când un credincios o lasă mai moale, în viața lui, cu disciplina duhovnicească, apar plictiseli ce caută să se instaleze în mod inevitabil, de parcă ar fi parte din rutina vieții de credincios; de aceea, mereu trebuie să ne aducem aminte de zelul dragostei dintâi, mereu trebuie să ne întrebăm dacă prezentăm un pericol pentru întuneric, încercându-ne pe noi înșine dacă suntem în credință pentru a fi găsiți vrednici de încrederea de care se bucură un lucrător al Domnului. Pe lângă

inima noastră, care adesea vrea să trădeze interesele sufletului nostru, avem și un vrăjmaș ce dorește să ne scoată pe o linie moartă ca să nu-i producem vreo pagubă.

Astăzi, ca și în vremea lui Neemia, puterea celor mai mulți ce poartă poveri slăbește și nu puțini cad în descurajare când văd dărmăturile produse de neveghere (Neemia 4:10). Cu mult dezgust observăm cum lumea trece de la un standard de bine și rău la un standard gri al unui amalgam de bine și rău, pentru ca omul să-și irosească viața cu lucruri ce par a fi bune, dar nu au folos duhovnicesc sau cu religii false, cu reguli și ceremonii scornite de oameni, croite cu mare precizie undeva în „adânc“, pentru a ține sufletele ca într-un leagăn al morții până în clipa când se trezesc în veșnicie și este prea târziu să mai caute Calea cea bună. Suntem martori la o prăbușire a principiilor nu doar spirituale, ci și morale, aceasta având scopul ca omul să ajungă să numească răul bine și binele rău; de aceea, avem mereu nevoie de o reumplere a vasului nostru cu Puterea care ni s-a promis (Fapte 1:8), pentru ca vederea să ne fie clară și să nu cădem de oboseală în sufletul nostru. „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre“ (Evrei 12:3).

Pe lângă acest vrăjmaș care are multă experiență în a amăgi sufletele oamenilor mai avem de multe ori împotriva noastră și oameni răi, pentru că așa cum spune o vorbă veche: „omul poate fi lup pentru om“ și totuși, în ciuda oricărei împotriviri, este posibil ca în toate să fim biruitori cu Cel care ne întărește. „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8:37). Slăvit să fie Dumnezeu că sunt și mulți slujitori care prețuiesc chemarea și faptul că au fost socotiți vrednici de încredere și își ard viața ca o lumânare pentru a lumina în jurul lor, aducând câștig Stăpânului Isus, convinși de răsplătirile Împăratului și având în piept un simț de veșnică îndatorare față de Cel care le-a dat mântuirea. Astfel de suflete refuză

să se compromită în vreun fel, pentru a nu trăda încrederea investită în ei.

Printre multe altele, Iosif Stalin a rămas faimos și pentru cuvintele: „Nu am încredere în nimeni, nici măcar în mine însuși” și nu este rău să fim suspicioși de inima noastră în care descoperim de multe ori dorințe ce ne pot face mai slabi în credință, dar putem avea toată încrederea în Domnul Isus care prin Duhul Sfânt este cu noi în toate zilele. Încrederea se câștigă greu, dar se poate pierde repede când lucrezi pentru o companie sau chiar și între prieteni, de aceea trebuie să tratăm loialitatea noastră față de Cel care ne-a înscris la oaste cu multă prețuire, dovedind aceasta prin fapte (2 Timotei 2:4).

Mai răbdător și mai doritor de succes pentru noi, mai mult decât oricine de pe pământ, este Dumnezeu, de aceea am putea enumera din atributele Lui, în dreptul bunătății Sale, și faptul că de multe ori El îi dă omului șansă după șansă nu doar ca să se pocăiască, dar îi oferă mereu oportunitatea de a se bucura de încrederea Sa și de a lucra împreună cu El și pentru El. „...Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele, care-i însoțeau...” (Marcu 16:20). Dumnezeu i-a dat omenirii o nouă șansă prin familia lui Noe, i-a dat lui Lot o nouă șansă la viață, le-a dat israeliților o nouă șansă la viață prin șarpele de aramă și ne-a dat nouă tuturor o nouă șansă la mântuire prin jertfa Domnului Isus la Calvar. Chiar dacă până astăzi nu ai prețuit chemarea Lui de a-ți investi viața în Împărăția Sa și chiar dacă până astăzi, prin felul în care ți-ai așezat prioritățile vieții, nu ai fost demn de încrederea Lui pentru a face o slujbă, astăzi, El abia așteaptă să se lase convins de cuvintele tale sincere că vrei să trăiești în așa fel încât să fii vrednic de încrederea Lui, ca astfel cartea ta de muncă din cer să înregistreze efortul, dăruirea și sacrificiul tău, care te vor califica pentru răsplătirile Împăratului.

Nu în grabă, pentru că cei care iau hotărâri în mare grabă își și calcă hotărârile la fel de repede, ci gândind la rostul tău de pe pământ și la clipa plecării în veșnicie, când va trebui să dai

socoteală de ceea ce ai făcut cu viața ta, este bine să faci o verificare a listei tale de priorități ca să fii sigur că ești la dispoziția Domnului și trăiești dovedind că într-adevăr vrei să ți se acorde încrederea de lucrător al Domnului (1 Corinteni 3:13-15). Cei care aleg să lucreze cu Dumnezeu ajung să se deosebească de ceilalți oameni și să fie cunoscuți ca persoane ce pot ajuta și nu ca persoane care mereu au nevoie să fie ajutate. „Vedem lămurit că Domnul este cu tine” (Genesa 26:28). Pe fața celor care sunt găsiți vrednici de încrederea de a lucra cu Domnul începe să apară lumina și chiar sclipiri a frumosului nostru Dumnezeu. „...v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:10).

Lista Domnului de angajări este încă deschisă; de aceea, nu aștepta până vei avea un trup îmbătrânit și lipsit de vlagă, ci slujește-L astăzi, până ai putere, pentru că ziua de mâine nu ne este garantată niciunui dintre noi aici pe pământ. Domnul caută și astăzi semănători, meșteri zidari, lucrători în vie și ispravnici care să lucreze spre binele Bisericii Sale. El caută oameni vrednici de încrederea chemării ce vrea să le-o încredințeze; oameni care sunt vrăjmași ai lăcomiei, care au inima legată de cer și nu de lucrurile de pământ. Dacă Îi vei cere o slujbă, El ți-o va da și Îți va da și puterea necesară ca să o duci la bun sfârșit, ca în ziua răsplătirilor să te bucuri de cuvintele Lui care te vor numi: „...rob bun și credincios...” (Matei 25:23). Până la noi chemări de a sluji în cer, să prețuim posibilitățile spirituale spre a ne îmbogăți față de Dumnezeu, făcând lucrul ce ni s-a încredințat, ca să ne putem bucura de Domnul și El de noi, aici și în locul pe care L-a pregătit ca să fim veșnic împreună. „El vă va întări până la sfârșit, ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 1:8).

Amin

26

ASCULTAREA – ETALONUL CREDINȚEI ȘI AL DRAGOSTEI

„Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce ne vorbește din ceruri.“ Evrei 12:25

Scriptura este Cartea care ne învață nu doar că este de dorit să avem parte de un sfârșit al acestei vieți ca suflete neprihănite, cum și-a dorit Balaam (Numeri 23:10), ci atunci când ne aprofundăm în Ea ne învață cum să trăim în așa fel încât să avem parte de un sfârșit fericit. Galileo Galilei a spus că știința ne învață cum merg cerurile, dar Scriptura ne învață cum să mergem în cer. Când această Carte devine o pasiunea a vieții noastre, prin harul Aceluia care ne dă înțelegerea cuvântului, mintea noastră este echipată cu principii de viață, care ne pot ghida viața cu succes spre o cunună ce nu se va vesteji vreodată, de aceea „căutați în cartea Domnului...” (Isaia 34:16) ce este bun și plăcut înaintea Lui. Dacă o citim este bine, dacă o studiem este și mai bine, dar dacă Cuvântul rămâne în inima noastră și ajungem să vrem să ascultăm de El atunci este ferice de noi, pentru că cerul este un loc real, pregătit pentru aceia care fiind grabnici la ascultare (Iacov 1:9) își supun voia lor în fața cerințelor Scripturii ca să semene tot mai mult cu Hristos.

„Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii mele“ (Psalmul 40:8). Umanismul vrea să pună omul să controleze totul, căutând astfel să scape de răspundere înaintea Creatorului. Omul caută să justifice cumva că nu este nevoie de ascultare de Dumnezeu, deși El, ca și Creator, are dreptul de a pretinde ascultare, pentru că a creat totul, susține totul și are deplin control asupra tuturor lucrurilor. „El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El“ (Coloseni 1:17). Dumnezeu, care a creat totul, ne oferă mântuirea, dar ne și cere să ascultăm de El, care, deși este în cer, ne vorbește astăzi cel mai des prin Cuvântul Scripturii.

Mulți oameni doritori de mântuire spun că ei îi sunt credincioși Domnului, iar unii merg și mai departe prin a spune că ei îl iubesc pe El, Cel care i-a iubit întâi. Ascultarea de Dumnezeu în toate aspectele vieții este acțiunea ce măsoară de multe ori, în mod vizibil, credința și dragostea omului față de Dumnezeu. Nimeni nu ne-a dat un exemplu mai bun a ce înseamnă să ascuți ca și Domnul Isus, care ascultând de Tatăl a venit pe pământ pentru a răscumpăra prin moartea Sa sufletele oamenilor. „Atunci am zis: «Iată-mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!»“ (Evrei 10:7). Pentru unii creștini ascultarea de Dumnezeu este ceva extrem de dificil, iar pentru alții este ceva ce le place și li se potrivește ca o mânășă bună, pentru că atunci când iubești pe Cineva care ți-a făcut mult bine vrei să-L mulțumești. Astfel de suflete iubitoare de Dumnezeu învață și se obișnuiesc să asculte, lucru care pentru omul nou este ceva natural și în același timp îl bucură pe Dumnezeu, așa cum un părinte se bucură de copil când îl ascultă.

Ascultarea de Dumnezeu nu este o trasătură de caracter a omului vechi, care prin neascultare a săvârșit și săvârșește păcat, păcatul fiind o acțiune sau chiar gândire socotită de Dumnezeu a fi nepotrivită față de El, față de semenii noștri sau chiar față de noi. Unora le-ar plăcea să urmeze o listă pe care asemenea unei scări cu trepte vrea să o urce când este vorba de ascultare, pentru

că vrea să țină o contabilitate a trăirii în ascultare, dar ascultarea care devine ușoară nu este cea impusă, ci este aceea care devine un mod de viață în care ai o relație de prietenie cu Domnul Isus, așa că nu mai numeri câte bune sau rele ai la activ, pentru că vrei să-I plăci cu tot ce ești și în tot ce faci. Apostolul Pavel le scrie fraților din Roma despre nevoia unei înnoiri a minții și pentru că scrie „fraților“ înțelegem că nu este vorba de „înnoirea minții“ (Romani 12:2) de care are parte sufletul când se pocăiește prima dată. Pentru a putea trăi în ascultare de Dumnezeu avem mereu nevoie de această înnoire și îmborsărire a minții care are loc atunci când împreună cu rugăciunea introducem în mintea noastră Cuvântul lui Dumnezeu, adică voia Domnului.

Credința, care vine prin auzirea cuvântului ce rămâne ca un reper constant în noi la orice moment, stă la baza voinței noastre de a-L asculta și dragostea pentru El este ceea ce face ca această ascultare să fie acceptabilă și chiar ușoară, pentru că așa cum spunea cineva, dacă dragoste nu e, nu e nimic, pe când dacă iubești pe cineva nimic din ce-ți cere nu ți se pare prea mult. Credința și dragostea noastră pentru El nu stă prea mult în a spune că noi credem în El sau că Îl iubim, ci aceste două trăsături de caracter ale adevăratului creștin sunt măsurate ca de un etalon cu gradații ce măsoară anumite nivele de ascultare ale noastre de El, de aceea este absolut necesar să învățăm să ascultăm.

Tânărul Samuel s-a obișnuit și a învățat să asculte glasul care-l chema pe nume și cu puțin ajutor a putut să primească mesajul care i l-a transmis Dumnezeu, ca apoi să devină unul dintre personajele Bibliei din categoria oamenilor care nu și-au mântuit sufletul. Toți știm ce a însemnat, ca și copii, să ascultăm sau să nu ascultăm de părinți, iar aceia dintre noi care avem copii parcă știm și mai bine. Când un copil crește testează mereu limite, ieșind din ascultare și vrea să știe de ce trebuie să asculte. Ca și copii am înțeles că atunci când explicațiile pe care le primeam nu ne motivau îndeajuns să ascultăm, părinții noștri insistau să ne spună ce trebuie să facem în repetate rânduri, ca să ascultăm de

ei, sau, în funcție de cât de grav era cazul, treceau direct la faza de pedeapsă.

La fel cum un cal sălbatic trebuie învățat să se lase controlat cu un frâu pentru a putea fi strunit și folosit, tot așa și noi trebuie să învățăm să ne spunem dorințele Lui. „De pildă, dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul“ (Iacov 3:3). Când o piesă brută nu se lasă prelucrată prin operațiile mașinilor sau uneltelor dintr-un atelier, acea piesă care poate se rupe sau se deformează, nelăsându-se prelucrată, devine un rebut. Când un copil nu învață să asculte de părinți ajunge uneori să fie o povară pentru societatea în care trăiește, dar când un om se numește pe sine creștin și nu se lasă prelucrat prin ascultare de Dumnezeu viața lui poate deveni una risipită. Pe lângă aceasta, așa cum spune textul citat la început, acela care nu vrea să asculte de Cel care este în ceruri nu va scăpa de pedeapsă.

Insistența repetată a părinților de a ne cere să facem un anumit lucru era socotită o cicălire supărătoare pe care, ca și copii, nu doream să o auzim. Cicălire este un reproș repetat făcut cuiva, de obicei pentru fapte mai mărunte, și pentru unii predicile sunt o cicăleală sau bătaie la cap, pentru că Dumnezeu de obicei încearcă în repetate rânduri să-i învețe să asculte, pentru a face din ei trofee pentru cer. Când ni se spune mereu să citim Scriptura și această insistență din partea lucrătorilor lui Dumnezeu ne deranjează devine o cicălire, pentru că nu vrem să luăm în serios citirea Cuvântului. Când ni se spune să cinstim pe Domnul cu venitul nostru pentru unii este o cicăleală, fiindcă nu au credință că Dumnezeu va binecuvânta ceea ce le-a rămas și nu au nici dragoste care să-i împingă să fie de ajutor lucrării Lui. Din cauza nevegheții, poruncile Domnului pot deveni ceva ce deranjează pentru aceia care nu vor să asculte de Domnul. Această stare se datorează lipsei de credință și de dragoste. Neascultarea denotă nu doar o stare de rebeliune, ci și o neîncredere că s-ar merita să faci efortul de a-L asculta pe Dumnezeu. Copiii care rămân neascultători de părinți sunt aceia care nu au învățat să asculte și din ace-

lași motiv multe suflete nu ascultă de Cuvântul Domnului astăzi, și chiar dacă par a fi ascultători în biserică, afară nu sunt.

Ascultarea de Dumnezeu este parte din caracterul de rob al lui Isus Hristos în a cărui viață se duce la îndeplinire voia Lui și nu a noastră. Această ascultare de Domnul, așa cum știm din viața împăratului Saul, prețuiește mai mult decât jertfa. Prin neascultare, Saul și-a pierdut prietenia cu Domnul, și-a pierdut împărăția, apoi chiar și viața, așa că pe piatra lui de mormant i s-ar fi potrivit cuvintele pe care le-a rostit chiar el: „...Am lucrat ca un nebun...” (1 Samuel 26:21). Ascultare nu poate fi înlocuită cu sacrificiu de bani sau orice altceva. Neascultarea de Dumnezeu este o nebunie, pentru că te face să pierzi foarte foarte mult pentru foarte foarte puțin. „Samuel a zis: «Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor»” (1 Samuel 15:22).

În zilele de astăzi, la întrunirile oamenilor care iau decizii pentru mari mulțimi de oameni nu se mai pomeneste ascultarea de Legea lui Dumnezeu, cu toate că El este autoritatea supremă care poate face să se întâmple toate lucrurile bune. Omul nu ascultă, pentru că nu vrea să asculte și așa a fost întotdeauna. „Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea, și n-au vrut să Mă asculte...” (Ezechiel 20:8). Dacă spui că ești credincios și vrei să știi dacă cu adevărat ești sau nu; dacă spui că-L iubești pe Domnul Isus care a murit pentru tine, privește la felul în care ascuți de Dumnezeu când nu ești într-o casă de rugăciune, ci ești singur, cu familia sau între colegi și prieteni. Unii ascultă la fel în toate circumstanțele, însă unii aleg să asculte pentru puțin timp, până când este convenabil și aceasta dovedește că degeaba poartă numele de credincios.

Domnul Isus a scos în evidență faptul că ascultarea nu stă în a spune cuvinte alese, care ne fac să părem a fi evlavioși, ci ascultarea constă în a face ce spune El. „De ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!» și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46). Apostolul Pavel a recunoscut că ascultarea de Dumnezeu uneori

poate fi ceva care găsește rezistență din partea firii vechi, de aceea ne-a spus că el a văzut necesar să se poarte aspru (1 Corinteni 9:27) cu trupul său, pentru a-l ține în supunere. „Nu ori și cine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). Dacă alegem să trăim viața în neorânduială, trebuie să știm că nu are rost să-I cerem Domnului iertare la nesfârșit în fiecare duminică pentru aceleași păcate, fără să ne hotărâm să ne lăsăm de ele. Cerința lui Dumnezeu a fost și este să trăim o viață de ascultare și nu momente sau ceasuri de ascultare. „Tu să te ții în totul totului tot, numai de Dumnezeul tău” (Deuteronom 18:13).

Ascultarea de Dumnezeu, care întotdeauna ne va îndrepta pașii spre Scriptură, are un efect direct asupra măsurii de putere duhovnicească pe care o avem și în măsura în care puterea Duhul Sfânt este în noi, suntem mulțumiți și fericiți. Unii vor să asculte de Dumnezeu, dar din neștiință cad victime unor practici religioase nebiblice, care le răpesc timpul, așa cum este cazul cu multe din ceremoniile și practicile bisericilor tradiționale sau istorice. Istoria spune că ducele de Wellington, care i-a bătut pe francezi în 1813, a plecat la vânătoare de vulpi și a dat de o porțiune de teren îngrădită, iar la o poartă a găsit un băiat îmbrăcat sărăcăcios. I-a cerut să-i deschidă, dar copilul a refuzat pe motivul că tatăl lui i-a spus să nu deschidă nimănui. Ducele l-a întrebat pe copil dacă știe cine este el. Copilul a spus că nu știe, și atunci s-a recomandat ca fiind ducele de Wellington. Copilul a spus că ducele de Wellington este un erou a țării și dacă acest om mare ar fi prezent nu i-ar cere lui să nu-și asculte tata.

Dacă cei ce se pretind a fi în stare să-i îndrepte pe oameni spre Dumnezeu ar fi oamenii lui Dumnezeu, cum se recomandă, nu le-ar cere oamenilor să facă sau să creadă lucruri pe care Dumnezeu nu le cere în Scriptură, dar faptul că nu fac aceasta îi demască ca fiind impostori sau cum Domnul Isus i-a numit pe astfel de oameni – călăuze oarbe (Matei 15:14, Luca 6:39). Nu avem voie să luăm anumite ceremonii din Vechiul Testament ca

să ne dăm importanță prin a impresiona cu așa zis „lucruri și obiecte sfinte“, să facem bani sau să creăm o frică în oameni, ci în ascultare de Cuvântul Domnului Isus, fără bani și fără plată să vestim pocăința și iertarea păcatelor prin meritul jertfei Domnului Isus. Ascultarea se vede în credință și dragoste, iar credința și dragostea ne motivează și chiar ne dă imbold la ascultare de Dumnezeu. În cazul lui Avraam, căruia i s-a cerut să-i dea Domnului ce avea mai scump, vedem felul în care credința și dragostea l-a împins la ascultare necondiționată de Dumnezeu, ca apoi, prin acea dovadă a ascultării, să fie binecuvântate toate familiile pământului.

Cunoaștem și cazuri triste, ca de exemplu atunci când Dumnezeu i-a cerut lui Moise să vorbească stâncii ca să dea din ea apă de băut poporului și se aștepta de la el să asculte, dar nu a ascultat, pentru că în loc să vorbească stâncii el a lovit stânca și în acest fel nu l-a sfințit pe Domnul înaintea poporului. Neascultarea aceasta l-a costat mult (Numeri 20:12). Dacă alegem și noi să nu ascultăm, vom avea și noi un preț de plătit. Lipsa de ascultare ne dezbracă de binecuvântare, ne lipsește de oportunitățile de a vedea minunile lui Dumnezeu și de a fi folosiți de El pentru lucruri care rămân veșnic și în măsură de cât de gravă este această neascultare, când este vorba de trăirea în păcat, ne poate costa chiar și veșnicia.

Ca oameni făcuți din noroi, care avem cu noi omul cel vechi, vom greși și poate vom păcătui când încercarea ne va prinde nepregătiți, dar nu trăim în păcat, ci îl recunoaștem, îl mărturisim și ne lăsăm de el ca să putem simți din nou pacea și bucuria ce o simte un suflet care trăiește în ascultare de Dumnezeu. Ascultăm de El, acționând în virtutea credinței, dar a avea credința adevărată nu înseamnă că nu mai ai și întrebări la care uneori primești răspuns la timp, iar la altele poate doar în cer. A trăi în ascultare de Domnul înseamnă să trăiești nu pentru a avea aprecierea altora, ci pentru a-I fi plăcuți Domnului și prin aceasta Îi spunem că

Îl iubim. Trăiești tu în ascultare de Dumnezeu, învățând să ascuți de El? ...sau doar spui că ești credincios și-L iubești pe Dumnezeu? Când nu vrei să înveți să ascuți parcă nu ai niciodată răspuns la rugăciune, pentru că știi că trăirea în neascultare îți închide cerul (Isaia 59:2).

Rugăciunea care primește răspuns este rugăciunea făcută având libertate de vină în cuget; este rugăciunea care nu are în calea ei piedici numite „neascultare“. Mulți frecventează casa de rugăciune doar ca să încerce să scape de vinovația de a nu fi ascultat, în loc ca întâlnirea cu frații să fie un loc unde să-ți fie drag să fii împreună cu copiii Domnului, pentru că împreună cu ei înalți bucuria laudelor către Dumnezeu. Când nu vrei să ascuți de Dumnezeu, predicile ți se par o cicălire supărătoare și când ți se cere să dai sau să faci ceva pentru lucrarea Domnului, parcă simți o stare de constrângere nefericită în inimă. Această stare de a nu vrea să ascuți sau de a dori să ascuți nu se vindecă decât prin pocăință, iar uneori Dumnezeu ca un Tată bun pentru o astfel de trăire, deoarece nu suntem copii din curvie (Evrei 12:8), alege să ne pedepsească. Dacă ai o astfel de inimă rea nu lăsa ca ea să te despartă de Dumnezeu, ci strigă după ajutor către Acela care poate da o inimă nouă, care simte fericire în a asculta de Dumnezeu (Ezechiel 36:26).

Avem o existență scurtă și plină de dificultăți aici pe pământ și, fie că vrem sau nu, avem o existență veșnică într-o viață după mormânt. Prin ascultarea de Dumnezeu omul poate trăi o viață plină de pace și împlinire, umblând pe acest pământ, și o viață veșnică fericită în viața care urmează. Este de-a dreptul tragic să trăiești toată viața înconjurat de „religie“, așa cum este cazul celor mai mulți români, ca apoi să trăiești toată veșnicia în iad pentru că nu ai ascultat de Dumnezeu, pentru că ai ales între ce vrei sau nu vrei să ascuți de El, pentru că ai fost credul și fără să cercetezi Scriptura ai crezut ce ți s-a spus, ai crezut ceva doar pentru că ai moștenit un anumit fel de a crede sau pentru că din spirit de tumă ai urmat mulțimile. Adevărata ascultarea de Dumnezeu este aceea

care urmând sfatul Scripturii, prin care Dumnezeu vrea să îți vorbească și ție astăzi, cere fiecărui suflet care vrea mântuire să se pocăiască, renunțând la orice formă de păcat (Fapte 17:30).

Ascultarea înseamnă că atunci când tu crezi în Isus, și nu înainte, închei legământ cu Domnul prin botez, mărturisindu-ți astfel în mod public credința în El (Marcu 16:16). Ascultare înseamnă să cauți sfințirea (Evrei 12:14) prin separare de orice El numește rău, și mai înseamnă a-ți pune viața la dispoziția Lui, ca astfel să găsești împlinire pentru viața ta și Împărăția Lui să aibă un câștig spiritual (1 Corinteni 15:58, 2 Timotei 4:5). După cum nu știi ce înseamnă să crești copii până ce nu crești copii, tot așa nu știi ce înseamnă să te bucuri de adevărata viață până ce, ascultând de sfatul Scripturii, nu ceri și primești darul mântuirii. Ținta harului este răscumpărarea omului și trebuie să te întreb: „Își va atinge harul ținta în tine?”. Ascultă de Dumnezeu, conform Scripturii, și te vei bucura o veșnicie cu aceia care L-au crezut și L-au iubit pe Domnul Isus.

Amin

27

DE CE STAȚI?

„Când a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stând în piață, și le-a zis: «De ce stați aici toată ziua fără lucru?»” Matei 20:6

Unii din curiozitate, alții cu o oarecare teamă se apropie de Scriptură ca de un biscuit chinezesc, care conține un bilet pe care se pretinde că scrie ceva despre viitor. Aceia care nu cunosc puterea Evangheliei deschid un astfel de bilet și citesc, sperând să le iasă ceva bun, dar spre deosebire de minciunile scrise pe acele bilete din biscuiții chinezești, Scriptura îi face omului analize spirituale, ca apoi să-i spună exact care este starea de sănătate a sufletului. Cuvântul lui Dumnezeu și chiar predicile ținute în casele de rugăciune nu au scopul de a satisface curiozitățile intelectuale ale oamenilor, ci au scopul de a aborda problemele spirituale de la momentul când sunt chemați la mântuire și până la încheierea lucrării pe pământ.

În această pildă, Domnul Isus ne învață că mântuirea este darul lui Dumnezeu și nu se primește ca rezultat al meritelor noastre. Fiindcă mântuirea este primită în dar, ne stă bine să rămânem smeriți, pentru că fără îndurarea Domnului am fi tot nemântuiți, indiferent cât de mult bine am face. „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Corinteni 4:7). În această pildă ni se spune că Dumnezeu are dreptul să ofere harul iertării cui vrea, la orice stadiu s-ar găsi. „Nu pot să fac ce vreau cu ce-i

al Meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă sunt eu bun?“ (Matei 20:15). Întrebarea Domnului Isus se potrivește foarte bine în zilele de astăzi pentru aceia care și-au început umblarea cu Domnul într-un iureș grozav al dragostei dintâi, dar în timp au ajuns să meargă pe cale tot mai încet, ca apoi să se oprească de tot. Este un timp al căutării, este un timp al pregătirii, dar trebuie să urmeze și o vreme a acțiunii, a lucrului în via Domnului.

Prigoana grozavă care a venit peste Biserica primară nu a reușit să stingă flacăra zelului și biserica a continuat să crească, dar în zilele de astăzi flacăra multora s-a stins sau este gata să se stingă, pentru că, având mult mai mult decât le trebuie, inima le-a devenit grea, așa că nu se pot desprinde de pământ. Uneori starea de a avea mai mult decât avem nevoie creează un confort care face prielnică o stare căldică în care motivăm cu ușurință faptul că am obosit în facerea binelui, iar când este vorba de sacrificiu spunem că este timpul să mai sacrifice și alții.

Trăim într-o lume în care este tot mai puțin optimism, este o lume cuprinsă de frigurile anxietății care-i paralizază spiritual pe mulți, pentru că privesc la ce se întâmplă în lume, dar pentru aceia care privesc în sus, de unde vine izbăvirea, această vreme este o vreme când continuă să aducă roada pe care Dumnezeu o așteaptă de la fiecare din noi. Cultivarea viței-de-vie, care este și un simbol al țării sfinte, era o ocupație mult practică în acea zonă aridă, de aceea a fost ușor înțeleasă de aceia care-L ascultau. Pilda lucrătorilor angajați de un gospodăruș ne spune cât de diferit judecăm noi față de Dumnezeu. Gospodărușul a ales să plătească la fel diferite categorii de lucrători care au lucrat fiecare o durată de timp diferită. Nu puțini din aceia care-L ascultau pe Domnul Isus au fost interesați să știe ce trebuie făcut pentru a fi mântuit, și Domnul Isus, mergând împotriva prejudecăților din acea vreme, a prezentat felul în care omul poate primi mântuirea.

Mântuitorul a expus felul oamenilor de a gândi și în mod deosebit a omului cu merite omenești care se îndreptățește ca fiind vrednic să primească favoarea lui Dumnezeu mai mult decât

altul care are mai puține merite. Dintre cei angajați de gospodăruș, spre indignarea aceluia care au lucrat cele mai multe ore, ultimii, care au lucrat doar o oră, au primit aceeași plată ca și aceia care au început lucrul dimineața. Această pildă ne prezintă stadii diferite de vârstă în care oamenii sunt chemați la mântuire. Dacă cumva te numeri printre aceia care nu și-au predat viața Domnului Isus, această pildă îți spune că indiferent de câți ani ai ești chemat să primești darul mântuirii. Dacă încă nu ai făcut pasul pocăinței, acest mesaj se îndreaptă spre tine și te întreabă: „De ce stai?“

Dacă aștepti un târg mai bun aștepti degeaba, pentru că nu mai este decât un singur alt gospodăruș și plată lui nu o dorim nimănui. De ce stai și nu accepți tocmeala Gospodărușului Bun, care îți cere pocăința ca să-ți dea în schimb darul mântuirii? „De ce stai?“ Unii spun că mai stau ca să îmbătrânească și să se sature de lume și chiar pe aceasta se bazează Satana, pentru că astfel de oameni vicleni, de obicei, nu mai au șansă dacă refuză harul pocăinței. „De ce stai?“ Unii refuză tocmeala cu Gospodărușul Bun care-i cere omului să se lase de felul lui de a trăi și să accepte felul Lui de a trăi, pentru că le place lumea și plăcerile pe care le oferă. Orice ți-ar oferi lumea, Scriptura spune că lumea și pofta ei trece și dacă umbli după ea vei trece și tu în veșnicie nemântuit (1 Ioan 2:17). Este adevărat că există o pocăință pe patul morții, care corespunde cu cei chemați în ceasul al unsprezecelea, dar cred că puține sunt cazurile în care nașterea din nou într-o asemenea stare este autentică. „De ce stai?“ Alții stau și nu acceptă să intre în tocmeală cu Gospodărușul cel Bun, pentru că spun că nu știu dacă vor putea ține pocăința, uitând că umblarea pe Calea Domnului nu se face cu puterea noastră, ci cu puterea pe care Dumnezeu ne-o dă.

A te pocăi nu înseamnă că nu mai greșești, dar nu vrei aceasta și atunci când ai căzut nu ai liniște până când nu ceri iertare și te simți iertat de Acela care este credincios și drept ca să ne ierte. „De ce stai?“ Unii stau pe gânduri, pentru că se uită la alții care spun că sunt pocăiți dar faptele lor dovedesc că nu sunt și atunci

spun că decât să fie ipocriți preferă să rămână cum sunt. Astfel de oameni, care spun că sunt credincioși dar nu sunt, sunt ca niște orologii stricate care arată o oră însă bate în clopot indicând o altă oră. Nici acesta nu este motiv ca să nu primești darul mântuirii, pentru că odată ce un suflet ajunge în chinurile iadului nu are nici o mângâiere și nici o ușurare, ca alții care au ales să fie ipocriți înșelându-se singuri. „De ce stai?”

Unii stau degeaba, pentru că vor să negocieze între lucrurile care le convin și cele care nu le convin când merg pe calea Domnului, dar mântuirea și slujirea sunt oferite la termenii dictați de Dumnezeu. Darul mântuirii este la fel pentru toți oamenii, pentru că este plătit de jertfa Domnului Isus la Calvar acum două mii de ani, dar răsplătirile din parte Împăratului vor fi date în măsura în care fiecare s-a ostenit să lucreze în via Domnului. Dacă ești unul dintre aceia care au primit darul mântuirii nu uita că ai și am datoria de a spune și altora că pot fi iertați și mântuiți. Dacă aș ști o rețetă pentru vindecarea de cancer și nu aș face-o de cunoscut oamenilor, oare nu aș merita numele de criminal? Dar dacă cunoaștem soluția pentru ca un suflet să scape de pedeapsa iadului și să fie mântuit?

Ca oameni avem tendința să ne creăm o stare de bine nu numai firește vorbind, ci și duhovnicește, fără să ne pese prea mult de alții, mai ales dacă se cere din partea noastră un sacrificiu. Ca parte din zestrea adamică avem tendința naturală de a fi zgârciți și egoiști, dar odată ce ne-am făcut părtași chemării cerești aceste stări pot deveni un mod de a-L batjocori pe Dumnezeu, care ne-a dat mântuirea în dar. Când ai mare nevoie de un serviciu și cineva, care te cunoaște, alege să-ți ofere de lucru ar fi foarte rușinos să fii găsit de cel care te-a angajat stând degeaba sau chiar dormind în timp ce ești plătit să muncești. Pe măsură ce omul se obișnuiește cu rutina serviciului are tendința să o ia mai încet. Un astfel de om, cu un caracter mai slab, care s-a obișnuit cu serviciul începe să ia pauze tot mai lungi și fiind interesat în comoditatea lui începe să fie mai relaxat în respectarea regulilor, așa că

în curând calitatea produsului la care lucrează scade în mod vizibil. El este plătit cum i s-a promis, o plată de care la început a fost extrem de bucuros, dar deodată i se pare că nu este îndeajuns. Într-o astfel de stare de nepăsare și nemulțumire apare cel care l-a angajat și îl întreabă: „De ce stai?” Cred că ar fi un lucru foarte rușinos, dacă nu chiar periculos.

Un astfel de comportament are un corespondent practic în viața spirituală a multor oameni. La început a fost plin de râvnă, căutând să dovedească cât de recunoscător Îi este Domnului Isus pentru că l-a primit în familia Lui, dar datorită nevegheii dragostea aceasta s-a răcit și a fost înlocuită de o dragoste de sine însuși. În astfel de stări Dumnezeu îngăduie uneori cutremure în viața noastră și aceste șocuri și zguduirii ne strică planurile, dar este fericite de omul pe care-l trezește sau Îl ceartă Dumnezeu (Iov 5:17). Ajungem în astfel de stări decăzute pentru că uităm că noi avem valoare numai pentru că El, iubindu-ne, ne dă valoare. El a investit în noi așa că are dreptul să caute în noi roadă, dar dacă ne umflăm doar de frunze frumoase suntem în pericol de a fi scoși și înlocuiți din grădina Lui, unde ținem locul degeaba. Problema este că nu doar încetăm să rodim, dar odată ce încetăm să rodim roadele luminii începem să rodim roadele întunericului, care ne fac un pericol pentru cei din jur.

În Evanghelia după Matei 11:20-24 găsim că Domnul Isus mustră cetățile nepocăite. Au fost cetăți în care Domnul Isus a făcut multe minuni și totuși nu și-au schimbat viața după voia lui Dumnezeu. Privind la aceste cetăți și la cuvintele grele pe care Domnul Isus le-a avut de spus la adresa lor, este bine să ne întrebăm dacă nu ni se potrivește și nouă o astfel de stare. Cetățile nepocăite L-au dezamăgit la Domnul Isus și este util să ne întrebăm dacă nu cumva și noi Îl dezamăgim pe Domnul. Dacă Domnul i-ar fi oferit altuia darul mântuirii așa cum ni l-a oferit nouă, oare altul nu l-ar fi prețuit mai mult și ar fi avut mai multă roadă? Lumea seculară care se îngrijorează de binele Terrei, pentru că ei zic că în cazul în care pierie Terra în mod implicit pier și

ei, sunt foarte îngrijorați de încălzirea globală, care prin topirea ghețarilor va duce la ridicarea nivelului oceanelor, dar noi, care avem o altă viață, trebuie să fim mai îngrijorați de răcirea globală spirituală care ne provoacă pe toți.

Suntem expuși pericolului de a ne răci spiritual atunci când schimbăm prioritățile sufletului, punându-le pe poziții secundare. Greșim enorm și ne expunem unui pericol sufletesc dacă odată ce am primit oferta mântuirii ne cercetăm doar înaintea Cinei Domnului, întrucât noi trebuie să fim gata în orice zi pentru întâlnirea cu Domnul. Trăind cu frică de Domnul și fiind gata pentru El, având dezlegarea conștiinței și inimii, să spunem: „Vino, Doamne Isuse!” și să fim liberi să stăm la Masa Domnului în orice zi. Biserica trebuie să fie un liman liniștit în care sufletul ascultă vestea bună și este hrănit cu învățătura Domnului Isus, deși conform pildei neghinei trăim experiența dureroasă a coexistenței grâului cu neghina.

Dacă faci parte din rândul acelor care nu mai lucrează pentru Domnul, îți poate fi de mare folos nu doar dacă spui „am păcătuit”, ci stând jos să scrii pe o bucată de hârtie care sunt lucrurile care îți îmbolnăvesc sufletul și îți dorești astfel creșterea spirituală ca să poți lucra pentru Domnul. Dacă îți iubești sufletul nu frecvența locurile sau prietenii care au ca rezultat o îngrădire a drepturilor și a libertăților tale spirituale. Când după patimile Sale, Domnul Isus S-a înălțat la cer, li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și le-au spus: „...Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer?...” (Fapte 1:11) Pe moment se părea că au rămas dezorientați și a fost nevoie de glasul îngerilor să le aducă aminte că nu este vremea de stat, ci este vremea când ei aveau o lucrare de făcut. Mulți creștini au nevoie de a auzi această întrebare: „De ce stați?”, vremea de stat și de odihnă va veni doar atunci când vom ajunge acasă la Domnul, unde cei care pe lângă mântuire au și fapte de care să se odihnească (Apocalipsa 20:6).

Lipsa activității noastre și a copiilor noștri în via Domnului este periculoasă, pentru că foarte curând după aceea ne trezim ocupați

cu alte lucruri, care mai devreme sau mai târziu vor arde. În ziua răsplătirilor (Matei 25:40) vor fi amintite în dreptul tău fapte pe care Domnul Isus le va pune în categoria: „Mie Mi le-ați făcut”. Acest fel de muncă nu doar că te califică pentru o răsplătire care va începe de la un pahar de apă, dar această muncă îi va separa de aceia care au ales să nu facă acel fel de binefaceri Domnului Isus. Privind la acele clipe Domnul te întreabă: „De ce stai?” Oare vrei să ajungi în cer cu un potențial nerealizat? Oare vrei să vezi acolo sus locurile goale ale celor ce nu ai vrut să le spui despre mântuire? Unii ar vrea să lucreze pentru Domnul, dar numai dacă consideră ei că este important sau dacă are vizibilitate între oameni, uitând că regula este că pe măsură ce suntem credincioși în cele mici ni se încredințează lucrările mai mari (Luca 16:10).

„De ce stai?”, și pentru unii răspunsul este că ei stau și nu lucrează pentru Domnul deoarece implică cost. Astfel de oameni uită că a se pune la dispoziția lui Dumnezeu îi costă lucruri pe care nici așa nu are cum să le țină prea mult pentru ei, dar oare cum ar putea fi comparat ce putem da noi față de ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi. „De ce stai” și nu te implici în lucrarea Domnului? Unii stau pe margine pentru că se rușinează să fie asociați cu pocăiții, uitând că cine se rușinează de Domnul, și Domnul Isus se va rușina înaintea Tatălui și înaintea sfinților îngeri de ei (Matei 10:32, 33). Roagă-te, sfințește-te, apoi fă un plan care să aducă folos Împărăției lui Dumnezeu. Seamănă prin Cuvânt, prin pliante, prin cărți, prin fapte bune, apoi udă lucrul tău cu lacrimi, ca Acela care face ca sămânța să răsară să-ți dea o recoltă de care să te bucuri tu și Dumnezeu. Smerenia în „sac și cenușă” nu se mai practică astăzi, dar simbolul a rămas pentru că smerenia este și astăzi virtutea care atrage atenția lui Dumnezeu, calificându-ne atât pentru iertare cât și pentru învrednicirea de a fi un vas în mâna Lui. „De ce stai” când te poți îmbogăți cu comori ce nu pot fi furate de hoți? Dumnezeu este Acela care poate aprinde din nou jarul dragostei și poate trezi în noi evlavie de a umbla după lucrurile sfinte, dar este necesar să dorim aceas-

ta mai mult decât orice. Poate ești tare în biserică, dar nu uita că trebuie să fii tare pe un alt teren, unde nu neapărat te privesc ochi binevoitori, pentru că în lume ai de cucerit întunericul. Fără microfoane sau alte metode de transmitere a sunetului, în cer se aude foarte bine ce spune omul pe pământ.

Când Maria și Aaron au vorbit despre Moise, Dumnezeu i-a auzit (Numeri 12:2). Când a plâns copilul roabei Agar, Dumnezeu l-a auzit (Genesa 21:17). Când israeliții strigau în Egipt sub jugul robiei, Dumnezeu i-a auzit (Exodul 2:24). Când tu te vei ruga smerit și sincer, Dumnezeu te va auzi. Mulți dintre cei dintâi vor fi cei de pe urmă, dar nu toți cei dintâi vor fi cei de pe urmă. Există și o categorie de suflete care primesc darul mântuirii, apoi intră la lucru în via Domnului și rămân la lucru până la capătul vieții lor. Dacă cei din jur aleg să-L părăsească pe El, „Izvorul apelor vii“, este posibil ca tu să rămâi credincios. În timp ce toți cei din jur erau goi, Simion și Ana erau plini de Duhul Sfânt și umblau cârmuiți de Duhul Sfânt.

Sub călăuzirea de sus, credincioșii din această categorie își trag o sevă dintr-o sursă inepuizabilă numită Cuvântul Scripturii. Prin această Carte, în lumina pe care le-o dă Duhul Sfânt, ei primesc vești dintr-o altă lume, unde nu sunt crize și necazuri, ci există doar voia lui Dumnezeu care se duce la împlinire. Astfel de suflete când pleacă între oameni, datorită Cuvântului Domnului, trăiesc înprosperați cu o nouă capacitate de a lupta și a se împotrivi păcatului. Prezența Duhului Sfânt le dă curajul și chiar bucuria de a trece prin evenimentele rânduite de Dumnezeu fără să cârtească. Ei au în inima lor un foc deosebit, care nu mistuie, ci aduce fericire ori de câte ori poate face ceva de dragul Domnului Isus. Cere și tu acest foc al Duhului Sfânt și vei fi fericit.

Amin

28

CONFLICTUL

„Dar Isus a trecut prin mijlocul lor, și a plecat de acolo.“ Luca 4:30

Cuvântul Scripturii este uneori mai adânc decât credem noi și cu toate că nu-l putem pătrunde pe deplin și nu avem cum să-i epuizăm vreodată subiectele, totuși ne este îngăduit să-l pătrundem îndeajuns încât să aflăm calea spre iertare și viață veșnică. Pentru a nu ne afla că ținem coaja și risipim miezul avem nevoie de cârmuirea Duhului Sfânt pe care o primim atunci când o cerem înainte de a studia Cuvântul lui Dumnezeu care, atunci când dedicăm timp și avem dorința sinceră de a cunoaște voia Domnului, poate pune înaintea noastră o masă hrănitore pentru suflet. Când începi să înțelegi ceva din frumusețea Cuvântului, adevărul Lui te captivează cu un simț de foame după mai mult și începând să-L studiezi, ca să-L cunoști mai bine, afli că El deja te cunoaște pe tine, iar când ajungi să-L stăpânești puțin, punându-L pe rafturile memoriei tale, afli cu bucurie că de fapt El te stăpânește pe tine.

Textul citat la început ne duce cu gândul înapoi în timp, la vremea când Domnul Isus nu la mult timp după ce l-a biruit pe ispititor în pustie S-a întors în Nazaret, unde a crescut și după obiceiul Lui S-a dus la locașul de închinare unde a citit un text din cartea prorocului Isaia după care a început o cuvântare. Toți erau entuziasmați și-L apreciau până când vorbirea Domnului a atins un punct nevralgic în acei păzitori ai Legii care se socoteau mai

privilegiați și mai merituoși înaintea lui Dumnezeu decât oricare alți oameni, pentru că erau descendenți ai lui Avraam. Când Domnul Isus a scos în evidență meritul a două persoane dintre neamuri, așa cum a fost văduva din Sarepta și Naaman sirianul, „toți s-au umplut de mânie“, L-au scos afară din cetate ca să-L arunce în prăpastia de pe sprânceana muntelui, deși fiind sub stăpânire romană nu aveau voie să execute pe cineva fără știrea autorităților (v. 28-29).

Adevărul rostit de Domnul Isus a produs un conflict, și în acest caz El a ales să aibă de-a face cu ei în modul cel mai pașnic: „A trecut prin mijlocul lor, și a plecat de acolo“. Acei oameni, care erau orbiți de furia lor, de la gânduri și cuvinte de admirație au trecut la gânduri ucigașe în câteva momente, așa că L-au dus pe Domnul Isus spre munte având în gând o capcană din care credeau că El nu are cum să scape și în același timp să nu poată fi învinuiți că L-au omorât cu pietre. Adânc în ei erau rădăcinile unui bigotism evreu care-i făcea nu doar să-i respingă pe cei care nu ziceau ca ei, ci îi făcea să simtă repulsie față de neamuri, pe care le vedea, ca pe niște câini, nevrednice de îndurarea lui Dumnezeu și chiar, și mai puțin, de mântuire.

Domnul Isus, care cunoștea gândurile lor, a înțeles felul cum ar fi vrut ei să regizeze omorârea Lui, dar El știa că încă nu l-a sosit ceasul să moară la mâna oamenilor pe care a venit să-i salveze. El a venit după planul Lui ca să moară tot după planul Lui și astfel să-și atingă scopul, adică mântuirea oamenilor. El a evitat în acea zi acele momente de maxim conflict când l-a plănuisit uciderea, trecând printre ei și plecând de acolo. Cuvântul spune că: „L-au scos“ și „L-au dus“, dar mai mult nu au putut face, pentru că Domnul Isus fără să-i pedepsească, fără să le mai explice ceva, fără să-i amenințe a pus capăt conflictului. Nu ni se spune dacă s-a făcut nevăzut, dacă le-a produs o stare de confuzie sau orbire temporară, dacă a folosit vreo altă metodă pentru a ieși din capcana lor, ci ni se spune doar că a plecat dintre ei. Printre lucrurile frumoase pe care le putem învăța din acest capitol este și acela că

uneori cel mai înțelept lucru care îl putem face este să evităm un conflict, indiferent de cum am fi provocați.

Primul conflict la care vom privi este acela creat de cuvintele rostite în jurul nostru. Ni se vor întinde capcane și nu trebuie să vedem cât de dibaci suntem în a avea de-a face cu capcana sau lațul fără să fim prinși, ci uneori trebuie să facem ce a făcut Domnul Isus: „Să trecem printre ele“. Să nu acceptăm provocarea sau invitația de a participa la vreun conflict în care nici noi și nici Împărăția lui Dumnezeu nu are nimic de câștigat. Majoritatea oamenilor cred că știu când trebuie să vorbească, dar puțini sunt aceia care știu când trebuie să tacă. „Ziceam: «Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuiesc cu limba; voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea»“ (Psalmul 39:1). Unul dintre lucrurile care-l dă pe cineva în vileag dacă este înțelept sau nu este că știe când o discuție nu are rost și de aceea alege să nu participe la ea.

Vor fi împrejurări în viață când trebuie să facem ceva sau să spunem ceva, dar avem nevoie de înțelepciunea care vine de sus (Iacov 3:17) ca să știm când să evităm conflictul, să știm să „trecem prin mijlocul“ capcanelor fără să ne credem că suntem capabili să umblăm la ele, fără să fim prinși în ele. Nu trebuie să căutăm prea mult ca să găsim persoane care găsesc satisfacție în dezbateri furtunoase, în discuții care nu duc decât la pierderi duhovnicești, care însă pot duce până la punctul în care unii uită unde și-au lăsat haina bunului simț. Unii simt nevoia să provoace astfel de conflicte când li se pare că vederea cuiva nu rezonază cu vederea lor, dar cauza apologeticii sau a apărării credinței nu este slujită prin a crea sau participa la astfel de conflicte din care lipsește dragostea și pacea. De aceea, când ești provocat la astfel de discuții, nu te opri, ci: „treci printre ele!“. Rămâne și astăzi valabil sfatul apostolului Pavel care ne învață cum să evităm conflictul care este nefolositor: „...dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel“ (Filipeni 3:15-16).

În timp ce neintimidați mărturisim adevărul Scripturii unora, ținând cont de faptul că în anumite cazuri, când cuvântul este respins și batjocorit, așa cum ne învață și Domnul Isus, nu trebuie să aruncăm mărgăritarele înaintea porcilor (Matei 7:6). După efectul dezastruos al omului care nu-și știe înfrâna limba, care ar trebui trecută pe lista armelor capabile de distrugere în masă, o altă sursă de conflict în viața omului este plănuirea meticuloasă a lui Satana, care nu vrea ca noi să ajungem în cer și nici ca Dumnezeu să se bucure de noi ca fii și fiice ale Lui. Acest heruvim care a fost creat să fie un purtător de lumină, motiv pentru care are numele de Lucifer, ajuns la cea mai înaltă desăvârșire, plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe (Ezechiel 28:12) a ajuns să i se îngâmfe inima și netrecând examenul mândriei și al fidelității față de Dumnezeu a fost aruncat din lăcașurile sfinte. În mod sigur că această faptură căzută, care a produs primul conflict păgubitor cu omul în Eden și a căutat un conflict chiar și cu Fiul lui Dumnezeu în pustie, va căuta să ne întindă și nouă curse prin care să ne doboare credința.

Primul moment periculos al conflictului a fost atunci când a încercat să strecoare îndoială în cazul Evei, spunând: „...Oare a zis Dumnezeu...?” (Genesa 3:1), iar în cazul Domnului Isus spunând: „...Dacă ești Fiul lui Dumnezeu...” (Matei 4:3). Deși Satana ne este superior nouă în abilități de putere și cunoștință, când ne apărăm sufletul, folosindu-ne de Cuvântul Scripturii și având cu noi călăuzirea Duhului Sfânt, rămânând astfel în lumină, putem să biruim și noi prin cuvânt, prin a ne împotrivi lui „tare” (Iacov 4:7), cum l-a biruit și Domnul Isus (1 Ioan 2:13-14). Acest potrivnic al lui Dumnezeu ne va întinde și nouă curse prin a ne oferi lucruri care plac firii vechi, la fel cum un păsărar oferă semințe unor păsărele prostuțe, care cred că au găsit hrană. „Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei” (Psalmul 91:3).

Când ne întoarcem la Domnul Isus cu toată inimă, El ne scapă din acest laț, dar apoi trebuie să alegem noi să nu mai cădem în laț. „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul

s-a rupt, și noi am scăpat” (Psalmul 124:7). Primul Adam a fost creat ca o ființă desăvârșită, care avea și abilitatea de a alege să asculte sau nu de Dumnezeu și spre nefericirea lui și a noastră cât și spre dezamăgirea lui Dumnezeu, Adam a ales să aibă de-a face cu conflictul creat de șarpe prin a păcătui. La rândul nostru, și noi avem de ales felul în care vom avea de-a face cu conflictele care ne vor provoca. „Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Galateni 5:17). Ca suflete care vrem să-I slujim Domnului Isus, suntem provocați la un conflict continuu, chiar înăuntrul nostru, între omul cel vechi și omul cel nou, între poftele firii vechi care se războiesc cu sufletul. „Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2:11).

Uneori, provocați, va trebui să spunem ceva dând astfel socoteală de nădejdea care este în noi (1 Petru 3:15), dar câteodată, când suntem provocați de lucrurile firii vechi, va trebui să „mergem prin mijlocul lor și să plecăm de acolo”. Este sigur că atunci când ne dăm silința să umblăm pe cărarea neprihănirii vom fi provocați de aceia, și apostolul Ioan ne spune să ne ferim de idoli, care astăzi nu mai sunt niște păpușele numite serafimi, ci sunt lucruri care, privind la cât timp, bani sau afecțiune cheltuim cu ele, ajung să fie puse mai sus decât Domnul Isus și voia lui pentru viața noastră. „Lupul” care pândește oile Domnului Isus, adică diavolul, iubește și el oile, dar pentru alte motive, și cu toate că nu și-a schimbat „năravul” și-a schimbat glasul ca să se adapteze vremii de acum. Dacă înainte a vorbit cu glas gros prin prigoane și martiraj, azi parcă și-a ascuțit și el limba, ca lupul din poveste, ca să vorbească pentru a promova o cale mai largă, în care toleranța a tot și toate este virtutea cea mai de seamă. Fie că aceste curse sau lațuri ale vrăjmașului apar în calea noastră sub formă de oferte pentru a gusta din nou păcatul sau vin prin învățături eronate care duc la rătăcire, dacă vrem biruință va trebui să

facem ceea ce a făcut Domnul Isus: „Să trecem printre ele ieșind din raza lor și să mergem în altă parte“. Fie că provocările lui vin la noi sub forma unui spirit filozofic sau că vin, așa cum am auzit un caz, printr-o neînțelegere absurdă cu privire la unde să pună cuierul într-o casă mică de rugăciune, va trebui să știm că uneori cea mai bună soluție este să trecem de astfel de conflicte mergând în altă parte.

Există adevăruri biblice care, ca niște postulate sau axiome dovedite, sunt adevăruri evidente în sine însuși și de care nu avem voie să ne îndoim sau îndepărta în vreun fel dacă vrem să facem față conflictelor din viața noastră. Amintim că în rândul acestor adevăruri de care nu trebuie să ne depărtăm este faptul că Domnul Isus, care este Fiul lui Dumnezeu și a murit pentru păcătoși, este singura cale de împăcare cu Tatăl, că se poate cădea de la harul lui Dumnezeu și în acest fel se poate pierde mântuirea sau se poate trăi curat într-o lume murdară atunci când suntem plini de Cuvânt și iubindu-L pe Domnul Isus avem dorința de a ne păstra curați pentru El. Este o cursă care duce la un conflict dureros atunci când vestim Cuvântul într-un mod în care căutăm să implementăm gusturile și mofturile unora care susțin în vreun fel lucrarea pe care o facem, pentru că atunci încetăm să mai fim robi ai Domnului și devenim robi ai oamenilor.

Suntem chemați să vestim nu adevărul nostru, a vreunui alt credincios sau simpatizant al bisericii, ci suntem chemați să vestim adevărul Scripturii. Suntem chemați să vestim nu idei moștenite sau convenabile unora, ci suntem chemați să vestim ceea ce este scris în Cuvânt, și Domnul Isus ne-a dat un exemplu în acest sens, pentru că fără să se uite la fața omului a vestit voia și planul Tatălui. Domnul Isus nu întotdeauna a evitat conflictul cu fariseii care își dădeau ifose de mari intelectuali și teologi ai vremii, dar dacă a ales să le vorbească sau să-i mustre, a făcut aceasta chiar cu dorința ca ei să se trezească. Domnul Isus a văzut dincolo de politețea lor rece sau chiar de zâmbetul lor fals, în spatele cărora era dorința de a-L prinde cu vorba în vreo cursă, însă El a știut și

când trebuie să plece dintre ei, așa cum ni se spune că a făcut în textul citat la început.

Dacă am vrea să nu ne lăsăm atrași în conflict și privind la rezultat am dori să ne opunem păcatului oferit în laț, dar nu facem aceasta cu toată puterea, vom avea de regretat mai târziu, dar dacă cerem ajutorul Aceluia care deja a investit în noi așa de mult, El, care este un Ajutor care nu lipsește la vreme de nevoie, va veni și în ajutorul nostru. „Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți“ (Evrei 2:18). Când ești provocat, este important să știi unde cauți ajutor și să nu alegi să depinzi doar de puterea ta. Slab sau tare în credință, alege în vreme de pace unde vei alerga după ajutor când vor veni gânduri nepotrivite pentru un copil al lui Dumnezeu, când ți se va oferi să guști păcatul, când parcă silit de împrejurări ai dori să mai ciunțești adevărul, ca în ziua conflictului să rămâi neîntinat și să strălucești ca un trofeu pentru cer.

Dacă Îi dăm voie, în timp, Duhul Sfânt va dezvolta în noi atât instincte de a face bine cât și instincte de „frână“, pentru a ne feri de rău și astfel să evităm conflictele fără de folos. Vrem să ne terminăm alergarea cu fruntea sus, știind că nu L-am trădat pe Acela căruia I-am jurat credință prin legământ, care ne-a promis tuturor celor care vom fi „găsiți buni“ în felul în care am avut de-a face cu aceste conflicte cununa vieții. Dacă ești cumva unul dintre sufletele care au căzut în lațurile celui viclean, trebuie să știi că Domnul Isus te poate izbăvi din lațurile viciilor, de greutatea vinei păcatului și îți poate da un început nou. Astăzi ești și tu chemat la mântuire, ești chemat la slavă, dar drumul duce pe la cruce, unde trebuie să aibă loc pocăința. Deschide ușa harului pentru tine.

Privind la evenimentele ce au loc în lume, recunoaștem că intrăm în partea cea mai întunecată a nopții, de aceea această chemare la mântuire vine cu un ton de urgență. Când Duhul Sfânt ne deschide ochii înțelegem că tot ce avem nu valorează nimic dacă nu suntem de partea Domnului Isus, și tot El, după ce ne convinge de păcat, ne arată Golgota, unde prin suferință și moarte

a fost făurită mântuirea noastră. Vrajmașul nu vrea să-și piardă niciun slujitor, de aceea va căută ca prin gânduri, prin exemple rele de oameni, care spun că sunt dar nu sunt ai Domnului, prin prieteni, familie chiar, să-ți dea tot felul de motive pentru a nu-ți preda viața Domnului Isus sau cel puțin de a lua decizia de a mai amâna, dar dacă îți iubești sufletul „treci prin mijlocul lor și pleacă de acolo“, din acel loc al ispitei, și caută locul unde copiii Domnului seamănă în vorbire și purtare cu Domnul Isus.

Când treci de partea Evangheliei, adică de partea lui Hristos, vei avea vrajmași și prieteni, cu excepția că nu faci nimic cu viața ta, lucru care atrage răspundere. Deocamdată, armonie deplină este doar în cer, de aceea alege lucrurile care urmăresc binele tău veșnic și împacă-te cu Dumnezeu. Dacă în dorința de a cunoaște și a găsi calea spre Acela care este „Viața“ vezi dragostea lui Dumnezeu dovedită la Golgota și ești cuprins de emoții sfinte, pe care nu le-ai mai avut, dacă vrei să devii al Lui, va trebuie să iei o decizie rațională, care are la baza Cuvântul lui Dumnezeu și nu o decizie în virtutea unui vârtej de emoții, de impuls cauzat de euforia unui moment sentimental.

Credința nu se bazează pe lucruri ce le dovedești în laborator, cum face știința cu puținul ce-l are ca o îngăduință de la Dumnezeu, ci se bazează pe ceea ce a spus Dumnezeu, pe raționalitate. Avem suficiente dovezi, de-a lungul veacurilor, de vieți schimbate de Hristos și a faptului că ceea ce ni se comunică în Scriptură este adevărat. Pentru acela care vrea dovadă, cerând minuni, una nu se va dovedi a fi niciodată îndeajuns, dar acela care-L crede pe Dumnezeu și se pocăiește ajunge să trăiască o viață în care se văd minunile lui Dumnezeu. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine“ (Ioan 7:17). Scopul nostru nu este de a ne apăra prestigiul, ci scopul nostru este de a-i scăpa pe oameni de focul iadului.

La baza credinței, care ne face să luăm decizia de a ne preda viața Domnului Isus, trebuie să fie cunoștința că Domnul Isus a

murit în locul nostru și crezând în El să fim mântuiți, evitând astfel „conflictul“ final în care ar fi trebuit să stăm înaintea Dreptului Judecător ca să fim judecați și osândiți. În timp ce te cobori pe tine în ochii tăi, vei descoperi cu bucurie că Îl înalți pe El în ochii tăi, și când El este mare în viața ta ai fericire și împlinire chiar și pe acest pământ.

Amin

29

SFÂRȘITUL ESTE APROAPE!

„În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere.“

1 Corinteni 15:24

Cuvintele care formează titlul acestui mesaj sunt cuvinte de avertizare potrivite doar pentru a fi scrise pe o placardă folosită la o demonstrație a unor religioși fanatici ...sau aceste cuvinte sunt un adevăr de care oamenii înțelepți ai vremii de astăzi țin seama pentru a se pregăti? Este titlul acestui mesaj un clișeu escatologic cu care ne-am obișnuit ...sau mai au aceste cuvinte puterea de a stârni în noi atât sentimente care ne îndeamnă la veghere cât și sentimente de bucurie în vederea întâlnirii cu Acela care a murit în locul nostru? De câte ori vorbim de vremea sfârșitului, abordând subiecte cu caracter escatologic, trebuie să recunoaștem că vorbim despre tainele nepătrunse pe deplin de către noi, ale lui Dumnezeu cu privire la noi și, aproape în mod inevitabil, interpretările acestor taine codificate uneori prin simboluri produc păreri împărțite între cercetătorii Scripturii. „Oameni cu gust de război“ (Mica 2:8) s-au folosit și se mai folosesc de acest subiect cu privire la „sfârșit“ ca să atragă atenția asupra lor sau să producă ciorovăiele între oameni și astfel să facă mai mult rău decât bine oamenilor.

Chiar dacă recunoaștem că suntem limitați și cunoaștem în parte (1 Corinteni 13:9), putem spune că nu a cunoaște felul exact

în care se vor depăna evenimentele sfârșitului este cel mai important, ci mai important decât aceasta este să fii găsit pregătit pentru oricare variantă ar alege-o Dumnezeu să o aplice cu privire la vremea sfârșitului. Cât timp vor fi oameni pe pământ vor fi și întrebări, dar în limitele îngăduite de Cuvântul lui Dumnezeu ni s-a dat o măsură de lumină cu privire la felul în care vor decurge lucrurile în vremea sfârșitului. Când vorbim despre „sfârșit“ trebuie să spunem că „sfârșit“ înseamnă lucruri diferite pentru diferiți oameni. Civilizații puternice, imperii și împărați de tot felul au trebuit să ajungă la un moment în care, fără să se poată împotrivi, au trebuit să accepte un sfârșit al dominației sau chiar al existenței lor.

Imaginația bogată a omului, dorința de a face bani pe seama curioșilor și creativitatea lui, care totuși nu cunoaște lumina care vine de sus, i-a făcut pe unii oameni să scrie tot felul de cărți și să facă tot felul de filme care încearcă să ilustreze „sfârșitul“. Parcă în mod inevitabil, deși aceste cărți și filme sunt prezentate sub titlul de „ficțiune“, acești oameni, prin metodele ingenioase ale științei, au reușit să modeleze gândirea oamenilor care sunt gata să creadă mai repede o închipuire omenească decât sunt gata să creadă Cuvântul lui Dumnezeu dovedit a fi adevărat prin istoria pe care a scris-o înainte ca să aibă loc. Când omul care nu cunoaște Scriptura vorbește despre sfârșit, de obicei, se gândește la un cataclism de proporții nemaivăzute de oameni, care va pune capăt vieții pe acest pământ. Unii au ilustrat sfârșitul ca urmare a unei încăleștări militare nucleare între marile puteri ale vremii sau ca fiind rezultatul unor evenimente cosmice care vor afecta planeta pe care noi trăim.

Într-un mod puțin mai realist, știința recunoaște un sfârșit pentru luminătorul zilei, adică pentru steaua ce o numim Soare, undeva în viitor, peste vreun miliard de ani, dar noi suntem interesați de acest eveniment al sfârșitului pentru că el nu va afecta sufletul nostru. Conform Scripturii, acest pământ, de care omul pe măsură ce îmbătrânește parcă se lipește tot mai mult, va avea un sfârșit

final în care va arde și nu va mai exista (2 Petru 3:10, Apocalipsa 21:1), dar nu înainte ca anumite evenimente rânduite de Dumnezeu să aibă loc, așa cum este „necazul“ despre care a vorbit Domnul Isus (Matei 13:19) sau de vremea când Satana va fi ținut legat (Apocalipsa 20:2, 6; Isaia 65:20).

Ca vestitori ai Evangheliei, a nu vorbi despre vremea sfârșitului înseamnă a devia de la învățătura apostolică; înseamnă a nu-ți face slujba în mod echitabil față de Dumnezeu, care vrea ca oamenii să fie avertizați, pentru a nu fie surprinși de un „sfârșit“ care-i va face să stea înaintea lui Dumnezeu nepregătiți. Există un „sfârșit“ al ofertei lui Dumnezeu numit har, prin care sufletul omului este mântuit prin meritul jertfei Domnului Isus la Calvar și a refuza această ofertă înseamnă a refuza cea mai favorabilă ofertă făcută omului vreodată. Există și un alt fel de sfârșit numit sfârșitul vieții noastre pe pământ, dar acest sfârșit, deși este cel mai bine cunoscut de oameni, nu este decât o tranziție de la un fel de viață la un alt fel de viață. În afară de aceia care vor fi găsiți în viață la venirea Domnului, niciunul dintre noi nu putem evita acest sfârșit și acest adevăr este ca o axiomă care nu necesită a fi dovedită pentru a fi crezută.

Această viață ne prezintă oportunitatea de a-L cunoaște și sluji pe Dumnezeu care a creat tot ce se vede și ce nu se vede cu ochii noștri și care se va sfârși, urmând să fim duși pentru a fi pentru totdeauna cu Dumnezeu (Ioan 17:24) sau pentru a fi pentru totdeauna într-un loc de chin veșnic (Luca 3:17, Filipeni 3:19, 2 Tesaloniceni 1:9). În ce privește existența trupului nostru există un sfârșit numit moarte biologică (Evrei 9:27), dar în ce privește sufletul omului este posibil și un sfârșit numit moarte spirituală (Ezechiel 18:4, Apocalipsa 3:1). De asemenea, există un sfârșit finalizator al oricărei oportunități de schimbare spre bine numit „moartea a doua“ (Apocalipsa 20:6, 21:14) pentru sufletele care vor avea parte de cea de-a doua înviere (Apocalipsa 20:5), care vor ajunge la ultima judecată amintită în Scriptură, și dacă numele lor nu vor fi găsite scrise în Cartea Vieții vor fi trimise în iazul de

foc, care este moartea a doua (Apocalipsa 20:11-15). Cel mai de dorit sfârșit pentru noi, care acum suntem în viață pe pământ, este un sfârșit care are de-a face cu felul nostru vechi de viață, guvernat de dorințelor firii pământești pe care suntem îndemnați prin Cuvânt să le punem capăt prin a le omorî. „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli“ (Coloseni 3:5).

Un alt fel de sfârșit, care trebuie menționat, este „sfârșitul“ cu privire la felul în care decurg lucrurile pe pământ. Evenimentul răpirii bisericii la cer este iminent și apariția omului fărădelegii pe pământ va schimba viața oamenilor pe pământ pentru totdeauna. Pentru cei credincioși Domnului Isus sfârșitul acestei vieți înseamnă trecerea permanentă la o stare de suflet mântuit cu un trup glorificat, ca acela al Domnului Isus după înviere, care va moșteni viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. „Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică“ (Romani 6:22). Acesta este statutul final al sufletului care alege prin pocaință să se facă un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1:12). Locul unde vor locui aceia care au parte de acest fel de sfârșit bun, răbdând de dragul Domnului Isus orice nedreptate, prigoană, neajuns sau necaz, până la sfârșit (Matei 24:13) va fi un cer nou și un pământ nou. „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era“ (Apocalipsa 21:1).

Rezidența finală a celor mântuiți va fi o cetate numită „Noul Ierusalim“ (Apocalipsa 21:2), unde Domnul Dumnezeu va locui cu poporul Său. În această stare de suflet mântuit ajuns în cer, copilul Domnului ajunge să trăiască și să fie parte dintr-o Împărăție care nu va avea sfârșit (Luca 1:33). Această stare de suflet mântuit a celor ce au parte de prima înviere sau vor fi luați la cer din această viață va fi o stare permanentă, pentru că asupra lor moartea a doua, care nu are efect asupra trupului de carne, ci asupra sufletului, nu va avea nicio putere. „Fericiți și sfinți sunt

cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor moartea a doua n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani“ (Apocalipsa 20:6). După mia de ani, după ultima judecată a celor ce n-au înviat la prima înviere și a sufletelor răzvrătite de pe pământ, după condamnarea duhurilor întunericului va veni sfârșitul, care este menționat în textul motto al acestui mesaj: „În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere“ (1 Corinteni 15:24).

Când vom ajunge la punctul existenței sufletului nostru, când vom fi în cetatea Noului Ierusalim împreună cu toți aceia a căror nume sunt scrise în Cartea Vieții Mielului (Apocalipsa 21:27), va începe ceea ce nu va mai avea sfârșit, adică viața veșnică în drepturi depline de copil al lui Dumnezeu. Dacă nu vom prinde momentul răpirii (1 Tesaloniceni 4:16-17), în decursul vieții noastre pe pământ, când ne vom sfârși isprăvnicia cu bine pe pământ vom fi scoși din această lume prin ușa morții, ca apoi să ni se încredințeze o altă isprăvnicie. „Stăpânul său i-a zis: «Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri; te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!»“ (Matei 25:23). Un ispravnic înțelep aici pe pământ (Luca 16:1-12) ia în serios nu doar la început, ci cât timp vrea să fie ținut în acea isprăvnicie, așteptările Stăpânului.

Ieșirea celor credincioși din această lume pe poarta numită moarte marchează și sfârșitul oricărei oportunități de îmbogățire față de Dumnezeu, pentru că lucrarea fiecărui credincios pe pământ va fi judecată și răsplătită (1 Corinteni 3:10-15). Ispravnicul credincios știe ce vrea Stăpânul de la el și dă prioritate acelor lucruri. Robul credincios, care nu se teme de vremea sfârșitului când trebuie să dea socoteală de isprăvnicia lui, este robul care așteptându-și Stăpânul în fiecare zi lucrează pentru a-și înmulți talanții primiți (Matei 25:14-30). Apostolii care au călcat pe urmele Domnului Isus au pus o temelie apostolică (Efeseni 2:20), dar ei nu au ajuns să vadă în timpul vieții lor

terminarea acestei zidiri numită Biserica lui Dumnezeu. Arhitecții și constructorii din timpurile medievale au început uneori lucrări de zidire a unor mănăstiri care sunt faimoase până în zilele de astăzi, dar din cauză că uneori zidirea acestor sanctuare dura chiar și sute de ani, mulți dintre ei nu le-au văzut terminate.

Creștinii din prima eră creștină nu au văzut terminarea lucrării pe care Dumnezeu a început-o prin ei, dar totuși vor fi prezenți la terminarea ei. Pe temelia care este Domnul Isus Hristos, piatra din vârful unghiului, acești apostoli minunați au început zidirea acestei clădiri făcute din pietre vii, dar lucrarea nu va fi terminată până în clipa când se vor împlini numărul neamurilor și Domnul Își va lua acasă Biserica, numită în mod metaforic Mireasa Domnului. Pentru că nimeni în afară de Dumnezeu nu cunoaște când și felul în care va veni sfârșitul în viața noastră, Domnul Isus ne îndeamnă la o continuă stare de veghere. „Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui!...” (Luca 12:36-37).

Vegherea noastră în vederea venirii sfârșitului necesită un efort susținut din partea noastră. „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii“ (1 Petru 4:7). Scriptura nu pune așa de mult accentul pe timpul când va veni sfârșitul, ci pune acceptul pe vegherea credinciosului în vederea venirii sfârșitului. Nu numai noi, ci chiar și ucenicii Domnului au dorit să știe dacă mai este mult până la vremea sfârșitului. „El a șezut jos pe muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte, și I-au zis: «Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?»“ (Matei 24:3). Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune când va veni sfârșitul, dar ne dă anumite semne care ne vorbesc cât de aproape suntem de acea vreme (Matei 24:32). Semnele venirii sfârșitului ne vorbesc astăzi mai clar ca oricând că suntem în faza finală a așteptării și câteva dintre aceste semne

sunt următoarele: învățători care dau învățături false, oameni lipsiți de dragoste, cutremure, foamete, războaie, negare a drepturilor lui Dumnezeu, ipocrizie și vânzare de frați, persecuții, iubire de bani și altele ca acestea. Cine vrea să fie gata pentru vremea sfârșitului nu-și compromite sufletul nici pentru mult și nici pentru puțin, ci stă în circumferința de siguranță pe care o dă ascultarea de Dumnezeu. Există o categorie de oameni care se alipesc de copiii Domnului, care uneori fac și legământ prin botezul în apă, dar care trăiesc o viață dublă, pentru că inima lor nu s-a schimbat și nu au avut experiența unei pocăințe care să facă posibilă nașterea din nou, în urma căreia să se desprindă de ce este lumesc și păcătos.

Un eveniment din istoria Israelului descrie sfârșitul la care se poate aștepta astfel de oameni. Oastea împăratului Siriei l-a căutat pe prorocul Elisei pentru a-l opri să-i mai divulge împăratului lui Israel planurile lor de atac. La cuvântul prorocului Elisei oastea siriană, trimisă să-l prindă pe proroc, a fost lovită cu orbirea, apoi a fost condusă în cetatea împăratului lui Israel unde Elisei i-a spus împăratului lui Israel: „...Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor“ (2 Împărați 6:22). Acești oameni au umblat pe drum cu omul lui Dumnezeu, au mâncat împreună cu poporul Domnului, dar ei nu s-au schimbat niciodată, rămânând astfel loiali împăratului Siriei. Într-un mod asemănător aceia care poartă numele de creștini, dar viața lor spune cu totul altceva din cauză că nu vor să se lase de păcat, vor avea parte de un sfârșit tragic, pentru că într-o zi Marele Stăpân Isus Hristos după ce le va arăta viața de compromis pe care au trăit-o le va spune ceva foarte asemănător cu ce li s-a spus soldaților sirieni: „Aceste suflete să meargă la stăpânul lor!“ În această categorie se încadrează aceia care ar dori mântuirea, dar nu vor să se despartă cu totul de păcat pentru că li se pare dulce sau profitabil și încearcă în acest fel să slujească la doi stăpâni.

„Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va neso-

coti pe celălalt...” (Luca 16:13). Majoritatea oamenilor suferim de o curiozitate care ne face să întrebăm mereu ce au întrebat și ucenicii Domnului Isus: „Cât timp mai este până vine sfârșitul?“ Pentru cei care au murit ieri sfârșitul a venit deja și în același mod, uneori surprinzător, poate apărea și în viața noastră în orice clipă. Sfârșitul, datorită modului în care decurg lucrurile pe pământ, poate veni și el pe neașteptate în clipa în care Domnul la sunetul trâmbiței îi va aduna pe cei credincioși de pe pământ, pentru a-i uni cu credincioșii care au murit în Domnul ca astfel Biserica lui Dumnezeu să fie toată împreună. Întrebarea care trebuie să ne-o punem nu este dacă vrem sau nu un sfârșit, întrucât nu avem de ales în această privință, ci întrebarea care are rost să ne-o punem este: „Ce fel de sfârșit vrem să avem în clipa plecării de pe pământ?“. Sunt doar două stări posibile: mântuit sau nemântuit.

Poți să-ți sfârșești viața și să pleci spre veșnicie ca suflet iertat sau ca suflet osândit. Pentru că Dumnezeu a îngăduit să poți să alegi, te întreb: „De ce fel de sfârșit vrei să ai parte?“ Vestea bună este că poți fi pregătit pentru vremea sfârșitului, sub orice formă ar veni în viața ta. Soluția nu este de a te ascunde ca struțul, crezând că problema va dispărea dacă nu o vezi sau nu îi dai atenție, ci soluția constă în a te pocăi, pentru ca vina să-ți fie ștearsă în meritul jertfei Domnului Isus. Soluția constă în a încheia legământ cu acest Dumnezeu bun care Își ține partea Lui de legământ și care vrea să aibă grijă de sufletul tău nu doar aici pe pământ, ci și când vei ajunge la sfârșitul vieții tale pe pământ. Pentru că nu știi câte zile îți va mai da Dumnezeu de trăit; pentru că nu știi când va veni sfârșitul, este bine să privești la viața ta și la destinația spre care ești îndreptat cu un simț al urgenței. Prin Cuvântul scris, prin vestitorii Evangheliei și prin împlinirea semnelor vremii sfârșitului, Dumnezeu ne învață și ne sfătuiește ce să alegem, dar alegerea aparține fiecăruia dintre noi, în mod individual. Sfârșitul este aproape! Fii sigur că ești gata!

Amin

30

SĂ NE PĂSTRĂM CUGETUL CURAT

„Porunca care ți-o dau, fiule Timotei, după prorociile făcute mai înainte despre tine, este ca, prin ele să te lupți lupta cea bună, și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut din credință.” 1 Timotei 1:18-19

Nu dispunem de prea multe informații despre modul în care decurg lucrurile în lumea spirituală și nici nu suntem așa de șireți ca potrivnicul nostru, dar ca urmași ai lui Hristos avem Cuvântul lui Dumnezeu, care ne poate face înțelepți în lucrurile care contează, și în această lumină putem să facem alegeri bune. Din această Carte învățăm care sunt acele lucruri care merită atenție deosebită din partea noastră, așa cum sunt acelea de a ne păstra credința și cugetul curat, deoarece, așa cum este menționat în textul citat, aceste stări pot fi întinate și pot să atragă după sine o cădere de la credință. Conștiința, numită de unii glasul sau procurorul lui Dumnezeu, este un simțământ de intuiție pe care omul îl are despre el însuși și despre lucrurile din jurul lui, iar cugetul este capacitatea omului de a gândi la nivelul minții lui și pe cât se întrepătrund mai mult, fiind strâns înmănunchate, pe atât pot fi ascunse de om ca taine ale inimii, dar aceste taine, fie că omul vrea sau nu vrea, îi sunt expuse lui Dumnezeu în tot timpul.

Pentru că Domnul Isus Și-a dus la îndeplinire misiunea pe pământ, s-a schimbat felul în care omul privește la Dumnezeu și

la felul în care El poate privi la noi. Ca urmare a împăcării noastre cu Dumnezeu, prin jertfa Domnului Isus, cugetul nostru, care simțea sau în unele cazuri și mai grave nu mai simțea vinovăție înaintea lui Dumnezeu, a fost curățat, însă odată eliberat de vină cugetul trebuie păstrat curat. Păstrarea cugetului curat nu este ceva ce se întâmplă de la sine, ci păstrarea lui curat face parte din ceea ce apostolul Pavel numește a fi parte din „lupta cea bună”, uneori fiind nevoie să ne silim pe noi înșine să respingem acele gânduri și lucruri care ne pot întina. „De aceea mă silesc să am întotdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Fapte 24:16). Pentru ca slujirea și chiar sacrificiul nostru pentru lucrarea Domnului să conteze trebuie să fie făcute cu un cuget curat. „Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc cu un cuget curat, din moși strămoși, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi și noapte” (2 Timotei 1:3).

În acest mesaj vom privi la modul în care lucrează conștiința omului prin gândurile pe care le întreține, adică prin cuget, care uneori dictează o acțiune și facem aceasta pentru a putea înțelege mai bine felul în care ne putem păstra cugetul curat de acuzațiile noastre și chiar de ale lui Dumnezeu. Când observăm felul în care lucrează conștiința vom vedea că este ca un mecanism extrem de fin, care are însă viață, pentru că ea poate fi sănătoasă, poate suferi prin a fi întinată, poate muri și culmea este că uneori poate chiar învia. Majoritatea suntem obișnuiți cu expresia „muștrare de conștiință” și de asemenea știm ce înseamnă să spunem sau să facem ceva greșit, ca apoi să avem muștrări de conștiință; lucru care ne afectează imediat pacea, bucuria interioară și rugăciunea către Dumnezeu.

Cunoscând efectul dăunător al unei conștiințe pătate putem alege să evităm a ajunge în astfel de situații așa cum a făcut și Abigail, care a potolit mânia lui David care era pornit să se răzbune. „Atunci nu va avea domnul meu nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur...” (1 Samuel 25:31). Unul dintre cazurile cele mai dramatice

ce în care vedem ce înseamnă să ai o conștiință acuzatoare îl avem în cazul ucenicului Iuda, a cărui faptă mișească de vânzător a rămas scrisă pentru totdeauna în istorie. Iuda s-a dus la preoții cei mai de seamă, care atunci alcătuiau forumul suprem religios al națiunii numit Sobor, „și le-a zis: «Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?» Ei i-au cântărit treizeci de arginți“ (Matei 26:15). După ce a avut loc trădarea prin vânzare și a văzut unde a dus, în Iuda a început o luptă interioară care-l măcina și în loc de a fi un om fericit a ajuns un om muncit de cel rău, care până la urmă nu a mai rezistat la strigătele conștiinței lui și s-a dus cu argintul înapoi la preoți: „«...Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat!» «Ce ne pasă nouă?» i-au răspuns ei. «Treaba ta.» Iuda a aruncat arginții în Templu, și s-a dus de s-a spânzurat“ (Matei 27:4-5).

După ce L-a vândut pe Domnul Isus prin a-L identifica în Ghetsimani cu sărutul trădării și a văzut că El avea să fie condamnat la moarte, parcă un vâl i s-a luat de pe ochi și a înțeles că acțiunea lui de a lucra ceva ilegal și murdar cu preoții a dus la acea situație, dar nu a mai putut face nimic decât să urmărească din umbră cu groază procesul de condamnare a unui nevinovat. Interesele lui personale l-au orbit suficient, încât cel rău să-i sugereze ce să facă, ca apoi el să acționeze împotriva conștiinței lui, dar după ce și-a mânjit cugetul a acceptat gândul celui rău că pentru el nu este scăpare decât prin sinucide, care înseamnă condamnare sigură a sufletului de către Dumnezeu.

Conștiința la nivelul cugetului, adică la nivelul gândirii, ne avertizează cu privire la păcat, dar rămâne la alegerea noastră dacă vrem să ne păstrăm curați. Când omul nu acceptă adevărul și voia lui Dumnezeu ca lege pentru el, mintea i se tulbură, devine confuză în ce privește ce este bine sau rău și ia decizii distructive, pe care mai târziu le vede ca iraționale. Câți nu spun: „Cum am putut să fiu așa de întunecat la minte?“, și unii merg până acolo că spun: „Cum am putut fi așa de prost?“ Când călcăm peste glasul conștiinței care odată a fost luminată de Hristos, viziunea noastră spirituală – discernământul care ne poate face așa de mult

bine, poate apărea condiția de vedere spirituală distorsionată, care la fel ca oglinzile de la circ care te fac să te vezi disproporționat, cu scopul de a produce haz, poate să ne prezinte idei și imagini nereale ca și cum ar fi reale.

Cuvântul Domnului ne învață să ne păstrăm cugetul curat prin a ne feri de orice ni se pare rău (1 Tesaloniceni 5:22), pentru că anumite lucruri pe care le punem în mișcare prin cuvinte sau fapte nu mai pot fi oprite, după cum nu putem evita nici consecințele care ne afectează pe urmă pe noi sau pe semenii noștri. În cazul crediciosului născut din nou mintea poate deveni o unealtă a Duhului Sfânt, pentru că la nivelul cugetului, în lumina Cuvântului din Scriptură, ni se spune cum să alegem când trebuie să luăm unele decizii. Dacă Iuda ar fi așteptat până la învierea Domnului eu cred că Domnul Isus l-ar fi iertat, dar rămânând cu povara solului întunericului și sub presiunea unei conștiințe mânjite, el nu a mai crezut că în vreun fel ar mai putea fi recuperat.

Din textul Scripturii reiese că și preoții care erau interesați mai mult de prestigiul templului decât de simțul de suflet osândit al lui Iuda sau de omorârea unui nevinovat, cum a fost Domnul Isus, aveau totuși o conștiință care, deși grav atrofiată, mai lucra parțial. Preoții au refuzat să pună banii aruncați de Iuda înapoi în visteria Templului pentru a nu-l întina, deoarece, chiar așa cum au spus ei, învinuindu-se fără să vrea pe ei înșiși, erau un preț de sânge (Matei 27:6), de aceea au cumpărat cu acel argint țarina olarului, folosită pentru îngroparea străinilor, și acelui loc i s-a dat numele de „țarina sângelui“. A alege să ascuți de conștiință când ți se pare convenabil sau doar când urmărești un scop specific, cum a fost cazul acestor preoți, nu este un mod de a-ți păstra cugetul curat. Putem observa în cazul acestor preoți felul în care conștiința vinovată poate face din oamenii de la care se aștepta să aibă răspunsuri niște duri, fără simț de compasiune pentru cel care caută ajutor. Acest simț de cuget mânjit poate face din unii, când au ocazia, niște oameni care îi persecută pe alții prin învinuiri de care de multe ori ei însuși sunt vinovați, deoarece conștiința se

ocupă de noi înșine, dar cugetul nostru când este murdar vrea să se ocupe uneori și de alții.

Pentru noi, care trăim în dispensația harului, atâta timp cât suntem în viață și ne bucurăm de facultăți mintale sănătoase trebuie să știm că la Dumnezeu este milă și oricât de disperat ar fi cazul nostru putem merge cu căință înaintea Domnului ca să primim iertarea Lui. Un alt caz în care vedem felul în care lucrează conștiința este cazul fraților lui Iosif care, din invidie și răutate, l-au vândut pe Iosif ca rob. Este vorba din nou de o trădare prin vânzare, nu neapărat pentru câștig cât pentru a-l înlătura pe Iosif din competiția pentru afecțiunea tatălui lor, Iacov, care-l trata pe Iosif într-un mod preferențial și pentru a nu-i mai spune tatălui lor despre ce făceau ei. Cred că după aceea, în cugetul lor, conștiința i-a deranjat pe frații lui Iosif, mai ales că l-au mințit și pe tatăl lor cu dovezi fabricate de ei, cum că Iosif ar fi fost sfâșiat de o fiară, dar după câțiva ani au pus aceste gânduri la o parte și fiecare și-a văzut de viață și de familie. Se părea că totul s-a uitat și vocea conștiinței în sfârșit a murit, dar Dumnezeu nu a lăsat lucrurile așa. A venit o foamete în ținutul lor și auzind că în Egipt este belșug de grâne, Iacov și-a trimis feciorii, ajunși acum mari, să meargă să cumpere grâne ca să poată supraviețui pe perioada foametei, care de obicei era cauzată de secetă. Au ajuns în Egipt, unde au fost recunoscuți de Iosif, dar ei nu l-au recunoscut, fiindcă se maturizase și avea familia lui, vorbea limba egiptenilor, era fără barbă, cum aveau semiții, era îmbrăcat ca demnitarul din Egipt și pentru că era în poziția înaltă în care-l ridicase Dumnezeu pentru credincioșia lui, ei nu s-ar fi gândit vreodată că ar putea fi Iosif fratele lor.

Ei s-au recomandat ca fiind „oameni de treabă“, dar Iosif i-a acuzat că sunt iscoade și i-a aruncat în temniță pentru trei zile (Genesa 42:17). Dintr-odată frații lui Iosif, care credeau că viața lor este într-un moment de criză din cauza foametei din țara lor, s-au trezit într-o criză și mai mare, în care se temeau pentru viața lor. În acele momente de criză s-a întâmplat un lucru interesant. Gândurile acuzatoare ale conștiinței lor, care le cereau moarte de

atâția ani, au revenit la viață în cugetul lor. „Ei au zis unul către altul: «Da; am fost vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga, și nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta»“ (Genesa 42:21). Acest fenomen interesant s-a repetat de-a lungul anilor în multe vieți, pentru că atunci când omul ajunge la necaz începe să-și pună întrebări care răscolesc memoriile uitate cu voie sau fără voie.

La frații lui Iosif cazul acuzator al conștiinței lor întinate, care le făcea conștiința să țipe la ei, a fost rezolvat într-un mod favorabil lor datorită bunătății lui Iosif care a purtat de grijă întregii familii a lui Iacov, dar numai după ce ei și-au recunoscut vina. Mulți oameni acționează împotriva conștiinței lor, spunând că nu sunt ei primii și nici ultimii care aleg să facă un anume rău care le întinează cugetul. Poate spun că vor avea de-a face cu urmările mai târziu, dar în prezent vor ce vor și sunt gata să sfideze și să calce în picioare pentru împlinirea dorințelor lor legile oamenilor și chiar și legile lui Dumnezeu. Astfel de oameni aleg să pună un căluș în gura conștiinței lor, uitând că aceste gânduri și înfăptuiri sunt văzute și înregistrate de Dumnezeu ca evidență pentru ziua când va judeca fără de părtinire oamenii care au lucrat împotriva conștiinței lor. Vocea conștiinței este așa de importantă înaintea lui Dumnezeu încât într-o zi, după felul în care omul a ascultat de ea sau a mers împotriva ei, îi va judeca chiar și pe aceia care au murit fără să cunoască Legea lui Dumnezeu. „Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele“ (Romani 2:14-15).

Un alt caz în care putem observa felul în care lucrează sau nu conștiința este cel al femeii prinse în păcat, care a fost adusă la Domnul Isus de pârașii ei ca să-L ispitească și să-L poată învinui de ceva (Ioan 8:1-11). Domnul Isus i-a surprins prin decizia pe care a luat-o atunci când le-a spus acuzatorilor care fără să-și facă

un proces de conștiință în mod convenabil nu l-au adus pe acuzatul prins în faptă, ci doar pe ea, prin a le spune că acela care este fără de vină să arunce primul cu piatră ca să pedepsească acea femeie. „Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor, și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc“ (Ioan 8:9). Domnul Isus nu a osândit acea femeie desfrânată, ci i-a dat o nouă șansă la viață spunându-i să plece liberă, dar să nu mai păcătuiască.

Femeia aceea de mult își aduse conștiința la tăcere ca să poată practica acea meserie rușinoasă, așa că în momentul acuzării ei nu se aștepta decât la pedeapsă, dar a avut parte de mila Domnului care i-a mai dat oportunitatea de a trăi o viață cu o conștiință eliberată. Surprinzător și chiar frumos surprinzător este să vedem că la acuzatorii care ascundeau în cugetul lor lucruri mârșave încă lucra conștiința la nivelul cugetului lor. Cugetul lor, începând cu cei mai bătrâni, nu le-a dat voie să dea cu pietre în acea femeie, pentru că îi muștrau lucrurile știute doar de ei, dar care, fără ca ei să știe, erau bine cunoscute și de Domnul Isus. Rând pe rând au lăsat piatra jos și au părăsit grupul celor setoși de sânge, pentru că în cuget erau muștrați de vina lor, chiar dacă unii dintre ei au făcut aceasta doar pentru a nu fi acuzați ei înșiși de un sacrilegiu, cum că ei ar fi oameni în care nu este nicio vină.

Domnul Isus a ridicat standardul spiritual la un nou nivel, care poate fi atins doar de omul născut din nou, cârmuit de Duhul Sfânt, prin a spune că și gândurile păcătoase, care întină cugetul omului, sunt tot așa de vinovate înaintea lui Dumnezeu ca și înfăptuirea acelor păcate (Marcu 5:28). Omul întreabă de multe ori cine va fi mântuit și găsim răspunsul în Scriptură, care ne spune multe și despre cine nu poate fi mântuit. Așa cum spune textul citat la început, acela care nu păstrează credința și un cuget curat nu poate fi mântuit, deoarece contrar învățaturii rătăcitoare care spune că „odată mântuit ești întotdeauna mântuit“ se poate cădea de la credință. Suntem martori la o continuă degradare spi-

rituală a omului și mai ales în rândul tinerilor; degradare în care nu se ține seama de conștiință, ci se spune că dacă te face să te simți bine să mergi înainte cu a face acel lucru.

În acest fel mulți trec de barierele morale fără să-și facă probleme de conștiință, omoară pruncii până nu s-au născut, rup legământul căsătoriei făcându-i pe copii să sufere, înșală și mint la discreție, după cum le este convenabil, ca apoi într-o zi să ajungă în fața unui scaun de judecată peste a cărui autoritate înrădăcinată în dreptate nu vor putea trece (Eclesiastul 11:9). Sub această presiune de erodare a binelui, care a mai rămas în om, vocea conștiinței este adusă la tăcere până când omul ajunge să numească răul bine și binele rău, ca apoi să numească această stare a fi „noul normal“. Ca să păstrezi credința și un cuget curat trebuie să depui efortul de a rămâne în Cuvântul Scripturii, care trebuie să fie parte din hrana ta spirituală zilnică. Când învățătura Domnului este importantă pentru noi ne putem bucura de promisiunea care ne este dată prin Scriptură că vom căpăta trecere și o minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, iar pentru a ne păstra cugetul curat avem nevoie de o minte sănătoasă (Proverbe 3:4). Dacă lui Adam, până când nu căzuse în păcat, i s-a spus să îngrijească și să păzească grădina în care a fost așezat, pentru că răul deja exista în Univers, cu cât mai mult trebuie să îngrijim și să păzim grădina minții noastre ca să păstrăm un cuget curat, astăzi când răul este la culme.

Ca să-ți păstrezi cugetul curat trebuie să petreci timp înaintea Domnului în rugăciune, pentru că în rugăciune, în timp ce-ți înalți gândurile spre Dumnezeu, conștiința sănătoasă îți va spune imediat dacă ai de-a face cu vreo pată care a întinat cugetul tău. A trăi cu un cuget curat necesită un efort, dar merită să fie făcut pentru că atunci când cugetul nu ne osândește avem îndrăzneală la Dumnezeu și trăim viața aceasta cu bucuria de a ști că toate sunt bine între noi și Acela care Și-a dat viața pentru a ne elibera de vina apăsătoare a păcatului. Luptă lupta cea bună, păstrând credința și un cuget curat, ca într-o zi să porți cununa vieții. Amin

31

AU AJUNS ÎN CANAAN

„Ei au ieșit din Egipt, și au ajuns în țara Canaanului, la tatăl lor Iacov.” Genesa 45:25

Titul acestui mesaj este foarte sugestiv și dacă citim textul în care este cuprins nu avem nevoie de prea multă imaginație să vedem, chiar dacă numai pe scena minții cu ajutorul gândurilor noastre, un scenariu ca de film în care căruțe pline cu merinde, măgari și măgărițe încărcate cu desăgi, mânați de o mână de bărbați, intră într-un teritoriu numit Canaan. Acesta este modul în care feciorii lui Iacov, numiți de Dumnezeu Israel, s-au întors din călătoria lor care a avut ca scop procurarea de hrană din Egipt. Călătoria fiilor lui Iacov a fost un succes, deoarece nu doar au primit hrană care să susțină viața familiilor lor în acea vreme de foamete, dar au primit și iertarea pentru vina lor din partea fratelui lor Iosif pe care-l credeau pierdut pentru totdeauna. Povestirile Scripturii pe lângă că sunt adevărate și că sunt sau nu narațiuni plăcute a fi ascultate sau citite, dincolo de a fi interesante sau neinteresante, transmit un mesaj spiritual care ne poate aduce un folos duhovnicesc.

Într-un mod asemănător, așa cum fiii lui Iacov s-au întors la tatăl lor în Canaan, și noi, după ce fiecare am primit iertare pentru vina noastră, vom ajunge într-o zi în Canaanul ceresc, urmați de faptele noastre, unde Tatăl nostru ne așteaptă pentru o reuniune familială finală. Dacă am spus că imaginația ne ajută să întrezărim într-o oarecare măsură întoarcerea fiilor lui Iacov, cât privește

intrarea și primirea noastră în Canaanul ceresc, imaginația și puterea cuvintelor noastre sunt prea slabe să poată descrie festivitatea încununată de triumful bucuriei, într-un aer sărbătorec, de care vor avea parte cei care vor ajunge în casa Tatălui ceresc.

O altă narațiune a Scripturii care ne ajută să înțelegem călătoria noastră spre Canaanul ceresc este drumul israeliților scoși din robia lui Faraon, care au pornit spre o Țară promisă numită Canaan, unde curge lapte și miere. Odată scăpați din robia celui vicelan care vine cu o scăpare de vina păcatului, la fel ca israeliții, călătorim prin pustia neospitalieră și chiar ostilă a acestei lumi, învățând ce înseamnă să ascuți de Dumnezeu, având libertatea de a alege între bine și rău. La fel ca israeliții care au călătorit spre Țara făgăduinței numită Canaan, simbolic vorbind, avem și noi parte de experiența apelor amare, de provocarea idolilor, de primirea unei mane din cer, de experiența trăirii unor minuni, de călăuzirea directă a lui Dumnezeu, de provocarea ostilă a oamenilor prefăcuți, precum și de răutatea și viclenia acelor care se poartă ca vrăjmași ai Evangheliei.

Viața este o călătorie cu un punct terminus sau am mai putea spune cu un punct omega, care înseamnă o finalitate pentru felul nostru de existență cunoscut de noi în acest trup de carne, însă acest final pe pământ nu este decât un hotar de început a unui nou fel de existență în Canaanul ceresc sau cum mai este numit de unii în Paradis. Scriptura începe cu descrierea unui paradis pierdut, ca apoi să se încheie cu un Paradis ceresc în care putem ajunge, pentru că așa cum spunea Galileo Galilei: „Știința ne arată cum merg cerurile, dar Scriptura ne arată cum se merge în cer”.

Scriptura ne prezintă exemplul mai multor suflete care au ajuns cu bine în Canaanul ceresc, așa cum sunt și eroii credinței enumerați în epistola către Evrei capitolul 11, și fiind încurajați de făgăduințele lui Dumnezeu care ne însoțesc în drum spre Canaan putem să spunem că și noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom ajunge acolo unde ne este pregătită o cetate stătătoare. „Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare” (Evrei

13:14). Datorită dragostei lui Dumnezeu pentru om, a fost hotărât ca din tezaurul bunătații lui Dumnezeu să-i fie oferit omului păcătos și neputincios de a se salva singur programul numit HAR, prin care cel vinovat poate fi răscumpărat din felul deșert de viațuire fără de nădejde și așa să poată fi socotit prin credință neprihănit (Romani 3:21-25). Toate sufletele oamenilor vor ajunge la o destinație finală, dar nu toate sufletele vor ajunge în acel Canaan ceresc, ci acolo vor ajunge doar o categorie de oameni care prin revelația făcută de Cuvântul Evangheliei au avut o întâlnire cu Domnul Isus Hristos și în urma unei pocăințe adevărate au primit iertarea care-i face potriviți pentru a fi în acel loc pe care de data aceasta îl numim Canaanul ceresc.

Aceste suflete care au devenit făpturi noi în Hristos sunt suflete care au încheiat cu un anumit mod de a trăi și au început alt fel de viață, care urmărește scopuri spirituale veșnice. Sunt suflete care au încheiat relația de subordonare pe care au avut-o cu un stăpân rău și viclean și au început să-I slujească unui Stăpân care-i călăuzește pe drumul lor spre Canaanul ceresc, care este o Împărăție veșnică. „Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori, și să aducem lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică“ (Evrei 12:28). Datorită dragostei inimii unui astfel de suflet, care a fost născut din nou fiind cucerit de bunătatea lui Dumnezeu prin îngrijirea Duhului Sfânt, trăiește o viață care dovedește că în el cresc noi virtuți, dintre care cel mai dulce rod este dragostea, care se îndreaptă mai întâi spre Dumnezeu, Marele Binefăcător, și apoi spre semenii.

Aceste suflete care au primit Darul lui Dumnezeu fără garanții pământești, dar având promisiunea vieții veșnice, se dedică în a căuta folosul Împărăției lui Dumnezeu. Pe parcursul acestui drum spre Canaan sufletul mântuit beneficiază de privilegiul de a intra prin rugăciune în prezența Domnului, unde puterile îi sunt înprospătate și se bucură de o pace și bucurie care nu depinde de circumstanțe pământești. Călătoria spre Canaan ne trece uneori

printr-un piesaj ce ne încântă, care pune zâmbet și mulțumire pe fețele noastre, iar uneori drumul acesta ne trece prin locuri și stări care storc de la noi lacrimi. Drumul spre Canaanul ceresc este un drum pe care călătorul știe că biruința de luna trecută nu-i asigură biruință astăzi, ci în fiecare zi trebuie să vegheze și să lupte pentru a se păstra curat și pentru a preveni ofilirea relației cu Acela pe care a spus că-L iubește și prețuiește. Pe acest drum care duce în Canaanul ceresc avem cu noi Sfânta Scriptură, care este un ghid care împreună cu cârmuirea Duhului Sfânt ne călăuzește fiecare pas și ne umple inima de un clocot sfânt al dragostei pentru Dumnezeu și semenii noștri. Din vremuri străvechi, civilizațiile pământului au privit la viață ca la ceva care se repetă și primul popor care a înțeles că viață este liniară, adică merge spre un punct omega sau terminus de la care nu te mai întorci niciodată a fost poporul Israel.

Moartea nu-i ceva nou pentru om, dar ca niște oameni care umblăm pe pământ ca într-o grădină uriașă, ea este ca o entitate pe care o întâlnim o singură dată. Unii aseamănă sfârșitul călătoriei pe pământ, numit și moarte biologică, cu un vecin care ne vizitează o singură dată. Cu mai mulți ani în urmă, când numărul zborurilor aeriene era mai mic, în unele aeroporturi se obișnuia să se anunțe la megafon, în sala de așteptare, că un anumit avion care venea dintr-o anumită direcție a aterizat pe pistă. Când ne vom sfârși călătoria pe drumul spre Canaanul ceresc și prin poarta numită moarte sau prin evenimentul Răpirii Bisericii vom trece hotarul din această viață, așa cum spune titlul acestui mesaj, se va spune și se va anunța că am ajuns la destinație în Canaanul ceresc. Gândul despre clipa încheierii călătoriei noastre pe pământ este un gând care îl vizează pe orice om, întrucât toți trebuie să recunoaștem că suntem trecători și muritori, urmând apoi ca sufletul nostru, care este identitatea noastră separată de trup, să continue să trăiască veșnic cu Dumnezeu sau departe de El. Ca o măsură a dreptății lui Dumnezeu, toți oamenii suntem tributari timpului după felul în care l-a creat Dumnezeu ca să

măsoare trecerea vremii pe acest pământ. Pe măsură ce îmbătrânește, omul se gândește mai adânc, mai mult și devine mai filozof când își analizează viața, mirându-se cum a putut să treacă așa de repede.

Oameni simpli și oameni sofisticați, datorită faptului că au adunat un bagaj mai mare de cunoștințe, au încercat deopotrivă și încă încearcă să descopere adevăratul sens al acestei călătorii care este uneori o enigmă, plină de secrete nedescifrabile nouă oamenilor, până când primim lumina ce ne-o dă Sfânta Scriptură. Călătoria spre Canaan este plină de provocări, vise, speranțe, oportunități și chiar fantezii, dar când privim la viață ca la o călătorie în mod inevitabil apare ideea și realitatea unui sfârșit al călătoriei. Credința în Dumnezeu și adevărul Cuvântului Său ne face capabili să străbatem drumul pustiei acestei lumi spre țara Canaanului plini de nădejde că într-o zi vom ajunge la acel „acasă“ de unde nu ne vom mai muta, dar fără de această credință în Adevăr, care este Dumnezeu, omul ar fi doar un animal rațional care vine de nicăieri și merge înspre nicăieri.

Pentru omul care nu cunoaște adevărul despre bunătatea lui Dumnezeu norma este haosul necunoscutului și a șansei, frica și disperarea, dar acela care-L cunoaște pe Domnul știe că se îndreaptă spre o țință precisă. Un astfel de suflet nu mai trăiește ca să-i impresioneze pe cei din jur, ci de dragul Aceluia care l-a scos din Egiptul robiei păcatului trăiește astfel încât Domnul să fie mulțumit de el. Printre semnele care-l caracterizează pe un astfel de suflet născut din nou este că-L iubește pe Dumnezeu, iubește și ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu și dorește mântuirea tuturor oamenilor. Oricât li s-ar oferi, astfel de suflete nu vând lucrurile de sus pentru cele de jos, pentru că ei știu că cele de jos sunt trecătoare pe când cele de sus sunt veșnice.

Drumul numit viață, care duce la acel punct de hotar în veșnicie, poate fi parcurs pe unul din două drumuri, care fiecare la rândul lor duc la două destinații foarte diferite. După cum Domnul Isus ne-a învățat, unul dintre aceste drumuri este larg, iar celălalt

este îngust (Matei 7:14). Cei care merg pe drumul larg sunt cei care nu se îngrijesc de sufletul lor prin a-l pune la adăpostul jertfei Domnului Isus, ci folosesc viața pentru a-și căuta împlinirea prin plăceri, prin adunare de materie sau slavă deșartă. Alții, și din nefericire mai puțini, prin alegerea ce o fac când sunt în viață trec de pe calea cea largă pe calea îngustă, care duce la casa Tatălui nostru ceresc. Jertfa Domnului Isus, care este desăvârșită, încă mai atrage la Dumnezeu mulțimi de suflete care-și doresc mântuirea. Domnul Isus a murit ca să-i aducă omenirii nu o soluție temporară, ci una veșnică; nu o iertare cândva în viitor, undeva într-o sală de judecată înaintea lui Dumnezeu, ci încă de aici de pe pământ, înainte de a ajunge la sfârșitul călătoriei lor pe pământ.

A ieșit sufletul tău din Egiptul păcatului? Este o întrebare care încă mai are rost să ți-o pui, pentru că de această decizie va depinde unde îți vei petrece veșnicia. Dumnezeu a ales să facă posibilă mântuirea noastră într-un mod ușor și totuși pentru mulți este greu să accepte felul prin care pot primi această mântuire. Un om din Asia, care se închina la un idol făcut de mâini omenești, a spus că preferă să rămână cu idolul lui și să refuze oferta Domnului Isus, pentru că idolul lui îl lasă să facă ce vrea el. Acest „lăsat“ include a fi lăsat să meargă în iadul pregătit pentru Satana și îngerii lui. Mântuirea ne este oferită de Dumnezeu cu prețul jertfei Fiului Său la Golgota și se primește numai prin pocăință. Mulți fug de pocăință și preferă tradiții și obiceiuri religioase făcute de om, pentru că nu vor ca cineva sau ceva să se atingă în vreun fel de firea lor care este mereu doritoare de păcat.

Când suntem confrunțați cu pretențiile lui Dumnezeu de la noi, s-ar putea să ne stea în față adevăruri despre noi care nu sunt confortabile și acestea ne pot face să ne apărăm, dar pentru a putea primi darul mântuirii este necesar să recunoaștem realitatea despre slăbiciunile și păcatele noastre. Mulți nu își dau seama că nu își pot permite să ignore adevărul care-i face să fie incomozi, pentru că orice ar încerca să ascundă aici va fi descoperit într-un mod deschis în ziua judecății, întrucât cu Dumnezeu nimic

nu se mătură după ușă sau sub covor. Strădaniile omului de a fi bun sunt zadarnice și nici faptele, oricât de bune ar fi, nu sunt îndeajuns ca să acopere vreun păcat, ci este necesar ca sufletul să ceară și să primească mila lui Dumnezeu. Scriptura vorbește despre fericire în contextul în care omul Îl descoperă pe adevăratul Dumnezeu și se împrietenește cu El. Printr-o hotărâre a lui Dumnezeu oamenii pot fi mântuiți, dar, așa cum spunem noi, nu pe degeaba (Romani 5:18).

Pentru creerea unui merit de răscumpărare a trebuit să moară Fiul Său, să fie îngropat, și apoi să învie, minune care este o dovadă că Dumnezeu a acceptat jertfa Lui ca plată pentru vina păcatului omenirii. Noi, adică vina noastră, am fost răstigniți împreună cu El. Noi am fost îngropați împreună cu El și în mod simbolic facem aceasta prin botez. Noi am înviat împreună cu El și locuim cu El și în El, având același scop ca și apostolul Pavel, care a spus că ținta lui era să fie găsit în El, adică în Isus Hristos (Filipeni 3:9). Nu ne naștem creștini, ci ne naștem păcătoși, pentru că avem un virus spiritual corupt, care la prima oportunitate ne va împinge la păcat. Suntem ca un pui de crocodil care iese din găoace și nu-ți poate face niciun rău, dar dacă-i dai câțiva zeci de ani, acel crocodil drăgălaș devine un monstru ucigător. Niciun om și nicio ceremonie nu poate face din noi creștini, pentru că acest titlu de copil al Domnului (Galateni 3:26) se primește în mod individual, în urma unei decizii personale făcută prin credință.

Există cuvântul „învăț” și există și cuvântul „dezvăț”, așa că cel care vrea să ajungă în Canaanul ceresc trebuie să părăsească obiceiurile rușinoase și păcătoase și după ce face legământ cu Domnul prin botez să trăiască o viață care dovedește că a ales Viața. Viața ni s-a dat și nu ne aparține. Pentru a trăi frumos sau urât trebuie să alegem drumul care duce în iad sau în Canaanul ceresc și este o decizie care ne aparține nouă. Dacă nu ești pe drumul care duce în Canaan, ci pe acela care duce într-un loc de chin numit iad, astăzi încă poți să schimbi drumul care duce la moarte veșnică prin pocăință. Prin pocăință omul ajunge la mântuire, care

înseamnă a fi scăpat nu doar de vina păcatului, ci și de puterea lui. Unul dintre marile neajunsuri ale lumii moderne în care trăim este acela că suntem mereu în criză de timp, dar cel înțelept își face timp pentru suflet, întrucât știe că după ce viața aceasta expiră va exista veșnic, dar nu va mai fi posibil să facă vreo mișcare spre binele sufletului său. Poate că ai avut parte nu numai de necazuri, ci și de bucurii în această viață, dar până când nu pășești pe calea care duce în Canaanul ceresc trebuie să știi că există o bucurie pe care încă nu ai cunoscut-o și care nu poate fi asemănată cu nicio altă bucurie. Aceasta este bucuria mântuirii. Oriunde te-ai găsi în spectrul social al lumii, cea mai mare onoare și binecuvântare este să fii un copil al lui Dumnezeu mântuit prin jertfa de la Calvar.

Domnul Isus le-a spus ucenicilor Lui și ne spune și nouă astăzi că El este „Calea” care duce în cer (Ioan 14:6). Dacă pășești pe drumul pocăinței, ieșind din împărăția întinericului, la sfârșit de drum, când vei ajunge în Canaanul ceresc, te așteaptă un Împărat despre a cărui frumusețe și bunătate s-a dus vestea și care-ți va da o cunună de biruitor. Acest Împărat a căruia Împărăția nu va avea sfârșit vrea să ți se facă cunoscut ca Tată, pentru că relația dintre un tată și un fiu sau fiică presupune grijă, răbdare, bunătate, încredere, iubire reciprocă, după cum într-un mod justificat pretinde și ascultare. Acolo te așteaptă mulțimea sfinților în sărbătoarea și un ospăț binecuvântat. Dacă alegând să ascuți de El vei ajunge să intri în Canaanul ceresc, meritul va fi al lui Hristos, dar dacă nu vei ajunge, vina va fi a ta, de aceea ia decizia cea bună de a-L primi pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân al vieții tale.

Amin

32

CÂND AUZI GLASUL...

„El hotărăște din nou o zi: «Astăzi», - zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a mai spus: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!».»

Evrei 4:7

Una dintre slujbele râvnite de cei care au slujit la curțile împăraților ce s-au perindat pe la putere în lume a fost aceea de a fi parte din cercul mai intim al împăratului, deoarece într-o astfel de poziție erau asigurați de o hrană mai bună, aveau o slujbă mai curată, erau la curent cu ultimele noutăți din împărăția respectivă, erau expuși la informații care îi putea îmbogăți, dar aveau și oportunitatea de a-l auzi pe împărat sau în anumite ocazii chiar de a i se adresa. Sfeșnicii din cabinetul împăratului, care se bucurau de „a avea urechea împăratului“, adică aveau acces mai frecvent la a vorbi cu împăratul erau socotiți a fi oamenii puterii din acea împărăție. Toți oamenii care-L caută pe Dumnezeu, inclusiv aceia care într-o oarecare măsură Îl cunosc, doresc să aibă rugăciunile ascultate de Acela care este Împăratul Împăraților, adică de Dumnezeu. Mulți caută localul și locul care li se pare mai potrivit, poziția la rugăciune care le va da mai multă trecere înaintea Lui, anturajul oamenilor care cred că sunt ascultați de Dumnezeu, ca în acest fel să aibă, cum cred ei, cea mai bună șansă de a fi auziți de Acela spre care își îndreaptă rugăciunile. Problema cea mai mare a oamenilor, în această privință, nu este că nu sunt auziți de Dumnezeu, a cărui

Duh cercetează întregul pământ și de care nu ai unde să te ascunzi, ci problema omului este aceea că de multe ori nu aude nici când Dumnezeu îi vorbește, deși El vorbește clar și tare.

Dumnezeu nu are nevoie de credința noastră ca să existe, pentru că El oricum există, dar credința este aceea care ne conectează cu Dumnezeu ca să-I vorbim cu încredințarea că suntem ascultați și ne deschide urechile ca să-I auzim glasul prin Scriptură sau prin oricare altă metodă ar vrea să ne vorbească. Comparându-i pe aceia care sunt ai Lui cu niște oi, Domnul Isus spune că oile Lui ascultă glasul Lui și merg după El și pentru că-I deslușesc glasul nu merg după străin (Ioan 10:27). Dintre cei care aud glasul Lui unii ascultă de acest glas care vrea să le facă bine, dar unii, spre nenorocirea lor, aleg să nu se conformeze după ceea ce le spune Dumnezeu. Preotul Eli a auzit glasul Domnului cu privire la copiii lui, care aveau o purtare nedemnă de oameni ai lui Dumnezeu, dar mai mult de a le da o blajină dojeneală nu a luat nicio măsură de remediere a situației casei lui față de Dumnezeu, care era provocat la mânie datorită comportamentului fiilor lui.

Într-un alt caz, avem un om cu numele de Avram care a auzit glasul Domnului care-i cerea să părăsească confortul și siguranța în care locuia pentru a merge într-o țară promisă, și acesta a ascultat. Putem spune astăzi că viața acestor doi oameni a avut un impact așa de diferit asupra oamenilor care au urmat după ei, pentru că unul a ales să nu asculte, iar celălalt a ales să asculte de glasul lui Dumnezeu. Alți oameni, ca și aceia care au trăit în Ierusalim în timpul prorocului Ieremia, doresc să audă glasul Domnului (Ieremia 21:2; 42:1-3), dar dacă nu le convine ceea ce are El de spus refuză mesajul, spunând că nu-i din partea Domnului. „...toți oamenii aceia îngâmfați, au zis lui Ieremia: «Minți! Nu Domnul, Dumnezeul nostru, te-a însărcinat să ne spui: ‘Nu vă duceți în Egipt ca să locuiți acolo pentru o vreme!’»“ (Ieremia 43:2). Până nu mergem mai departe este bine să te întrebi dacă tu ai auzit glasul lui Dumnezeu care te-a chemat la mântuire? L-ai auzit și te-ai conformat voii Lui sau ai găsit motive să amâi

sau chiar să refuzi porunca Lui, care încă și astăzi se adresează fiecărui om, și această poruncă este aceea de a se pocăi (Fapte 17:30)?

Mântuirea este condiționată de ascultarea de Dumnezeu și oferta Lui este temporară, dar pentru acela care se conformează cerințelor Lui răsplata este veșnică. Există o siguranță a mântuirii garantată de rămânerea în ascultare de Dumnezeu, odată ce ne-am predat viața Domnului Isus. Există o ofertă care stă în picioare, adică e valabilă și îi este oferită omului cât timp este în viață, până când facultățile lui mintale nu sunt compromise sau până nu are loc ceea ce scriitorul acestei epistole numește o venire la ascultare de glasul Domnului, când este prea târziu. „Să luăm dar seama bine, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu“ (Evrei 4:1). Cuvintele de avertizare scrise în această carte sunt de fapt cuvinte ale Duhului Sfânt (Evrei 3:7), de aceea nebăgarea în seamă a acestui glas, printr-o împietrire a inimii, este o ofensă de cel mai înalt grad la adresa lui Dumnezeu.

În textul citat la început este amintit cazul israeliților, despre care a scris David, cu privire la faptul că după ce au fost scoși din robia egipteană nu au ascultat de Dumnezeu și acea generație de oameni a fost oprită să intre în Țara promisă. „Nu vă împietriți inima, ca la Meriba, ca în ziua de la Masa, în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit...“ (Psalmul 95:8, 9). Dumnezeu îi vorbește omului când într-un fel când în alt fel, dar când omul refuză să asculte de glasul Lui, înăuntrul lui începe să aibă loc un proces numit „împietrirea inimii“. Cel care refuză să ia seama la glasul lui Dumnezeu devine treptat tot mai nesensibil la glasul Domnului și inima i se împietrește așa cum apa unui lac îngheață la început cu o pojghiță subțire, apoi pe măsură ce trece timpul și persistă frigul ajunge să fie așa de tare încât poți să treci cu mașina pe ea. Domnul Isus a venit pe pământ luând trup de om, cu scopul de a plăti vina celui păcătos, ca astfel toți să poată auzi glasul lui Dumnezeu care-i cheamă la împăcare până când nu este

prea târziu. Există posibilitatea ca omul să audă de atâtea ori glasul lui Dumnezeu care-l cheamă din moarte la viață și să se obișnuiască cu acest glas, ca apoi să nu-l mai deranjeze sau să nu-i mai provoace o stare de cercetare, pentru că devine tare de urechi, adică aude greu sau deloc cu urechea duhovnicească. Așa cum putem vedea în cazul oamenilor înainte de potop (Genesa 6:3), există un punct de la care omul nu se mai poate întoarce, pentru că refuzul unui om care nu vrea să se pocăiască în zilele de astăzi înseamnă a refuza, ignora sau a disprețui glasului Duhului Sfânt (Evrei 3:7). Acest refuz are greutate de „hulă“ împotriva Lui.

Fără Duhul Sfânt trimis de Dumnezeu ca să ne dea luciditatea necesară să vedem cât de importantă este împăcarea cu Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus niciun suflet nu poate avea o pocăință autentică, nu poate fi născut din nou și fără de acestea nu se poate ajunge la acel minim necesar pentru ca un suflet să fie născut din „apă și din Duh“ (Ioan 3:5). Mulți dintre aceia care au stat de vorbă cu Domnul Isus când El umbla printre oameni s-au dus în iad și nu în Rai, de aceea trebuie să știm că a auzi glasul Lui nu este îndeajuns, ci este nevoie și de conformarea noastră la voia și pretențiile Lui de la noi. Este destul de cunoscută vorba vechilor greci care spuneau: „Dă-mi un punct de sprijin și voi muta lumea“.

Ca să ajungi un suflet mântuit care ascultă de glasul Domnului nu doar când vii la mântuire, ci să rămâi tot restul vieții statornic pe calea Lui, ai nevoie de un punct de sprijin sigur și neschimbător în vreun fel, care să-ți ofere siguranța statornicieii. Acest punct sigur pe care te poți sprijini este Cuvântul lui Dumnezeu. Când ai întrebări cu privire la ce crezi sau la ce trebuie să crezi, această Carte încercată și dovedită a fi adevărată de milioane de suflete care au ajuns cu bine la destinația cerului are răspunsuri pentru tine la orice oră din zi. Ca niște postulate matematice, care nu mai au nevoie să fie demonstrate, adevărul Scripturii formează un fundament de neclintit pentru credința noastră în Dumnezeu. Când citirea Scripturii nu este un regim

forțat, ci Îl primim cu blândețe (Iacov 1:21), dorind să fim învățați de El, prin îngăduița și călăuzirea Duhului Sfânt, ne sunt dezvăluite taine care hrănesc sufletul nostru cu nădejde și bucurie.

Această Carte, care în zilele de astăzi este la îndemâna noastră într-un mod atât de convenabil, este ca un rezervor plin cu experiențele trăite de oamenii dinaintea noastră, din care putem învăța despre firea omului și despre felul în care Dumnezeu alege să aibă de-a face cu omul. Biblia ni-L prezintă uneori pe Dumnezeu ca pe un Tată dezamăgit (Isaia 6:1-4), care are probleme cu copiii Lui neascultători; copii cărora le-a întins o mână de pace prin jertfa Domnului Isus, ca prin El oamenii să fie restaurați la rangul de fii și fiice și în calitate de fii și fiice să le audă glasul, iar ei să audă glasul Lui. Această restaurare nu-i este impusă omului, fiindcă ea se face pe bază de bună înțelegere între om și Dumnezeu.

Pentru sufletul care-L are ca Împărat pe Domnul Isus Hristos oportunitatea de a se adresa Împăratului și aceea de a auzi glasul Lui nu este un eveniment rar, cum este în cazul slujitorilor menționați la începutul acestui mesaj, ci este un privilegiu deschis fiecărui credincios, la orice oră a zilei, și ceea ce este parcă și mai minunat este că Împăratul acesta dorește ca cei care I Se adresează să audă glasul Lui. Numim această experiență „rugăciune” și aceia care sunt copiii Domnului au oportunitatea de a purta aceste conversații cu Împăratul lor oriunde s-ar găsi, fie acasă, pe drum, la școală sau într-un mod mai deosebit, pentru că este făcută împreună cu ceilalți copii ai Domnului, în casa de rugăciune. Rugăciunea, care este o expresie a dependenței și supunerii noastre față de Dumnezeu, este o intrare în prezența Împăratului Împăraților pentru a fi auziți de El și pentru ca noi să auzim glasul Lui care ne-a chemat ca să ne dea din Apa Vieții.

Pentru acela care-L cunoaște pe Domnul și Îl iubește, glasul Împăratului Isus este glasul celei mai îndrăgite ființe din Univers. „Aud glasul preaiubitului meu! Iată-l că vine...” (Cântarea Cântărilor 2:8). Rugăciunea în Duh și adevăr a aceluia care nu se mulțumește să spună câteva cuvinte rostite în fugă, ca dintr-un

simț de obligație istovitoare, este o închinare cu cuvinte exprimate din inimă; este un timp când stai copleșit parcă de prezența Duhului Sfânt în rugăciune de adorare. Avem harul să auzim glasul Domnului prin cuvântul pe care-l citim în Scriptură, prin cuvântul rostit de la amvonul bisericii, în poezie și cântare, prin modul în care ne vorbește la nivelul cugetului sau în cazul unei biserici nou testamentale avem harul de a auzi mesajul Lui chiar prin glasul prorociei.

Prin rugăciune ne unim cu familia mare a lui Dumnezeu spre care se înalță rugăciunile copiilor Lui de pe întreg pământul. Această relație de a-I vorbi Împăratului și El să ne vorbească nouă este un privilegiu care ne ajută să rămânem în voia Lui, pentru că glasul Domnului ne mângâie, ne îndrumă, dar ne și arată când am luat-o sau vrem să o apucăm pe un drum greșit.

Este posibil, ca citind despre acest privilegiu prin care Împăratul aude glasul nostru (Psalmul 116:1, 1 Împărați 17:22) și noi auzim glasul Lui, să te întrebi de ce nu ai experimentat un dialog cu Împăratul, care vrea ca toți să audă glasul Lui? Cartea Apocalipsei ne vorbește despre o categorie deosebită de suflete numite „sfînți” datorită îndreptăririi prin jertfa Mielului lui Dumnezeu, „...care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Ai putea să spui că faci și tu parte din categoria celor care prin pocăință au devenit copiii Domnului și care, deși cu efortul lor nu ar fi putut vreodată, au fost numiți sfînți prin meritul jertfei Domnului Isus la Calvar? Dacă răspunsul este „NU”, este bine să știi că El dorește mult ca nu odată, ci în fiecare zi să-I vorbești și să-ți vorbească.

Nu va trece mult și se va auzi curând glasul Domnului care va spune: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Psalmul 50:5); de aceea, dintr-un simț al urgenței, ești invitat să-ți pui viața în rânduială față de El, pentru a putea ajunge la ospățul pregătit în ceruri pentru aceia ce nu au disprețuit glasul Domnului, ci pocăindu-se au ales să încheie legământ cu Domnul. La venirea Lui, glasul Lui va chema și

sufletele celor care au murit în Domnul pentru a fi la marea reuniune a familiei lui Dumnezeu „...vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui“ (Ioan 5:28). Este sufletul tău gata pentru ziua întâlnirii cu El sau crezi, comparându-te cu alții, că nu ai nevoie de Mântuitor? După acea zi, când El va reveni, nu va mai fi niciun fel de mijlocire sau clemență oferită sufletelor, ci va fi doar dreptatea lui Dumnezeu care va judeca fără părtinire. Astăzi glasul Lui se aude rostit cu bunătațe, dar vine o zi când glasul Lui va fi glasul unui Dumnezeu mânios pe păcatul neiertat care este la activul omului, și acest glas îi va îngrozi pe oameni. „Domnul face să tace glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare, și cel ce împlinește cuvântul este puternic. Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată: cine o poate suferi?“ (Ioel 2:11).

Este posibil ca între oameni și chiar în biserică să pozăm ca fiind niște oameni de treabă pentru moralitatea noastră, talentele noastre, dărnicia noastră, cultura și succesele noastre academice sau pentru simplitatea și lipsa noastră de pretenții, dar Dumnezeu nu este impresionat în primul rând de aceste lucruri. El ține seamă de ceea ce ai făcut când ai auzit glasul Domnului care te-a chemat nu la a te reforma sau îmbunătăți în vreun fel, ci la a ajunge prin pocăință să fii născut din nou, și Acela care face această transformare nu ești tu sau vreun pastor, ci este Duhul Sfânt, dar numai cu încuviințarea și dorința ta. Dacă-L cauți pe Domnul cu toată inima Îl vei găsi, așa cum L-au găsit milioane de suflete.

Cuvântul Domnului spune că Filip l-a găsit pe Natanael și Andrei l-a găsit pe Simon și le-a spus că ei L-au găsit pe Mesia (Ioan 1:41, 46). Tu L-ai găsit pe Isus care este Hristosul, adică Mesia? S-a făcut El auzit de urechile tale și de inima ta? Dacă nu ai ascultat încă de glasul Domnului, care te cheamă la împăcare cu El prin pocăință, te sfătuiesc să fii înțelept, pentru că oricât de mulți oameni deștepți ar fi pe acest pământ nimeni nu dă dovadă de mai multă înțelepciune și pricepere ca și acela care se împacă cu Dumnezeu prin meritul jertfei înlocuitoare a Fiului lui

Dumnezeu, Isus Hristos, care Și-a dat viața la Golgota acum două mii de ani, pentru ca oamenii să audă glasul lui Dumnezeu. Ai fost creat nu să fii o statuie necuvântătoare, fără viață, incapabilă de simțăminte, ci ai fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu cu o gură, de aceea din prisosul inimii tale vorbește cu El, pentru că El vrea să te asculte. Ai fost creat cu urechi care captează sunetele și le transmite nu doar la creier, ci și la inimă, de aceea caută locul unde sufletul tău simte liniște, ca după ce l-ai vorbit să-ți poată vorbi și El ție. Nu te mai uita la limitele tale și nici la meritele tale, care sunt descalificate pentru a te ajuta în vreun fel înaintea lui Dumnezeu, ci uită-te la oportunitatea pe care ți-o oferă Dumnezeu prin har, adică prin milă nemeritată.

Când auzi glasul Domnului, prin intermediul predicilor, în mesajul cântărilor cântate spre slava Domnului, prin mărturisirea unor oameni sau chiar printr-un mesaj scris ca și acesta, nu-ți împietri inima, ci vino la Hristos, vino la pocăință, vino la mântuire și viață veșnică! Îți va părea bine o veșnicie că ai auzit glasul Domnului și ai ascultat de El!

Amin

33

DIFERIȚI, DAR LA FEL

„Când s-a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi, și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli, și anume: pe Simon, pe care l-a numit și Petru; pe Andrei, fratele lui; pe Iacov; pe Ioan; pe Filip; pe Bartolomeu; pe Matei; pe Toma; pe Iacov, fiul lui Alfeu; pe Simon, numit Zilotul; pe Iuda, fiul lui Iacov; și pe Iuda Iscarioteanul, care s-a făcut vânzător.”

Luca 6:13-16

Cartea pe care o numim Biblia sau Sfântă Scriptură este „Cuvântul lui Dumnezeu“, pentru că este inspirată de Duhul lui Dumnezeu, fără de care Cartea aceasta ar fi doar o altă carte. Într-un mod asemănător, cuvântul pe care îl auzim predicat sau pe care îl citim, care ne ajută să înțelegem din adevărurile lui Dumnezeu, poate deveni pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu atunci când Duhul Sfânt participă la o astfel de prezentare. Există multe cărți sacre, cu pretenția „de a avea“ o înaltă valoare, dar superioritatea Scripturii față de oricare altă carte nu numai că a fost dovedită prin aceea că această Carte spune dinainte modul în care va decurge istoria, dar prin excelență este singura carte care-l conduce pe om la Dumnezeu.

Valoarea Scripturii este dovedită de istorie prin profeție, de știință prin comunicarea dragostei divine pentru om și prin răspunsuri la întrebările vieții. Cuvintele ei transmit idei clare despre cine este Dumnezeu, cine suntem noi și despre ce vrea El de la

noi, așa că tot ce facem este în acord sau în dezacord cu această Carte. Un consilier de-a lui Napoleon, care avea vederi liberale, a căutat să scape de părțile care i se păreau prea aspre față de firea lui nepocăită, tăind din Scriptură tot ce nu i s-a părut relevant vieții și dorințelor lui. După aceea, l-a întrebat pe Napoleon cum să procedeze pentru ca oamenii să accepte o astfel de Scriptură ciopârțită. Sugestia șefului său pentru dilema consilierului lui a fost ca să moară pe o cruce, să învie a treia zi, și apoi problema îi va fi rezolvată. Cuvintele Domnului Isus, fie că ne mustră, ne mângâie sau ne învață, au valoare pentru că El, ca nimeni altul, a spus că va muri, va învia a treia zi și a făcut întocmai cum a zis, de aceea vrem să ascultăm de El nu într-o oarecare măsură, ci pe deplin.

Suntem diferiți pentru că așa a vrut Dumnezeu să fim, dar așa cum putem vedea din alegerea ucenicilor de către Domnul Isus, în textul citat la început, El poate pune împreună oameni cu caractere foarte deosebite și îi poate aduce la starea în care nu doar să se accepte unul pe celălalt, ci să și lucreze împreună spre o țință comună, ajungând să se iubească unii pe alții. Singura excepție între cei doisprezece a fost Iuda, care așa cum reiese din text a ales să se facă vânzător. Putem găsi lucruri specifice care-i fac pe toți deosebiți în felul lor, dar de data aceasta vom privi specific la doi din cei doisprezece, care au provenit fiecare dintr-un habitat sau climat de viață foarte deosebit și au avut gândiri foarte diferite despre viață și oameni. Este vorba despre Matei, care a fost chemat să-L urmeze pe Domnul când își făcea slujba de vameș, și despre Simon, zis Zilotul, care făcea parte dintr-o grupare naționalistă revoluționară, care prin uz de violență avea ca scop să se opună și chiar să se războiască cu ocupația romană care le invadase țara, până acolo că i-ar fi omorât pe toți romanii până la ultimul om, fără să aibă vreo obiecțiune din partea conștiinței lor.

Pentru majoritatea israeliților, Matei făcea parte din categoria celor mai urâți oameni de către popor; din categoria trădătorilor de țară, care, în lăcomia lor după bani, îi jupoiu pe frații lor de

bani, slujind ca angajați ai Romei ca să colecteze taxe, dar o făceau aceasta în așa fel încât să-și poată face un salariu a lor care să-i îmbogățească. În ce privește fariseii și cărturarii, care se credeau elita țării, acești vameși erau socotiți ca păcătoși ce au trecut de punctul în care ar mai fi putut fi recuperați vreodată (Matei 5:27-29). Domnul Isus l-a chemat pe Matei de la o astfel de îndeletnicire, iar el a simțit ceva ce l-a pătruns așa de profund încât a lăsat totul și l-a urmat pe Domnul Isus.

Simon Zilotul făcea parte dintr-o categorie de oameni cu totul diferită, pentru că în râvna lui de patriot nu ar fi ezitat să folosească orice oportunitate pentru a omorî un roman sau un vameș care era socotit de zeloți ca trădător de țară. Zeloții sau „sicarii“ aveau un pumnal care era un cuțit încovoiat numit „sica“ de care se temeau vameșii și pentru aceea evitau locurile unde se adunau mulți oameni și era înghesuială, pentru că zeloții erau dispuși oricând să omoare în interesul cauzei lor, și foloseau astfel de împrejurări ca să junghie și să dispară. Acești doi oameni foarte diferiți au ajuns să l se alăture Domnului Isus și grupului de oameni care călătoreau cu El, ca apoi să fie aleși și să primească din partea Domnului Isus, așa cum spune textul de la început, numele de apostoli.

Domnul Isus, care nu și-a căutat popularitatea între oameni, nu a fost interesat să aibă o platformă politică de un anumit fel, de aceea nici măcar nu a adus în discuție obsesiile lui Simon Zilotul și a vorbit despre lăcomia de bani în mod extensiv, de aceea nici Matei nu cred că s-a simțit acasă la el la început, dar amândoi au fost cuceriți de bunătatea Domnului, de puterea învățăturilor Lui și de puterea cu care El făcea minuni, care-l dovedeau divinitatea. Probabil că cei doi ucenici au început să conlocuiască fiind suspicioși unul față de celălalt, ca apoi, pe măsură ce Cuvântul Domnului lucra în ei, să ajungă să se îmblânzească, unul mai mult la început și apoi și celălalt, și astfel să ajungă să aibă aceleași scopuri și să fie numiți de Domnul Isus prieteni și frați. Ca ei să poată sta împreună fără incidente scandaloase a trebuit să aibă loc

o schimbare a inimii, așa că ei, care erau foarte diferiți, au ajuns să fie la fel în sensul că același Cuvânt i-a schimbat pe amândoi și, ar fi fost ceva de necrezut pentru oameni cu câțiva ani mai înainte, au ajuns să aibă același rang în ierarhia cerului, iar după învierea Mântuitorului au fost numiți de El frați (Ioan 20:17).

Bunătatea este o expresie a voinței lui Dumnezeu și din bunătatea Domnului Isus, prin lucrarea tainică făcută de Duhul Sfânt, Dumnezeu a făcut să țâșnească din inimile celor doi apostoli un izvor de bunătate (Psalmul 114:8, Psalmul 107:33, Isaia 41:18). Inima lor, despre care psalmistul spune că a fost ca și cremenea, a fost schimbată într-un izvor de apă. Domnul a făcut ca izvorul urii și al disprețului unuia față de celălalt să sece, apoi a făcut să țâșnească din inima lor un alt izvor a cărui prospețime avea să fie promis și experimentat de milioane și milioane de suflete. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura“ (Ioan 7:38). Este timpul să ne întrebăm dacă noi am avut parte de o astfel de transformare făcută doar de Dumnezeu, în care deși ne vedem cât suntem de diferiți am ajuns să avem în noi acest izvor de bunătate care să fi înlocuit ura și disprețul cu dragostea și dorința de bine pentru toți oamenii. Te vezi pe tine mai superior și mai merituos decât altul înaintea lui Dumnezeu, sau din ziua când ai spus că nu mai ești al tău, ci al Domnului, ai început să iubești toate sufletele oamenilor? Este adevărat că starea de pace desăvârșită între toți cei care spun că sunt copiii Domnului este posibilă deocamdată doar în cer, dar cât depinde de noi trebuie să trăim în pace cu toți oamenii (Romani 12:18).

Pentru unii, care se cred că provin dintr-o familie mai răsărită, mai cu dare de mână, asocierea cu cei pe care-i socotește inferiori este o adevărată piedică în calea mântuirii lor, și cel care râde haotic în culise de o astfel de orbire spirituală este chiar Satana. Ca un paradox, moartea este un drum spre viață (Coloseni 3:5), pentru că omorând mădularele firii vechi facem posibil ca omul cel nou, care iartă și iubește, să crească, și în noi să apară tot mai clar „Imago Dei“, adică imaginea sau chipul lui Dumnezeu. Cei doi

apostoli, Matei și Simon, care atunci când i-a întâlnit Domnul Isus erau așa de diferiți, pentru că un trădător de țară și un ucigaș au ajuns să trăiască împreună mai bine de trei ani, dormind și mâncând împreună cu ceilalți, au urmat aceeași școală, au învățat aceleași învățături de la același Învățător, au văzut aceleași minuni, au ajuns să aibă inimile vindecate de același Doctor, au ajuns să fie mlădițe ale aceleași vii, oi ale aceluiași Păstor, pomi în grădina aceluiași Stăpân și au ajuns să fie mântuiți prin meritul aceleași jertfe de către Domnul Isus, care nu i-a numit robi, ci mai degrabă prieteni (Ioan 15:14).

Cei doi ucenici care au fost așa de diferiți au ajuns să fie numiți prieteni și acest lucru, privind specific la cazul lor, poate fi realizat numai de Dumnezeu. O astfel de dragoste frățească, care face pe cineva să interpreteze favorabil motivele celuilalt, să se bucure de reușita altuia și să privească calitățile și nu slăbiciunile cuiva, este o dragoste care începe să semene cu dragostea lui Dumnezeu, a cărui pildă suntem chemați să o urmăm (Efeseni 5:1). Privind nu doar la natură, ci și la oameni putem spune că Aceluia care ne-a creat Îi place diversitatea, pentru că noi, oamenii, deși avem multe lucruri în comun, avem și multe lucruri care ne deosebesc pe unii de alții. Chiar și aceia care prin credința în Domnul Isus devin frați sunt fiecare unici în felul lor, dar au o țință comună, care-i face să semene tot mai mult unii cu alții. Această țință este viața de sfințire pe care o face Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 17:17) și Duhul Sfânt care este în ei (2 Timotei 1:14).

Pavel și Barnaba, chiar dacă la început nu s-au înțeles în toate, fiind învățați de același Duh Sfânt au ajuns să lucreze împreună. (Fapte 15:39, 2 Timotei 4:11). Unul avea un temperament mai impulsiv, iar celălalt, numit de frații lui în Domnul „fiul mângâierii“, probabil că era mai liniștit. Deși diferiți, fiind motivați de același scop, adică mântuirea sufletelor, au învățat să lucreze împreună. Tot așa, ținând cont de faptul că nu vrem să fim altceva decât ceea ce au fost ucenicii Domnului, și noi avem de învățat să lucrăm împreună cu aceia care caută binele Împărăției

lui Dumnezeu, chiar dacă sunt diferiți de noi. Suntem împărăștiați, pentru că ne despart hotare și mări, dar suntem uniți prin credința noastră în Domnul Isus care este Mântuitorul nostru.

Chiar dacă venim la mântuire la diferite vârste și din diferite etnii, toți pornim pe acest drum având chemarea de a fi sfinți (1 Corinteni 1:2), ca apoi toți care L-au luat în serios pe Dumnezeu și pretențiile Lui de la ei să ajungă în același loc numit chiar de Domnul Isus a fi „Raiul lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 2:7). Ca urmare, chiar dacă suntem așa de diferiți, suntem la fel pentru că Duhul Sfânt ne învață să prețuim aceleași valori; pentru că El crește în noi aceleași virtuți, care dau aceleași roade (Galateni 5:22) și tot noi, care am pornit pe drumul mântuirii așa de diferiți, vom ajunge la aceeași destinație fericită și veșnică. Suntem diferiți pentru că Dumnezeu ne înzestrează cu un număr diferit de talanți, dar suntem la fel pentru că, în ascultare, același Duh Sfânt lucrează în noi toți același scop, de a glorifica Numele lui Dumnezeu (Ioan 16:14).

Suntem diferiți pentru că avem diferite chemări și slujbe în trupul lui Hristos, dar suntem la fel pentru că ne ghidăm viața după aceeași Carte, care este Sfânta Scriptură. Suntem diferiți pentru că fiecare din noi urmăm un traseu care a fost specific ales pentru viața noastră; traseu care să ne treacă prin pustie, să ne ducă pe culmi înalte ale biruinței și bucuriei și în văi adânci, unde să fim încercați, dar suntem la fel pentru că același Duh Sfânt, ca un ghid, ne cârmuiește viața, pentru că același Sânge Sfânt ne este armă de apărare și aceeași jertfă de dragoste, dovedită și desfășurată la Golgota, a plătit pentru vina noastră, a tuturor celor care urmăm „Calea“ spre Casa Tatălui nostru ceresc. Suntem diferiți pentru că ne-am născut și locuim în diferite țări, pentru că avem oportunități diferite în viață, pentru că fiecare avem un fizic specific, pentru că am fost înzestrați și am cultivat prin educație diferite nivele de competență, dar toți care am avut parte de nașterea de sus devenim „la fel“, adică fii ai lui Dumnezeu. Avem în comun faptul că toți avem ca vrăjmaș firea noastră veche, care

se războiește cu duhul (Galateni 5:16-17) și pe Satana, care răcnește ca un leu pe cine să înghită (1 Petru 5:8), că greșim și chiar păcătuiam în multe și diferite feluri (Iacov 3:2), dar toți scăpăm de vină prin a ne mărturisi păcatul și a-l părăsi. Chiar dacă suntem diferiți în multe feluri, toți avem o voință liberă să alegă și moștenim un ADN spiritual corupt, de aceea dacă ne lăsăm conduși de firea noastră veche am păcătui chiar și fără conflictele la care ne provoacă Satana, dar suntem la fel prin aceea că toți care-L iubim pe Domnul avem ajutorul Lui când ne simțim în pericol și îl cerem (Evrei 2:18).

Factorul ereditar, precum și cel etnic, are o influență asupra noastră, dar oricât de neprielnic ar fi asupra pocăinței, nu este nimeni într-o poziție din care mila lui Dumnezeu să nu-l poată smulge prin a-i oferi, prin har, iertarea și mântuirea. Suntem diferiți în educație, poziție financiară, cultură, inteligență, gusturi și preferințe, religie, în măsura de acceptare și toleranță a celor diferiți de noi, în ceea ce numim normal, deosebit sau extravagant, în felul cum ne îmbrăcăm, în ce numim mâncare bună, în așteptări personale cu privire la împlinirea sentimentală, unii sunt mai naivi, alții sunt foarte ageri la minte, pe când alții sunt foarte șireți, unii au o imagine foarte pozitivă despre ei înșiși, pe când alții se văd a fi fără de valoare, unii sunt mereu voioși și prietenoși, pe când alții parcă sunt la nesfârșit scufundați într-o emoție a durerii, care-i face să fie ocoliți de alții. Totuși, pe lângă faptul că așa cum spune o vorbă veche: „toți suntem o apă și-un pământ“, suntem toți la fel în sensul că avem un suflet care a fost creat ca să existe veșnic cu Dumnezeu sau pentru totdeauna despărțit de El.

Suntem diferiți prin felul în care îi acordăm cuiva încrederea noastră, iertarea noastră, dar toți avem nevoie de iertarea lui Dumnezeu pe care o primim când o cerem cu pocăință, încrezându-ne nu în ce putem face noi bun, ci în ceea ce a făcut El pentru noi. Dacă vrei mântuirea, fie că ești un om cinstit în toate afacerile tale și ești gata să sari în ajutorul celui care se află în necaz

sau privind în urmă vezi dovezile unei vieți egoiste trăite fără scrupule, pe care-l interesează doar de pielea lui, este necesar să lași la o parte haina meritelor tale și haina mânjită a păcatele tale ca să poți primi haina albă a mântuirii cu care poți intra în cer și care te identifică ca fiind îndreptățit în meritul jertfei Domnului Isus. Folosind „limbajul de lemn“ al credincioșilor, poate că „ești venit din lume“ și văzând schimbarea pe care Domnul Isus a făcut-o în Matei și Simon, sau în aceia care trăiesc cu adevărat ca și copii ai Domnului, poate ai vrea să fii schimbat și tu de Domnul Isus pentru a se potoli furtuna frământărilor din inima ta cu privire la mântuire.

„Aproape mântuit“ înseamnă sigur pierdut, dar dacă vrei să fii mântuit este bine să știi că tu, care ai mare valoare în ochii Domnului, intrând în ascultare de El poți fi mântuit. Nu există scurtătură pe care să mergi ca să poți fi mântuit, ci singura cale este calea pocăinței. Nu te ajută la nimic că ești un simpatizant, un fan al Domnului Isus și al învățăturilor Lui, ci este necesar să ceri să primești darul lui Dumnezeu – mântuirea (2 Corinteni 9:15). Domnul Isus te iubește așa de mult încât a ales să nu se bucure de cer singur, ci a acceptat mai bine să experimenteze durerea despărțirii de Tatăl, pentru câteva momente, ca noi, care suntem așa de nepotrivii față de ce am numi pretențiile cerului, să fim răscumpărați și făcuți făpturi noi în El, ca să putem ajunge să fim veșnic acolo unde va fi El. Uneori, când oamenii privesc la pretențiile lui Dumnezeu de la omul care vrea să ajungă în cer ajung să fie descurajați, pentru că se văd neputincioși în fața unor astfel de cerințe de desăvârșire. Însă, chiar aici apare frumosul, pentru că atunci când ne vedem păcătoși și neputincioși în a ne salva singuri, prin credința în El, Dumnezeu ne socotește neprihăniți prin meritul jertfei Domnului Isus.

„Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci NUMAI prin credința în Isus Hristos...” (Galateni 2:16). Fiul lui Dumnezeu, pe care în Vechiul Testament Îl întâlnim ca „Îngerul Domnului“ care primea închinare, te iubește și te vrea

mântuit așa de mult încât a ales să poarte chipul uman pe care l-a avut și după înviere pentru totdeauna. Dacă încă nu ți-ai predat viața Lui ca să te faci diferit de lumea care trăiește în păcat, oare cum vei răspunde astăzi acestei revărsări a dragostei Lui față de tine? Dacă sufletul tău este neliniștit sau în durere, prezența Lui în viața ta va fi un leac vindecător care-ți va umple inima de pace și vei experimenta ceea ce înseamnă bucuria mântuirii. Alege să fii diferit de lume și astfel să fii la fel ca aceia care vor moșteni cerul! Dumnezeu se va bucura de tine cu o bucurie negrăită, îngerii vor jubila în sărbătoare, și tu ve deveni un suflet mântuit a căruia viață va fi condusă de Dumnezeu în fiecare zi și ceas.

Amin

34

CE PROTEJEZI MAI MULT?

„Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” Marcu 8:36

Acest mesaj își propune să prezinte, în lumina Scripturii, ce este important să alegem când este vorba despre felul în care ne investim viața pe care am primit-o ca dar de la Dumnezeu. Dumnezeu este Acela care ne poate da o înțelegere corectă a Cuvântului Său și pentru că ne vrea binele ne invită să ne investim în lucrurile care nu trec și nici nu vor arde, așa cum spune apostolul Petru (2 Petru 3:10). Ca ființe create de Dumnezeu, majoritatea știm că, de obicei, omul are o viață biologică de câțiva zeci de ani, însă datorită faptului că Dumnezeu a pus în om gândul veșniciei (Eclesiastul 3:11) știm că după încetarea vieții biologice sufletul nostru va continua să trăiască în fericire veșnică cu Dumnezeu sau într-o pedeapsă veșnică, despărțit de Dumnezeu. „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula; unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2).

Ca oameni ne naștem, parcă programați, cu instinctul de a proteja partea fizică, pe care o vedem, dar cu timpul, când suntem expuși adevărului Scripturii, înțelegem că nu ne-ar folosi la nimic să protejăm doar trupul acesta sau să căutăm să avem cât mai mult din ceea ce are lumea aceasta de oferit dacă ne-am pierde sufletul. A proteja înseamnă a ocroti, a apăra de pericol, a favoriza sau a părtini o persoană, o situație, un lucru mai mult decât o altă per-

soană, situație sau lucru. Fiecare om care vrea mântuirea trebuie să aibă o zi în viața lui când trece de la a proteja ce este trecător la a-și proteja sufletul care este veșnic. „Dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie“ (Daniel 7:18).

Textul motto de la început este luat dintr-un pasaj în care Domnul Isus vestește patimile și moartea Sa. Citind întregul pasaj parcă-l vedem pe Petru cum sare ca ars, ca și cum Domnul ar fi făcut o mare greșală când a spus că va fi omorât, și Scriptura ne spune că a mers până acolo că L-a luat de o parte pe Domnul Isus și chiar a început să-L mustre. Domnul Isus care știa de unde vin acele gânduri a mustrat sursa lor, ca apoi să le spună ucenicilor că aceia care vor să-L urmeze vor trebui să se lepede de ei înșiși, adică să înceteze să-și mai protejeze întâi viața aceasta și să înceapă să-și protejeze mai mult decât orice sufletul. „...Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui“ (Marcu 8:34, 35). Înțelegem din cuvintele Mântuitorului că acela care va căuta să-și protejeze viața aceasta, care până la urmă tot o va pierde, își va pierde viața fără de sfârșit în care intră sufletul odată ce moare, pe când acela care își va proteja sufletul se va bucura de o viață veșnică fericită.

În teorie sună ușor și chiar dacă am privi situația cu ochii unui afacerist am spune că se merită să protejăm ceea ce are mai multă valoare, adică sufletul, dar în practică este mai dificil, pentru că firea noastră veche, chiar dacă am fost născuți de sus, are dorințe care protejează ce este trecător. Această maladie a omului, care îi afectează pe toți cei care se trag din sămânța coruptă a lui Adam, ne poate pune în rândul celor vinovați de trădare, care au spus că s-au predat Domnului, dar după un timp și-au luat din nou dreptul să facă ce vor ei și într-o astfel de stare ajung să fie din nou în vrăjmășie cu Dumnezeu. „Fiindcă umblarea după lucrurile

pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună“ (Romani 8:7). Există o luptă după supremație între firea veche și firea nouă, și aceea pe care alegem să o hrănim și o consultăm, dându-i dreptul de a lua decizii, va fi cea care va câștiga. „Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea...“ (Romani 7:21-23).

Dovada vieții noastre, atât partea expusă oamenilor cât și partea ascunsă, dar văzută de Dumnezeu, va spune într-o zi dacă am ales să protejăm ce este pieritor sau dacă am ales să protejăm ce este veșnic și facem aceasta după felul în care alegem să trăim după îndemnul firii pământești sau după îndemnul Duhului (Romani 8:4). Indiferent ce spun oamenii despre noi, vine o zi când se va dovedi dacă am ales să protejăm ce este trecător și dat morții sau am ales cu orice preț, prin ascultare de Dumnezeu, să protejăm sufletul, care va trăi veșnic. Preocupările vieții, felul în care ne îngrijim de viitorul nostru pământesc, felul în care purtăm de grijă trupului ca să fie sănătos și familiei noastre să nu ducă lipsă, sunt toate lucruri normale, parte din viața credinciosului, însă mai întâi de toate trebuie să ne protejăm sufletul, care este atacat de multe ori cu tot felul de lucruri și situații, începând cu virușii de învățătură falsă și până la oferte de păcătuire.

Prin instinctul de conservare a propriei vieți, omul își protejează viața cu orice preț ca să evite cât se poate de mult plecarea de pe pământ. Convinși de serviciile funerale și de cimitire știe că va muri, dar oricât l-ar costa vrea să moară cât mai târziu. Unii, mai ales în America, sunt excesiv de grijulii pentru a-și ține trupul în condiție fizică excelentă, prin exerciții fizice și vitamine, încât ajung să facă un dumnezeu din ei înșiși. Omul știe să se îngrijească prin a se odihni și chiar prin a se recrea, răsplătindu-se după muncă cu concedii scumpe. Omul are grijă ce mănâncă, cum se îmbracă, încât să nu sufere de frig, și dacă se îmbolnăvește este

gata să plătească oricât numai să-și scape viața, iar atunci când vede că banii și prietenii nu-l mai pot ajuta ajunge la disperare.

Mulți înainte de a muri le spun celor din familie cum să fie aranjați când vor fi în casa funerală, așa cum cred ei că le va sta mai bine în coșciug, dar aceea este ultima decizie pe care o mai pot lua în dreptul lor. Unii spun că se merită să protejezi doar ceea ce vezi și este trecător, afirmând că după moarte nu mai este nimic. Marcu, în evanghelia pe care a scris-o, a înregistrat ceea ce au avut de spus duhurile necurate pe care Domnul Isus le-a scos dintr-un om. Aceste duhuri, care L-au recunoscut pe Domnul Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu, au făcut remarcă că nu a sosit timpul să fie chinuiți pentru răzvrătirea lor (Matei 8:29). Ei au confirmat că vine o vreme a socotelilor finale înaintea Aceluia prin care și pentru care au fost făcute toate lucrurile. Țărâna se întoarce în țărână (Eclesiastul 12:7), dar duhul se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat, pentru a da socoteală de ce a protejat în viața trăită pe pământ.

Omul întocmit din pământ roșu a devenit un suflet viu atunci când Dumnezeu i-a dat suflare de viață și pentru că suflarea de viață este de la El, chiar dacă ambalajul numit trup moare, sufletul continuă să trăiască. Oamenii pot ucide trupul, dar martirii au știut că săbiile sau fiarele sălbatice nu le pot ucide sufletul (Matei 10:28). Chiar dacă omul ar avea tot ce are viața și pământul acesta de oferit, dacă nu se îngrijește de suflet totul este până la urmă o risipă sau așa cum o numește „înțeleptul“, care le-a încercat pe toate, o „goană după vânt“. Aceia care își dedică tot efortul în a avea aceste lucruri trecătoare, sau doar unele dintre ele, caută să protejeze ce este trecător; caută și se zbat din răputeri să investească în ceva care în mod sigur va da faliment. Pe pământ oamenii fac lucruri rele și lucruri bune în ce privește societatea, dar tot ce ei reușesc să facă bun protejează sau îmbunătățește doar ce este trecător. Cam tot ce face omul în lume protejează lucruri care trec odată cu întrebuințarea lor, dar omului i s-a făcut o mare favoare, adică i s-a oferit un mare har, când Dumnezeu a inter-

venit în viața omului oferindu-i iertarea prin meritul jertfei Domnului Isus, dându-i șansa să investească și să protejeze ceea ce rămâne veșnic.

Bunăstarea pământească a fost întotdeauna o forță care a vrut și vrea să concureze cu Împărăția lui Dumnezeu, de aceea Domnul Isus a vorbit mult despre ea, expunând-o ca pe un protector fals care poate înrobi inimile oamenilor. Acela care a ajuns la lumina adevărului Scripturii și a devenit un copil al lui Dumnezeu își investește efortul protejând ceea ce nu trece, adică sufletul. Își strânge bogățiile sus, caută să-i mulțumească mai întâi nu pe aceia cu care petrece câțiva ani, ci pe Acela care Și-a dat viața pentru el, cu care va trăi o viață fericită fără de sfârșit. Mulțimea martirilor care au preferat să-și piardă viața mai bine decât să se lepede de Domnul Isus sunt o dovadă că unii au înțeles cuvintele Domnului Isus care ne-a învățat să protejăm ce nu trece, prin aceea că au primit cu bucurie răpirea averilor, și apoi au suferit moartea, ca să câștige cununa de martir. Pentru mulți dintre ei diferența dintre moarte și viață a constat în a spune sau în a refuza să spună că „Cezarul este Domnul“, sau prin a arunca în foc sau a nu arunca în foc un bob de tămâie în cinstea unui alt dumnezeu.

Avem din abundență atât exemple biblice cât și exemple din viața unor oameni pe care i-am cunoscut în ce privește ceea ce înseamnă să protejezi ce este trecător și ce înseamnă să protejezi ce nu este trecător. Esau a căuta să-și protejeze trupul de foame și și-a vândut dreptul de întâi născut pe o ciorbă de linte roșiatică. Din nefericire, mulți își vând astăzi sufletul la fel de ieftin pe o plăcere de o clipă, pe o minciună care o socotesc necesară sau pe un libertism în trăire, care-i provoacă pe alții la păcat și face să fie vorbită de rău calea Domnului. Pe de altă parte, Iosif a fost un tânăr care a ales să-și protejeze sufletul prin a refuza invitația de a păcătui făcută de nevasta lui Potifar. A alege ca în mod constant să-ți protejezi binele sufletului și nu binele trupului poate fi dificil, pentru că nouă, oamenilor, ne place să fim apreciați și chiar

lăudați, pe când a fi un creștin adevărat, care-și protejează întâi partea nemuritoare din el, înseamnă uneori a accepta să fii înjosit și privit ca un produs degradat sau chiar ca și un rebut. Înnoți în duhul minții noastre (Romani 2:2) avem abilitatea de a face alegerea corectă, dar fără de această înnoire numită și nașterea de sus (Ioan 3:6; 1 Ioan 5:1-5), cu toate eforturile noastre, nu avem nicio șansă să rezistăm influenței lumii care spune: „Trăiește-ți viața!“, „Caută fericire și împlinire pentru trup și simțurile lui acum, cu orice preț!“ Fiind cârmuiți de Duhul Domnului învățăm cum să ne lepădăm de noi și voia noastră, pentru ca, așa cum a spus Ioan Botezătorul, noi să ne micșorăm, și El să crească în noi. „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez“(Ioan 3:30).

Un credincios care cu succes își protejează sufletul și viața viitoare este o persoană care a înțeles că mântuirea înseamnă a-L cunoaște pe Domnul Isus (Ioan 17:3) și a învăța de la El pentru a-I semăna Lui (Matei 11:29) tot mai mult. A învăța de la El înseamnă și a învăța Cuvântul Domnului, pentru că El l-a biruit pe ispititor prin Cuvântul lui Dumnezeu. Un astfel de suflet face parte dintr-un neam sfânt (1 Petru 2:9), care se ferește de tot ce i se pare rău pentru a-și proteja sufletul. Domnul este bun și milostiv, de aceea parte din profilul celui care-și protejează sufletul este și trăsătura de caracter duhovnicesc numită milă și dreptate. „Domnul este drept în toate căile Lui, și milostiv în toate faptele Lui“ (Psalmul 145:17). Astfel de oameni stănesc mirare între unii dintre semenii lor, pentru că ei strălucesc ca niște lumini în întuneric (Filipeni 2:15). Astfel de oameni au o bunătate deosebită pentru alții și se spune despre bunătate că este un limbaj pe care-l aude orice surd și o purtare pe care o vede orice orb. Astfel de oameni, care nu calcă nici legile omenești cât timp acestea nu se ridică deasupra legilor lui Dumnezeu, nu-și afirmă credința scriind pe garduri și clădiri ca apoi să fugă, ci o fac cu curaj, stând față-n față cu cineva.

Casa de rugăciune în care se vestește o Evangheliie întreagă este un loc care ne poate ajuta să protejăm ceea ce are cea mai

mare valoare în noi, pentru că acolo rugăciunea, vestirea Cuvântului, cântările și părtășia frățească lucrează spre binele sufletului nostru. Privind la faptul că majoritatea oamenilor de pe pământ aleg ca întâi de toate să protejeze ce este trecător în viața lor ne pune în fața unei dileme, pentru că nu face sens să dai valori mari, care nu pot fi calculate, pe ceva care este slab, trecător și lipsit de mare valoare.

De când se naște, omul privește la pământ ca la o casă primitoare în care se simte bine și este necesar să aibă loc o deschidere a ochilor spirituali, o venire în fire a sufletului, ca să vadă că există ceva mai de valoare decât viața trăită pe acest pământ. Acela care ne hotărăște zilele pe pământ este Dumnezeu și la sfârșitul acestor zile, dacă nu ne surprinde venirea Domnului în viață, vom muri, după Cuvântul Domnului, așa cum au murit cei dinaintea noastră, dar numai după Cuvântul Domnului. „Ahazia a murit după cuvântul Domnului...“ (2 Împărați 1:17). Cât timp omul este în viață primește de la Dumnezeu dreptul de a-și controla ce fel de relație are cu Dumnezeu, fie că vrea să fie vrăjmaș sau prieten cu El. „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu, și vei avea pace; te vei bucura astfel iarăși de fericire“ (Iov 22:21).

În cadrul acestui drept dat omului ca să aleagă, omul are oportunitatea momentului de a lua o decizie bună sau rea, întrucât ziua de mâine nu ne este garantată și nici măcar ceasurile următoare nu ne sunt garantate. Belșatar, care s-a semețit împotriva lui Dumnezeu cheful cu vasele luate de la Ierusalim, nu a vrut până a doua zi să se pocăiască, și dacă a vrut a fost doar în momentul când i s-a citit sentința care l-ar fi putut face să cadă în genunchi înaintea Dumnezeului lui Israel ca să-I imploră mila. Tâlharul de pe cruce nu a avut la dispoziție multe ore ca să ia o decizie bună și anume de a-și pune la adăpost sufletul, ci a avut doar momente și le-a folosit bine, crezând că Domnul Isus este un Sfânt, crezând că El are o Împărăție, crezând că dacă va apela la bunătatea Lui s-ar putea să-l accepte și pe el. Mulți ignoră complet grija pentru sufletul lor, pe când alții se îngrijesc de el în mod

superficial, doar când le este convenabil și dacă nu-i costă prea mult. Unii recunosc cât de important este să te îngrijești de ceea ce nu trece, așa cum este viața sufletului, dar spun că încă nu a sosit timpul să dedice prea mult efort în această direcție.

Cum este cu tine? Ce protejezi? Protejezi cu orice preț ce este trecător în tine sau ce este veșnic? Dacă aspiri la o eternitate fericită verificăți prioritățile și protejează-ți sufletul, chiar dacă înseamnă să renunți la opiniile tale când ele diferă de ceea ce spune Scriptura. A nu-ți proteja sufletul înseamnă a invita un dezastru veșnic în viitorul tău; înseamnă a nesocoti bunătatea Domnului care ne îndeamnă pe toți la pocăință și pocăința nu este un eveniment de o zi în viața noastră, ci, odată ce L-am primit pe Domnul, ea este parte din fiecare zi a vieții noastre. Care parte din tine ai protejat-o săptămâna aceasta sau chiar astăzi?

Următoarele întrebări au menirea de a te ajuta să vezi pe cine protejezi. Te-ai rugat astăzi Domnului vorbind cu El ca și cu un Stăpân bun și un Tată iubitor? Ai citit astăzi ceva din Cuvântul Lui și ai meditat la acel cuvânt? Ai reușit să spui nu păcatului dacă ai fost provocat să păcătuiești prin gând sau faptă? Dacă ai avut oportunitatea de a-i face bine cuiva, fie prin a-i spune un cuvânt de încurajare sau prin a-i da o bucată de pâine, ai făcut tu aceasta? Ai tu un plan la care gândești și lucrezi prin care să faci „ceva frumos“, ca femeia cu vasul cu mir, ca să pregătești venirea Domnului? Prietenii pe care îi ai te ajută să protejezi ce este veșnic în tine sau doar ce este trecător? Ai fost disponibil Domnului dacă El a dorit să faci ceva astăzi în Numele Lui? Dacă răspunsurile pe care ți le dai îți spun că protejezi ce este trecător și nu ce este veșnic, ca să nu ajungi într-o zi să vezi că te-ai înșelat singur, ia astăzi o decizie bună prin a face prioritate din a-ți proteja sufletul, ca apoi să poți fi de ajutor și celor de lângă tine; orice te-ar costa, se merită!

Amin

35

PUȚIN ALUAT

„Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?“ 1 Corinteni 5:6

Dumnezeu îngăduie o creștere progresivă a cunoașterii Lui și a adevărilor care ne pot ține sufletul în siguranță, în funcție de cum ne dedicăm studierii și trăirii Cuvântului Său. Lipsa de studiu pentru o mai bună cunoaștere a Scripturii rezultă dintr-o stare de creștin infantil, cu caracteristicile și capriciile unui copil în credință, care poate fi ușor înșelat de vrăjmaș. Vestitorii Evangheliei, fără să atragă asupra lor laudă și admirație, expun planul lui Dumnezeu, dar fiecare este dator să citească Scriptura pentru el și să vegheze în dreptul lui ca nu cumva să cadă victimă provocărilor la păcat sau teologiilor ce ologesc sufletele și le fac să cadă din har (Galateni 5:4). Scriptura prezintă, fără să caute să ascundă slăbiciunea cuiva, multe exemple de vieți ale oamenilor care au trăit înaintea noastră, care au fost înșelați de păcat și au plătit un preț amar, cu scopul ca acela care își iubește sufletul să învețe să nu glumească cu păcatul. Tot mai mult găsim că omul religios, în loc să se ferească de „...orice se pare rău“ (1 Tesaloniceni 5:22), înlocuiește învățăturile duhovnicești, care i se par prea aspre cu trupul, cu gândiri intelectuale care caută să definească un nou standard de spiritualitate, diferit de acela al învățăturii apostolice, de aceea avem nevoie și de mesaje care ne țin alerti față de păcat, despre care Scriptura ne spune că ne înfășoară așa de lesne (Evrei 12:1).

Apostolul Pavel folosește cuvântul aluat când vorbește despre păcat, pentru că așa după cum puțin aluat dospit poate dospi o cantitate mare de aluat tot așa un păcat mic, tolerat, poate infecta toată viața noastră spirituală. Într-o împrejurare, apostolul Pavel îi mustră pe frații din Corint că nu i-au izolat pe cei care trăiau în păcat și îi sfătuiește, ca un părinte, să ia măsuri în această privință. „Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice «frate», totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau răpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați” (1 Corinteni 5:11). Este vorba despre sufletele cărora li s-a arătat greșeala însă refuză să se pocăiască, de aceea le recomandă separarea de astfel de suflete doritoare de cale largă pentru a evita pierderi spirituale în Biserica lui Dumnezeu.

Așa după cum știm din proprie experiență, puțin aluat dospește toată plămădeala și puțin păcat te întinează și ajungi să-ți pierzi pacea, bucuria, iar rugăciunea devine o corvoadă. Iacov ne explică felul în care păcatul își poate atinge scopul nimicitor în viața noastră. „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată înfăptuit, aduce moartea” (Iacov 1:14-15). Pofta rea produce dezechilibru în sufletul omului, așa că atunci când omul este momit acceptă cu ușurință puțin aluat, adică puțin păcat, de aceea după recomandarea apostolului Pavel trebuie să supunem gândurile noastre ascultării de Hristos. „Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5).

Cuceririle științei fac să fie vestit mai cu ușurință Cuvântul Domnului, dar fac și ca păcatul să-i fie mai disponibil oricărui om mai mult ca oricând, așa că trebuie să fim înțelepți în această privință, deoarece tehnologia slujește și binelui și răului, după cum alege omul. Tehnologia internetului face posibil ca mesajele biblice să fie transmise la mari distanțe și tot ea face posibil ca

tinerii să se înămolească în murdăria pornografiei, care începe doar cu puțin aluat. Începe cu puțină curiozitate, care se transformă în timp într-un viciu care omoară suflete și distruge familii, dar începe cu puțin. Suntem înconjurați la tot pasul de reclame care, chiar dacă vrea să vândă cauciucuri sau alte lucruri necesare, caută să atragă clienți prin a căuta să inducă în același timp provocări la gânduri de indiscreție sexuală, dar vestea bună este că poți birui astfel de provocări prin a dezvolta mușchii credinței pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și așa să ai o disciplină care începe la nivelul gândului, așa cum ne-a spus cuvântul apostolului Pavel.

Secretul celui biruitor în această privință constă și în faptul că un copil al Domnului „își găsește plăcerea în legea Domnului, și zi și noapte cugetă la legea Lui!” (Psalmul 1:2). Mintea lui cugetă și noaptea, pentru că se culcă cu gândul la Cuvânt, dar dacă se culcă după ce și-a otrăvit sufletul la televizor și adoarme cu o minte îmbâcsită cu scene din filme și cuvinte murdare, nu este de mirare că în ziua și zilele care urmează este ușor biruit de păcat. Cuvintele pe care le auzim și le rostim influențează sănătatea sufletului nostru, de aceea ne alegem prietenii și locurile pe unde mergem cu multă atenție, știind că puțin aluat, puține cuvinte murdare ne pot mânji în omul dinăuntru. „Ferește-te de vorbărilor goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Și cuvântul lor va roade ca gangrena...” (2 Timotei 2:16-17).

Păcatul cu limba sau, cum îl numește apostolul Pavel, păcatul vorbărilor goale este tot mai tolerat în veacul acesta, dar, cu toate că unii îl consideră a fi un păcat mic, este asemănat de apostolul Pavel cu o cangrenă care devine un focar de infecție ce poate contamina tot trupul, ca apoi să cauzeze moartea. Puțină dorință de a tolera aluatul dospit al păcatului poate atrage o situație de dezastru spiritual cum a fost în cazul lui Balaam, care a vrut puțin aluat în formă de câștig mârșav. Ghehazi a fost nu doar în ucenicia lui Elisei, dar s-a dovedit a fi un oportunist prin aceea că îndrăgind

aluatul dospit al lăcomiei și neglijând ascultarea a alergat după o răsplată oferită de Naaman, ca apoi trecând la aluatul dospit al minciunii să se aleagă cu un trup plin de lepră. Alții pășesc cu îndrăzneală pe terenul minat al mândriei, lucru care-i produce scârbă lui Dumnezeu, alții îi fură și înșală pe semenii lor, alții sunt batjocoritori sau chiar violenți, iar alții sunt prinși de patima băutului și a fumatului care pune stăpânire pe om, așa că omul nu mai are puterea de a i se împotrivi, dar orice formă ar lua acest aluat al păcatului, care începe cu „puțin aluat dospit“, el duce la moarte (Romani 6:16).

Domnul Isus a folosit cuvântul „aluat“ ca fiind ceva de care ucenicii să se ferească, pentru că însemna păcat, atunci când a vorbit despre păcatul fariseilor și al saducheilor, care în mare parte erau fățarnici, ipocriți, având doar o formă de evlavie (Matei 16:6). Puțin aluat duce la mult aluat dospit și puțin păcat tolerat să intre în cetatea inimii noastre compromite toată inima, cu toate dorințele care ies din ea. Poetul grec Homer descrie în una dintre lucrările sale modul în care a fost cucerită cetatea Troiei de către greci. Când au văzut că nu pot cuceri cetatea, care era apărată de ziduri înalte, grecii au recurs la o capcană. Au construit o statuie frumoasă, uriașă, în formă de cal, calul troian, în care au ascuns câțiva soldați, după care trupele grecești s-au retras. Pe urmă au dus acel frumos cal uriaș din lemn înăuntrul cetății lor și noaptea, pe când dormeau, soldații au ieșit din acel cal de lemn și au deschis porțile cetății oștilor grecești, care se apropiaseră potrivit strategiei planificate. Au intrat în cetate și au cucerit cu ușurință cetatea, pentru că troienii nu au crezut că poate fi ceva rău în lucrarea frumoasă a acelei statui.

Chiar dacă este o legendă, această povestire ascunde un adevăr despre strategia vrăjmașului nostru, care se mulțumește la început să acceptăm doar puțin aluat al păcatului mascat în vreun avantaj sau binefacere în viața noastră, pentru că el știe că acel puțin va face posibil să apară pe urmă mai mult păcat. Fiecare biserică este vulnerabilă la păcat dacă nu veghează cu privire la ce primește și

ce nu primește din obiceiurile și lucrurile lumii care au ca scop neglijarea și diluarea Cuvântului lui Dumnezeu. Acest fel de atac nu este ceva nou. „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evangheliie. Nu doar că este o altă Evangheliie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evangheliia lui Hristos“ (Galateni 1:6-7).

Subiectul despre păcat este cam incisiv sau cel puțin stânjenitor, pentru că nimănui nu-i place să i se spună că a făcut ceva rău și nici măcar că este suspect că ar fi făcut ceva rău. Nimănui nu-i place să fie cicălit, la fel cum nimănui nu-i place să tot ia medicamente care sunt amare. Sunt convins că atât copiii lui Eli cât și ai lui Samuel au fost sătui de sfaturile părinților lor, care încercau să-i ajute în rebeliunea lor, și disprețuind avertizarea și musturarea și-au pierdut oportunitatea de a fi ceea ce Dumnezeu ar fi vrut să fie. Pentru că atâtea suflete au ajuns să se dezică sau să se lepede de Domnul, pentru că au tratat „puțin aluat“, adică puțin păcat ca fiind ceva nepericulos, este necesar să abordăm și un subiect mai puțin dorit, așa cum este acela al păcatului.

Dumnezeu nu este un furnizor care dă tot ce-și doresc niște copii răfățați, ci El este un Tată bun, care urmărește întâi de toate binele sufletului nostru. El se bucură de orice suflet care mereu își cercetează haina sufletului și simte durere și chiar trădare din partea acelora care Îl părăsesc pe El, care este Izvorul apelor vii (Ieremia 2:13). Cuvântul Lui din Scriptură pune cu multă grijă pe drumul nostru jaloane care indică locurile ce trebuiesc ocolite și avertizările pe care ni le dă sunt ca niște grilaje de protecție pe marginea prăpastiilor ca să putem călători pe singurul drum pe care se merită să mergem, adică pe drumul spre Casa Tatălui ceresc. Trăim într-o vreme otrăvită de păcat când în cea mai mare parte copiii Domnului au nevoie de o redeșteptare, de o înviore pe care numai Duhul Sfânt o poate aduce. Avem nevoie să cadă ploaia cea târzie, care să ne umple cu putere de sus și să ne facă să-I slujim Domnului în puterea Duhului Sfânt, dar pentru aceasta nu poți să stai pasiv, ci trebuie căutate cărările vechi ale

pocăinței în care ne cercetăm să vedem dacă nu cumva există aluat dospit în viața noastră.

Domnul Isus, care este Păstorul cel bun, a spus că El a „...venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10), dar puțini sunt cei care pot spune că trăiesc o viață fericită având acest belșug promis. Viața din belșug este făgăduită acelor care în primul rând au „Viață” și atât Ioan Botezătorul cât și Ioan evanghelistul ne spun că cine are pe Fiul are Viață. Numărul celor ce se bucură de viață din belșug este mai mic decât a acelor care cred în El, pentru că unii tolerează „puțin aluat dospit” în viața lor spirituală. Pentru unii relația greșită pe care o au cu banii sau valorile materiale sunt piedica pentru care nu se bucură de viața din belșug. Pentru alții aluatul dospit înseamnă îngăduință față de dorințele firii pământești, care se războiesc cu sufletul, iar alții nu se pot bucura de o viață din belșug în Hristos pentru că urmează mai mult o religie în loc să dezvolte o relație personală cu Domnul Isus. Unul dintre avantajele pe care le are acela care trăiește o viață din belșug în Hristos este că nu dorește, nu vrea și chiar îi este scârbă de păcat. Poziția de a avea viață din belșug este foarte dorită, pentru că în această poziție ești satisfăcut, ești fericit și ești în deplină siguranță, deoarece Domnul este chiar lângă tine.

Ai tu viață din belșug sau te chinuiești nefericit ca să trăiești o viață de creștin? Dacă da, ești una dintre cele mai fericite ființe de pe pământ, dar dacă nu, se merită să faci ce făceau israeliții la sărbătoarea azimilor când, în mod simbolic, căutau la lumina lămpii fiecare colț al casei ca nu cumva să fie ascuns pe undeva puțin aluat dospit. A trăi mulțumit cu ceea ce Dumnezeu a hotărât să ai este o alegere personală. Este o alegere pe care o poți face spunând: „Am destul dacă Îl am pe Domnul care poartă de grijă nevoilor mele”. Ca să te bucuri de o viață trăită din belșug în Hristos trebuie să plătești prețul renunțării la orice aluat dospit, adică la orice practică sau tolerare a păcatului. Atunci în loc de nemulțumire vei avea în gură cântare de laudă, care împreună cu rugăciunea te poate pune în prezența Domnului, unde simți ade-

vărata fericire și pace. Nu așa de mult se întâmplă să pierdem cât se întâmplă să părăsim în mod conștient dragostea dintâi, și această stare ne face vulnerabili la aluatul dospit al păcatului. Netratată, această boală are ca urmare pierderea prieteniei cu Domnul și a pasiunii de a lucra pentru El.

Uneori efectul aluatului dospit, adică a păcatului tolerat, este imediat, iar altă dată durează timp până când își face efectul ucigător. S-a descoperit că expunerea la azbociment face prielnică incubarea cancerului în trupul omului, care apare după mai mulți ani. Tot așa și păcatul, ce pare mic la început, se incubează și, parcă și-ar chema alți prieteni, face prielnică acceptarea altor păcate, până când într-o zi sufletul se trezește că este strangulat de respirația spirituală. Păcatul, la fel ca apa mării care pe măsură ce o bei îți provoacă tot mai mult setea, atrage păcat în doze tot mai tari, asemenea celor ce cad victime drogurilor halicinante și care au început cu a fuma o iarbă, apoi au trecut la substanțe tot mai tari, care să-i facă să uite de realitate. Păcatul promite fericire, însă dă așa de puțin, deoarece acela care provoacă la păcat nu spune nimic despre lanțurile de dependență pe care păcatul le creează în viața celui care tolerează aluatul păcatului.

Păcatul a oferit așa de mult primilor doi oameni din Eden, dar i-a lăsat săraci și goi, furându-i de părtășia prieteniei cu Dumnezeu. A da vina pe altul sau a justifica în vreun fel păcatul este o pierdere de timp și nu face altceva decât să dea voie păcatului să se cuibărească mai bine. Păcatul este o boală ce nu poate fi tratată de oameni, dar Dumnezeu are o soluție la această boală cu care ne naștem și căreia pe măsură ce creștem îi creăm condiții de dezvoltare. Oamenilor li se pare ceva anormal să fii bolnav, să ai medicamentul necesar ca să te faci sănătos lângă tine și totuși să-l refuzi, dar sufletește vorbind așa se întâmplă cu mulți oameni, care refuză soluția lui Dumnezeu la păcatul lor. Soluția lui Dumnezeu pentru păcat este jertfa Domnului Isus care a murit pentru cei păcătoși. Noi, cei care vestim Evanghelia, nu suntem funcționari angajați de vreo instituție, ci suntem suflete care am

avut parte de iertarea păcatului nostru de către Domnul Isus, și fiind încontinuu provocați să trăim ce vestim, lucrăm ca slujbași dăruitori Domnului, care mai întâi de toate caută să-I placă Lui și apoi, ca lucratori ai Lui, caută să cheme sufletele oamenilor la împăcare cu Dumnezeu. Astăzi încă mai este o zi când omul poate fi mântuit prin har, de aceea dacă simți vina păcatului trebuie să știi că în schimbul pocăinței tale Dumnezeu vrea să-ți ierte toată vina, ca apoi stând aproape de El să-ți dea puterea necesară să trăiești curat. Prin nașterea de sus, El îți ia setea după păcat și îți dă dorințe noi, care te ajută să-L cunoști mai bine, dorințe care le fac bine semenilor și care ne îmbogățesc față de Dumnezeu.

Unii poate se întreabă care este motivul pentru care trebuie să fim așa de stricți față de acest aluat al păcatului, și răspunsul este că păcatul și Dumnezeu nu au fost și nu vor fi niciodată împreună, iar acela care vrea să ajungă să-și petreacă veșnicia cu Dumnezeu trebuie să scape de el. Nimeni să nu se înșele crezând că timpul va face ca Dumnezeu să uite de păcatele lui, chiar dacă de oameni le poate ascunde, pentru că în omnisciența Sa de a cunoaște toate lucrurile a rânduit o zi când va judeca lumea pentru fiecare păcat. Fiecare păcat comis ajunge să fie pedepsit fie în trupul lui Hristos, care a murit o moarte înlocuitoare pentru cei păcătoși, în cazul celor care se pocăiesc, întorcându-se la Dumnezeu cu toată inima, fie în sufletul celor care prin refuzul pocăinței aleg să se facă răspunzători de păcatele lor înaintea lui Dumnezeu.

David a păcătuit grozav pe vremea când era împărat, dar nu s-a rugat ca împărat, ci ca un păcătos, ca un simplu muritor și pentru că s-a știut smeri Dumnezeu l-a iertat. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9). El m-a iertat pe mine și dacă vii sincer la El, ca să-ți dea un început nou, Dumnezeu te va ierta și pe tine, pentru că te iubește și a promis aceasta. Regula harului este că cel căzut în păcat se ridică prin pocăință în meritul jertfei Domnului Isus. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face

albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“ (Isaia 1:18). Ca să poți avea astăzi parte de o zi de iertare, cu mulți ani în urmă, Domnul Isus a avut parte de o zi de batjocură și schingiuire, o zi când a murit și o zi când a înviat ca să-ți poată fi Mijlocitor și Mântuitor, de aceea prețuiește darul mântuirii pe care El ți-l oferă, însă care L-a costat enorm pe Dumnezeu. Aruncă orice aluat al păcatului din viața ta ca să te poți bucura de o viață din belșug și vei fi fericit aici pe pământ și sus în cer când vei ajunge acasă!

Amin

36

OFERTA ZILEI DE ASTĂZI

„Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.“

Evrei 4:1

Trăim într-o vreme când prin ceea ce auzim și vedem suntem asaltați la tot pasul de provocări de a cumpăra anumite produse sau de a folosi anumite servicii oferite de diferite companii. Având ca scop să facă cât mai multe vânzări, pentru a avea un profit mai mare, multe magazine și chiar restaurante recurg la a momi clienții cu oferte de prețuri reduse pentru câteva ore sau pentru câteva zile. Îmi aduc aminte că acum aproape patruzeci de ani, când am descoperit această metodă de a face vânzări, am intrat într-un magazin mare din America unde s-a anunțat prin monitoare că în următoarele cincisprezece minute vor fi reduceri de 50% la un anume raion. Am văzut cum oameni care arătau a fi înstăriți, precum și oameni care erau slab îmbrăcați, se grăbeau să meargă spre acel raion pentru a nu pierde oportunitatea ofertei. În acest mesaj vom privi la oferta zilei de astăzi pe care o face chiar Dumnezeu.

Oferta zilei este „mântuirea sufletului tău prin har“, dar în zadar vei căuta sau aștepta după o reducere, pentru că prețul a rămas și rămâne neschimbat de două mii de ani. Prețul nostru pentru această ofertă extraordinară este „pocăința“. Pocăința este metoda aleasă de Dumnezeu prin care putem primi oferta Lui, dar

această pocăință este departe de a plăti în vreun fel, cât de mic și neînsemnat, pentru costul la care această mântuire ni se oferă. Prețul imens al acestei oferte a fost plătit în întregime de Dumnezeu care, în Domnul Isus Hristos, a acceptat și a dat un Înlocuitor pentru vina omenirii. Numim această ofertă „oferta zilei“, pentru că „mântuirea prin har“ are o dată de expirare, fie pentru toți oamenii o dată, la venirea Domnului, fie în mod individual, fiindcă nu ne este garantat niciunui dintre noi că mâine dimineață ne vom trezi în această lume sau printr-un eveniment fulgerător vom înceta din această viață biologică. Astăzi, însă, „făgăduința intrării în odihna Lui rămâne în picioare“, adică este valabilă, fiind onorată de Cel care a absorbit întreg costul ei și ne-a făcut-o cunoscută prin Cuvântul Scripturii.

Ai acceptat și tu această ofertă a lui Dumnezeu? Nicio altă ofertă nu este mai benefică, pentru că beneficiile ofertei lui Dumnezeu se extind la nesfârșit în viața veșnică. Orice altă ofertă ai accepta poate duce la o irosire a timpului și a energiei tale limitate pe pământ, ducând apoi la o despărțire veșnică de Dumnezeu. Nu cu mult timp în urmă am văzut o reclamă care făcea o ofertă grozavă: „Câștigă o viață nouă!“. Era un joc care presupunea o investiție pe care o numeau viață nouă, deoarece câștigătorul avea să primească un apartament și o mașină. Dacă un om, o companie sau însuși vrăjmașul sufletelor noastre ar oferi nu un apartament și o mașină, ci o țară întreagă cu tot ce și-ar putea dori un muritor, nicio astfel de ofertă nu poate fi comparată cu oferta veșnică oferită de Dumnezeu. „Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac“ (1 Ioan 2:17). Din vremuri străvechi există o vestimentație și o practică pe care astăzi nu le mai întâlnim și chiar dacă le-am întâlni ar fi greu să-i convingem pe oameni că această lucrare are rost sau că este făcută cu scopuri nobile.

În vechime, când oamenii se smereau și căutau fața Domnului se îmbrăcau în sac și își presărau cenușă pe cap, așa cum știm că au făcut ninivenii la auzirea avertizării rostite de prorocul Iona.

Chiar dacă astăzi nu se mai practică acest fel de pocăință, care era vizibilă tuturor celor din jur, ea a rămas ca un simbol al adevăratei pocăințe față de Dumnezeu. Pocăința este o recunoaștere a vinei noastre și o conștientizare a faptului că nu suntem după voia lui Dumnezeu, dorind astfel o schimbare din temelie a vieții care să ne dea simțul iertării, făcându-ne plăcuți lui Dumnezeu. Această intervenție a lui Dumnezeu în viețile oamenilor, prin care a rezolvat problema păcatului, dovedește că El iubește omul și îi dorește restaurarea ca și copil al Lui. Ca să poată să ne facă această ofertă a mântuirii în dar (Efeseni 2:8), Dumnezeu nu a atacat omul, ci a atacat păcatul, lăsându-i omului partea ușoară de a alege să accepte această ofertă. Nu a fost o soluție ieftină pentru El, dar omul care vrea să primească iertarea Domnului trebuie să treacă de partea Lui nu pe ascuns, ci în mod deschis, printr-un legământ.

Dreptatea Lui cerea plată pentru păcat, iar mila Lui dorea să ne ofere darul mântuirii, așa că după planul divin dreptatea și mila Lui au fost împăcate în jertfa Domnului Isus la cruce. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută“ (Psalmul 85:10). Dumnezeu nu a făcut această ofertă ca un om de afaceri, care la rece ia o decizie care afectează o mulțime de oameni, ci în modul în care a fost făurită mântuirea se vede sensibilitatea și noblețea inimii Lui, așa cum reiese din cuvintele pe care El le-a pus în gura prorocilor. „«Îmi este Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine?». «Căci când vorbesc de el, Îmi aduc aminte cu gingășie de el, de aceea Îmi arde inima în Mine pentru el, și voi avea milă negreșit de el, zice Domnul»“ (Ieremia 31:20). Dumnezeu îngăduie să i se atribuie simțăminte asemănătoare omului, pentru ca el să înțeleagă puțin mai bine sensibilitatea și durerea Lui pentru orice suflet care refuză oferta Domnului, pentru că El știe că într-o zi se va despărți de el pentru totdeauna.

„...Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!“ (Osea 11:8). Aceste cuvinte exprimă o durere adâncă, ca o prăbușire lăuntrică pe care o simte cineva care iubește, dar nu este

iubit înapoi. Această stare explică de ce S-a implicat cu atâta pasiune în a face un plan și a-l duce la îndeplinire, făcând astfel posibilă oferta mântuirii. Dragostea împărtășită poate produce cea mai mare fericire, pe când cea neîmpărtășită poate produce cea mai mare durere și El nu ne-a ascuns această gingășie a inimii Lui, arătându-ne prin graiul prorocilor că este vulnerabil, în dragostea Lui, la felul în care omul răspunde la această ofertă de mântuire. Este bine să ne întrebăm: „Ce simte Dumnezeu din partea noastră?“ Dincolo de cuvinte, o prețuim sau nu o prețuim?

Domnul nu a rămas indiferent la soarta veșnică a omului după ce a fost înșelat de șarpele cel vechi, ci cu durerea ce o simte un tată din partea unui fiu risipitor, care pleacă din casa tatălui său, a făcut un plan de salvare. Durerea mare a tatălui a fost că fiul risipitor nu credea că el îi vrea binele, mai ales când această dorință de bine presupunea strictețe. Pilda fiului risipitor ne arată cât de neînțeles și chiar necunoscut era tatăl pentru fiul său, care a dorit să fie departe de tatăl său pe care nu-l cunoștea, deși locuia cu el (Luca 15:11-32). Împins de foame, s-a întors din orbirile lui prin lume spre casă, dorind o slujbă de argat în casa tatălui, pentru că un argat nu numai că pleacă când nu-i convine ceva, dar un argat este plătit. Nu poate fi dovedit că acest fiu risipitor nu s-a gândit să plătească pagubele făcute și să-și recupereze cu puterea lui onoarea și mândria personală.

Când ajunge înaintea tatălui nu mai apucă să spună ce și-a plănit, pentru că în acele momente este uluit de ceea ce vede în tatăl său. A văzut cum un om bătrân, cu poalele-n mână, fuge înaintea lui, lucru care în acea vreme era de negândit, ca apoi acest tată să îi dea sărutul iertării, să-i ia rușinea și să-l pună în siguranță din partea oamenilor, care se purtau batjocoritor și chiar brutal cu un astfel de tânăr, care de obicei era alungat din acea societate, fiind considerat ca mort. A ajuns să spună că nu-i vrednic să fie chemat fiu, dar nu a mai cerut să fie argat, și în acea clipă se vede adevărata pocăință. Fiul risipitor a văzut cum tatăl a luat asupra lui rușinea lui, pentru că a alergat lăsând să i se vadă picioarele și

l-a restaurat ca fiu nu pentru că merita, ci pentru că îl iubea. Unde este sufletul tău în pilda aceasta? Privind la modul în care a plătit în locul tău, poți să vezi dragostea Lui pentru tine? El a disprețuit rușinea și a suferit moarte de blestem ca să ne poată oferi mântuirea. „Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu“ (Evrei 12:2).

Domnul Isus a disprețuit rușinea crucii și batjocurile oamenilor pentru că a văzut înainte, în viitor, bucuria de a ne putea oferi mântuirea prin har, adică prin mila și meritul Lui. Nu s-a întâmplat ca El să vină pe pământ și să te trezești într-o zi că ești sfânt și aluneci spre Rai, ci El a vrut să vină pe pământ să moară, ca să răscumpere ce era pierdut, iar tu dacă vrei viață pentru sufletul tău trebuie să accepți oferta Lui de pace, adică să te pocăiești. Omul face aproximații în socoteli și la multe spune o vorbă veche a românului: „merge și așa“, dar aceste concepte și felul acesta de a aborda o situație nu merge când vorbim despre Dumnezeu și despre ceea ce cere El de la om. „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri“ (Evrei 7:26). Pentru a ne putea fi înlocuitor a trebuit să fie desăvârșit, nu doar cât de cât sfânt sau cât de cât fără pată.

Murind nevinovat în locul nostru pe o cruce nu ne-a dat cam ce aveam nevoie, ci ne-a dat exact ceea ce avem nevoie și la rândul Lui vrea de la noi exact o pocăință sinceră, prin care să părăsim felul lumii și să trecem la a vorbi, gândi și face lucrurile în felul Lui. Cine vrea să fie aproximativ mântuit poate să aleagă să nu practice o pocăință de fiecare zi, care duce la sfințire și rodire, dar crezând că „merge și așa“ nu face decât să se înșele singur. Când vrei să fii mântuit nu încerci cotele harului să vezi cât de mult îți poți permite din otrava lumii, sub formă de destrăbălare și înșelăciune, fără să-ți pierzi sufletul, ci pentru că ai înțeles că a fost plătit un preț știi că Îi aparții lui Dumnezeu și te

păstrezi curat pentru El. O persoană care încearcă și vrea să știe care îi sunt limitele până la care poate cocheta cu păcatul se aseamănă cu cineva care pășește pe un câmp despre care știe că este minat, dar totuși pășește în acea direcție vrând să afle până unde poate merge fără să detoneze o mină. Un astfel de om de multe ori când află care este această limită își dă seama că a mers prea departe, de aceea trebuie să ne ferim de tot ce ni se pare rău. „Feriți-vă de orice se pare rău“ (1 Tesaloniceni 5:22).

Într-o împrejurare îl găsim pe prorocul Isaia că a privit spre Dumnezeu (Isaia 6) și în acea clipă s-a simțit murdar și nepotrivit, de aceea și noi când privim nu la cineva de lângă noi, ci la El, care ne-a chemat să mergem după El (Marcu 2:14), ne vedem mereu în nevoie de a cere ca meritul sângelui Domnului Isus să ne curățească. Păcatul este un dezacord între ce vrea și face omul și scopul pentru care a fost creat de Dumnezeu. Oferta Lui prin planul de mântuire rezolvă vrăjmășia dintre noi și Acela împotriva căruia am păcătuit prin a ne socoti neprihăniți în meritul jertfei Domnului Isus. Nimeni nu poate merge tropăind în cer cu meritele lui, pentru că văzute prin ochii Domnului faptele noastre bune sunt murdare (Efeseni 2:9, Isaia 64:6). Oferta Lui este făcută în așa fel încât cel bogat cât și cel sărac, cel mai mult educat cât și cel mai puțin educat, cel frumos cât și cel care nu este socotit frumos să poată primi mântuirea numai în urma pocăinței.

Cuvântul pocăință, deși întărit și propovăduit chiar de Domnul Isus, provoacă firea omului vechi într-un mod neplăcut, dar când Duhul Sfânt dă lumină ochilor inimii (Efeseni 1:8) apare o neliniște, apoi o dorință de a cunoaște voia lui Dumnezeu și de a te ști în relație bună cu El ca apoi, după ce accepți oferta mântuirii, să ajungi să te bucuri în odihna Lui. Privind la Golgota poți să vezi cât de mare preț pune Dumnezeu pe sufletul tău, dar dacă vrei să ai parte de mântuire va trebui să-I accepți oferta. Planurile Lui nu cunosc nici grabă și nici întârziere, de aceea cât timp stă în picioare această făgăduință a vieții veșnice, așa cum spune textul citat la început, asigură-te să nu fie prea târziu când vei vrea să

accepta oferta Lui. Oferta Lui nu o poți prețui la deplina ei valoare până când nu începi să vezi de unde scoate Dumnezeu sufletul păcătos. Această ofertă va fi înțeleasă și prețuită mai pe deplin numai în ceruri.

În pilda bogatului nemilostiv vedem că degeaba ar fi vrut sârmanul suflet ajuns în chinuri un intermediar sau cel puțină apă, pentru că Avraam nu a putut să-i dea nici măcar un deget înmuiat în apă. Nu face sens când unii cred tradiții care spun că dai o haină sau o mâncare unuia plecat în veșnicie, fiindcă pentru cel care refuză oferta lui Dumnezeu lucrurile rămân așa cum au fost în clipa morții. De-a lungul vremii, omul și-a croit standardul lui potrivit cu ce-i convine, ca apoi să aibă cutezanța să pretindă că este standardul lui Dumnezeu. Dacă o mulțime crede o teorie ca aceasta se înșală singură, pentru că singurul Adevăr este Adevărul Scripturii. Acest Adevăr trebuie cercetat și când îl găsim că este viu și lucrător (Evrei 4:12), el face din cei robiți oameni slobozi. Prin ritualuri religioase nebiblice, care uneori ating limita absurdului, oamenii lesne crezători, doritori de cale largă sau ușor înfrigați de vreun așa zis slujitor al altarului care urmărește interesele lui și nu ale lui Dumnezeu, stau la un adăpost fals. Astfel de oameni stau crezându-se cu sufletul la adăpost, ca apoi să afle în clipa când spaima necredincioșilor, adică moartea, le dă întâlnire că au fost înșelați crezând că „merge și așa“, adică merge și fără pocăința ce duce la nașterea din nou și la o viață sfântă.

Evangelistul Filip nu a făcut nici filozofie cu famenul etiopian, nu i-a explicat teologia, nu l-a trimis să participe la ceremonii și ritualuri bisericești, ci doar i-a spus despre oferta lui Dumnezeu prin Fiul Său ca Miel fără de cusur. Nu este necesar să înțelegi o discuție polemică sau o dogmă seacă ca să afli despre mântuire, deoarece planul de salvare este așa de simplu încât și un copil îl poate înțelege. Mântuirea este oferta lui Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus pentru acela care este în viață, pentru că odată ce omul a murit nu urmează nici un târg, nici o șansă la a trăi încă o viață, ci doar judecata lui Dumnezeu. „... oamenilor le este rânduit

să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9:27). Omul a fost jefuit de divinitatea pe care o avea, când avea chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar prin Legământului cel nou, prin care Unul a plătit plata pentru toți, poate reprimi această stare binecuvântată când prin ceea ce face și ce nu face, în urma nașterii din nou, începe să-I semene lui Dumnezeu.

Care împărat și-ar fi dat fiul să moară pentru ca sufletul tău să nu fie osândit? Care împărat ar fi lăsat o poziție de slavă și putere ca să devină un rob pentru tine? Numai Dumnezeu a făcut aceasta, dovedind că te iubește. Pe moment se pare că Dumnezeu tace la sfidarea poruncii date de El omului de a se pocăi, dar această tăcere se va sfârși (Fapte 17:30). Nu spune că vei accepta oferta Lui la bătrânețe, când entuziasmul pentru această viață apune, ci dă azi inima ta și trăiește o viață cu pasiune și sacrificiu, pentru că El merită acest fel de slujire. „...Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile“ (Evrei 4:7). Nimeni nu se poate juca cu mântuirea fără să-l coste mai mult decât și-ar fi putut închipui vreodată, de aceea, astăzi, când auzi glasul Evangheliei care îți relatează oferta mântuirii, primește-o, bucură-te de ea și mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ea.

Amin

37

CĂSĂTORIA ȚINUTĂ ÎN CINSTE

„Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.“ Evrei 13:4

Adam este omul care n-a avut niciodată o copilărie și nu a avut nici parte de o creștere treptată de la copilărie la adolescență, iar apoi, la maturitate, a observat cu o oarecare tristețe că toate animalele cărora le-a dat nume erau perechi pe când el era singur. Dumnezeu i-a rezolvat problema singurătății prin a-i face o femeie, încât să poată spune și Adam „că toate lucrurile erau bune“. Femeia a fost atunci și poate fi și astăzi un dar de la Dumnezeu. Cu acest dar omul poate crea în viața lui paradisul sau infernul. În ziua când un tânăr și o tânără se căsătoresc în Domnul, acea zi este o zi care poate aduce împlinire în viața lor, mai ales dacă au avut ca prioritate în alegerea lor frumusețea lăuntrică și nu cea exterioară. Pentru a fi fericiți cei doi trebuie să plătească prețul unei inimi întregi unul pentru celălalt, ori acest eveniment festiv, care este strâns legat de mântuirea lor, va fi urmat de mai multe furtuni care le vor pune în pericol căsătoria.

În cultura de astăzi observăm o ciocnire de opinii cu privire la instituția căsătoriei, recunoscută de majoritatea creștinilor ca fiind prima instituție creată de Dumnezeu pe pământ. Schimbările pe care le vedem cu privire la modul în care oamenii tratează căsătoria sunt alarmante, pentru că noile idei promovate din „adânc“

duc la destrămarea acestei instituții și în mod inevitabil duc la o prăbușire socială și spirituală. Omenirea merge spre a adopta o cultură majoritară care spune: „Dacă ceva te face să te simți bine, fă acel lucru!“ Pentru tinerii care cresc expuși unor asemenea idei cuvântul Scripturii, care spune: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea“, sună tot mai iritant și mai restrictiv libertății lor. Crezând că sunt în stare să-și aleagă un partener de viață, mulți tineri, privind în lume, aleg exemple distructive atunci când iau această decizie de a se căsători, ca apoi viața de căsătorie să le fie ca un film de groză care parcă nu se mai termină.

Cei credincioși Adevărului știu că orice alternativă de concubinaj pe termen scurt sau lung, sau devierea de la regula că o căsătorie se face între un bărbat și o femeie pentru întreaga durată a vieții lor este păcat. Cuvântul divorț parcă nu mai îngrozește pe nimeni astăzi, așa cum era acum câțiva zeci de ani, deși pretențiile lui Dumnezeu de la om cu privire la cei căsătoriți nu i-au schimbat. Dumnezeu urăște despărțirea în căsătorie și ține omul responsabil de o astfel de acțiune (Maleahi 2:14-16).

Prin prorocul Maleahi, Dumnezeu a muștrat poporul întors din Babilon și a cerut o rectificare a acestei situații, pentru că unii din ei își luaseră soții păgâne, iar alții s-au despărțit de soțiile lor pe motive neîntemeiate, așa cum ar fi fost lipsa unuia dintre cei doi de fidelitate. Cuvintele Domnului Isus sunt foarte clare în această privință când spune: „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă“ (Marcu 10:9). La rândul lui, apostolul Pavel rostește ca fiind din partea Domnului porunca ca cei căsătoriți să nu se despartă. „Celor căsătoriți, le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat“ (1 Corinteni 7:10).

Căsătoria nu a fost o idee sau invenție omenească, ci Dumnezeu, care a făcut omul din țărână, a creat aceasta instituție divină, de aceea El a ținut și ține omul responsabil de felul în care tratează căsătoria. „Să nu preacurvești“ (Exodul 20:14). În timpul Vechiului Testament pedeapsa pentru acest păcat era severă. „Dacă un om preacurvește cu o femeie măritată, dacă

preacurvește cu nevasta aproapelui său, omul acela și femeia aceea să fie pedepsiți cu moartea“ (Leveticul 20:10). Provocările din partea întinericului ca să fim necredincioși, cel puțin în gânduri dacă nu pot altfel, ne stau în cale la tot pasul. Produsele puse în vânzare sunt prezentate prin persoane cât se poate de atractive, încât omul să se simtă momit de sexualitatea acelei persoane și să cumpere produsul prezentat. Prin ziare, programe de televiziune, prin moda lumii, care încurajează sexul feminin la a se expune în mod provocător, vulnerabilitatea omului setos după păcat este exploatată cu succes, socotind omul ca un animal care acționează din instincte animalice, așa cum este un bou lipsit de gânduri sau simțuri rafinate de control și cumpătare (Proverbe 7:21-23).

Omul nu este un animal, ci este o făptură creată de Dumnezeu după chipul și asemănare Lui, lăsat să aibă libertatea de a alege între bine și rău, având, spre deosebire de animale, abilitatea de a se gândi la consecințele faptelor sale. Fiindcă a fost dotat cu aceste abilități, Dumnezeu este îndreptățit să ne ceară prin glasul Scripturii: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea“. Atracția omului spre păcatele sexuale a produs o industrie de miliarde de dolari care se bazează pe dorința omului de a păcătui. „Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul“ (1 Petru 2:11). Un tânăr și o tânără care se căsătoresc au în comun chiar de la început faptul că vor să fie fericiți în căsnicie și cu cât vor învăța mai repede importanța ținerii în cinste a căsătoriei cu atât fericirea lor va deveni mai stabilă.

Dacă cineva dorește să moștenească viața veșnică trebuie să se ferească de aceste capcane care au ca momeală o presupusă fericire sexuală; capcane care odată ce prind pe cineva îi devastează viața. Toate aceste nevoi firești ale trupului, care Îl au ca Arhitect pe Dumnezeu, trebuie să-și găsească împlinirea numai în cadrul unirii unui bărbat și a unei femei prin actul de căsătorie. Sfânta Scriptură ne-a fost dată să cunoaștem calea spre cer, dar tot Ea ne învață felul în care putem avea o viață nu neapărat fără probleme,

ci o viață fericită în căsătorie. După ce ai evitat iubirile nepermise, cum a fost iubirea lui Samson pentru Dalila sau a fetei lui Iacov, a lui Dina pentru Sihem, această Carte te învață norme de viață morale, spirituale și sociale ca să trăiești viața fericită, dar cu folos veșnic. Intimitatea dintre doi care se căsătoresc în parametri trasați de Scriptură este un dar al lui Dumnezeu care face legătura dintre cei doi mai de neclintit, pentru că întărește legătura dragostei care există deja între ei. Acest fel de dragoste primește aprobarea și chiar binecuvântarea lui Dumnezeu. „Izvorul tău să fie binecuvântat și bucură-te de nevasta tinereții tale“ (Proverbe 5:18).

Celibatul nu este pentru toți, ci doar pentru cei care au primit chemarea de a se pune pe deplin în slujba Domnului, însă a alege să nu te căsătorești pentru că vrei să fii mai aproape de Domnul, iar apoi să cazi în păcat te duce la prăbușire spirituală. Pentru acela care-și iubește sufletul și-L iubește pe Domnul Isus, care l-a răscumpărat, Scriptura are un sfat care-l ajută să-și țină viața necompromisă de păcatul curviei sau al preacurviei. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții“ (Proverbe 4:23). Minte este un lucru extraordinar care poate născoci tot felul de lucruri folositoare, dar tot ea poate accepta să macine gânduri care întinează sufletul, ca apoi aceste gânduri să ducă la înfăptuirea păcatului care întinează căsătoria sau curăția tinerilor necăsătoriți.

Domnul Isus a spus într-un mod direct și clar că păcatul curviei iese din inimă, de aceea niciodată nu trebuie să dăm libertate fanteziei noastre să deschidă o astfel de ușă imaginațiilor păcătoase (Marcu 7:21). Integritatea noastră în căsătorie este urmărită îndeaproape de Dumnezeu, pentru că ea sau lipsa ei poate duce la binecuvântare sau dezastru spiritual (Matei 5:27-32). Un credincios trebuie să recunoască zonele unde este mai vulnerabil la a fi atras de păcatul curviei sau al preacurviei, ca apoi să evite acele zone. Dumnezeu a prevenit un om înainte ca acesta să comită un mare păcat prin a-i spune: „...păcatul pândeste la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești“ (Genesa 4:7). Ca un câine

vagabond pe care dacă l-ai hrănit o dată și păcatul curviei, chiar dacă la început numai în gânduri, se ține după om și omul nu mai scapă de el cu una cu două. „Dorința lui“, adică a păcatului, se ține după om, dar Dumnezeu îi cere omului să stăpânească acest păcat prin a nu-i deschide ușa. El îi cere omului acest lucru fiindcă este în putința lui să facă aceasta. Acest păcat care pân-dește la ușa fiecărui bărbat și femei promite fericire, dar această fericire nu este decât un miraj înșelător care ruinează vieți în rușine, durere și regrete.

A stăpâni aceste impulsuri ale firii vechi prin post și rugăciune înseamnă a folosi armele de apărare ale sufletului și a proceda astfel când îți este asediată cetatea inimii de gânduri rele face parte din a ține căsătoria în toată curăția. A spune că nu poți cădea în acest păcat, procedând ca struțul care-și bagă capul în nisip când vede pericolul, înseamnă a invita dezastrul, fiindcă oricât de tari ne-am crede trebuie să veghem asupra sufletelor noastre. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă“ (1 Corinteni 10:12). David a fost un om care l-a iubit pe Domnul, dar când n-a vegheat a căzut în acest păcat al preacurviei, care apoi l-a dus la un păcat și mai mare. „Vegheați dar cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru“ (Iosua 23:11).

Când un copil al Domnului devine ținta de atac a unor astfel de duhuri de curvie sau preacurvie, Duhul Sfânt îl avertizează în cuget și prin Cuvânt că se avântă pe un teren primejdios, ca astfel să nu sufere pierderi, ci să le poată birui la nivelul minții până când nu s-a întinat în vreun fel, însă El lasă la alegerea noastră decizie de a ne împotrivi celui rău sau de a ceda în fața lui. „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi“ (Iacov 4:7). Teoretic, aceste porunci sună foarte frumos, dar în practică este mai complicat, pentru că în firea noastră veche, nerăstignită, păcatul găsește un aliat. Când te atacă astfel de gânduri, care mănjesec, nu uita că ai fost răscumpărat din felul deșert de viețuire al celor nemântuiți și nu mai ești al tău. Nu

uita că ai încheiat un legământ în care ai promis să fii un rob din dragoste al Domnului Isus. Soluția recomandată de Scriptură la provocarea păcatului sună a fi simplă, dar este categorică: „Supune-te lui Dumnezeu! Împotrivește-te diavolului!“ Dacă-I cerem, Dumnezeu este gata să vină în ajutorul nostru când suntem ispitiți. „Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți“ (Evrei 2:18).

Știind că inima ta te poate înșela, ferește-te de ce ți se pare provocător la păcat, și dacă cumva ai căzut, cât ești în viață și mai este har, îți recomand să recurgi la mila lui Dumnezeu, pentru că El nu ar vrea să piardă niciun suflet (1 Ioan 1:9). Vor fi consecințe, dar merită să rabzi orice ca să eviți iadul (Proverbe 6:27-29). Când doi se căsătoresc „în Domnul“ nu devin orbi, ci continuă să identifice și să deosebească frumosul în semenii din jurul lor, dar practicând ceea ce apostolul Pavel numește o purtare aspră cu trupul (1 Corinteni 9:27), ei pot rămâne fideli unul celuilalt și credincioși lui Dumnezeu. Am fost înzestrați cu abilitatea nu doar de a deosebi gândurile care-și cer acces la moara minții noastre, dar știind că nu mai datorăm nimic păcatului avem și abilitatea să refuzăm acest fel de gânduri care pot păgubi sufletul nostru și al celor de lângă noi (Romani 6:11-13).

Asemenea unui atlet care practică mult sportul și dezvoltă mușchi puternici, la fel în cel credincios se poate dezvolta puterea spirituală de a spune un NU clar și neșovăitor păcatului care i-ar putea pune în pericol cinstea căsătoriei. Dacă pierdem bătălia cu gândurile păcătoase, care cer a fi găzduite, este destul de sigur că atunci când vom avea oportunitatea vom pierde și lupta directă cu oferta păcatului. La fel ca Iov, care a făcut legământ cu ochii lui (Iov 31:1), dacă vrem să biruim în această luptă trebuie să punem străji aspre la porțile pe care păcatul ar putea pătrunde în cetatea inimii noastre. Sfințindu-L pe Hristos ca Domn în inimile lor (1 Petru 3:15), cei doi creează condiția în care primesc binecuvântarea Domnului peste planurile lor făcute împreună, știind că nu ai cum să fii aproape de Domnul, dar departe unul de celălalt.

Invidia, egoismul și curiozitățile bolnăvicioase după a cunoaște felul lumii pot distruge fericirea într-un cămin, dar învățând să lepede apucăturile lumești, prin a nu fi egoiști, cei doi se pot bucura de fericirea căminului lor ținut în cinstea pe care o da curăția spirituală. Știind că fiecare trebuie să placă celuilalt (1 Corinteni 7:34, 35), cei doi pot avea un colț de Rai în căminul lor, când fiecare ascultă și cunoaște dorințele celuilalt, dar mai ales prin a cunoaște și răspunde cerințelor lui Dumnezeu care le poate netezi cărarea. „Doamne, călăuzește-mă pe calea plăcută Ție, din pricina vrăjmașilor mei! Netezește calea Ta sub pașii mei“ (Psalmul 5:8). Această armonizare între cei doi care au așteptări realiste, care au crescut în case diferite, cu obiceiuri diferite, este posibilă când există dragoste.

Când cineva face o operație de transplant i se dă să ia, uneori pentru tot restul vieții, pirule care temperează încercarea trupului de a lupta împotriva organului străin. Chiar dacă trupul știe că fără acel organ înlocuit ar fi murit, fără ca omul să se poată împotrivi, începe o luptă împotriva organului salvator, și aceste pirule diminuează dorința trupului de a refuza să lucreze cu acel organ străin. Când doi se căsătoresc și devin una, în mod inevitabil după luna de miere, pe tăcute sau nu, apare o luptă împotriva obiceiurilor și a apucăturilor celuilalt, fiecare din cei doi încercând să domine. Pentru ca o căsătorie să se poată bucura de succes până la anii bătrâneții trebuie să ia, mai ales în primii ani de căsătorie, în fiecare zi, ca pe niște pirule, doze proaspete de dragoste de la Dumnezeu, care să mențină și chiar să însușească focul iubirii între cei doi. În acest fel, la fel ca două organe care se potrivesc, dar care totuși sunt străine unul de celălalt, cei doi își acceptă diferențele și le pot negocia cu pace și răbdare.

Privind la nevoile trupului, cei doi trebuie să știe că-I pot sluji Domnului mai bine împreună decât singuri. Cu cât învață mai repede că cel greșit trebuie să-și ceară repede iertare, iar celălalt trebuie să acorde repede iertare cu atât temelia casei lor devine mai stabilă. Cei doi trebuie să aibă un scop comun de a aduce

folos Împărăției lui Dumnezeu prin a se apropia de Dumnezeu și în acest fel cei doi ajung să se apropie mai mult unul de celălalt, întrucât amândoi merg spre același punct. Supunerea soției față de soț este o problemă controversată în zilele noastre, dar un bărbat poate aștepta aceasta atunci când își iubește în mod neegoist soția, ca astfel în contextul supunerii unul celuilalt (Efeseni 5:21), într-o frică de Hristos, să poată trăi în pace, știind că au roluri diferite date de către Dumnezeu.

Bărbatul este capul, dar capul recunoaște că nu poate face nimic fără de trup, de aceea îl prețuiește. Frica de Domnul și iubirea noastră de El ne ajută să ținem căsnicia în cinste, ca și această parte a vieții noastre să le vorbească celor din jur despre Dumnezeu. Probabil că cel mai bine cunoscut capitol din Biblie cu privire la dragostea pe care suntem chemați să o trăim este 1 Corinteni 13 și la fel ca o mașinărie complexă, care are nevoie de verificări periodice, căsătoria celor credincioși poate beneficia de o verificare privind la acest text care enumeră cu claritate ce face și ce nu face dragostea. Fără excepție, Dumnezeu ne cere să ținem căsătoria în cinste, pentru că atunci când facem aceasta dovedim că ne iubim partenerul de viață, ne iubim copiii, iubim Biserica Domnului și mai presus de aceasta dovedim că Îl iubim pe Dumnezeu.

Așteptăm dimineața și nu noaptea, de aceea fii gata pentru acea zi care nu va avea sfârșit, deci întâmpină-o cu o căsătorie pe care ai ținut-o în cinste. Cele mai frumoase povești sunt acelea cu oameni care în calitate de soț și soție au îmbătrânit împreună și pe măsura ce au îmbătrânit dragostea lor unul pentru celălalt a continuat să crească. Este o priveliște de frumusețe rară să vezi o astfel de pereche umblând prin parc, ținându-se de mână și zâmbind din când în când unul către celălalt, pentru că au o căsătorie pe care au ținut-o în cinste și care i-a răsplătit cu un simț de fericire și împlinire. „Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bine cel bun la suflet decât cel îngâmfat“ (Eclesiastul 7:8). Rămâi în mijlocul acelora care trăiesc în lumină formând

Biserica lui Dumnezeu, alegând să trăiască un ideal biblic chiar dacă acesta te pune în rândul minorității. Pentru aceia care rabdă ispita provocării păcatului răsplata este mare. „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“ (Iacov 1:12). Fii credincios Domnului și casei tale! Se merită!

Amin

38

PSEUDODRAGOSTE

„Și împăratul a zis: «Tăiați în două copilul cel viu, și dați o jumătate uneia și o jumătate celeilalte.» Atunci femeia al cărei copil era viu, a simțit că i se rupe inima pentru copil, și a zis împăratului: «Ah! domnul meu, dă-i mai bine ei copilul cel viu și nu-l omori!» dar cealaltă a zis: «Să nu fie nici al meu nici al tău; tăiați-l!»“ 1 Împărați 3:25-26

Istorisirile Scripturii nu numai că sunt întâmplări adevărate de domeniul trecutului, dar ele au și o încărcătură de învățătură care trece de interesant sau de neinteresant, prin care ni se transmit principii sănătoase de viață, după care Dumnezeu alege să aibă de-a face cu omul și în zilele de astăzi. Atât aceste istorisiri cât și predicile ținute de la amvoanele bisericilor, oricât de fistiche ar fi, dacă nu ne comunică adevăruri care ne ajută să creștem în omul cel nou (2 Corinteni 5:17), timpul și efortul cheltuit de noi pentru a ajunge la cunoștința acestor lucruri sunt o pierdere totală. Povestirea din care face parte textul motto folosit la începutul acestui mesaj, care este frumoasă și chiar interesantă de a fi ascultată, descrie o zi la curtea de judecată a împăratului Solomon. Prin descrierea naratorului și cu puțină imaginație parcă am avea în fața ochilor o peliculă de film din sala de judecată a faimosului împărat Solomon, care a urmat la tronul lui Israel după tatăl său David. Aspectul spiritual la care vom privi în această istorisire este diferența dintre o dragoste ade-

vărată și o dragoste pretinsă. Două femei cu un copil viu s-au înfățișat înaintea împăratului pretinzându-se fiecare că este mama acelui copil, însă una dintre ele avea o dragoste adevărată care ar fi făcut orice pentru acel copil pe când cealaltă femeie avea o dragoste falsă, contrafăcută, care urmărea doar scopuri personale.

„Pseudo“ în acest caz înseamnă fals, contrafăcut sau prefăcut cu scopul de a ascunde o realitate. Amândouă femeile au avut câte un copil viu, dar s-a întâmplat că în timpul nopții una dintre ele s-a culcat peste copil, care din cauza asfixierii a murit. Argumentul prezentat era că cea care din nebăgare de seamă își omorâse copilul a schimbat poziția celor doi copii, punându-l pe cel mort la sânul celeilalte mame. Cealaltă mamă se apăra spunând că al ei este fiul cel viu, iar cel mort este a celeilalte. Amândouă femeile, prin cuvintele lor insistente și foarte posibil că și cu lacrimi în ochi, încercau să dovedească că au dragoste față de copilul viu și era slujba împăratului Solomon să facă dreptate prin a deosebi adevărata dragoste de o dragoste pe care aş numi-o „pseudo-dragoste“, adică o dragoste falsă.

Solomon a luat această decizie dând dovadă de multă înțelepciune prin a provoca la maximum dragostea celor două femei, știind că dragostea adevărată va reacționa diferit de dragostea prefăcută. Solomon a cerut să fie tăiat copilul în două pentru a le mulțumi pe amândouă femeile și reacția așteptată nu a întârziat. La auzul acestei sentințe una dintre ele a simțit o durere deosebită în sufletul ei și a spus că cedează copilul în favoarea celeilalte numai să fie cruțată viața copilului, pe când cealaltă, care avea o dragoste prefăcută, a fost cu totul de acord cu decizia împăratului de a omorî copilul. Inima mamei adevărate, dând dovadă de lipsă de egoism, a reușit să cedeze la dorința ei și să se despartă de copilul iubit, pentru că dorea binele copilului, chiar dacă avea să plângă mult după acel copil. Solomon a poruncit să fie dat copilul viu mamei care a vrut să fie cruțată viața copilului, și prin această decizie înțeleaptă faima împăratului de a fi un om înțelept a crescut.

Lecția pe care o învățăm din această povestire adevărată este că dragostea oamenilor pentru semenii lor, precum și dragostea a milioane și milioane de oameni care se numesc creștini poate fi o dragoste adevărată sau o pseudodragoste, adică o pretinsă dragoste. Trebuie să recunoaștem că este posibil să rostim multe cuvinte frumoase și să facem multe fapte bune și totuși să fim detectați de Acela de care nu poți ascunde nimic că avem o dragoste pretinsă de vreme bună sau o dragoste care urmărește un interes egoist. Este posibil să-L predicăm pe Hristos doar de ochii lumii, însă este posibil să facem această lucrare din toată inima pentru că-L iubim pe Dumnezeu și sufletele oamenilor (Filipeni 1:18). Este posibil să ne rugăm între oameni ca să-i impresionăm cu rugăciuni lungi sau este posibil să ne îndreptăm cerințele și mulțumirile spre Acela de care depindem pentru fiecare suflare ce o luăm și pe care spunem că-L iubim, din dorința sinceră ca El să ne asculte (Luca 20:47).

Este posibil să contribuim cu bani pentru o lucrare bună ca să fim cunoscuți de cei din jur ca oameni evlavioși și darnici, așa cum a fost în cazul fariseilor, sau este posibil să dăm pentru lucrarea Domnului având dorința ca lucrarea Lui să înainteze și Împărăția cerurilor să vină mai degrabă. Două feluri de creștini, cu două feluri de dragoste, care-i împart în mântuiți și nemântuiți. Două feluri de creștini, care au avut parte de două feluri de pocăințe: o pocăință cu scopuri ascunse fără de o schimbare a inimii, în care un suflet vrea să fie iertat și acceptat ca argat care este plătit și poate pleca când nu-i mai convin termenii slujbei, și o pocăință prin care vrea să devină un rob din dragoste al lui Isus Hristos. Este vorba despre o dragoste prefăcută, care vrea să facă un tovarăș de credință cum spune Domnul Isus (Matei 23:15), și o dragoste adevărată, care simte împreună cu Dumnezeu durere pentru sufletele care zi de zi mor și se îndreaptă spre locul de pierzare veșnică și de aceea folosește orice mijloace are la îndemână ca să cheme sufletele la Hristos (Romani 10:1). Dumnezeu vrea să crească în fiecare din noi o adevărată dragoste,

dar vrea să umblăm și noi după ea (1 Corinteni 14:1). Porunca de a iubi, dată de Domnul Isus, nu este opțională (Ioan 13:34), dar va trebui să fim destul de sinceri cu noi ca să putem detecta fără de eroare ce fel de dragoste avem.

„Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3:18). Acest verset ne spune că problema cu cele două feluri de dragoste nu este o problemă nouă pentru oameni, ci este o boală care a rezistat și a trecut peste veacuri ajungând până la noi. E o boală pe care o observăm la Anania și Safira, însă o observăm uneori și în zilele de astăzi la aceia care de exemplu contribuie substanțial la a plăti costul unei clădiri de biserică dacă li se pune numele undeva în atenția oamenilor. Ca să fii în stare să dovedești că ești posesorul unei dragoste adevărate este nevoie să fii o faptură nouă în Hristos și această schimbare începe în momentul nașterii din nou. Pentru că Duhul Sfânt face această schimbare în noi, dându-ne viață în duhul nostru care era mort în păcate și greșeli (Efeseni 2:1), nu este meritul nostru, ci a lui Dumnezeu că ajungem să avem în noi această flăcără sfântă a dragostei adevărate.

Scriu și caut să răspândesc aceste mesaje cu scopul ca ele să ajungă în mâinile unor oameni pe care nu-i cunosc și care nu mă cunosc, dar care aș dori să știe că i-am îndreptat spre Hristos ca apoi prin împrejurări orchestrate de Duhul Sfânt să ajungă în cer și astfel să-i știu scăpați de iad. Scriu aceste mesaje cu dorința ca mesajul Evangheliei să ajungă în mâinile acelor care niciodată nu au avut ocazia să asculte mesajul Evangheliei, pentru a-i încuraja să dea o șansă împăcării lor cu Dumnezeu și fac aceasta la îndemnul Duhului Sfânt, care mi-a deschis această oportunitate și mi-a dat dorința de a iubi sufletele oamenilor în acest mod. Eu, ca om firesc, chiar bun să fiu, sunt prea egoist să cheltui timp și alte resurse în folosul spiritual al unor oameni pe care nu-i cunosc, dar este în mine, la fel ca și în toți aceia care s-au pocăit cu adevărat, o putere numită puterea Duhului Sfânt care, în făptura cea nouă creată de El, îmi dă dorințe pe care înainte de a mă pocăi nu le

aveam. Această oportunitate de a iubi oamenii cu care nu mă voi întâlni niciodată pe pământ produce în mine o stare de mulțumire față de Dumnezeu, care nu m-a lăsat să mă mulțumesc cu a avea o dragoste a vorbelor, care uneori ne pot aduce avantaje pământești.

Dacă vrei să fii găsit de Acela care cunoaște chiar și gândurile oamenilor ca fiind un suflet care are o dragoste adevărată trebuie să știi că această stare este un dar al lui Dumnezeu pentru noi oamenii, este un dar care prin noi se răsfrânge și peste alții și pentru că această dragoste vine de la El tot meritul este al Lui. Poți să găsești în viața ta această dragoste adevărată ca produs al Duhului Sfânt (Romani 5:5)? Dacă DA, dă-I slavă lui Dumnezeu știind că nu este meritul tău, ci este o dovadă că Isus Hristos este în tine. Iacov se adresează într-un mod foarte practic acestei probleme de a avea o dragoste care constă numai în vorbe atunci când spune: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” (Iacov 2:15-16).

Solomon a detectat repede care dintre cele două femei aveau o dragoste adevărată pentru copilul viu, dar cred că și nouă ne este destul de ușor să recunoaștem o dragoste falsă a cuiva care deși l-ar putea ajuta îi spune celui lipsit: „Te iubesc, frate”, ca apoi să-l lase să plece gol și flămând. Domnul Isus ne spune că vine o zi când îi va despărți pe cei care au dovedit că au o „pseudo-dragoste” de cei care au dovedit că au o adevărată dragoste, la fel cum un păstor desparte oile de capre, pe cei care au dat dovadă de o dragoste adevărată de cei care au avut o dragoste falsă (Matei 25:31-46) și tot El spune că cele două categorii vor merge în locuri foarte diferite. Este chiar mai grav să spui că iubești sufletele oamenilor, deci spui că semeni cu Dumnezeu, dar să nu-i spui nimănui că Isus Hristos îi iubește și vrea să-i ierte și să se împace cu oricine vine la El ca păcătos. Privindu-ți trecutul poți să spui că într-adevăr iubești sufletele oamenilor și le dorești

mântuirea? Există teste pe care numai adevărata dragoste le poate trece cu o notă acceptabilă. Cei căsătoriți știu deosebi foarte bine dragostea pretinsă, falsă, de cea adevărată, care se dăruie fără egoism și fără să țină o contabilitate a cât bine a făcut. Vorbind despre dragoste, apostolul Pavel le scrie fraților din Corint și nouă celor de astăzi că este posibil să avem o dragoste asemănată cu o aramă sunătoare sau un chimval zângănitore care sunt doar cuvinte și nu-l ajută pe cel în lipsă cu ceva ce avem noi (1 Corinteni 13:1). Aceste cuvinte ne avertizează că o dragoste care constă doar în cuvinte frumoase nu are valoare și nu ne creditează în vreun fel în fața lui Dumnezeu. Dacă suntem copii ai Domnului, mai devreme sau mai târziu vom fi testați ca să știm și noi, nu doar Dumnezeu, dacă avem o dragoste adevărată sau una pretinsă față de Dumnezeu. „Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum“ (1 Ioan 2:9).

„Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?“ (1 Ioan 4:20). În acest verset avem prezentat din nou, într-un mod practic, ce înseamnă să ai dragoste adevărată de Dumnezeu sau să ai doar o etichetă care spune că noi conținem această dragoste. Ionatan și David au dat dovadă că au o dragoste adevărată unul pentru celălalt, pe când în cazul lui Dima vedem că dragostea pentru lume l-a făcut să-l părăsească pe apostolul Pavel (2 Timotei 4:10). Ruth a avut o dragoste adevărată pentru Naomi, pe când Dalila a avut o dragoste prefăcută, cu interese ascunse față de Samson. Avraam a dat dovadă de o dragoste adevărată față de Lot, fiindcă a luptat pentru libertatea lui și a mijlocit înaintea Domnului pentru el, deși acesta într-un mod oarecum obraznic și-a ales locul de pășune pentru turme care era mai bun, dovedind că are o altfel de dragoste. Exemple despre cele două feluri de dragoste continuă în istorie până la noi și s-ar putea ca și noi să fi avut oportunitatea să identificăm felul de dragoste de care am avut parte din partea oamenilor cu care am avut de-a face.

Este important felul în care oamenii ne cunosc în această privință, dar mai important este felul de dragoste pe care Dumnezeu o detectează în noi, pentru că El, și nu oamenii, are puterea de a hotărî unde ne vom petrece veșnicia. Trăim vremea când religiile pământului fac tot felul de gălăgii pentru a atrage atenția și interesul oamenilor, dar cei care atrag atenția și favoarea Împăratului Isus sunt aceia care știind diferența dintre cele două feluri de dragoste au ales-o pe cea adevărată, care probabil că îi va costa.

Poți să faci mult bine fără să iubești cu adevărat atunci când opinia oamenilor despre tine îți este foarte importantă. Pentru unii este așa de importantă că ajung să cheltuie enorm, dar să umblă după plăcea mai întâi oamenilor face parte din umblarea după o slavă deșartă (Galateni 5:26). Ne naștem cu o rațiune virusată și cum ajungem să fim copii ne iubim jucăriile în așa fel că le vrem doar pentru noi, iar aceasta dovedește deja că ne iubim pe noi. Această dragoste de noi continuă apoi să crească, iar când este convenabil și profitabil învățăm să-i iubim și pe cei din jur, dar odată ce prin pocăință ai o întâlnire cu Dumnezeu nu continui să trăiești doar pentru tine și poate pentru cei dragi ai tăi, ci trăiești arătând față de alții dragostea Lui, pentru că ai avut parte și tu de ea. Când ajungi să-L iubești pe Dumnezeu cu adevărat, a iubi nu este o căzneală, ci simți nevoia să-ți reverse această dragoste asupra semenilor tăi cât timp ești în Hristos Isus și El este în tine (1 Ioan 4:13).

Prin picturi, statui necuvântătoare sau troițe la marginea drumului, de multe ori bisericele istorice Îl prezintă pe Mântuitor pe o cruce, lipsit de putere, dar El este viu în vecii vecilor și are toată puterea în cer și pe pământ. Dumnezeu Și-a dovedit dragostea ca fiind adevărată atunci când Domnul Isus a murit pe o cruce la Golgota pentru păcătoși, dar oare este dragostea noastră reală sau este o „pseudodragoste“? Este o întrebare cam spinoasă dar sănătoasă, pentru că în caz că nu o avem pe cea adevărată încă mai putem face ceva până nu este prea târziu. Cei mai mulți dintre noi trebuie să recunoaștem că trecem și prin stări în care nu suntem capabili de o dragoste adevărată permanentă și acesta este un eșec

lamentabil al nostru, dar când ne luăm temperatura sufletului în rugăciune și vedem cum ne cheltuim banii și timpul, Duhul Sfânt la cererea noastră stârnește jarul dragostei în noi ca să putem iubi cu adevărat. Natura noastră veche este irecuperabilă oricât am vrea să o reformăm prin educație sau coduri morale. Degeaba ai căuta să o peticești, pentru că dragostea adevărată este un produs al Duhului Sfânt, de aceea, dacă descoperi că nu ai o dragoste adevărată trebuie să începi printr-o pocăință sinceră. Privind prin credință la cruce, parcă Domnul ne spune: „Am murit pentru tine! Ești tu dispus să trăiești pentru Mine dovedind că ai o dragoste adevărată?” Dacă încă nu ai luat decizia de a-ți preda viața Domnului Isus, fă aceasta fără nicio amânare ca să eviți nenorocirea care îi așteaptă pe aceia care nu trăiesc cu Hristos, pentru Hristos. Omul a fost lăsat cu o voință liberă, de aceea, Dumnezeu îl ține răspunzător de deciziile pe care le ia, așa că poți să-L alegi pe Domnul Isus ca Stăpân și poți să iubești cu o dragoste adevărată, lucru care te va indentifica între oameni și în cer ca fiind un copil al Domnului.

Când ajungi să iubești cu o dragoste adevărată ajungi să guști din fructul fericii încă de aici de pe pământ. Adevărata dragoste nu poate fi îngrădită de vreo lege pământească, pentru că ea poate iubi pe oricine de pe pământ și-L poate iubi pe Acela care este în cer. Pseudodragostea nu are rezultate de care cineva să se poată bucura prea mult, asemenea unui deținător de pașaport fals care se bucură că-l are până când este oprit la trecerea de frontieră. Este ca o cafea decofeinizată pe care o bei doar ca să te afli în treabă, pentru că dacă conduci multe ore noaptea nu te ajută la nimic. Este important să dăm dovadă, ca și Solomon, că avem înțelepciune și pentru binele nostru veșnic detectăm să vedem ce fel de dragoste practicăm. Așa cum a fost în cazul untdelemnului înmulțit la Cuvântul prorocului Elisei (2 Împărați 4:4), Dumnezeu mai dă și azi Untdelemnul Sfânt când închizi ușa cămăruței tale. Când vei alege ca în rugăciune să te cercetezi și să Îi ceri să toarne în inima ta putere să poți trăi iubind cu o dragoste adevărată, El îți va da ceea ce ceri, tu Îl vei proslăvi, iar sufletul tău va fi fericit. Amin

39

SĂ NU TE ABAȚI NICI LA DREAPTA, NICI LA STÂNGA

„Să nu vă abateți de la cele ce a poruncit El nici la dreapta, nici la stânga.” Deuteronom 5:32

Ori de câte ori deschidem Scriptura și o studiem investim timp în cunoașterea lui Dumnezeu și în cunoașterea sufletului nostru făcut să existe veșnic. Biblia, cum mai este numită Sfânta Scriptură, este o Carte care ne oferă instrucțiuni cu privire la condiția necesară pentru a putea intra în prezența Domnului și a Împărăției Lui. Tot în Ea poți descoperi mereu noi și noi dimensiuni ale credinței în care trebuie să crești, până când uneori ajungi să vezi mâna Lui făcând minuni și puterea Lui schimbând sufletele din suflete nefericite în suflete fericite și în același timp din suflete nemântuite în suflete mântuite. Cartea Deuteronomului din care a fost luat textul motto, scrisă de robul lui Dumnezeu Moise (1400 î.Hr.), a avut scopul de a-i face poporului, care avea să intre în Canaan, într-un mod clar felul în care trebuia să trăiască în ascultare de Dumnezeu pentru a rămâne beneficiari ai făgăduințelor Lui.

Cartea aceasta numită și „a două Lege“, folosită atât de Domnul Isus cât și de unii scriitori ai Noului Testament, arată felul în care conducerea acestui popor a trecut de la Moise la Iosua și deoarece majoritatea nu cunoșteau în mod personal experiența ieșirii lor din Egipt, această carte avea menirea să le aducă

aminte de modul în care poruncile lui Dumnezeu avea să le afecteze viața de fiecare zi. Moise a dat poporului poruncile lui Dumnezeu pentru el, apoi l-a avertizat să asculte de ele fără să se abată nici la dreapta și nici la stânga. Atât pentru israeliții de atunci cât și pentru noi, abaterea de la poruncile Lui înseamnă neascultare, rătăcire, pericol și poate duce la moarte veșnică.

Gândul veșniciei, pus în noi de Acela care ne-a creat, ne spune că nu am fost creați doar pentru acest pământ și acest glas al Lui în noi ne face să căutăm ceea ce numim mântuirea sufletului nostru, pentru că omul crede într-o nemurire fericită după această viață. Minți luminate de teologi și cercetători au dat tot felul de definiții mântuirii sufletului, dar într-un mod mai simplu și mai ușor de înțeles am putea începe să dăm o definiție prin a da prioritate cuvântului rostit de Domnul Isus în această privință și anume: mântuirea înseamnă să ajungi să-I cunoști pe Dumnezeu și pe Fiul Său (Ioan 17:3). Acest fel de cunoaștere, care înseamnă mântuire, nu este o cunoaștere a Lui doar ca și Creator suveran, ci este o cunoaștere a Lui ca suflet împăcat cu Dumnezeu Tatăl prin jertfa Domnului Isus la Calvar.

Textul citat la începutul acestui mesaj ascunde în el un lucru important din viața de succes a unui creștin pe care o aseamănă cu mersul drept, pe un drum, spre o țintă precisă. Ne putem bucura de succesul de a ajunge la destinația dorită numai având cărmuirea Duhului Sfânt care a condus cu bine în Casa Tatălui ceresc milioane de suflete. Ceea ce ne mai poate fi de folos în mersul nostru pe acest drum este urma pașilor apostolilor, care prin felul în care au trăit au dovedit că au călcat pe urmele pașilor Domnului Isus. Când începi să mergi, cel mai important lucru nu este viteza cu care mergi, ci direcția în care mergi. Când cineva depune un efort pentru a găsi liniște pentru sufletul lui doritor de mântuire nu trebuie să se mulțumească că a găsit o oarecare religie care-i cere lucruri ușoare sau grele, ci trebuie să găsească singura cale care duce la viață, și această cale este Domnul Isus Hristos. Din cauză că este ceva păgubitor, este trist să vezi că unii

se duc pe drumul pe care-l aleg doar după ce simt și sunt interesați doar de senzații tari, de emoții euforice, și nu-i prea interesează întregul plan al lui Dumnezeu, pe când alții, lipsiți de orice bucurie, se lipsesc cu totul de partea emotivă a închinării și vor doar să studieze Cuvântul. Alții, obișnuiți cu partea ritualistică a bisericilor istorice, depind doar de ce face un preot sau pastor și cred că a asculta de Dumnezeu înseamnă a participa la tot felul de ceremonii moarte, uneori plictisitoare, obositoare sau chiar costisitoare, ca în acest fel sufletul lor să se atingă puțin de simțul că L-au îmbunat pe Dumnezeu cu efortul lor.

Noi nu suntem sau nu trebuie să fim ca o corabie care plutește în derivă spre un țărm, spre o țară, spre o împărăție și nici ca o corabie care a luat o direcție anume doar pentru că majoritatea corăbiilor au ales să mergă în acea direcție, ci așa cum a fost rânduit de Dumnezeu, ascultând de sfatul Scripturii putem alege cu precizie țărmul, țara și împărăția spre care mergem. De la revoluția franceză (1789), care a fost un eveniment major în Europa, au apărut într-un mod mai pronunțat ca până atunci două extreme în ce privește felul de viață al creștinilor. Aceste două extreme, care despărțindu-se au pornit în direcții diferite, sunt cunoscute ca fiind latura conservatoare, care încearcă să păstreze valorile bisericii din prima era creștină, și latura liberală, care caută un drum mai lat în ce privește păzirea poruncilor lui Dumnezeu și promovează o credință mai ieftină, care să nu invadeze viața omului cu pretențiile și restricțiile cerute de Dumnezeu.

Ambele curente au extreme, așa că latura conservatoare poate duce la legalism, ca apoi cel care s-a îmbolnăvit serios de legalism să dea în fanatism, care a provocat și încă mai provoacă multă pagubă în poporul Domnului. Pe de cealaltă parte avem latura liberală, care are ca extreme cărările libertismului, care duc până acolo că nu este nicio deosebire între cel care se numește pe sine creștin și cel care trăiește în păcat. După cum unii aleg să se abată în acest fel la dreapta sau la stânga de la poruncile Domnului, unii ajung la extrema că aproape nimic nu mai este

păcat, pe când pentru ceilalți, din extrema opusă, aproape totul este păcat. Domnul Isus S-a adresat problemelor create de cele două extreme când le-a spus ucenicilor să se păzească de aluatul fariseilor care părea a fi foarte religioși și, de asemenea, le-a spus să se păzească și de aluatul saducheilor care credeau Scripturile în mod selectiv, fiind mai interesați de noutățile moderne ale lumii de atunci decât de a trăi o viață de neprihănire.

Fariseii, chiar dacă au avut un început frumos izvorât din dorința de a ține Legea lui Dumnezeu, cu trecerea anilor, pentru că nu au ținut seama de avertizarea dată de Dumnezeu prin Moise de a nu se abate nici la dreapta nici la stânga, au ajuns să se abată bine la dreapta prin a crea ei însuși sute de legi, care să-i ajute să țină cele zece legi. Ele aveau menirea să-i ajute să țină două legi, de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele lor, adică să-i ajute să înțeleagă ce înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu. Tot datorită neglijării acestei avertizări date prin Moise, după intrarea în Canaan, israeliții s-au abătut la stânga prin a accepta să se închine dumnezeilor popoarelor canaanite pe care ar fi trebuit să îi nimicească după porunca Domnului.

Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă la a trăi o viață de echilibru prin a nu ne abate nici la dreapta și nici la stânga de la drumul trasat de Scriptură. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu oameni care sunt tot timpul distrați, care râd când trebuie și când nu trebuie și care nu iau nimic în serios, și nimeni nu vrea să aibă de-a face nici cu oameni care tot timpul sunt posomorâți, încruntați și ursuzi. Echilibrul, care merge mână în mână cu statornicia spirituală, face parte din caracterul credinciosului care a învățat să umble pe drumul numit viață în ascultare și dependență de Dumnezeu. Ca să fim ajutați în umblarea noastră pe acest drum, fără să ne abatem la dreapta sau la stânga, Dumnezeu a îngăduit să cunoaștem puțin din viețile primilor creștini și de asemenea a îngăduit să cunoaștem modele de viață în exemplele pe care ni le-au lăsat aceia care au trăit între noi, și nu de mult și-au sfârșit călătoria spre Țara Promisă.

„Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos“ (1 Corinteni 11:1). Apostolul Pavel a fost vrednic să facă o astfel de chemare celor care urmau să intre în „Împărăție“, pentru că relația lui cu Domnul Isus a fost stabilă. A putut să rostească aceste cuvinte care cântăresc așa de mult pentru că în viața lui credința și faptele se îmbinau într-un mod armonios. Toți știm ce înseamnă să vezi sau chiar să urmezi niște urme în zăpadă sau noroi, dar viața omului, după felul în care este trăită, lasă un alt fel de urme, pe care nu le șterge nici vremea și nici timpul. Aceste urme de trăire, care în cer au putere de martor, fiind înregistrate în cărțile lui Dumnezeu, sunt urme pe care cei ce urmează după noi pot alege să pășească dacă ele au fost făcute printr-o umblare fără de abateri pe calea neprihănirii. Putem urmări urmele lăsate de apostolul Pavel, care ne invită să pășim pe urmele lui. Privind la aceste urme, putem vedea cum a trecut el de la întuneric la lumină și cum a umblat drept în această lumină.

Privind la urmele lăsate de Pavel putem vedea felul în care a trecut pe la Moria, adică pe la locul încercării credinței și ascultării lui de Dumnezeu, de unde cei care trec cu bine examenul pleacă ca oameni mari în credință. De asemenea, putem vedea privind la aceste urme care nu s-au abătut nici la dreapta nici la stânga cum acest apostol minunat a ajuns să privească plecarea lui de pe pământ ca un câștig, ca un biruitor care merge spre locul răsplătirilor veșnice, ca un suflet care merge acasă. Tot în Scriptură putem vedea urmele lăsate de aceia care s-au abătut la dreapta sau la stânga, ca apoi să sfârșească văzând că s-au înșelat în alegerile lor, prin a da ce este prețios pentru ce-i fără de valoare, prin a da ce este mult și veșnic pentru ce este puțin și trecător, prin a renunța la prietenia Domnului pentru prietenia cu lumea. Este la alegerea ta și a mea pe care urme vrem să călcăm și prin urmare este la alegerea noastră ce urme vom lăsa.

Dacă ești căsătorit, pot copiii tăi să calce pe urmele tale? Căl când pe ele vor trece ei pe la Cruce, unde prin pocăință să cunoască și să aibă parte de îndurarea Domnului? Este bine să ne

întrebăm dacă am croit cărări drepte, prin felul în care am trăit, pentru cei care ne privesc sau vor privi urmele noastre. Citind urmele noastre vor putea să spună dacă ele arată ca urmele lăsate de un beat, care merge când la stânga, când la dreapta, sau dacă am mers drept. Ca să lași urme care arată că ai mers drept trebuie să fii treaz și nimeni nu este treaz, spiritual vorbind, până când Duhul Sfânt nu-l trezește la viață cu toate că biologic era în viață. „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile“ (Coloseni 2:13; Efeseni 2:5).

După ce am fost aduși la viață în Hristos Isus putem privi la urmele lăsate de pașii apostolilor cu scopul de a le urma pilda, ca astfel să urmăm prin felul în care trăim „pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți“ (Efeseni 5:1). Când cineva, în zilele de astăzi, ne cheamă să aderăm la punctele lui de vedere, la credința lui sau la felul lui de a interpreta poruncile Domnului trebuie să fim atenți, cântărind tot ce ni se spune în lumina Cuvântului Scripturii. Când cineva îți spune că el urmează întru totul exemplul de trăire al apostolilor și a primilor creștini, știi că ai de-a face cu un ipocrit, pentru că, deși facem multe din lucrurile pe care ei le-au făcut, încă nu am găsit omul care să le facă pe absolut toate în același fel ca și ei. Dintre lucrurile și felul puțin diferit în care ei au trăit ca și creștini aș menționa doar câteva: au ales să vândă tot ce aveau și să dea Bisericii, adică Domnului; unii au ajuns să-și sfășie hainele de pe ei când au auzit că Numele Domnului era dezonorat; pentru o vreme, până când nu a început prigoana în masă a creștinilor, serbau Cina Domnului în fiecare zi; erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi; socoteau un privilegiu să sufere rușinea bătăii cu nuiiele pentru Numele Domnului Isus. Câți oameni cunoști care să fi trăit în vremea aceasta toate aceste lucruri? Metodele lui Dumnezeu de a lucra cu oamenii s-au mai schimbat de-a lungul anilor, dar principiile Lui, care au la bază dragostea, neprihănirea și dreptatea, nu s-au schimbat și nu se vor schimba niciodată.

Trebuie să recunoaștem efectul culturii unde a crescut cineva și cercetând obiceiurile diferite ale oamenilor vom vedea că diferiți creștini, care locuiesc în diferite părți ale lumii, au moștenit diferite feluri de obiceiuri ca zestre ereditară. Un credincios din România care s-a născut și trăiește într-un sat se deosebește în multe aspecte de un credincios din Africa care trăiește într-o colibă sau bordei din pământ, unde oamenii sunt sumar îmbrăcați și au un fel diferit de închinare. Unii sunt mai emotivi, pe când alții sunt mai închiși și mai privați; unii sunt foarte deschiși și socia-bili, pe când alții preferă singurătatea. Așa se explică că expresia închinării unor creștini din anumite țări poate include strigăte, gesturi și mișcări pline de viață, pe când închinarea altora este foarte tăcută, în surdină, parcă și privată. Unii, chiar fără să-și dea seama, au uneori în biserică mult folclor popular local, care poate fi observat în mesaje, în reguli și chiar în cântări, pe când alte biserici aleg să urmeze un program care cred ei că aderă la modelul urmat de biserică după marea reformă.

În toată această diversitate de idei și moduri de a-I sluji lui Dumnezeu trebuie să depindem de călăuzirea Duhului Sfânt în interpretarea Scripturii, ca să nu ne trezim că ne-am abătut la dreapta sau la stânga, întrucât amândouă extremele pot fi deosebit de păguboase. Ceea ce nu s-a schimbat și nu are voie să fie diferit este felul în care un suflet este mântuit. Darul mântuirii se primește prin credința în Domnului Isus atunci când un suflet, care se pocăiește și ia hotărârea de a părăsi păcatul, este născut din apă și din Duh, adică este născut din nou. După ce această minune lăuntrică are loc, viața de credință urmează să treacă prin diferite etape care duc la maturitate, cu noi dimensiuni în începerea Cuvântului, cu noi și tot mai importante chemări la lucrarea Domnului și cu noi însărcinări ale isprăvniciei în slujba Împăratului Isus. Pentru cei care merg pe drumul credinței fără să se abată la dreapta sau la stânga este pregătită masa Împăratului Isus, unde vor sta acei credincioși care au ales să plătească prețul ascultării de Dumnezeu până la moarte.

Așa cum Mefiboșet a stat în fiecare zi la masa împăratului David, nu că ar fi meritat, ci din cauza bunătății lui David care căuta să urmeze pilda bunătății lui Dumnezeu, tot așa și noi suntem invitați la masa Domnului nu datorită faptelor noastre bune, ci datorită bunătății Lui care ne-a dat harul pocăinței. Asigură-te că viața ta, când îți vei privi urmele pe care le-ai lăsat prin faptele trăite, va dovedi că ai trăit o viață care a adus folos Împărăției lui Dumnezeu. Când cineva va veni la mântuire ca urmare a ceea ce ai spus sau făcut, când cineva iubește în loc să urască, pentru că tu ai intervenit, când cineva se va hotărî să asculte de Domnul și să nu se mai abată la dreapta sau la stânga, când vei ajuta pe cineva să-și ducă povara, urmele pe care le-ai lăsat vor dovedi că nu ai trăit degeaba.

Calitatea dragostei tale pentru Dumnezeu nu constă doar în cuvintele frumoase pe care alegi să i le spui Lui, ci ea se măsoară prin slujirea altora și dedicarea până la sacrificiu în împlinirea voii lui Dumnezeu, pentru că doritorii și visătorii de bine nu vor avea răsplată. Viața pe care o trăiești este o viață pe care o vei încheia ca învins sau ca un biruitor; ca mântuit sau ca nemântuit; ca suflet care a umblat drept pe calea Domnului sau ca suflet care are la activul lui faptul că a umblat abătându-se la dreapta sau la stânga sau când în dreapta când în stânga. Rămâne la alegerea ta care din cele două feluri de a sfârși această viață va fi adevărat pentru tine. La poarta gândurilor tale bate Dumnezeu și te îndeamnă „să nu te abați nici la dreapta nici la stânga“ de la ceea ce a poruncit El și dacă vei face așa într-o zi El îți va da cununa de biruitor.

Amin

40

UN POPOR CARE POARTĂ NUMELE LUI DUMNEZEU

„Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul, și a zis: «Fraților, ascultați-mă! Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.» Fapte 15:13-14

Avem chemarea înaltă de a vesti Evanghelia, care este un mesaj al dragostei lui Dumnezeu pentru om și ceea ce are de spus această Carte este mai important decât ce au avut de spus filozofii vremurilor trecute și decât ceea ce este mai de valoare din tot ce au de spus filozofii acestor vremuri în care trăim, pentru că numai mesajul acestei Cărți învață omul cum să ajungă în cer. În ciuda imperfecțiunilor noastre, asemănătoare cu fisurile văzute și nevăzute ale unui vas de lut, Dumnezeu a ales ca lucrarea Lui pe pământ să continue nu prin îngeri, ci prin oamenii care au avut parte de iertarea lui Dumnezeu în meritul jertfei Domnului Isus la Golgota. Cuvântul Scripturii, care este cuvântul autorizat al lui Dumnezeu, este un cuvânt vechi și proaspăt în același timp, neputând fi depășit de timp, ci dimpotrivă El este Acela care indică clar direcția în care scurgerea timpului va duce această lume. Crezi Scriptura? Dacă răspunsul tău este afirmativ, până unde o crezi? Cartea aceasta, care te învață să gândești în concepții noi și veșnice, cere nu doar a fi

acceptată, admirată, citită și crezută, ci ea are și o parte care îți cere să aplici învățăturile ei.

Această Carte ne învață chiar de la început că Dumnezeu a dorit prietenia omului așa cum a fost prima dată, în cazul primilor oameni în Eden. Atunci când le-a lăsat voința liberă, acest plan a eșuat, Dumnezeu, spune Iacov în textul citat la început, a căutat un popor care să-I poarte Numele. „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele“ (Fapte 15:14). Pe acest popor a vrut să-l învețe cum să se comporte și chiar cum să vorbească ca să poată avea părtășie cu El. „...Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus“ (Exodul 4:12). El a vrut oameni în a căror inimă și a căror gură să pună Cuvântul Său, pentru ca ei să fie pregătiți să locuiască veșnic într-o lume nouă, a luminii și a neprihănirii. „Apoi Domnul Și-a întins mâna, și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: «Iată, pun cuvintele Mele în gura ta»“ (Ieremia 1:9).

Dumnezeu a dorit și încă dorește ca atunci când cei care sunt ai Lui au de-a face cu cei ce nu-L cunosc pe Domnul să folosească cuvintele pe care le dă El (Matei 10:19-20, Marcu 13:11-13). Dacă în noi locuiește din belșug Cuvântul lui Dumnezeu (Coloseni 3:16), la vreme de nevoie Duhul Sfânt ne aduce aminte de ce este scris în Cuvânt, dar dacă mintea noastră este plină doar de nume de actori, de filme, de nume de politicieni sau de alte lucruri lumești, nu putem primi ajutorul de care avem nevoie. Dorința lui Dumnezeu a fost și este ca poporul Lui să se încreadă în Domnul. Domnul a dat dovezi după dovezi care spun că El este vrednic de această încredere. „Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului“ (Țefania 3:12). Cu toate că a făcut tot ce se putea face pentru a lăsa această încredere care duce la ascultare în smerenie, poporul Israel nu a prețuit această alegere a lor și l-a dezamăgit pe Dumnezeu, alergând după idoli și urmărind interesele lor mai presus de interesele lui Dumnezeu (Isaia 5:1-7).

„Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca un popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor“ (Ezechiel 33:31). Chiar dacă pentru început, după ce au fost eliberați din Egipt, au arătat entuziasm, promițând că vor sluji Domnului, cu timpul, Israelul a neglijat poruncile Domnului, disprețuind astfel alegerea lor cu promisiuni de binecuvântări condiționate. Această neascultare a atras asupra lui consecințe grave. „Și azi, Domnul ți-a mărturisit că vei fi un popor al Lui, cum ți-a spus, dacă vei păzi toate poruncile Lui“ (Deuteronom 26:18).

După această dezamăgire, Dumnezeu a hotărât să continue să-Și caute un popor pe care să-L facă al Lui, și de data aceasta planul Lui a fost o reușită, dar pentru această reușită a trebuit să plătească El prin jertfa Domnului Isus. „după cum zice în Osea: «Voi numi ‘popor al Meu’, pe cel ce nu era poporul Meu, și ‘prea iubită’, pe cea care nu era preaiubită»“ (Romani 9:25). După învierea Mântuitorului, în ziua Cincizecimii, stăvilăru care limita neamurile de a-L cunoaște pe Dumnezeu îndeaproape a fost dat la o parte întocmai cum a prorocit prorocul Ioel și prin jertfa Domnului Isus oricine a dorit și mai dorește a avut și are oportunitatea de a se face un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1:12). „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură...“ (Ioel 2:28).

Când ucenicii Domnului au auzit și văzut modul în care Dumnezeu lucra între aceia care făceau parte din neamuri, au înțeles, chiar dacă unii mai greu, că Dumnezeu a ales să-Și facă un popor alcătuit din oameni de orice neam și limbă. „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis: «Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viața»“ (Fapte 11:18). Prin meritul jertfei de la Golgota au fost chemate și Neamurile de la întuneric la lumină, primind îndurarea lui Dumnezeu care i-a făcut să fie parte din poporul Domnului. „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întune-

ric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare“ (1 Petru 2:9-10). Faci și tu parte din poporul care poartă Numele lui Dumnezeu? Singura cale lăsată deschisă omului pentru a ajunge la acest titlu înalt de copil al lui Dumnezeu este calea unei pocăințe sincere, care duce la nașterea din nou (Ioan 3:1-5). Nu este țel mai înalt pentru un muritor decât a fi socotit al Domnului, pentru ca la vremea plecării de pe pământ să fie socotit un suflet răscumpărat de El, care aparține Domnului Isus.

De la plățirea răscumpărării de către Domnul Isus, dragostea Lui a învins în milioane și milioane de inimi despietrindu-le și făcând din ele o locuință și un templu sfânt. Acelora care urmau „calea“ sau învățătura Domnului Isus dată apostolilor li s-a dat numele de creștini de la numele „Hristos“, pentru că scopul lor a fost și este acela de a semăna cu Hristos în bunătate și neprihănire (Fapte 11:26). Domnul i-a dat poporului Său o neprihănire cu care să poată sta înaintea Tatălui, dar această neprihănire nu este o neprihănire de muzeu sau de duminică, ci este o neprihănire care vorbește, ascultă, lucrează și are scopuri pământești și cerești. Totalitatea creștinilor născuți din nou, aflați în viață sau trecuți din această viață, alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu, dar de multe ori numele de biserică a fost dat clădirii în care aceștia se strâng la intervale regulate de timp. Biserica sau locașul de închinare este locul unde se adună aceia care cred că viața nu este un accident și că există un Creator care a făcut un plan de salvare.

Credința are la bază Cuvântul inspirat de Dumnezeu numit Sfânta Scriptură. Nu doctrina predicată de cineva, nu experiențele bătrânilor, nu experiența frumoasă a cuiva cu Duhul Sfânt formează regulile acestui popor care poartă Numele lui Dumnezeu, ci numai Scriptura are acest drept și totuși acest popor nu se închină acestei Cărți, ci Autorului Ei, care a inspirat-o. Un creștin care face parte din poporul care poartă Numele lui Dumnezeu nu se remarcă neapărat între oameni prin dialectică

care să caute să impresioneze sau prin dezbateri filozofice, ci prin a se supune voii lui Dumnezeu și a se raporta la nevoile aproapelui său, în care este chipul lui Dumnezeu. Cei care formează poporul Domnului cred că fiecare suflet este valoros și merită efortul necesar pentru a-l aduce la lumina lui Dumnezeu. Puterea acestui popor care-I poartă Numele vine de sus și se vede prin felul în care el se aseamănă în modul de trăire cu Domnul Isus. Prezența Duhului Sfânt sau lipsa prezentei Lui este elementul care face deosebirea între multele feluri de biserici și denomi-națiuni creștine care există la ora actuală pe pământ.

Dumnezeu are o singură Biserică, după cum în mod metaforic este exprimat în Scriptură că El are o singură Mireasă. Această Biserică este „...Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți“ (Evrei 12:23). Adevărata Biserică a lui Dumnezeu este îngrijită, crescută și cărmuită de Duhul Sfânt care, la fel cum Eliazar a pregătit-o pe Rebeca pentru întâlnirea cu Isac, într-un mod asemănător ne pregătește și pe noi pentru întâlnirea cu Mirele nostru Isus Hristos. Această minunată Putere, care ne este dată ca arvună, este unul din efectele prezenței Duhului Sfânt în noi, pentru că El nu doar ne naște în „poporul Domnului“, ci continuă să lucreze spre desăvârșirea noastră prin a nu ne lăsa să ajungem leneși și neroditori, ci prin a ne da ținte precise, scopuri clare, care urmăresc ca obiectiv binele Împărăției lui Dumnezeu (2 Petru 1:8).

Satana încearcă să atace multe din practicile poporului lui Dumnezeu cu scopul de a falsifica, dar cu nimic nu are mai mare dificultate ca și cu roada Duhului Sfânt care-i separă pe cei care doar spun că sunt un popor al Domnului de aceia care sunt un popor care poartă Numele lui Dumnezeu. Prezența sau lipsa Duhului Sfânt dintr-o biserică este cea care face diferența dintre o biserică vie și una moartă. Lipsa sau înăbușirea Cuvântului și a lucrării Duhului Sfânt duce repede la stingerea lucrării pe care vrea să o facă Duhul Sfânt. În acest fel în unele biserici, cel puțin

în America, religia a ajuns ceva ce se vinde și se cumpără, a ajuns un fel de spectacol care satisface o conștiință care nu mai deosebește ce este sfânt de ce nu este sfânt, a ajuns ceva ce omul face în mod practic, ca ceva ce nu ia timp mult și nu deranjează somnul spiritual al cuiva. Această asigurare că toate sunt bune și va fi bine cu sufletul lor atâta timp cât vin și suportă acea mișcare, însă această asigurare este vândută de acela care este tatăl minciunii.

Primii creștini erau gata în fiecare zi nu doar pentru persecuție, ci și pentru a fi martirizați pentru credința lor în Domnul Isus, însă nu toți cei care spun astăzi că sunt un popor al Domnului sunt gata să plătească astfel de prețuri. Ignorarea Duhului Sfânt într-o biserică sau persoană duce la o lipsă de putere duhovnicească și aceasta o face să capituleze în fața modernismului lumii seculare care vrea să introducă ce-i lumesc și pervertit între aceia care ar trebui să fie un popor doar al Domnului. Toate bisericile creștine spun că doresc prezența Domnului în casa de rugăciune, dar dacă în locul acela unde se adună Cuvântul Scripturii este schimbat cu scopul de a-i fi plăcut omului și dacă comportarea acelor de acolo, începând de la slujitorii altarului până la omul de pe ultimul rând, este înnăscută de trăirea în păcat, chiar dacă într-un mod indirect, Domnul Isus este invitat să plece afară.

Simți tu prezența Domnului și cercetarea lăuntrică pe care o face Duhul Sfânt în biserică unde mergi? Sau urmezi și participi la ceremonii și datini nebiblice scornite de oameni care nu aduc niciun folos sufletului tău? Prezența Duhului Sfânt în adunare face ca predica, cântarea și rugăciunea să fie o experiență vie și proaspătă. Pe măsură ce un suflet crește în harul lui Dumnezeu, Scriptura cu învățăturile ei își lasă o amprentă clară în sufletul mântuit, și această amprentă care remodelează sufletul este o mărturie între cei nemântuiți. Închinarea în duh și adevăr din casa de rugăciune împlineste slujirea poporului Domnului ca să poată sluji nevoilor semenilor. Ei știu că pasiunea, emoțiile, sinceritatea sau convingerea lor personală despre lucrurile duhovnicești nu ajung să facă față slujbei de a fi în lume un reprezentant al

poporului care poartă Numele lui Dumnezeu, de aceea ei dezvoltă o dependență de Adevărul lui Dumnezeu din Scriptură și de cărmuirea Duhului Sfânt.

Casa de rugăciune este sau trebuie să fie un loc unde poporul Domnului primește zidire sufletească și edificare pentru a face față atacurilor întinericului (Efeseni 6:12-16). Casa de rugăciune este locul unde de multe ori cântarea cu har provoacă la lacrimi de bucurie, la dor după veșnicie, și uneori ne pune față în față cu Domnul. Chiar dacă drumul pe care poporul Domnului îl străbate este uneori greu, Duhul Sfânt le animă pașii să umble drept, având în ei gândul veșniciei și Casa Tatălui unde sunt așteptați. Datorită Duhului Sfânt și numai prin El, în ciuda a tot ce se întâmplă negativ în lume, poporul Domnului are dreptul și motivația să poarte un zâmbet pe față și să fie optimist, pentru că viitorul acelor care alcătuiesc poporul Domnului este luminos. Când Duhul Sfânt este ascultat și prețuit, El conduce biserica, o botează cu Duhul Sfânt, sigilând-o ca fiind a lui Dumnezeu, iar apoi, prin aceia pe care i-a înzestrat cu putere și cunoștință de sus, o și trimite să aducă suflete din întineric la lumina lui Dumnezeu. Acest popor care poartă „Numele Domnului” are ca destinație un loc numit cer, unde atmosfera este neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt (Romani 14:17). Este locul pregătit de Domnul Isus celor iubiți de El, celor care-L iubesc pe El (Ioan 14:2).

Cerul ar fi un loc cu totul nepotrivit pentru cineva care aici pe pământ nu vrea să trăiască aceste stări și nu-i place să stea aproape de Dumnezeu, întrucât acolo Dumnezeu Însuși va fi cu poporul Său. „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor»” (Apocalipsa 21:3). Trăim vremuri noi, moderne ar spune unii, dar ca și popor care poartă Numele lui Dumnezeu urmăm cărări vechi. Poporul care poartă Numele lui Dumnezeu își armonizează viața după învățătura care ne face de cunoscut aceste cărări vechi ce duc la viață veșnică. Privind în

această Carte numită Sfânta Scriptură, poporul Domnului își verifică mereu orientările inimii și, de asemenea, se cercetează pentru a vedea ce numește valori. Vrei să faci și tu parte din acest popor care-I poartă Numele? Așa cum am amintit, intrarea în această familie numită „poporul Domnului“ se face pe ușa pocăinței, pe care firea omului nu o dorește, la fel ca un copil care atunci când se naște plânge pentru că nu-i place disconfortul pe care-l simte în schimbarea ce are loc, dar odată ce se obișnuiește cu schimbarea nu mai vrea să meargă la starea dinainte.

Mântuirea este o oglindire a chipul Domnului în noi și odată ce am „gustat cât de bun este Domnul“ nu mai vrem să mergem înapoi la starea de dinainte. Chiar dacă ți s-au ruinat visele pământești, cât timp mai ești în viață și te bucuri de o judecată sănătoasă poți să vii la Acela care dă vise de fericire veșnică ce vor deveni realitate. Pune hotar în viața ta și spune că de azi vei fi numai al Domnului și mereu ai să-ți aduci aminte cu bucurie de această decizie. Omul se zbate și dacă i-ar sta în putință ar pune mâna pe sceptrul lumii, dar când ajunge să-i fie pus trupul între patru scânduri și sufletul trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu ar vrea și ar prețui orice șansă, oricât de mică, de a se împăca cu Dumnezeu, dar atunci este prea târziu. Dacă încă nu ai ales să intri pe aceasta ușă spre fericirea veșnică numită „Isus Hristos“ (Ioan 10:7), privind la vremurile ce vin și la imensitatea veșniciei, te invit să-ți pui viața ta la picioarele crucii ca să primești iertarea, înfierea și să devii astfel parte din poporul care poartă Numele lui Dumnezeu. Pentru a ți se putea face această ofertă, Dumnezeu nu îți arată o dragoste ieftină, ci una care L-a costat pe El mai mult decât putem noi concepe, de aceea primește-I oferta de dragoste și răspunde-I tot cu o dragoste sinceră. Nu vei regreta!

Amin

41

DUMNEZEUL ȘTIINȚEI

„În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la face-rea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.“

Romani 1:20

Din dorința de a nu exista Dumnezeu, pentru a nu trebui să dea socoteală cândva, cuiva, atei și chiar și scepticii au căutat tot timpul motive cu care să dovedească că nu există un Creator, preferând să spună că ei cred că lumea noastră împreună cu milioanele de galaxii din Univers au apărut la întâmplare, dar Scriptura spune cu totul altceva. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui“ (Psalmul 19:1). „Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui“ (Ieremia 10:12). Așa cum spune textul citat la început, ei nu se pot dezvinovăți, pentru că începând de la vocea conștiinței care este pusă în om de Dumnezeu (Romani 2:14, 15) până la frumusețea Universului și fotosinteza care are loc într-o frunză toate sunt dovezi abundente și copleșitoare că există un Creator.

Astfel de oameni devin uneori studenți ai Sfintei Scripturi, fiindcă încercând să găsească greșeli în Ea devin credincioși Dumnezeului care a creat cerurile și pământul. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele

văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai întâi de toate lucrurile, și toate se țin prin El“ (Coloseni 1:16, 17). Ne-am obișnuit să credem în Dumnezeu mai mult ca fiind o Ființă de care depinde fericirea sufletului nostru, însă El a creat tot și toate pot fi admirate. Puterea Lui mare poate fi de temut și atunci când privim la lucrurile create de El.

Oamenii s-au obișnuit să gândească că Dumnezeu este Ființa care este Duh, spre care se îndreaptă rugăciunile de cereri și mulțumiri, dar mai puțini se gândesc la El ca la o Ființă care deține toată știința, care creează cu gust de Artist iscusit lucrări mărețe pe pământ și în cer. Oamenilor nu le este greu să aducă pe scena minții lor gânduri despre un Dumnezeu care stă pe un scaun de domnie, dar puțini sunt aceia care și L-ar putea imagina ca o persoană a științei, așa cum ar fi un chimist îmbrăcat în halat alb aflat în laboratorul său. De la codul genetic al omului, care este limbajul în care Dumnezeu a scris viața noastră, și până la balenele din oceane, care pot cânta nu pe patru voci, ci pe opt voci, Dumnezeu a creat tot felul de lucruri minunate în care ar vrea ca noi să vedem semnătura Lui de Creator.

În acest mesaj vom privi puțin la această parte a înțelepciunii felurite a lui Dumnezeu de Creator, după modul în care El ne-a făcut de cunoscut acest lucru în Cuvântul Scripturii. Tot ce El a creat a fost bun, dar dacă a existat și există și ce nu este bun aceasta se datorează pervertirii a ceea ce El a făcut bun și datorită neascultării de Legile Lui. Vom privi la lucrurile pe care omul, în măsura îngăduită de El, le-a descoperit în ultimul timp; lucruri despre care Dumnezeu a prezentat adevărul cu privire la ele cu mulți ani în urmă. Așa după cum vom vedea din dovezile ce urmează, Scriptura nu este surprinsă de ce descoperă oamenii de știință, ci omul poate fi surprins de ceea ce Scriptura a revelat cu privire la lucrurile care au fost descoperite de el recent. „...Priceperea Lui nu poate fi pătrunsă“ (Isaia 40:28), dar i-a îngăduit omului să descopere anumite lucruri despre ce a creat mâna Lui.

Când cineva Îl caută cu sinceritate pe Dumnezeul Scripturii va descoperi că El este pretutindeni și de El nu ai cum și unde să te ascunzi. Pentru a suprima gândurile de mândrie, care sunt în orice om viu, ne este de folos să vedem ce a creat El și să înțelegem că slava Lui umple cerurile noi și pământul nou, de aceea noi nu avem cum să reprezentăm prea mult.

Pentru mult timp, oamenii au crezut că pământul stă pe anumite lucruri sau făpturi, dar Scriptura, în una din cele mai vechi cărți care o compun, spune altceva. „El întinde miazănoaptea asupra golului și spânzură pământul pe nimic“ (Iov 26:7). Științei i-a trebuit până în secolul al XIX-lea să descopere că lucrurile pe care le vedem sunt făcute din particule așa de mici încât noi nu le putem vedea cu ochiul liber. „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd“ (Evrei 11:3). De multe ori oamenii de știință au recunoscut valoarea credinței creștine a celor care cred într-un Dumnezeu al științei, dar, umflați în mândria lor, au refuzat mâna de împăcare a lui Dumnezeu care-i cere omului să renunțe la orice merit personal dacă vrea mântuirea.

Un astfel de om a fost un filozof francez cu numele de Volter. Într-o zi, pe când vorbea cu prietenul său despre faptul că nu există Dumnezeu, pe lângă ei a trecut servitorul. Volter i-a făcut semn prietenului său să tacă, pentru că, așa cum i-a explicat mai târziu, îi convenea ca servitorul lui să creadă în Dumnezeu, pentru că fiind un om cu un moral al Scripturii nu-l va fura sau nu-l va omorî. Filozofii, așa cum a fost și Volter, nu dovedesc adevăruri despre lume și oameni, ci doar încearcă să înțeleagă omul și limitele lui, dovedind astfel, fără să vrea, cât de neputincios este omul. Omul modern care se crede stăpân pe soarta lui, autodistrugându-se în acest fel, se bazează pe abilitățile lui și nu dă atenție dovezilor Scripturii care-L prezintă pe Dumnezeu ca un Dumnezeu al științei.

Metodele de comunicare moderne, faptul că omul umblă prin spațiu sau pe lună, că umblă la codul genetic în cadrul ingineriei

genetice, că se crede stăpân pe energia nucleară care ar putea crea energie la proporții uriașe, omul mândru este gata să-L respingă pe Dumnezeu care i-a dat înțelepciune și îi permite fiecare bătaie a inimii. Unii oameni parcă au alergat la adevărul lui Dumnezeu și sunt gata să-L respingă atunci când nu se aliniază cu vederile lor, dar când este vorba de a se înșela singuri, aceiași oameni nu se alarmează în vreun fel. Dumnezeu nu ne cere să credem în El fără temei, deoarece ne-a dat din plin dovezi înăuntrul nostru și în jurul nostru. Acela care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, dar vrea în mod sincer să cunoască adevărul despre Dumnezeu prin viețile schimbate ale celor din jurul lui, prin ascultarea unui mesaj evanghelic, prin mărturiile istorice sau prin dovezile științifice ale Scripturii, va ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu.

În continuare vom cerceta adevărul folosind dovezile Scripturii despre știință, care țintește tot mai sus, pe când Biblia ni-L prezintă tot mai clar pe Creator. Cei care construiesc corăbii și vapoare știu astăzi că poți să ai stabilitate într-un vas care are lungimea de șase ori cât lățimea, iar acest adevăr științific se găsește scris în indicațiile pe care Noe le-a primit de la Dumnezeu când i-a spus să construiască o corabie (Genesa 6:15). Spălarea într-o apă curgătoare și nu stătătoare, care ține microbii în același loc, a fost porunca preventivă dată de Dumnezeu (Leviticul 15:13). Nu de mulți ani știința a descoperit că oceanele nu-și primesc apa doar din râuri și mări, ci și din izvoare subterane, însă cartea lui Iov specifică acest adevăr cu mii de ani în urmă (Iov 38:16). Până acum o sută și ceva de ani doctorii luau sânge din venele celor care erau bolnavi, crezând că-i ajută, când de fapt Scriptura a spus cu mult timp în urmă că în sânge este viață, așa că a pricinui o scurgere de sânge prin tăiere poate să-l lase pe om fără viață (Leviticul 17:11, 14).

Dacă omul ar fi ținut seama de acest cuvânt al Scripturii mii și mii de vieți ar fi putut fi salvate, inclusiv viața lui George Washington. S-a crezut pentru mulți ani că pământul este drept, așa cum este o foaie de hârtie pe o masă dreaptă, dar Scriptura a

spus de mult că, de fapt, pământul este rotund (Isaia 40:22, Proverbe 8:31). Cuvintele Mântuitorului cu privire la momentul revenirii Sale au spus că pe unii îi va surprinde acel moment noaptea, când dorm, iar pe alții ziua când lucrează și în acest fel a descris fusul orar (Luca 17:34-36). Omul a descoperit că lumina se împarte în șapte culori, dar acum 4000 de ani Iov a știut deja că lumina se împarte în culori (Iov 38:24). Oamenii credeau că numărul stelelor este mic, însă pe măsură ce a trecut timpul și au putut fi numărate tot mai multe stele acest număr a crescut, dar astăzi se știe că numărul lor este așa de mare încât nu poate fi cunoscut de oameni. Prin gura prorocului Ieremia, Dumnezeu a spus, cu mai bine de două mii de ani în urmă, că stelele sunt așa de multe că nu pot fi numărate de om (Ieremia 33:22), dar El, care le-a chemat la existență, le poate număra și da nume la toate (Isaia 40:26; Psalmul 147:4).

Unii oameni, așa cum a scris și apostolul Petru (2 Petru 3:6), tăgăduiesc faptul că a fost un potop care a cuprins întreg pământul, dar scoicile din vârful munților, fosilele de vietăți marine găsite în piatra munților, precum și eclavele de rocă diferită în anumite regiuni muntoase spun că pe pământ a avut loc un eveniment de proporție apocaliptică care a schimbat înfățișarea pământului. Originea diferitelor limbi de pe pământ este explicată în cartea Genesei 11, precum și originea diferitelor rase formate în urma despărțirii oamenilor la turnul Babel, care au ajuns apoi să trăiască în diferite climate ale pământului. Circuitul apei în natură a fost descris în Scriptură (Eclesiastul 1:7; Iov 36:27, 28) înainte de a exista vreo agenție care să studieze aceste lucruri. Nu de mult timp omul a descoperit că Universul se extinde, însă Iov a menționat aceasta când a spus că Dumnezeu întinde cerurile (Iov 9:8; Zaharia 12:1). Omul a descoperit că aerul are greutate, însă Iov a știut aceasta acum 4000 de ani, când a spus că Dumnezeu a rânduie greutatea vântului (Iov 28:25).

Prin revelație divină, un pescar necărturar, acum două mii de ani, a descris puterea de distrugere a unei explozii nucleare

(2 Petru 3:10-12). Aceste dovezi sunt doar o parte din dovezile pe care le găsim în Scriptură despre faptul că Dumnezeu există și ele ne spun într-un mod de netăgăduit că El a făcut legile naturii și le-a pus în vigoare. Sfânta Scriptură este singura Carte care se încumetă să scrie istoria națiunilor și chiar a oamenilor înainte ca aceste lucruri să aibă loc și să devină lucruri de domeniul trecutului. Știința se laudă că descoperă anumite lucruri, dar de fapt ea confirmă ceea ce a spus cuvântul Scripturii cu mult timp înainte. Aceste comori de cunoștință pot fi descoperite în măsura în care Acela în care sunt ascunse toate „comorile înțelepciunii și ale științei” îngăduie aceasta (Coloseni 2:3). Degeaba încearcă omul să dea viață grâului creat de el în laborator, pentru că acesta odată pus în pământ nu germinează, deoarece numai Dumnezeu este Acela care dă viață grâului (Osea 14:7).

Scriptura explică moartea (Romani 6:23) și cauza ei (Ezechiel 18:20) și tot Ea ne învață ce se întâmplă după ce sufletul omului se desparte de trupul care l-a purtat prin această lume. Lenin a spus că omul este un animal religios și a murit ca o legumă ce nu poate gândi, însă, așa după cum bine știe și el acum, omul este mult mai mult, deoarece în el Dumnezeu a pus gândul veșniciei care-l face să-L caute pe El și să aibă dorința de a fi în relație bună cu El. Filozoful Nice a spus că Dumnezeu este mort. Unii cred că El este obosit sau dezinteresat de ce se petrece pe pământ, însă inima celui mântuit este gata să spună: „Dumnezeul meu este viu! Am vorbit astăzi cu El!”. Scriptura ne descoperă taine cu privire la făptura noastră care a fost creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și ne spune că adevărata noastră persoană, care va rezista trecerii vremurilor, este sufletul nostru creat să existe veșnic.

Dacă unii doctori evită să-i spună unui pacient că este bolnav de o boală terminală, preferând să spună familiei, Scriptura este Cartea care ne consultă și nu ne ascunde adevărul despre starea sănătății sufletului nostru, oricât de dureros ar fi, urmând ca apoi să ne dea o prescripție potrivită. În Scriptură ni se spune ce înseamnă viață veșnică (Ioan 17:3) și felul în care putem intra în

posesia ei (Ioan 3:16). Cartea Cărților, cum mai este numită Scriptura, ne învață că datorită păcatului moștenit de când ne naștem ne îmbolnăvim de moarte și ea ne paște zi de zi, poate zeci de ani dacă trebuie, ca apoi să ne răpună trupul. Scriptura ne învață să folosim timpul pe care-l avem pentru a-L căuta pe Dumnezeu, care promite să se lase găsit de acela care-L caută cu toată inima (Ieremia 29:13). Pentru unii religia constă în ritualuri, ceremonii și mistică, iar pentru alții este un ghid de a ține niște norme formale de viață morală. Pentru unii este doar o dogmă seacă din care sunt gata să facă o măciucă pentru cei care le cad în mână, însă pentru aceia care prin credință au avut o întâlnire cu Domnul Isus religia înseamnă a pătrunde în lumina dată de Dumnezeu pentru a-L întâlni pe El și pentru a fi schimbat după voia Lui. Pentru aceștia religia înseamnă a iubi și a te sacrifica pentru ceea ce iubești.

Aceștia sunt oamenii cu care lucrează Dumnezeu, pentru că deși pe calea îngustă sunt și oameni de rang înalt, Dumnezeu alege oamenii pentru a lucra pentru Împărăția Lui nu după cât de multe știe sau după cât de isteț este cineva, ci după cum este cineva gata să-L asculte. Dumnezeu care a creat cerurile și pământul, timpul în felul în care-l cunoaștem noi, a pus legile Sale în natură și Univers, este un Dumnezeu care ne învață și ne vindecă, dar întâi de toate avem nevoie de un Dumnezeu care mântuiește de păcat. Dumnezeul care a creat tot ce văd și nu văd ochii noștri este Dumnezeul milei, care dă mântuirea în dar celui ce vine la El ca păcătos. Fiecare om, oricât de neînsemnat s-ar crede, este în atenția Lui și fiecare suflet este iubit de El și are preț în ochii Domnului (Isaia 43:34). Prin cuvântul Scripturii, Dumnezeul care a creat totul ne dă principii de viață care să ne călăuzească pașii spre Țara numită și Canaanul ceresc.

Sufletul nostru a fost pus de Creator într-un vas de pământ trecător, dar El, care nu privește la fața omului, este interesat mai întâi de bunăstarea sufletului nostru. Nimeni nu ajunge în cer din întâmplare, pentru că cerul este pentru sufletele care s-au pregătit

să ajungă acolo crezând Cuvântul Scripturii, pocăindu-se și părăsind păcatul, încheind legământ cu acest Dumnezeu bun și trăind pentru El. Ești unul dintre aceste suflete? Poate că ai multe întrebări cu privire la viață, dar cine ai vrea să-ți dea răspunsuri la ele? Poți căuta răspuns la oamenii religiilor scornite de mintea omenească, la oamenii de știință ai vremii care-L tăgăduiesc pe Creator sau poți găsi răspuns în Cartea numită Sfântă Scriptură, care, prin oameni aleși și făcuți vrednici de El, este prezentată pe înțelesul tuturor într-o casa de rugăciune. Acela care a pus lumina în soarele ce arde și consumă milioane de megawați în fiecare clipa cheamă oamenii ca să le dea ceva mai de preț decât bogățiile lumii, decât sănătatea trupului, decât împlinirea dorințelor pământești și anume: îi cheama să le dea viața veșnică.

Ești interesat? Dacă lucrurile acestui pământ sunt centrul atenției tale înseamnă că sufletul tău nu este interesat de viața veșnică, de aceea ai nevoie de o schimbare a priorităților în viața ta. El vrea să-L cauți nu dintr-un instinct de turmă, unde faci ce fac majoritatea, ci El vrea să-L cunoști în mod personal ca Mântuitor, ca Tată și ca prieten. Noi știm ce știm, dar nu totul, însă Dumnezeu știe totul, de aceea putem fi siguri că El nu va fi surprins de nimic din lume sau Univers și pentru că Și-a dovedit dragostea pentru noi, murind în locul nostru, putem avea toată încrederea în cuvântul Lui. Încredințează-ți viața în mâna acestui Dumnezeu Atotștiutor și Atotputernic, pentru că El este vrednic de încrederea ta, ca apoi să te bucuri de lucrurile minunate ale cerurilor care nu pot fi descrise folosind cuvinte omenești.

Amin

42

MUSTRAREA FARISEILOR

„Atunci Isus, pe când cuvânta gloatelor și ucenicilor Săi, a zis: «Cărturarii și Fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile, pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac».“ Matei 23:1-2

Urmărind cuvintele Domnului Isus scrise în Evanghelii observăm că în mod constant Domnul Isus a criticat viața dublă, sau mai bine zis ipocrită, a cărturarilor și fariseilor pe care adesea i-a mustrat. Tot în mod constant găsim că El a avut milă de noroade și S-a adresat ca nimeni altcineva nevoilor lor. Această observație m-a făcut să mă întreb dacă Domnul Isus, privind la ceea ce facem și ce spunem, ar avea să ne adreseze cuvinte de mustrare, sau dacă privind la noi, cu mila care-L caracterizează, ar avea cuvinte de mângâiere pentru noi. Scaunul lui Moise, care era în toate sinagogile, era scaunul pe care stătea acela care vorbea din cuvântul Torei. M-am întrebât dacă nu cumva Domnul Isus ne-ar mostra pe noi, cei care vestim Cuvântul și ar avea cuvinte de mângâiere doar pentru aceia care ne ascultă. Cuvintele Domnului Isus către acești farisei cu care a avut dese discuții tensionate, așa cum reiese în mod deosebit din acest capitol, au fost atât de aspre încât am socotit că se merită să privim la viața acestor oameni ca nu cumva, poate fără să știm, să fim și noi dintre aceia care Îl mâniem pe Domnul. După cum fariseii, care au apărut ca grupare religioasă pe vremea preotului

Ezra, puneau sarcini grele pe umerii poporului, unii vorbitori din Cuvânt au mereu și mereu doar cuvinte aspre, de mustrare, pentru aceia care-i ascultă și învățătura pe care le-o dă constă mai mult în stricteți care nu sunt cerute de Scriptură.

Mustrarea își are locul și timpul ei, însă trebuie să fie făcută cu privire la lucruri pe care le cere Scriptura și de oameni care împlinesc acele lucruri. Domnul Isus a fost Învățătorul care trăia ce spunea în mod constant, mai mult ca oricare predicator al vremurilor. El ne este exemplu în slujire și în trăire. El le-a încurajat pe noroade să asculte de farisei, cărturari și preoți, întrucât erau cei care aveau Legea lui Dumnezeu și aceasta ne arată că Domnul dorea o reformă în viața lor, adică nu să abandoneze tot ce făceau, ci să demoleze doar partea pe care o adăugau ei prin umblarea după o slavă a lor. Fariseii încercau să zidească o grămadă de moloz pe o temelie bună care era Legea și Poruncile date de Dumnezeu prin robul Său Moise.

Fariseii trăiau cu mitul că cei mai bogați sunt cei mai aproape de Dumnezeu, care binecuvânta pământeste după gradul de neprihănire la care ajungeau ei. Fariseii au descoperit o metodă de a manipula mulțimile și de a primi aprecierea oamenilor prin a le cere să facă lucruri grele. Ei făceau caz din modul în care neprihănirea trebuia să existe în viața omului și și-o expuneau pe a lor prin milostenii vestite cu sunet de trâmbiță, prin tot felul de posturi care le afectau aparența exterioară ca să poată fi observați că postesc și prin rugăciuni pe ulițe, în zonele populate, dar nu erau interesați în a arăta milă față de cel căzut sau în a vorbi despre iertare sau despre a da iertare. În acest fel ei făceau fapte bune, dar Domnul Isus a spus că toate erau făcute numai dacă vedeau că li se merită, adică de ochii oamenilor. Ei stăpâneau peste noroade cu aceste stricteți născocite în cea mai mare parte de ei, dar Domnul Isus, care avea milă de noroade, a expus fățărnicia lor.

Fariseii nu erau nicidecum un fel de proști ai satului, ci dimpotrivă erau citiți, bine versați în Scriptură și reprezentau împreună cu cărturarii și preoții pătura de elită a țării. Totuși, pentru că în

mândria lor au respins Adevărul, au primit din parte Domnului Isus calificativul de călăuze oarbe. Parcă nimic nu a produs și nu produce scârbă mai mare Domnului ca un păcătos mândru de păcatul lui. Acești farisei și cărturari care umblau după locurile din față la ospețe erau bolnavi de această boală atât de subtilă a mândriei. Domnul Isus expune această stare când rostește pilda fariseului și vameșului, care s-au dus la templu ca să se roage (Luca 18:9-14). Este o pildă care vizează problema omului de a se mândri cu faptele lui. Așa cum Domnul spune în pildă, mândria fariseilor se manifesta prin aceea că ei se credeau neprihăniți, în timp ce pe alții îi disprețuiau pentru că se vedeau pe ei a fi mult superiori lor.

Mândria este atât de subtilă încât greu o recunoaștem în noi, și atunci când nu recunoaștem că avem o boală nu căutăm tratament și nici nu admitem că avem acea boală. Din cei doi oameni amintiți în pildă, care au urcat la templu ca să se închine Domnului, unul pretindea că ține cu strictețe legile lui Dumnezeu și de aceea s-a prezentat înaintea lui Dumnezeu ca fiind un mare sfânt, pe când celălalt își vedea slăbiciunile și nădăjduia în mila lui Dumnezeu. Ca urmare, închinarea fariseului a produs un miros greu, pe când pocăința vameșului a produs o jertfă de care Dumnezeu S-a bucurat. Suntem și noi expuși acestei laturi a mândriei când ne vedem a fi bine spiritual, pentru că, la fel ca fariseul din pildă, ne comparăm cu alții. Trebuie să înțelegem că nu avem cum fi socotiți neprihăniți dacă ne comparăm cu altul, pentru că oricât de buni am crede că suntem nu suntem destul de buni încât să merităm cerul.

Fariseismul și-a format o teologie în care ei au ales ce este important și nu a trecut mult timp și, în această râvnă a lor fără pricepere, viața lor a devenit obsedată de trivialități fără de rost. Așa au ajuns să aibă reguli cu privire la un ou pe care l-a ouat găina în ziua sabatului sau să aibă cusută pe haina lor o cârpă de care să-și frece nasul când erau răciți, ca nu cumva să lucreze ceva prin a-și ține o batistă în ziua sabatului. Toate aceste stricteți, pe care le țineau, le încuraja mândria că ei sunt deosebit de zeloși și neprihăniți în efortul lor de a împlini litera Legii. Erau mândri,

pentru că se socoteau singurii care meritau să fie iubiți de Dumnezeu, întrucât ei erau singurii care aveau adevărul, așa cum fac mulți creștini astăzi. Pentru această atitudine exclusivistă a lor, noi i-am considera bigoți, dar oare noi nu facem de multe ori exact ca ei când disprețuim pe cineva care crede puțin diferit de ceea ce credem noi? Dacă nu avem grijă, ne vom trezi într-o zi că trăim cu prezumția că numai cum vedem noi lucrurile este bine și mă refer la obiceiuri mai mărunte, care diferă de la o zonă geografică la alta și chiar de la o biserică la alta.

Apostolul Pavel, care a fost înainte de a veni la Hristos un fariseu înfocat, ca să scape de o astfel de mândrie nu doar a acceptat tepușul pe care Domnul i l-a lăsat în trup, dar a spus că el este cel mai neînsemnat dintre apostoli. S-a descris ca fiind o stârpătură care a primit harul de a cunoaște în persoana Domnului Isus pe Hristosul lui Dumnezeu. Mândria, așa cum am văzut și în cazul lui Lucifer, duce la cădere. Noi trebuie să nu uităm că am fost aleși nu pentru că suntem buni, ci pentru că Domnul Isus ne-a iubit. Mereu trebuie să ne reamintim că am cerut și am primit, prin mila lui Dumnezeu, iertarea nemeritată de noi, de aceea în cer vom cânta: „Vrednic este Mielul!“ și nicidecum altcineva.

Mândria fariseilor l-a provocat în mod neplăcut pe Domnul Isus, la fel și mândria noastră, dacă nu o ținem sub control fără să o hrănim, face același lucru. Nimeni nu este imun la acest păcat care vine la păstor, la plugar, la mama casnică, la bogat ca și la sărac sau la omul care deține o sumedenie de diplome. De aceea, fiindcă n-am auzit ca vreun membru al bisericii să fie pedepsit pentru păcatul acesta care-L provoacă grozav pe Dumnezeu, trebuie ca noi să vânam acest virus firesc în gândurile noastre până când nu ne păgubește. Moise a spus că poporul a făcut un „...păcat foarte mare...“ (Exodul 32:31). Scriptura spune că păcatul Sodomei și Gomorei era „...nespus de greu“ (Genesa 18:20), fiii preotului Eli s-au făcut vinovați „...înaintea Domnului de un foarte mare păcat...“ (1 Samuel 2:17) și, deși toate păcatele duc la moarte, împăratul David face diferența între ele atunci când pune păcatul mândriei

între păcatele mari (Psalmul 19:13). Acești farisei mândri de neprihănirea lor au fost de-a dreptul scandalizați de faptul că Dumnezeu a ales să numească anumite persoane dintre neamuri, așa cum a fost Naaman sau văduva din Sarepta, ca fiind suflete beneficiare ale milei Lui. Mitul folosește falsitatea și ficțiunea ca să înece adevărul și să altereze acest adevăr într-un mod distorsionat.

Fariseii aveau un mit în mintea lor conform căruia Dumnezeu îi iubea numai pe evrei, așa cum unii astăzi cred mitul că nu poți păcătui după ce te-ai pocăit sau că un proroc nu poate greși. Ei nu doar credeau, ci le și plăcea să creadă că numai ei sunt iubiți de Dumnezeu și acest mod de gândire i-a afectat pe toți din Israel, chiar și pe ucenicii Domnului Isus. Vedem aceasta din felul în care au fost provocați de discuția Domnului cu samariteanca la fântână și de modul în care a privit la situația femeii sirofeniciene. Împreună cu ucenicii, Domnul Isus a mers în ținutul Tirului și al Sidonului (Matei 15:21-28), unde o femeie cananeancă l-a cerut în mod insistent Domnului Isus să aibă milă de fata ei, care era chinuită de un duh rău. Cât privește fariseii, zona lor era o zonă necurată, poate chiar mai necurată decât Samaria, și probabil că ucenicii nu ar fi călcat vreodată pe acolo dacă nu i-ar fi dus Domnul Isus pe acolo. Pentru că Domnul Isus avea să le demonstreze ceva a zăbovit în a împlini dorința bună a femeii. Ucenicii l-au cerut să facă ceva nu pentru că aveau milă de ea, ci pentru că se făcea un oarecare spectacol de stradă în care era implicată o femeie pe care o considerau păgână și ei nu doreau să fie asociați cu acea femeie, ci mai degrabă doreau să-și protejeze reputația lor și a Domnului Isus.

Femeia nu a bătut în retragere, nu s-a lăsat descurajată nici de comentariul provocator cu privire la poziția ei față de israeliți, ci a insistat, pentru că avea o problemă serioasă, și credea că Acela căruia l-a adresat avea putere să-i rezolve problema. Ucenicii au zis: „Trimite-o!“, adică scapă-te de ea, și până la urmă Domnul Isus a făcut ce l-a cerut femeia, dar nu fără a da credit insistenței și credinței ei. Domnul Isus a dovedit că ea nu este mai necurată

decât așa zișii „sfinții farisei“, ci în ea a găsit ce n-a găsit la israeliți, și anume: o credință mare. Dacă noi credem că bunătatea lui Dumnezeu este un tratament preferențial numai pentru noi, pentru că numai noi avem doctrina și credința cea bună și ne gândim că bunătatea și mila Domnului nu este pentru oricine vine la El după ajutor, suntem asemenea fariseilor și ucenicilor care în acea vreme nu puteau să priceapă felul în care avea să vină Împărăția lui Dumnezeu.

Domnul Isus îi muștra pe farisei și avea milă de oamenii care erau subjugați de ei. Putem vedea aceasta și atunci când femeia prinsă în preacurvie a fost adusă la Domnul ca să o acuze. Datorită modului în care oamenii gândeau despre ei și despre Domnul Isus, femeia prinsă în păcat a plecat iertată dinaintea Domnului Isus, pe când cei care I-au întins cursă Domnului au plecat clocotind de mânie înăuntrul lor și neiertați de păcatele lor. Privind la vremurile trecute simt durere pentru sufletele pe care le-am cunoscut în tinerețe, care au căzut în păcat, și care în loc să fie primite și îngrijite încât să ajungă la starea de sănătate spirituală dorită, aceste suflete au fost alungate și tratate ca niște rebuturi. Ca oameni, ne-am gândi că dacă un om ar dovedi că poate vindeca boli incurabile ar trebui prețuit și protejat, dar pentru farisei și preoți un astfel de Om, cum a fost Domnul Isus, era un Om pe care doreau să-L distrugă, pentru că ei aveau problemă cu binele pe care Domnul îl făcea celor care veneau la El după ajutor. Cu mici excepții, obsedați de invidie, fariseii și cărturarii s-au convins pe ei înșiși că Domnul Isus este un impostor care trebuia înlăturat o dată pentru totdeauna.

Mustrea adresată de Domnul acestor farisei și cărturari avea menirea de a-i trezi și scoate din lanțurile în care și-au pus mintea, însă ei nu au văzut în El decât pe cineva care le lua audiența și care trebuia nimicit, de aceea i-a întins Celui care cunoștea chiar și gândurile lor tot felul de capcane, pentru a-L putea învinui cu ceva. Mai târziu, scriitorul epistolei către Romani, precum și alți scriitori ai Cuvântului sfânt, au continuat să răstoarne ideile fari-

seilor și a cărturarilor prin a prezenta adevăratul standard al sufletului ajuns mântuit nu prin fapte, ci prin credință. „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu“ (Romani 2:28-29).

În acest mesaj am aflat puțin despre modul în care Domnul Isus vedea starea fariseilor care nu numai că nu intrau ei, dar nu lăsau nici pe alții să intre în Împărăția cerurilor (Matei 23:13). Am aflat câteva lucruri pe care Domnul Isus Le-a spus despre ei, dar oare ai vrea să știi ce zice Domnul despre tine? În cartea Apocalipsei ni se spune că El știe necazul nostru, sărăcia noastră, răbdarea noastră, suferința și ostenele noastre pentru Numele Lui, dar oare ai vrea să știi ce-L deranjează pe El cu privire la tine? La fel ca și fariseii de odinioară, sunt creștini despre care Domnul spune: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol“ (Apocalipsa 3:17).

Fariseii nu ar fi crezut că acest fel de acuzație li s-ar potrivi lor, dar eu trebuie să recunosc că Dumnezeu mă cunoaște mai bine și te cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi, de aceea ne este de folos să spunem ca David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!“ (Psalmul 139:23-24). David avea suspiciuni cu privire la însuși inima lui și suntem înțelepți dacă-i urmăm exemplul, pentru că este de preferat să aflăm acumă dacă suntem pe o cale rea, cum erau fariseii de odinioară, decât să aflăm când va fi prea târziu să ne mai schimbăm. Inima noastră este capabilă să trimită semnale false, de aceea eu socotesc că este bine să aflăm ce zice Domnul despre mine, fiindcă ce zic oamenii și ce zic eu despre mine știu, dar acestea contează așa de puțin. Tu vrei să-ți cerceteze Domnul Isus inima? Simptome ca acestea: simți nevoia să fii admirat, te

deranjează dacă altul este mai apreciat sau crezi că le știi pe toate mai bine decât alții, te pot ușor pune în rândul fariseilor. Nu cumva ne impunem regulile noastre ca principii asupra noastră sau a altora acolo unde Dumnezeu nu face aceasta? Poate că ești din rândul acelor spre care Dumnezeu privește cu milă, pentru că au avut parte de dominarea spirituală a unora care-și impun ideile lor, care nu au fundament în Scriptură. Dacă faci totul de frică: mergi la casa de rugăciune, dai bani, te ferești de păcat doar de frică și faci tot felul de fapte bune ca să meriți să primești ceva bun de la Domnul, este posibil că faci parte din această categorie care încă nu a gustat cât de bun este Domnul, ca apoi să-L slujească cu bucurie.

Domnul Isus, care a avut întotdeauna milă de noroade, ar vrea să-L cunoști nu doar ca Stăpân, ci și ca Prieten. „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu“ (Ioan 15:14). Una e să ai o religie și să fii un om religios și cu totul alta e să-L cunoști pe Dumnezeu pentru felul în care harul Său ți-a schimbat viața și nu doar știind anumite lucruri despre El. „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“ (Romani 3:24). Domnul Isus, care vrea să aibă de-a face cu noi în milă, ți-a lăsat voința liberă ca să alegi între a fi de acord cu El, admitând că ești un păcătos care nu se poate salva singur și a te încrede în neprihănirea ta, alegere care îți adună o comoară de mânie pentru ziua judecății (Romani 2:5).

Dacă prin ascultare de El vei spune „DA“ Domnului Isus, fie că te găsești în rândul celor care, ca fariseii, i-au asuprit pe alții, fie că ești din rândul celor care au fost asupriți prin învățături greșite, Dumnezeu îți va da harul pocăinței ca să fii găsit fără vină la venirea Lui. Stai înaintea Lui în rugăciune, dar nu bolborosi cuvinte fără noimă, ci cu sinceritatea unui copil care vorbește cu tatăl său, care știe că-l iubește, spune-I din toată inima ce simți, ce dorești și s-ar putea să prinzi o șoaptă a Duhului Sfânt care-ți va spune prin simțul de pace, bucurie și ușurare de vină: „Te iubesc! Bine ai venit acasă!“ Amin.

43

ESTE DOMNUL CU NOI?

„Duhul lui Dumnezeu a venit peste Azaria, fiul lui Oded, și Azaria s-a dus înaintea lui Asa, și i-a zis: «Ascultați-mă, Asa, și tot Iuda și Beniamin! Domnul este cu voi când sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi; iar dacă-L părăsiți, și El vă va părăsi».“

2 Cronici 15:1-2

Acest pasaj biblic, chiar dacă îl găsim scris în prima partea a Scripturii pe care o numim Vechiul Testament, ne deschide o frumoasă perspectivă de învățare, aducând în prim plan condiția în care Domnul Isus este cu noi așa cum ne-a promis. „...Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin“ (Matei 28:20). Socotesc un asemenea subiect a fi important întrucât fiecare suflet doritor de mântuire vrea ca Domnul să fie cu el și pentru el, nu împotriva lui. Prin prorocul Isaia, Dumnezeu a vestit venirea Aceluia care printre alte nume minunate și bine meritate are și numele de Emanuel, care înseamnă Dumnezeu este cu noi (Isaia 7:14; Matei 1:23). Omul, înămolit în păcatul adamic din care nu avea cum să iasă singur, a avut nevoie ca Domnul Isus să vină pe pământ pentru a face posibil ca omul, o dată împăcat cu Dumnezeu Tatăl prin jertfa înlocuitoare de la Calvar, să poată să spună: „Domnul este cu mine!“. Din exemplele de trăire ale acelor a căror viață a ajuns să fie amintită în Scriptură vedem cu claritate diferența pe care a făcut-o în viața lor faptul că Domnul a fost cu ei sau nu a fost cu

ei, sau urmările faptului că Domnul S-a depărtat de la ei, așa cum a fost cazul trist al împăratului Saul a cărui viață reprezintă viața creștinului, care prin păcat își pierde statutul de om slobozit de Hristos. Domnul a fost cu Isaac și acest lucru a fost văzut de cei din jur. Domnul a făcut din el un om de temut, cu care era bine să te afli în relație bună.

„Ei au răspuns: «Vedem lămurit că Domnul este cu tine. De aceea zicem: ‘Să fie un jurământ între noi, între noi și tine, și să facem un legământ cu tine!’»“ (Genesa 26:28). Când David a spus că Domnul este păstorul lui, practic a spus că Domnul este cu el într-un mod personal. În acel psalm s-a prezentat pe el ca fiind cel în nevoie de ceva, și pe Domnul ca fiind Acela care-i poate da ceea ce el are nevoie. Chiar din anii tinereții, faptul că Domnul era cu David a atras atenția celor din jur și umblarea cu El l-a calificat pentru lucruri tot mai mari. „Unul din slujitori a luat cuvântul, și a zis: «Iată, am văzut pe un fiu al lui Isai, Betleemitul, care știe să cânte; el este și un om tare și voinic, un războinic, vorbește bine, este frumos la chip, și Domnul este cu el»“ (1 Samuel 16:18). Încrederea lui David că Domnul este cu el l-a făcut să contraatace fiarele care atacau turma și i-a dat putere să rabde ani de prigoană nemeritată. Într-un mod asemănător, încrederea noastră în Domnul, care este cu noi, ne poate face biruitori în necazuri și ispite.

Pasajul citat la început face parte din descrierea unui eveniment din timpul domniei împăratului Asa. Deși a avut un tată care s-a dedat la toate păcatele de care se făcuseră vinovați unii dintre cei care au domnit înaintea lui, Asa a pornit o reformă de trezire din idolatrie, care a avut ca scop întoarcerea la închinarea înaintea singurului Dumnezeu adevărat. El a căutat să facă ce este bine și plăcut înaintea Domnului și acesta nu a rămas un lucru neobservat în ceruri. Căutarea lui Asa a fost răsplătită prin aceea că Domnul era cu El. Împotriva lui Asa au venit etiopienii cu o oștire de un milion de oameni, pe când el avea doar trei sute de mii de războinici. Când Asa a cerut ajutorul Domnului, pe

care-l numea a fi Dumnezeul lui, a prezentat cauza lui ca fiind cauza Domnului, și Dumnezeu i-a lovit pe etiopieni dinaintea lor, ca apoi Asa cu poporul să beneficieze de o mare pradă de război. „Asa a chemat pe Domnul, Dumnezeul lui, și a zis: «Doamne, numai Tu poți veni în ajutorul celui slab ca și celui tare: vino în ajutorul nostru, Doamne Dumnezeul nostru! Căci pe Tine ne sprijinim, și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeul nostru; să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!»“ (2 Cronici 14:11). Asa era cu Domnul și Domnul era cu Asa. În acest fel, Domnul l-a făcut de temut înaintea vrăjmașilor lui și țara s-a bucurat de liniște.

În textul de la început putem observa felul în care Domnul Dumnezeu prin Azaria, fiul lui Oded, le-a dat confirmarea că El este cu ei atâta timp cât ei sunt cu Domnul. Am putea spune că Domnul, în mod indirect, le-a spus că El este cu ei atâta timp cât doresc și ei aceasta. Această dorință nu consta doar în a spune că-L doresc pe Domnul și ceea ce are El de oferit, ci această dorință era rostită prin faptele de ascultare sau de neascultare ale lor. Privind la condiția rostită de Domnul în Cuvânt către împăratul Asa și poporul de atunci, poți să spui că Domnul este cu tine? Ești tu de temut nu pentru oameni, ci pentru puterile întunericului datorită rugăciunilor și planurilor tale de a-i aduce pe oameni de la întuneric la lumină? Ai avut experiența de a avea biruințe spirituale, mai întâi asupra dorințelor tale firești păcătoase, ca apoi să te bucuri de biruințe în lupte care aduc folos Împărăției lui Dumnezeu? (Efeseni 6:12).

Domnul este cu noi atâta timp cât noi suntem cu El. Când El este cu noi nu doar noi simțim aceasta, ci și cei din jur, fie mântuiți sau nemântuiți, văd acest lucru. Când noi suntem cu Domnul și El este cu noi nu înseamnă că nu avem necazuri pe acest pământ, dar ca o dovadă că El este cu noi se poate observa în modul în care ne comportăm în aceste necazuri și care este diferit de felul în care se comportă cineva cu care nu este Domnul. Acest lucru, așa cum a spus și apostolul Pavel, ne poate

face „...o privesc pentru lume, îngeri și oameni“ (1 Corinteni 4:9). Dar și mai mult decât aceasta este că în astfel de vremuri de furtună spirituală este posibil nu doar să te porți într-un mod demn de copil al Domnului, ci pentru că El, care ne poate face tari, este cu noi, ne poate ajuta să ne păstrăm bucuria mântuirii. „În mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor“ (2 Corinteni 8:2).

Cine umblă cu Domnul și Domnul umblă cu el în lumină, adică în neprihănire, pentru că El nu umblă în întuneric și umblând în lumină nu este o pricină de poticnire pentru cei din jur (1 Ioan 2:9-10). Când noi umblăm cu Domnul și El cu noi, lucru posibil numai când doi se învoiesc ca să umble împreună, acest lucru devine evident și datorită faptului că El ne dă lumina necesară să vedem adevărata valoare a lucrurilor din perspectiva veșniciei și ne face înțelepți ca să luăm deciziile care permit ca această prietenie să continue până când ajungem cu bine în Casa Tatălui. „Eu îți arăt calea înțelepciunii, te povățuiesc pe cărările neprihănirii. Când vei umbla, pasul nu-ți va fi stânjenit; și când vei alerga, nu te vei poticni“ (Proverbe 4:11-12). Acest principiu pus în picioare de Dumnezeu, care spune că El este cu poporul Său atâta timp cât poporul este cu El, s-a dovedit a fi adevărat și poate fi urmărit cu claritate în perioada judecătorilor, când poporul în repetate rânduri Îl părăsea pe Domnul prin neascultare, apoi se întorcea să-L caute pe Domnul ca să fie izbăviți de vrăjmași, ca apoi din nou să nu asculte și din nou să fie părăsiți și lăsați în voia vrăjmașilor lor.

În cazul lui Ghedeon, spre surpriza lui, vedem că Domnul era cu el, dar Ghedeon nu știa. „Îngerul Domnului i S-a arătat, și i-a zis: «Domnul este cu tine, viteazule!» Ghedeon I-a zis: «Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: ‘Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?’ Acum Domnul ne părăsește, și ne dă în mâinile lui Madian!»“ (Judecători 6:12-13). Răspunsul la între-

barea lui Ghedeon se găsește scris chiar la începutul acestui capitol și coincide cu textul citat la început, care spune că Domnul este cu omul atâta timp cât omul este cu El. „Copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului; și Domnul i-a dat în mâinile lui Madian, timp de șapte ani“ (Judecători 6:1). Răspunsul Domnului la motivul suferinței lor dovedește împlinirea celor spuse de Domnul prin Azaria, fiul lui Oded, împăratului Asa și poporului din acea vreme. „V-am zis: «Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; să nu vă temeți de dumnezeii amoriților, în a căror țară locuiți. Dar voi n-ați ascultat glasul meu»“ (Judecători 6:10).

În acest pasaj vedem că principiul după care Domnul alege să fie sau să nu fie cu cineva a lucrat la fel de-a lungul veacurilor și continuă să lucreze la fel și în zilele noastre. O mulțime de oameni și chiar de religii spun că Domnul Dumnezeu este cu ei. Acest puhoi de religii poate produce confuzie în mintea unora care ar dori să-L caute pe Domnul, dar nu știu pe cine să creadă, de aceea cercetarea Scripturii, care este o Carte ce vorbește, este așa de importantă. De-a lungul veacurilor mulți oameni și-au făcut „adevărul lor“ și urmărind interesele pământești au rătăcit de la adevărul Scripturii. Acești opozanți vehemenți ai adevărului au croit cărări numite religii, care duc la moarte veșnică. Când le studiezi ajungi să te miri ce ajung unii să numească credință creștină.

Diferite zone ale țării românești au adoptat de-a lungul anilor tot felul de obiceiuri și reguli pentru serviciile funerale, pentru serviciile de botez și chiar pentru cununii, care nu au nimic de-a face cu învățătura nou testamentală. Astfel de oameni, care încurajează închinările idolești și pun tradiția și ceremoniile mai presus de ceea ce are de spus Scriptura, indiferent ce titluri onorifice ar avea, nu trebuie urmați și nici crezuți, pentru că lipsa trăirii Cuvântului dovedește că ei nu sunt cu Domnul și nici Domnul nu este cu ei, pentru că ei urmează un alt domn. Din cauza unor astfel de oameni care au alergat la adevăr, care rătăcesc sufletele doritoare de mântuire și din cauză că omul iubește mai mult întunericul decât lumina, nu toți oamenii apreciază schimbarea și

modul de trăire a aceluia care este cu Domnul, pentru că uneori, chiar fără de cuvinte, ei acuză păcatul. De aceea, uneori din cauză că umbli cu Domnul și El umblă cu tine oamenii vor alege să râdă de tine sau chiar să te prigonească, pentru că ei nu au gustat din bunătatea Domnului și nici nu au simțit bucuria de a fi în relație bună cu Dumnezeu. Astfel de oameni, care vestesc o Evanghelie superficială, care nu include nașterea de sus, nu trebuiesc urâți, ci sufletele lor trebuiesc iubite, fiindcă și noi am fost în întuneric și totuși am fost iubiți și căutați de Dumnezeu, care ne-a oferit darul vieții veșnice prin credința în Domnul Isus.

Când Scriptura vorbește despre Înțelepciune, care este Domnul Isus, ne spune pe unde umblă El, așa că aceia care vor să fie cu Domnul trebuie să umble pe același drum cu El. „Eu umblu pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii” (Proverbe 8:20). A-L căuta pe Domnul este o expresie des folosită în Scripturi și înseamnă a fi interesat în mod sincer de a ajunge să faci tot posibilul să ai o părtășie continuă cu Domnul, care este Sfânt. Pentru ca Domnul, care stă împotriva celor mândri (Iacov 4:6), să fie cu omul trebuie să aibă loc o întoarcere la Dumnezeu numită pocăință, care aduce cu sine iertarea și starea de a fi „socotit neprihănit” prin credința în Domnul Isus Hristos (Romani 8:30), ca astfel sufletul născut din nou să poată umbla cu Domnul „pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii”. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de ei, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:6-7).

Când cel flămând după Dumnezeu se pocăiește și nu pune condiții, ci acceptă mântuirea în termenii lui Dumnezeu și se angajează în a-L caută cu toată inima (Evrei 11:6) și face voia Lui toată viața, Domnul îl răsplătește cu iertare, pace și bucuria prezenței Lui. Cine dorește să fie cu Domnul dorește un lucru bun. Domnul nu-i ascunde locul unde El locuiește și nici starea pe care trebuie

să o aibă omul pentru a ajunge să se bucure de prietenia și prezența Lui. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite»” (Isaia 57:15). Cu o sensibilitate uimitoare, Duhul Domnului ne face de cunoscut, la nivelul cugetului și a gândurilor noastre, când această relație este în pericol. „...«Tu ești robul Meu, te aleg, și nu te lepăd!» nu te teme, căci EU SUNT CU TINE; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare” (Isaia 41:9-10).

Când ne înălțăm rugăciunea către Dumnezeu, și cugetul nu ne osândește, nu doar în estimarea noastră sau în compararea noastră cu alții, ci în lumina Scripturii, ajungem să simțim prezența Lui prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat ca arvună. Dacă nu-L cunoști sau nu-L iubești, chiar dacă te numești creștin, ai nevoie mereu ca cineva, care-ți iubește sufletul, să-ți spună: „Nu face asta sau aia! Trebuie să faci cutare lucru!”, potrivit cu caracterul aceluia care umblă cu Domnul și începe să semene cu El. Dacă-L cunoști și-L iubești vei căuta mereu noi moduri de a-I spune că-L iubești, nu doar prin ceea ce Îi spui cu gura, ci și prin ceea ce alegi să faci. Dacă vrei să știi, dacă se vede sau nu se vede că tu ești cu Domnul și El este cu tine, caută un credincios, care de mult timp este un model de evlavie și statornicie pe calea Domnului, și în mod privat întreabă-l acest lucru.

Este Domnul Isus cu tine? Dacă analizându-ți viața recunoști că datorită felului în care ai ales să trăiești El nu este cu tine, cu ocazia citirii acestui mesaj El te cheamă ca să te ierte și să-ți arate planul după care El poate să-ți călăuzească viața. Nimic nu îți dă un simț mai fericitor de siguranță și pace ca acela de a ști că Domnul este cu tine, de aceea, cu dragoste față de sufletul tău, te îndemn nu sta setos lângă Apă, ci bea din Adevăr, caută-L prin pocăință, pentru că El nu este departe (Isaia 55:6). Atâția oameni se tem de moarte, dar când au viață nu o prețuiesc, ci o risipesc,

de aceea folosește-ți viața ca să valorifici promisiunile lui Dumnezeu pentru tine, ca să nu mai mori, ci să treci de la moarte la viață (Ioan 11:25) și în acest fel ultima ta zi pe pământ să fie și prima zi în cer cu Dumnezeu.

Dacă alegând drumul Luminii începi să umbli cu El vei observa că în gândurile tale vor începe să picure din gândurile Lui și planurile Lui vor da menire vieții tale, ca la sfârșit de drum, după ce tu L-ai primit în casa ta, să te invite și El în Casa Lui pentru totdeauna. Pentru aceia care prin alegerile lor au ales să umble prin credință cu Domnul, și El a umblat cu ei, există o zi în care Îl vom vedea pe Domnul Isus așa cum este în slava Lui (1 Ioan 3:2). Pe aceia care nu s-au rușinat să umble cu El, chiar dacă pământește au avut de pierdut pentru aceasta, Domnul Isus îi va duce în casa de ospăț (Cântarea 2:4) și acolo, împreună cu mulțimea sufletelor care, la rândul lor, au ales să umble cu Domnul, se vor bucura de o fericire care nu trece. Prin ceea ce faci și prin ceea ce nu faci, prin ceea ce spui și prin ceea ce nu spui, fii pentru Domnul și El va fi pentru tine.

Amin

44

CUM SĂ AJUNGI MARE

„Căci va fi mare înaintea Domnului...” Luca 1:15

Prin promisiune, după planul lui Dumnezeu, acum două mii de ani, în familia unui preot din Israel, cu numele de Zaharia, s-a născut un copil căruia i s-a dat numele Ioan. Acest copil, venit într-o casă de oameni neprihăniți, a avut un destin deosebit, trasat de Dumnezeu, și anume de a fi „mare înaintea Domnului”. A fost un copil care după ce a crescut a avut misiunea specială de a fi „glasul Celui ce strigă în pustie”. Deși într-o vreme se bucura de succes, el a recunoscut că trebuie să se micșoreze, pentru ca Domnul Isus să crească în importanță înaintea oamenilor (Ioan 1:23). Venit în duhul și puterea lui Ilie, prin aceea că a chemat cu putere și zel deosebit oamenii la pocăință (Luca 1:17), Ioan, care și-a luat în serios mandatul de a fi un pregătitor al căii Domnului, a fost reconfirmat ca fiind „mare” chiar de Domnul Isus, care a spus despre el că din femei nu s-a născut unul mai mare. Ioan, care a ajuns să fie numit „botezătorul” sau „scufundătorul” (Luca 7:28), ca să-l punem într-un cadru istoric, trebuie să recunoaștem că a fost o personalitate marcantă în Scriptură, întrucât este ca o verigă ce leagă Vechiul Testament de Noul Testament.

Recunoscând că Cel mai „mare” este Dumnezeu, Acela care a creat și susține totul, care are toată puterea în cer și pe pământ, în acest mesaj vom privi la dorința omului de a fi „mare” înaintea oamenilor și la modul în care această dorință se deosebește de

starea de a fi socotit mare înaintea Domnului. Privind la felul în care omul dorește să fie socotit „mare“ între semenii săi, acest mesaj prezintă un unghi diferit din care putem privi la problema mândriei omului care, mai mult sau mai puțin, mai controlat sau mai necontrolat, există în fiecare om. Unul din motivele pentru care studiem Scriptura și ne petrecem o bună parte a timpului în casa de rugăciune ascultând predici nu este ca să ajungem teologi, ci pentru a ne cunoaște pe noi în lumina care vine de sus, pentru a recunoaște ce bine ni se potrivește să ne socotim a fi „mici“ și, în măsura în care El îngăduie, să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Ajungând la o oarecare măsură de cunoaștere a noastră, recunoaștem că cea mai importantă parte din noi este dimensiunea spirituală, pentru că ea, încă de aici de pe pământ, poate fi parte din Împărăția lui Dumnezeu.

Prin a ne învăța să ne vedem mici în ochii noștri, Dumnezeu ne pregătește să mergem să locuim în înalta societate de lumină a lui Dumnezeu și a sfinților îngeri. Este o lume a armoniei, unde nu vor fi probleme de niciun fel, nici măcar aceea de a dori să fii „mare“, pentru că fiecare suflet care va ajunge acolo va recunoaște că pe lângă darul mântuirii, ca răsplătire pentru osteneala depusă în ogorul Domnului, a primit în ierarhia Împărăției Lui locul ce-l merita. Când ajungem să vedem puțin din mărima puterii Lui începem să înțelegem cât de nepotrivit ne stă să ne credem „mari“. Crescând în omul dinăuntru începem să înțelegem că de fapt calea de a ajunge mari înaintea Domnului duce nu în sus, înspre o slavă deșartă, ci duce în jos pe cărarea smereniei, pentru ca apoi să ajungem la starea de a ne vedea mici în ochii noștri, de a fi slujitorii altora și în toate urmărind interesele Împărăției lui Dumnezeu. „De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor“ (Matei 18:4). „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru“ (Matei 23:11).

Mulți, dacă nu chiar majoritatea oamenilor doresc să ajungă mari într-un anume domeniu. Doresc să trăiască o viață semnificativă, să fie mari în lumea religioșilor, a bogaților, a frumoșilor,

a faimoșilor sau chiar a înțelepților, dar această sete după puterea și influența firescului, lumescului din om, chiar dacă ajunge să fie o țină lovită, ea pe lângă că este temporară este o expresie a unui viciu nimicitor, care are scilipiri Luciferice. Această dorință după a fi socotit „mare“ o găsim nu doar în lumea seculară, unde uneori este văzută ca o virtute, ci o găsim la începutul uceniciei lor și în inimile ucenicilor, iar dacă căutăm bine o găsim și în a noastră. „Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei, ca să știe cine este cel mai mare“ (Marcu 9:34).

Când Tatăl nostru ceresc vede în noi această maladie spirituală folosește diferite metode ca să ne vindece, însă majoritatea metodelor nu le socotim a fi plăcute. Omul, care are dorința de a fi important ori de câte ori privește în jos spre țărână, vede din ce este făcut, iar după ce își atinge scopul ajunge să se îngâmfe, fiind amăgit chiar de inima lui. Omul modern, care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, pe lângă că este cariat până la infecție în caracterul lui, este caracterizat prin aceea că se bazează pe abilitățile lui de a ajunge „mare“, ca apoi la sfârșit de drum să trebuiască să dea drumul neputincios la tot și toate ce l-au încurajat în a umbla după laudăroșenia vieții.

Omul de astăzi merge prin spațiul atmosferei în jurul pământului, umblă la codul genetic, privește în viitor la posibilități de energie nucleară nelimitate, face transplante de organe, inventează mereu noi metode de comunicație, noi metode și arme de distrugere, ca apoi să spună: „Omul este mare și cine mai are nevoie de Dumnezeu când putem face toate acestea?“ Recunoaștem că cunoștința a înaintat la nivele fără precedent, dar știm și că ea va avea un sfârșit (1 Corinteni 13:8). Recunoaștem că a făcut aceste salturi, deși ca oameni în acest trup de lut experimentăm o viață limitată cât privește măsura în care ne folosim creierul. Adam și-a folosit întreg creierul și din el a apărut pe pământ ființe despre care nu oamenii, ci Dumnezeu a spus că au capacitatea să facă, fără să-i „împiedice ceva“, tot ce și-au pus în gând (Genesa 11:6), sau cum spune o altă traducere: „să facă tot

ce-și imaginează“. Dumnezeu a limitat această capacitate a creierului omenesc prin intervenția de la turnul Babel, unde omul a vrut să facă ceva semnificativ pentru ca să fie „mare“, și a făcut aceasta nu doar prin a le încurca limbile, ci și gândurile, așa că am ajuns ca astăzi să folosim un mic procentaj din capacitatea totală a creierului.

Câteva întrebări prin care ne putem cerceta sunt potrivite să le adresăm la acest punct. Vrei să fii mare înaintea Domnului ca rob ascultător al Lui sau vrei să fii mare înaintea oamenilor, umblând după o slavă trecătoare? Crezi despre tine că ești un om „mare“? În timp ce în niciun caz nu încurajăm mediocritatea în a face ceea ce putem face bun și folositor nouă și semenilor noștri, trebuie să recunoaștem că numai acela care cunoaște și trăiește smerenia se poate înălța cu adevărat pentru a fi „mare“ înaintea Domnului. Așa cum preoții l-au întrebat pe Ioan: „Tu cine ești?“ (Ioan 1:19), trebuie să ne întrebăm și cine credem că suntem în ochii noștri, în ochii oamenilor din jurul nostru și înaintea lui Dumnezeu.

Să menții o părere potrivită despre tine este nevoie să ceri mereu o viziune proaspătă, invitându-L pe Domnul să-ți cerceteze gândurile și căile ca să nu te afli într-o zi că ai făcut lucruri bune, dar sunt descalificate de la răsplată, pentru că au fost făcute cu intenții greșite. Domnul Isus a vorbit despre religia vremii de atunci prin a arunca o lumină asupra a trei practici iudaice, care erau o expresie a credinței lor, și ne poate fi de folos dacă privim la aceste practici întrucât suntem pândiți de aceleași pericole. Domnul Isus a văzut în religioșii vremii de atunci afișări de mândrie prin fapte făcute de ochii lumii, pentru că cei ce făceau acest fel de fapte vroiau să fie socotiți „mari“ în ochii lumii (Matei 6:1-6). Practicau facerea de milostenie, postul și rugăciunea în modul și locul unde puteau să culeagă cea mai mare apreciere din partea oamenilor și aceasta îi descalifica atât pentru răsplată cât și pentru a fi socotiți „mari“ înaintea Domnului.

Creștinul nou testamental, născut din nou, are și el în viața lui aceste trei practici, de aceea dacă vrem să conteze pentru binele

sufletului nostru să nu le facem din dorința de a primi aclamațiile oamenilor, care s-ar putea să ne considere „mari“. „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri“ (Matei 6:1). Evreii din vremea Domnului Isus au crescut într-o atmosferă de bigotism național, care îi îndreptăța să creadă că numai ei sunt vrednici de îndurarea lui Dumnezeu. Ei se credeau îndreptățiți să vadă neamurile ca pe niște câini, iar pe ei să se vadă „mari“. Aceasta a făcut din majoritatea dintre ei oameni egoiști, în care formalismul religios a stins focul iubirii pentru Dumnezeu și semenii lor, făcându-i în acest fel să-și piardă frumusețea sufletului înaintea lui Dumnezeu. Motivația cu care făceau aceste trei lucruri, care conțin o oarecare asprime față de fire, era că ei doreau să fie puși în categoria celor care practicau o religie strictă și de aceea se vedeau că merită să fie cinstiți de oameni, deoarece prin ceea ce făceau se vedeau „mari“.

În vremea noastră aceste trei practici adresate de Domnul Isus fariseilor au potențialul de a aduce împlinire omului nou sau pot fi îndreptate spre a manipula gândirea oamenilor despre noi. Aceste practici sunt parte din viața de neprihănire a copilului lui Dumnezeu, atunci când nu urmărește dorința de a fi socotit „mare“ înaintea oamenilor. Dărnicia, postul și rugăciunea făcute în tăcere de omului care este „mare în ochii Domnului“ dovedesc că în el se conturează caracterul Domnului Isus. Cine vrea să fie „mare înaintea Domnului“ trebuie să învețe de la El să iubească sufletele oamenilor, altfel nu are nicio șansă. Învățăm să iubim ca oameni și totuși de multe ori ne vedem deficienți în a face aceasta în mod constant și egal cu toți. Pentru că toți suntem de pe același calapod adamic, avem toți ascunsă, undeva în ungherele inimii, pretenția ca oamenii să fie ca noi, să le placă ce ne place nouă, să aibă obiceiurile noastre ca să-i putem iubi.

Pilda samariteanului milostiv (Luca 10:33) ilustrează bunătatea lui Dumnezeu față de omul căzut în păcat, dar ilustrează natura și felul de exprimare prin trăire a adevăratei credințe în

Dumnezeu, înaintea căruia oamenii sunt „mici” și „mari”. Asemenea samariteanului milos, motivat nu de spectatori sau răsplată, ci de milă, sufletul mântuit trebuie să învețe să-l iubească și pe cel care este mult sau puțin diferit de el. Însă, pentru a putea face aceasta în mod constant trebuie să ai în tine o bunătate izvorâtă din Dumnezeu (Romani 5:5), fiindcă numai omul duhovnicesc poate aspira la asemenea înălțime spirituală. Ai tu milă față de cel care este diferit de tine, pentru a putea fi socotit „mare înaintea Domnului”?

Prin faptul că a avut rugăciunea ascultată imediat, cred că îl putem pune și pe Ezechia în rândul oamenilor „mari în Domnul”, pentru că numai aceștia pot face ca mâna Domnului să se miște în favoarea lor prin rugăciune. De multe ori privim la slăbiciunile acestui om, dar studiindu-i viața cu atenție găsim în el calități extraordinare. Examinând viața acestui împărat putem observa de ce vocea lui a avut glas în cer și când a cerut să i se mai dea zile i s-a dat. Acest om s-a calificat pentru a fi pus în rândul oamenilor „mari în Domnul” deoarece a avut abilitatea de a vorbi nu doar urechilor, ci și inimilor oamenilor (2 Cronici 30:12). Deși a avut un exemplu rău în tatăl lui, a urmărit scopurile lui Dumnezeu și a dat dovadă de o bunătate deosebită față de o categorie de oameni care în mod normal ar fi fost socotiți dușmani.

Ezechia a domnit în vremea când Israelul era divizat în două, și între conducătorii celor două părți nu au existat întotdeauna cele mai bune relații. Așa se face că pe vremea tatălui său cei din regatul de nord al Israelului au venit în ținutul lui Iuda și au ucis, spune Scriptura, o sută douăzeci de mii de oameni (2 Cronici 28:6, 7), printre care și pe Maaseia, fiul împăratului Ahaz, fratele lui Ezechia. Când a ajuns să fie înscăunat, Ezechia, spre deosebire de tatăl lui, a deschis Casa Domnului, a scos afară ce era necurat și a poruncit ca poporul să se sfințească pentru Domnul (2 Cronici 29:5). La prăznuirea Paștelui, Ezechia, care știa că singurul loc de închinare acceptat de Dumnezeu era în templu de la Ierusalim, a chemat prin solii la praznic pe celelalte

seminții, care îi omorâse mulți oameni și chiar pe fratele lui. Deși puțini au fost aceia care au venit, însă Ezechia s-a rugat pentru ei.

„...Dar Ezechia s-a rugat pentru ei, zicând: «Domnul, care este bun, să ierte pe toți... Domnul a ascultat pe Ezechia, și a iertat poporul»” (2 Cronici 30:18, 20). Un om care se roagă, mijlocind pentru păcătoși, și Domnul îl ascultă imediat este un om „mare înaintea Domnului”. I-a chemat pe toți la praznic având în vedere binele sufletului lor, spunând parcă prin aceasta că vrea să fie „bine” între ei și Dumnezeu. S-a rugat pentru iertarea celor care îi ucisese fratele și aceasta nu poate face decât un om care este „mare în ochii Domnului”. Poți să recunoști în trăirea ta că ești un bărbat sau o femeie plin sau plină de bunătate atunci când te compari cu ceea ce a făcut acest om? Vrei să fii mare între oameni sau înaintea Domnului? Trecutul înregistrat de Dumnezeu are calificativ de martor, care într-o zi va afișa, într-un mod deschis tuturor, trăirea noastră pe pământ ca oameni care am vrut să fim „mari” înaintea oamenilor sau ca oameni care am umblat pe pământ dovedind că suntem „mari în ochii Domnului”, pentru că Duhul Sfânt rodește în noi.

Avraam a devenit cu adevărat „mare în ochii Domnului” la Moria, unde a dovedit credință și ascultate necondiționată față de Dumnezeu. Iacov a învățat cum să devină „mare în ochii Domnului”, depinzând de El și recunoscând că el este mic. „Doamne, ...eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia, pe care ai arătat-o față de robul Tău...” (Genesa 32:10). Cei trei tineri robi în Babilon, care nu și-au cruțat viața, ci au ales să se închine numai adevăratului Dumnezeu, fac parte din categoria oamenilor „socotiți mari în ochii Domnului”. Daniel a devenit „mare” rămânând fidel lui Dumnezeu, mijlocind ca un vinovat pentru poporul său, ca apoi la sfârșit de drum să i se spună că locul și strălucirea celor „mari în ochii Domnului” va fi asemenea strălucirii stelelor (Daniel 12:3). Pe robul lui Dumnezeu Avraam îl putem socoti în rândul oamenilor „mari în ochii Domnului”, pentru că a crezut cuvântul Domnului, care i-a

spus: „ieși din țara ta“ și a mijlocit pentru oamenii din Sodoma. Moise a fost mare pentru că a mijlocit pentru vindecarea de lepră a Mariei, după ce aceasta a vorbit împotriva lui.

A fi „mare în ochii Domnului“ este o stare în care trebuie să rămâi. În viața împăratului Saul, care este o tristă amintire a unui om care nu a rezistat la succes, vedem că atâta timp cât s-a văzut mic în ochii lui a făcut fapte de om „mare în ochii Domnului“, iar când s-a văzut mare în ochii lui și-a pierdut acest statut ceresc (1 Samuel 15:7). Privind la aceste exemple poți alege să te ancorezi de ceea ce gândești și de ceea ce poți face tu, alegând astfel un rău teribil de mare, luându-ți viața în mâinile tale spre a deveni „mare“ umblând după lucruri mărunte sau chiar de nimic, sau te poți ancora de Cuvântul Scripturii, care te învață cum să devii „mare în ochii Domnului“. De aceea, nu lăsa ca această Carte să fie o voce deranjantă pe care să o socotești ca ceva ce mereu îți cere ceva, ci înaintează să-L cunoști pe Acela care a inspirat-o (2 Timotei 3:16).

Dumnezeu este un Celebru Scriitor, așa că această Carte a Lui este cea mai tipărită Carte de pe Terra. Când ai Să-L cunoști pe El, care trebuie cunoscut nu doar cu capul, ci și cu inima, nu se poate să nu-L iubești, și când Îl iubești vei prețui tot ce El a lăsat să fie scris în această Carte pentru tine. Prin evenimentele ce au loc pe pe pământ, clepsidra timpului arată că a mai rămas puțin timp ce poate fi valorificat duhovnicește, de aceea nu sta legat de eșecurile trecutului, ci fii astăzi tot ce poți fi în Hristos. Fii sigur că nu confunzi religia cu credința mântuitoare în Domnului Isus, fii sigur că nu confunzi mersul la biserică cu a-L urma pe Isus Hristos și fii sigur că ai trecut de la a umbla pe calea lumii la a umbla pe calea îngustă a Domnului. Oamenii „mari în ochii Domnului“ caută pacea și neprihănirea și învață și pe alții voia Domnului, ca să poată umbla și ei în neprihănire.

Oamenii „mari în ochii Domnului“ se văd fără de merite înaintea Domnului, pentru că ceea ce Dumnezeu lucrează prin ei îi face să aibă înăuntru și chiar la exterior o frumusețe mereu proaspătă,

datorită Duhului Sfânt care le primenește sufletul ori de câte ori ei caută fața Domnului. Oamenii „mari în ochii Domnului“ au în ei un glas al Domnului prin care cheamă sufletele să fie mântuite. Este un glas care îndreaptă pe alții spre Acela care dă iertare și mântuire, ca apoi să facă din ei unelte de cinste în Casa Lui. Dumnezeu Tatăl S-a oglindit în Dumnezeu Fiul și vrea așa de mult să se poată oglindi și în tine, de aceea depune efortul și fă sacrificiul cel mai mare pentru lucrurile care nu trec, pentru ca în Împărăția lui Dumnezeu să fii socotit „mare“ spre slava și gloria lui Dumnezeu.

Amin

45

JOCUL DE A TE DA DREPT ALTUL

„...Intră nevasta lui Ieroboam; pentru ce vrei să te dai drept alta?...“ 1 Împărați 14:6

Prin studierea unor lucrări de literatură cum este o piesă de teatru scrisă, sau chiar prin a merge la teatru încă din primele clase pentru a vedea cum se joacă o piesă de teatru, majoritatea dintre noi am crescut cu o oarecare cunoaștere a acestei laturi a artei practică de către oameni încă de pe vremea vechilor greci. Ca și copii, din povești precum: „Capra cu trei iezi“, în care lupul a bătut la ușă prefăcându-se că este mama ieșilor, sau „Ursul păcălit de vulpe“, în care ursul a rămas fără de coadă, pentru că vulpea vicleană s-a dat a fi o povățuitoare de încredere când este vorba despre modul în care se prinde pește, am învățat că jocul de a te da drept altul poate fi păgubitor. Ca și copii, mulți dintre noi am făcut din joaca de a te da drept altul o joacă plăcută, așa cum era atunci când ne jucam „de-a tata, mama și copiii“, în care imitam gesturile și expresiile părinților sau a cunoscuților noștri, iar unii dintre noi, tot ca și copii, ne-am jucat chiar și de-a biserica alegând rolul de ascultător, de a fi cel care strânge colecta sau de a fi predicator.

În cadrul școlii, ca și copii mai mari, unora dintre noi ni s-a cerut să jucăm anumite roluri într-o piesă de teatru; roluri în care trebuia să te dai a fi drept altul și să te comporți potrivit cu caracterul personajului pe care-l reprezentai. Copiii mai mici erau mai emotivi și uneori sentimentele lor erau așa de afectate de ceea ce

vedeau, ca de exemplu în cazul unei drame care se sfârșea tragic, încât vărsau lacrimi. Pe măsură ce cresc, astfel de copii ajung să poată distinge realitatea de rolul jucat de un actor și, de asemenea, înțeleg că atunci când cineva moare ca parte din actul piesei de fapt nu moare; când cineva spune: „Te iubesc!“, de fapt acei actori nu se iubesc. Când un actor joacă rolul de împărat putred de bogat, el de fapt poate fi un om sărac după ce părăsește scena. Din jocul de a te da drept altul, numit de oameni teatru și categorisit de ei ca fiind o latură a artei, omul s-a perfecționat să fie viclean și prefăcându-se că este un om bun, care caută să ajute, a făcut și face în mod necinstit milioane și milioane de dolari de pe urma oamenilor cinstiți, dar creduli. Dându-se drept altul, omul a învățat că pe durată scurtă poate profita, trăind astfel o viață dublă. Omul a învățat să pună la cale intrigi, a învățat cum poate afla secrete, a învățat cum poate înșela ca să se îmbogățească și tot prin a juca acest joc „de a te da drept altul“ a învățat cum poate ajunge într-o poziție de putere sau influență.

Spre paguba lui, omul a învățat acest joc de roluri foarte bine și în timp a devenit expert în a juca aceste roluri chiar în viața lui de credință. În acest mesaj vom privi la cât de păgubitoare poate fi această „joacă de a te da drept altul“, întrucât atunci când este vorba despre sufletul nostru ceea ce poate am crezut că este o joacă devine în timp o tragedie reală veșnică. Celor doritori de cale largă, Satana a reușit să le ofere cu succes roluri în mijlocul celor credincioși, și jucarea acestor roluri, care nu reprezintă realitatea stării lor spirituale, o numim ipocrizie. Satana nu este deranjat că cineva folosește numele de creștin atâta timp cât reușește să-i ofere un rol de creștin schimbat, care nu are valorile și virtuțile adevăratului creștin.

Teatru este o combinație a realității cu virtualitatea, și aceia care acceptă să joace roluri de pocăiți fără a fi pocăiți combină adevărul și minciuna după cum li se pare că le este avantajos lor. Toți suntem provocați cu oferta acestor roluri care ne dă merite ce nu le avem înaintea oamenilor, pentru că este ceva în firea noas-

tră cea veche, care în clipa când ne luăm ochii de la Hristos ne face să dorim să fim apreciați, lăudați, admirați și prețuiți chiar dacă nu merităm aceste considerații din partea semenilor noștri. Această stare nenorocită de ipocrizie, care a fost mult criticată de Domnul Isus la cărturarii și fariseii din vremea Lui, este o stare de care, de obicei, suntem conștienți, dar este posibil să jucăm „jocul de a ne da drept alții” în fața oamenilor, chiar și fără să ne dăm seama. Atunci când din cauza foametei, Avraam s-a dus în Egipt i-a spus soției lui, Sara, că până atunci a avut rolul de soție, dar odată ce va ajunge în Egipt va trebui să-și asume rolul de soră a lui. „Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta...” (Genesa 12:13). Acest „joc de roluri” i-a adus necinste și a fost un exemplu rău pentru cei care au urmat după el.

Ucenicul Iuda, ca să-și atingă scopul discutat și aprobat de marii preoți, a acceptat de la Satana oferta de a juca rolul omului care-L iubește pe Domnul Isus și a jucat acest rol foarte bine prin a-I da Domnului un sărut ca și cum L-ar fi iubit. Domnul Isus știa, după cum și Iuda știa, că de fapt comportarea lui era doar un rol ce-l juca, fiindcă de fapt el era un trădător și un vânzător. „Și Isus i-a zis: «Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?»” (Luca 22:48). Sunt și astăzi creștini credincioși Domnului care sunt la dispoziția lui Dumnezeu cu tot ce au ei, dar sunt și credincioși cu numele, care joacă rolul de credincioși și chiar spun că-L iubesc pe Domnul Isus, dar nu vor să se implice în nimic ce i-ar costa prea mult timp sau bani. Unii nu doar că nu sunt disponibili pentru nimic ce ar necesita efort constant dar, la fel ca Iuda, sunt gata să-L vândă pe Domnul Isus din viață lor pentru lucruri de nimic. Unii, jucând diferite roluri în biserică, în loc de a fi autentici într-un fel sau altul, produc pagubă în via Domnului. Ei prin a reprezenta în lume în mod greșit ce înseamnă să fii creștin lucrează voluntar pentru Satana, și el îi va plăti fie că ei vor sau nu vor. Ioab, căpetenia oștirii lui David, a ales să joace rolul de împăciuitoare și chiar prieten al lui Abner pe care cu măgulirea cuvintelor lui l-a scos în siguranță din cetatea de scăpare, ca apoi

să-l omoare cu sabia. „Când s-a întors Abner la Hebron, Ioab l-a tras deoparte în mijlocul porții, ca să-i vorbească în taină, și l-a lovit acolo în pantece și l-a omorât, ca să răzbune moartea fratelui său Asael” (2 Samuel 3:27).

După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, un reporter care lucra la un ziar renumit din America s-a dus în Rusia cu scopul de a lua un interviu conducătorului Stalin. Stalin a ales să joace jocul de a se da drept altul și a jucat așa de bine încât reporterul a scris despre el că este un om cu ochi așa de blânzi și are atâta bunătate, chiar și în privire, încât un copil mic, care nu l-a văzut niciodată, s-ar duce la el. Omul care este răspunzător de moartea a milioane și milioane de oameni nevinovați s-a dat drept om bun, dar așa cum istoria a dezvăluit mai târziu și așa cum Dumnezeu știa cine este el, s-a dovedit că era un om deosebit de periculos, gata să verse sânge fără probleme de conștiință. El era ca o sticlă care conține otravă, dar eticheta de pe sticlă indica a fi un leac.

Textul motto folosit la începutul acestui mesaj face parte dintr-un text în care este descris un tablou din viața de familie a împăratului Ieroboam. Am ales acest text mai mult pentru felul clar în care nevasta lui Ieroboam a fost dată pe față ca fiind o persoană care juca „jocul de a te da drept altul”. Fiul ei și a împăratului Ieroboam, cu numele de Abia, s-a îmbolnăvit și, trimisă de soțul ei, această femeie s-a dus cu dar, deghizată pentru a nu fi recunoscută de cei din jurul prorocului, la prorocul Ahia, care nici așa nu mai vedea. Domnul îi făcuse de cunoscut prorocului că această femeie va veni dându-se drept alta și i-a spus ce să-i spună, așa că înainte ca ea să apuce să-l vadă pe proroc a auzit cuvintele: „...Intră nevasta lui Ieroboam; pentru ce vrei să te dai drept alta?...” (1 Împărați 14:6).

Prorocul i-a transmis din partea Domnului împăratului Ieroboam că din cauză că a făcut mai mult rău decât toți cei dinaintea lui, încurajând poporul la idolatrie, avea să fie nimicit el și tot ce era a lui. Cât despre copil, i-a spus că atunci când ea va ajunge

acasă copilul va muri și așa a fost. Acești doi soți au crezut că jocul acesta de a te da drept altul poate fi jucat și înaintea lui Dumnezeu, dar s-au înșelat. Nu cu mulți ani înaintea lui Ieroboam, împăratul David a scris Psalmul 138 în care spune că nu ai unde și cum să te ascunzi de Dumnezeu, nici măcar gândurile nu le putem ascunde de El, de aceea nu are rost nici măcar să încerci să te joci cu El „jocul de a te da drept altul“. Această întrebare care spune: „Pentru ce vrei să te dai drept alta sau altul?“ este valabilă și pentru oamenii care trăiesc în secolul XXI, pentru că omul are același ADN spiritual corut și nu puțini încearcă să joace acest joc, deși Dumnezeu vede și cunoaște adevărul despre toate lucrurile.

„Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face“ (Evrei 4:13). Când ne strângem în Numele Lui și căutăm Fața Aceluia de care nu avem cum să ne ascundem, alegând să fim autentici putem avea de fiecare dată o experiență inedită a prezenței Lui în Cuvânt, în cântare și în rugăciune. Locul de adunare a Bisericii numit și casa de rugăciune este locul unde într-un mod deosebit ne cercetăm ca să vedem dacă nu cumva jucăm rolul de creștin fără să-l trăim în viața de toate zilele. Frecventarea regulată (Evrei 10:25) a casei de rugăciune sau a adunării este un factor de echilibru în viața credinciosului. Cercetarea noastră în rugăciune, acasă sau în casa de rugăciune, trebuie să releveze ce simțim pentru Dumnezeu, ce simțim față de semenii, ce simțim față de păcat și așa să ajungem la o concluzie că suntem sau nu suntem cine spunem sau credem că suntem.

Rugăciunea, care este și un act de smerenie, nu este o cicălire a lui Dumnezeu, nu este un mod de a-L informa, ci este o discuție cu un Tată bun, care-ți dă sfaturi. Rugăciunea este o descărcare a poverii și modul în care aducem dorințele noastre înaintea Lui. Casa de rugăciune nu este un „teatru“ unde jucăm roluri pe care le cunoaștem așa de bine încât anticipăm fiecare lucrare ce are loc acolo, până la cel mai mic detaliu, deoarece Duhul Sfânt poate face ca fiecare experiență din Casa Domnului să fie proaspătă și

aducătoare de binecuvântare pentru sufletul nostru. Într-un fel mai diferit decât acasă la noi, în casa de rugăciune prin Cuvântul pe care nu noi îl alegem să fie dezbătut și explicat avem ocazia să ne cântărim spiritual în Cuvântul Scripturii care ne pune la dispoziție adevărul cu privire la ce trebuie să credem și să facem pentru a ajunge în rândul celor socotiți neprihăniți de Dumnezeu. A nesocoti Cuvântul citit sau predicat de un slujitor al Domnului, care vestește o Evanghelie întreagă în casa de rugăciune, poate ușor duce la rătăcire și chiar la un total faliment spiritual.

În vechime, când un om nesocotea Cuvântul Domnului era omorât, pentru că Numele Domnului era necinstit prin aceasta și era un exemplu rău pentru restul poporului. „Dar dacă cineva, fie băștinaș, fie străin, păcătuiește cu voie, hulește pe Domnul: acela va fi nimicit din mijlocul poporului său, căci a NESOCOTIT CUVÂNTUL Domnului...“ (Numeri 15:30-31). Rugăciunea, Cuvântul lui Dumnezeu și îndrumarea Duhului Sfânt ne pot păzi de a ajunge ipocriți, spunând una și făcând alta. Domnul Isus, când umbla printre oameni, a avut probleme serioase cu fariseii care jucau teatru în fața oamenilor, dându-se care de care mai neprihăniți. Domnul are probleme și cu noi dacă alegem să jucăm rolurile de oameni ai rugăciunii, de cântăreți sau predicatori fără a practica și pune inima noastră în acele lucrări bune când suntem afară din biserică.

Am cunoscut oameni care păreau a fi foarte evlavioși în adunare, dar afară erau de temut și chiar de evitat. S-a întâmplat să-i fac o vizită acasă unui astfel de „creștin“ și când a răcnit odată, ca o fiară, la soția lui, eu și cel cu care eram în vizită am înghețat, pentru că eu nu am mai auzit așa răcnet batjocoritor care să se audă la o distanță așa de mare. Am văzut cazuri în care o fată pleacă de acasă la liceu îmbrăcată decent, dar când ajunge să intre în clasă era cu totul diferită, pentru că era îmbrăcată sumar și provocător. Am cunoscut un caz în care o tânără cânta duminică după duminică în biserică cu capul acoperit, aproape bandajat, dar când era în clasă stătea cu picioarele în brațe la băieți. Aceste

ultime cazuri amintite dovedesc lipsa de a fi lumină. Aceste persoane jucau teatru la biserică. Se jucau jocul „de a se da drept alții“, pozând înaintea oamenilor ca și creștini veritabili, când de fapt înăuntrul lor erau persoane care nu-L cunoșteau pe Domnul. Din nefericire, odată cu scurgerea anilor, am văzut un alt fel de a juca jocul „de a te da drept altul“. De exemplu, când un tânăr sau chiar tânără se atașează de o biserică, apoi cere să fie botezată în apă, încheind astfel legământ cu Dumnezeu în fața martorilor cu scopul de a ajunge să aibă un soț sau o soție bună, care are calitățile adevăratului creștin, ca apoi să revină la felul lui sau a ei de comportare de suflet firesc, nenăscut din nou.

Până la urmă orice mască a ipocriziei va cădea și omul care crede că Dumnezeu se lasă batjocorit printr-o astfel de reprezentare în lume se înșală singur. Există creștini care doar joacă rolul de creștin când le este convenabil, dar slăvit să fie Dumnezeu că există și creștini adevărați care trăiesc ce spun. Nu au existat bani falși până când nu au fost bani adevărați; nu au apărut copii după lucrările pictorilor faimoși până când nu a existat un original al acelor picturi și nu au existat creștini falși până când nu au fost creștini adevărați. Există și astăzi creștini adevărați, care refuză să joace jocul „de a se da drept alții“. Viața din biserică a unei persoane poate fi teatru, pentru că acolo se comportă în felul în care vrea să fie cunoscut de oameni, dar Cel care citește inimile este Domnul.

Adevărații creștini nu sunt oameni perfecți, care nu greșesc, dar ei recunosc când greșesc și dorind din toată inima să nu mai cadă în acea greșeală cer și primesc iertarea Domnului Isus. Astfel de suflete formează Biserica lui Dumnezeu, care este Biserica celor neprihăniți făcuți desăvârșiți în meritul jertfei Domnului Isus (Evrei 12:23). Cei care formează Biserica lui Dumnezeu nu joacă roluri prin care spun una și gândesc alta, ci sunt așa cum descrie David omul neprihănit în Psalmul 15, adică „spun adevărul din inimă“. Ești tu unul dintre sufletele care joacă jocul „de a se da drept altul“? Acest mesaj ne avertizează, spunându-ne prin

exemplele de mai sus că fiecare dintre noi putem aluneca în această situație periculoasă, întrucât ceea ce pentru unii pare a fi un joc nevinovat la început îi poate costa o veșnicie de chin și durere (Matei 7:21-23). Soluția pentru această boală spirituală este o pocăință în care-ți mărturisești vina și slăbiciunile ca apoi, cu hotărârea de a trăi o viață de credincios integră, să începi să verifici progresul sufletului tău în fiecare zi.

Dacă nu poți scăpa de vină prin a-L mărturisi în rugăciune, caută în Biserica Domnului o persoană care trăiește ca un creștin cu vorba și cu fapta și cerându-i ajutorul în rugăciune mărturisește-ți vina ca să fii liber și fericit. A nu juca jocul „de a te da drept altul“ decât așa cum ești face parte din a fi o persoană cu caracter sănătos, înseamnă a fi o persoană care trăiește fără frica că va fi găsit un înșelător. Poate că ești unul dintre acele suflete care nu au vrut să se pocăiască pentru că au văzut prea mulți așa zis creștini jucând acest joc vicios care se termină cu o tragedie fără de sfârșit. Faptul că cineva nu trăiește ce spune nu va fi o scuză înaintea lui Dumnezeu și nu te-ai simți cu nimic mai mângâiat să afli când vei sta înaintea Judecătorului cel drept, fiindcă acea persoană care ți-a dat un gust amar a ce înseamnă a fi pocăit a fost și ea pedepsită. De aceea, te îndemn vino la Domnul Isus așa cum ești, mărturisește-ți orice slăbiciune și păcat ca să poți primi iertarea și darul mântuirii. Pocăința este un minim absolut necesar dacă vrei să intri în Împărăția lui Dumnezeu, dar nu uita că Dumnezeu ne ține responsabili dacă-I refuzăm oferta harului. Chiar dacă viața te trece prin zile noroase, viața de credință a unui suflet care ajunge să trăiască în prezența Domnului este o viață de sărbătoare. Vino la Hristos așa cum ești și, în schimbul pocăinței tale, El îți va îmbrăca sufletul în alb, iar apoi, ca prieten al Lui, trăiește cu El și pentru El fără să te dai drept altul și vei fi fericit.

Amin

46

CUM SĂ IEȘI BASMA CURATĂ

LA JUDECATĂ

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată a lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” 2 Corinteni 5:10

Adevărul Scripturii poate echipa mintea noastră cu învățătura de care avem nevoie pentru a rămâne spiritual în picioare în vreme de furtună, pentru că, așa cum a spus un om înțelept, nu putem controla vântul, dar dacă avem cunoștința necesară putem aranja pânzele de pe catargul corăbiei noastre în așa fel încât vântul să ne fie prielnic să putem înainta în direcția dorită. Această Carte, care vorbește, ne învață nu doar despre situația noastră disperată de păcătoși, dar ne arată și felul în care Dumnezeu a rânduit o scăpare, ca atunci când vom sta înaintea Lui să fim recunoscuți ca suflete socotite neprihănite. Când primii oameni creați de Dumnezeu în Eden au mâncat din fructul oprit au trăit experiența unui simț pe care nu l-au mai avut niciodată. Era simțul vinovăției, care atrage după sine frica de o judecată urmată de o pedeapsă. Nu aveau un nume încă pentru acel simț supărător, dar ceea ce știau sigur era că nu le plăcea acel simț. Ca niciodată până atunci au simțit nevoia să se acopere. Când au auzit în grădina glasul Aceluia care avea dreptul și puterea ca să-i judece pentru neascultarea lor au simțit nevoia de a

se ascunde (Genesa 3:8). Din acea zi, când omul și-a pierdut nevinovăția, și până în ziua de astăzi el simte povara vinei păcatului care aduce cu sine frica de o judecată urmată de sentința irevocabilă a lui Dumnezeu.

Niciunui om nu-i place să fie judecat de alți oameni pentru ce a făcut rău, și gândul că va fi judecat într-o zi de Dumnezeu îi place și mai puțin. Totuși, în cazuri civice recunoaștem că avem nevoie de un sistem de justiție care să lucreze cu dreptate. Nu ne convine ca un bețiv notoriu, care a condus în stare de ebrietate și a cauzat moartea unei mame care avea câțiva copilași mici, să fie achitat, ci vrem ca el să fie pedepsit. Cea mai mare parte a oamenilor, cel puțin în America, sunt oameni cărora nu le plac avocații până când au nevoie să fie apărați în fața instanței de ei. Atunci îi aud pe unii cum întreabă: „Nu știi un avocat bun?”. Există oameni dibaci, care înaintea altor oameni știu să se justifice, să argumenteze, să dea explicații cu care să se dezvinovățească, chiar dacă trebuie să recurgă la minciuni sau chiar la mituiri, numai să poată evita o pagubă sau chiar o pedeapsă cu închisoare.

Indiferent cât de iscusit ar fi cineva la vorbă și cât de bun și meritos s-ar crede cineva că este, a ieși basma curată, cum spune vorba românească, sau a ieși nevinovat înaintea lui Dumnezeu, în fața căruia nu este niciun om nevinovat de vină (Romani 3:23), este o imposibilitate. Dumnezeu nu judecă, cum cred unii, punând faptele bune și cele rele pe o balanță, întrucât așa cum puțină otrăvă poate face otrăvă dintr-o vadră de apă bună, tot așa un păcat poate mânji sufletul omului care păcătuiește cu voia, fără voia sau uneori fără să știe că a păcătuit. Fie că ai un gând de ură împotriva cuiva, lucru care te pune în rândul ucigașilor (1 Ioan 3:15) sau ești vinovat de omorârea unui copil prin avort, faci parte împreună cu restul omenirii din rândul celor vinovați.

Cartea Sfântă, Biblia, ne vorbește într-un mod mai deosebit despre două judecăți. Judecata la tronul lui Hristos, descrisă în textul citat la început, și o judecată la tronul alb (Apocalipsa 20:11). În acest mesaj vom privi la aspectul primei judecăți, pe la

care trebuie să treacă toți aceia care au statutul de creștini născuți din nou, care așteaptă, pregătindu-se, întâlnirea cu Hristos. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9:27). În fața dreptății și neprihănirii lui Dumnezeu fiecare om primește verdictul de vinovat, dar prin Evanghelie, care este Vestea cea Bună, Dumnezeu ne face de cunoscut că El a rânduit un Mijlocitor care să îi apere cauza înaintea Celui mai mare Judecător din Univers. Acest Mijlocitor este atât de faimos încât nu a pierdut niciun caz pentru care a pledat în fața tronului de judecată. Acest Mijlocitor nu lucrează decât pentru cazul aceluia care vin la El recunoscându-și vinovăția, cerându-I să plătească El pentru vina lor.

Mult au tânjit oamenii care-L căutau pe Dumnezeu în vremuri străvechi după venirea acestui Mijlocitor și Înlocuitor despre care au vorbit prorocii, între care Ioan Botezătorul care a fost numit „mai mult ca un proroc“, nu pentru că a vorbit mai mult decât alții despre El, ci pentru că el a fost acela care L-a identificat spunând: „...Iată Mielul lui Dumnezeu!“ (Ioan 1:36) Cei din trecut au avut promisiunea că va veni un Răscumpărător, dar noi avem mult mai mult, pentru că noi știm că El a venit deja și efectele lucrării Lui ne-a schimbat viața și destinul. Acest Mijlocitor, care are un record de a câștiga 100% cazurile pentru care a pledat, se bucură de acest succes pentru că a reușit să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu care cere sânge pentru vină (Evrei 9:22) prin a accepta să I Se impute Lui vina păcătosului. Bunătatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută prin faptul că Tatăl a acceptat un Înlocuitor și a dat un Înlocuitor pentru cel păcătos.

Fiecare păcat comis de om a fost și este întâi de toate un păcat comis împotriva lui Dumnezeu și totuși dragostea lui Dumnezeu a hotărât să-i facă bine aceluia care a umplut inima lui Dumnezeu de durerea trădării și neascultării. Vedem acest lucru dovedit și atunci când Domnul Isus, după înviere, îi trimite pe ucenici cu vestea bună că există iertare deplină pentru cel vinovat (Fapte 1:8) la aceia care s-au purtat urât cu El și anume spre samariteni, care

nici nu L-au primit să poposească la ei în timp ce se îndrepta spre Ierusalim unde știa că avea să moară și pentru ei. Reacția ome-nească față de asemenea oameni, așa cum o vedem la doi dintre ucenicii Lui, a fost să poruncească să se coboare foc din cer peste ei, dar Domnul Isus li s-a împorivit, muștrându-i (Luca 9:54). Nu degeaba spune Cuvântul că El le-a dat porecla celor doi de „Fiii tunetului“ (Marcu 3:17). Domnul Isus nu a vrut să se răzbunare mai târziu, ci dorea salvarea acelor oameni, fiindcă acesta a fost motivul pentru care a venit pe pământ. „Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască...“ (Luca 9:56). Copiii Domnului, în care se oglindește din bunătatea lui Dumnezeu, au și ei această trăsătură a lui Dumnezeu de a iubi sufletele dorindu-le mântuirea, chiar și atunci când ele se poartă ca niște vrăjmași.

Pentru a vorbi despre felul în care Domnul Isus S-a calificat pentru a ne fi Mijlocitor trebuie să facem referire la evenimentele răstignirii și morții Lui, la Golgota, pentru noi, cei păcătoși. Evanghelia ne spune că trecătorii, fără să fie provocați sau să poată argumenta de ce fac acel lucru, își băteau joc de El când era răstignit pe crucea de blestem (Matei 27:39), lucru care era împlinirea unei profeții (Psalmul 22:7-8). Nu a făcut rău nimănui decât bine și totuși a fost batjocorit, schingiuit și omorât ca să făurească o mântuire veșnică pentru aceia care aveau să creadă în El și în Cel ce L-a trimis pe El. El, singurul care are nemurirea (1 Timotei 6:16), S-a lăsat la mâna celor muritori ca să le poată da și lor nemurirea. Când privești la o astfel de dragoste ce suferă, oare te mai poți gândi că harul este ieftin? Privind la acest tablou al răstignirii celui nevinovat pentru cei vinovați mai poți să nu fii mulțumitor lui Dumnezeu? Când vezi cum a plătit ca să-ți poată fi Mijlocitor, mai poți să te plângi că lucrul ce ți-l dă este greu?

Un Dumnezeu atotputernic S-a lăsat să fie vulnerabil la mâna omului ca într-o zi, când vom sta în fața scaunului de judecată, să fim socotiți neprihăniți. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față

de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu“ (Romani 5:8-9). El este un Dumnezeu care a simțit durerea când am păcătuit, deoarece știa că aceasta înseamnă despărțire. „...Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!“ (Osea 11:8). Prin aceste cuvinte în care simțurile lui Dumnezeu îmbracă caracteristici omenești pentru a putea fi înțelese de noi, nu ne este arătat un Dumnezeu supărat că a pierdut ceva, ci ne este arătat un Dumnezeu devastat, zdrobit de durere pentru omul pierdut.

La Golgota, El Și-a dovedit iubirea față de noi și ne-a arătat ce preț avem în ochii Lui. Nu a purtat o cunună de aur și nicio mitră de preot, ci I-a fost îndesată pe cap o cunună de spini menită să batjocorească și să producă durere. Când vezi ce a suferit El pentru tine, mai poți să stai departe sau să nesocotești chemarea Lui de a sta la masa Lui, comemorând aceste evenimente dureroase dar aducătoare de binecuvântări cerești? El a suferit toate acestea pentru că nu exista nicio altă cale prin care să fim răscumparați. Dacă ar fi fost posibil ca omul prin fapte bune să reușească să devină nevinovat nu ar fi suferit travaliul Golgotei. Dacă ar fi fost posibil ca prin jertfe de animale sau ceremonii să putem dobândi numele de neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, El nu ar fi venit printre pământeni îmbrăcând trup de om. Totuși, textul citat la început spune că fiecare dintre noi vom sta la judecată, de aceea, cum spune titlul acestui mesaj, trebuie să fim siguri că facem parte din categoria acelor care vor ieși basma curată în acea situație fără precedent de care vom avea parte. „Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!“ (Romani 8:33-34).

Apostolul Pavel pune întrebarea cu privire la pârâșul, la acuzatorul sau procurorul care ar fi trebuit să prezinte vina celui

judecat, dar tot el ne spune că prin faptul că a murit Hristos pentru cei păcătoși s-a creat o cale prin care noi la acea judecată să putem fi socotiți neprihăniți. Domnul Isus prezintă avantajul aceluia care crede în El și în Cel ce L-a trimis ca fiind așa de mare încât nici nu mai socotește această dare de seamă a noastră ca o judecată, ci ca un punct de trecere în moștenirea vieții veșnice. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:24).

Apostolul Pavel aruncă o lumină peste acest eveniment din viitorul nostru, a celor care am devenit copii ai Domnului, și ne spune că ziua Domnului va fi o zi în care lucrarea noastră pe pământ va fi cunoscută și evaluată pentru a fi răsplătită. Din cuvintele lui înțelegem că toți aceia care ajung la această zi de judecată la care Îl vor avem ca Apărător pe Domnul Isus vor fi mântuiți. „Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc“ (1 Corinteni 3:15). Înțelegem că cei care refuză împăcarea cu Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus vor fi judecați la o altă judecată. Unii poate se întreabă de ce mai trebuie să fie amintit nu numai binele care va fi răsplătit, nu numai binele nerăsplătit care a fost făcut cu intenții greșite, ci va trebui să fie amintit în unele cazuri și răul, dacă suntem socotiți neprihăniți. Mulți oameni se cred nevinovați de anumite lucruri, iar unii cred că au fost tratați nedrept în anumite situații, și unii, ca Iov, chiar au îndrăzneala să spună că ar vrea să fie la judecată înaintea lui Dumnezeu, unde și-ar apăra pricina și ar fi găsiți nevinovați (Iov 34:5, 23:3-5, 31:35).

Dacă niște părinți au așteptat mulți ani ca să aibă un copil, ca apoi acel copil să moară la vreo cinci ani de cancer, oare ar putea spune acei părinți credincioși că nu au avut anumite reproșuri și resentimente față de Dumnezeu? În cazul acesta nu Dumnezeu are nevoie de judecata aceasta, ci noi oamenii avem nevoie ca să ni se dovedească că am fost mai răi decât poate am crezut, să se dovedească înaintea cerului că Dumnezeu este drept și că El, care

cunoaște viitorul alege pentru noi binele mai mare. Pe lângă om, care are nevoie să vadă dreptatea lui Dumnezeu în această judecată, mai este pârâșul fraților, cum mai este numit, sau diavolul, potrivnicul lui Dumnezeu. Acuzația lui spune că omul nu merită dragostea lui Dumnezeu care-i oferă viața veșnică, întrucât el a fost alungat fără recurs, fără să amintească că el a fost în cer în una dintre cele mai înalte poziții posibile atunci când în el s-a născut gândul păcatului. Pe lângă aceste două motive este motivul Legii lui Dumnezeu în fața căreia Apărătorul nostru va justifica îndreptățirea noastră prin aceea că o vină nu poate fi pedepsită de două ori și va arăta urma rănilor în palme, dobândite la Golgota.

Când descoperi că Dumnezeu este real simți ca ești păcătos, dar Duhul Sfânt nu-Și rezumă lucrarea aici, ci îți arată jertfa Domnului Isus în meritul căreia poți fi socotit neprihănit în schimbul pocăinței tale sincere care duce la o pășire a tot ce nu-I place lui Dumnezeu și la o acceptare a voii Lui pentru viața ta. Multe secvențe găsite în Scriptură sunt frumoase, dar niciuna nu-i mai luminoasă ca aceea care descrie evenimentul de la Golgota, unde Creatorul care S-a făcut o Creatură și Și-a dovedit dragostea pentru ca noi să nu ne mai temem de ziua judecății. La Golgota s-a desfășurat un plan făcut cu multă migală, așa cum face cineva pentru o persoană pe care o iubește cu adevărat. Pentru noi, oamenii, ideea că suntem despărțiți de Dumnezeu nu este ceva nou și când cugetul ne apasă este un gând care ne convine, dar nu tot așa a fost cu Domnul Isus. Durerea cea mai mare a Domnului a fost despărțirea pentru câteva clipe, cât timp a reprezentat păcatul, de Dumnezeu Tatăl.

Privind la viața ta și la ceea ce a făcut Domnul pentru sufletul tău, poți să spui că și tu ești un suflet mântuit numai prin jertfa Lui, care nu se mai teme de judecată? Dacă nu, încă mai ai oportunitatea să intri în această categorie a sufletelor privilegiate, care au ca Apărător pe Fiul lui Dumnezeu, prin a face pasul pocăinței ca să poți primi și tu darul mântuirii. Starea de suflet mântuit nu poate fi înțeleasă mai pe deplin decât atunci când este experi-

mentată. După unii, religia este un exercițiu de ceremonii și slujbe eclesiastice, o mistică ce presupune lumânări, mătănni sau a da bani unui așa zis mijlocitor care să mijlocească pentru viii și morții, dar toate acestea se vor dovedi a fi nu doar o practică fără noimă la care Satana rânjește cu plăcere, dar un astfel de suflet care a căzut victimă unor astfel de crezuri nebiblice dacă nu este atenționat se va trezi când va pleca de pe pământ la realitatea tristă și dureroasă că a fost înșelat și este pierdut pe veci. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos care S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți...” (1 Timotei 2:5-6).

Nu este nevoie să faci anumite mătănni, pentru că nu ai cum plăti pentru păcatul tău prin fapte, nu este nevoie să plătești bani sau să dai lucruri și nu trebuie să porți o cruce la gât, care reprezintă un instrument de tortură, ci trebuie să vii la Domnul Isus fără merite personale, fără să te compari cu alții și fără să-ți justifici vina în vreun fel, ci spunându-I că dorești să ai parte de mila Lui, de ierarea și mântuirea pe care o dă El. Omul moare cu păcatul iertat sau nu. Sufletul omului pleacă de pe pământ și se îndreaptă spre o judecată unde are un Mijlocitor care-l va declara nevinovat și unde va primi o răsplată, sau spre o altă judecată care va avea loc mai târziu, unde nu va avea mijlocitor, ci va fi osândit. Alege din care categorie vrei să faci parte. Acuma aproape patruzeci de ani eu L-am ales pe Domnul ca Mântuitor, Domn și Mijlocitor și de atunci nu am regretat niciodată decizie de a mă pocăi. Te îndemn să faci la fel ca să fii fericit aici pe pământ, să trăiești scăpat de frica judecății, și apoi să te bucuri de veșnicia pregătită de Dumnezeu acelora care L-au ales pe El ca Mijlocitor.

Amin

47

CHEMAREA LA MĂRTURIE

„Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! «N-aveți nicio teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.» Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă.” 1 Petru 3:14, 15

Sfânta Scriptură este Cartea care-l învață pe om felul în care poate scăpa de vina ce-l desparte de Dumnezeu ca apoi, odată ajuns slobod, să-l învețe cum se poate pune la dispoziția Lui ca un vas sau ca o unealtă în mâna Creatorului. Nouă ni s-a făcut o mare cinste când ni s-a încredințat această Carte care nu ascunde adevărul și care se încumetă să reveleze chiar și viitorul omenirii. Cuvintele acestei Cărți includ în felul lor deschis de a ne vorbi faptul că este foarte posibil să fim chemați să plătim un preț al ascultării de Hristos. Cunoscând aceasta dinainte putem fi pregătiți și fără frică pentru ziua când ni se va cere să dăm socoteală de credința noastră. Avem harul nu doar de a crede și primi darul lui Dumnezeu, ci putem conta pe faptul că avem și harul de a mărturisi despre credința noastră prin a fi prizoniți, prin a suferi pentru Hristos în diferite aspecte ale vieții noastre sau, cum este în cazul martirilor, chiar și prin a ne da viața pentru El. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Filipeni 1:29). Atât Domnul Isus cât și apostolii Pavel și Petru ne

spun că aceasta este pricină de bucurie și nu de întristare, pentru că biruința atrage după sine o răsplătire. „Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe prorocii, care au fost înainte de voi” (Matei 5:12).

Scriptura ne prezintă o colecție de secvențe din viețile unor oameni care au fost chemați să dea mărturie despre credința lor în Dumnezeu. În aceste exemple ni se arată felul în care viața acestor oameni făcuți vrednici de Dumnezeu s-a intersectat într-un mod direct cu voia lui Dumnezeu când au fost chemați la a da mărturie și pe măsură ce înțelegem și învățăm din experiențele altor oameni umblarea noastră prin credință poate deveni mai eficientă, pentru că Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu (Fapte 1:8). Acest fel de experiențe, înțelese mai bine doar de cei care au ajuns la o oarecare maturitate spirituală, au schimbat și schimbă viețile oamenilor care dau o mărturie bună despre credința lor, dar au un efect benefic și asupra aceloră din jur care văd credincioșia nu doar teoretic, ci și dovedită practic.

Secretul succesului în a depune o mărturie bună despre credința noastră în Domnului Isus constă în a primi și depinde de Puterea care vine de sus (Fapte 1:8), pentru că această Putere ne scoate din rândul oamenilor de rând și ne pune în rândul aceloră care „pot totul în Hristos”. „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). Când un suflet „suferă totul”, fără cârtire, de dragul Domnului Isus, iese din cuptorul încercării ca un suflet care are o frumusețe celestă, fără vârstă și de aceasta se bucură Dumnezeu. Un astfel de exemplu bun îl avem în viața lui Daniel, care deși a „dus-o bine” în timpul împăraților care s-au perindat la putere în Babilon, a fost chemat într-o zi, într-un mod deosebit, să dea mărturie de credința lui în Dumnezeu. Cartea Daniel are o parte istorică, o parte profetică, dar pe lângă acestea ne prezintă felul în care niște tineri duși în robia Babilonul s-au raportat la Dumnezeu, prin ascultare, și la autoritatea vremii de atunci. De asemenea este o carte ce ne arată modul în care Dumnezeu se raportează la om pe termen scurt și pe termen lung.

Prima parte practică a acestui mesaj ne aduce aminte că odată ce am devenit copii ai lui Dumnezeu (Galateni 3:26), indiferent dacă o ducem bine sau mai puțin bine pe pământ, dacă este ceva de capul nostru, spiritual vorbind, vom fi chemați să dăm mărturie despre credința noastră. Daniel a fost omul care a știut rosti cuvinte care au pus în mișcare puterile din ceruri și din văzduh, și totuși a trebuit să fie chemat într-o zi să dea mărturie despre credința lui. „...cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi, și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!” (Daniel 10:12). Cunoști și știi tu să rostești cuvinte din pricina cărora să se pună în mișcare cerul? La fel ca Moise și Neemia, Daniel a fost omul care a început să primească din gândurile lui Dumnezeu, și când se întâmplă aceasta în viața cuiva acel om devine un mijlocitor pentru alții, totuși chemarea lui la mărturie nu a fost facultativă, ci obligatorie. Entuziasmul lui plin de pasiune pentru binele poporului nu a „însemnat scutire motivată” de la a fi chemat la mărturie. La fel va fi și în cazul nostru.

În domeniul în care Dumnezeu l-a înzestrat pe Daniel cu o capacitate deosebită, și anume acela de a conduce treburile împăratului, el a fost credincios împăratului, făcând ceea ce era el capabil să facă mai bine, dar nu a lăsat ca slujba lui, pretențiile, laudele, amenințările oamenilor, beneficiile de care se bucura în rangul înalt de căpetenie pe care-l deținea în dregătorie, să-l facă să-și neglijeze relația lui cu Dumnezeu. De trei ori pe zi, cu ferestrele deschise spre Ierusalim, îngenunchea, se ruga și-L lăuda pe Dumnezeu (Daniel 6:10). Succesul lui pentru ceea ce făcea în acea dregătorie era lăudat de împăratul Darius. Celelalte căpetenii erau invidioase pe această înaltă prețuire de care se bucura Daniel și au făcut un plan. Prin viclenie au obținut semnătura împăratului, care a decretat ca timp de treizeci de zile oamenii să se închine numai înaintea împăratului. Legea aceasta viza prima lege a Decalogului (Exodul 20:1, 5), care spune: „să nu ai alți dumnezei afară de Mine”, și Daniel a trebuit să facă o alegere.

Daniel a continuat să-și înalțe rugăciunile înaintea lui Dumnezeu ca înainte, și vrăjmașii lui l-au surprins rugându-se. Rugăciunea lui către singurul Dumnezeu adevărat însemna călcare verdictului de neschimbat dat de împărat, ca apoi acuzatorii să ceară execuția lui prin a fi aruncat în groapa cu lei. Daniel nu s-a rugat mai mult sau mai puțin, ci a acționat în criză exact ca și înaintea de criză, dovedind statornicie și faptul că prioritatea lui este Dumnezeu. Se pare că Daniel a fost ocupat cu alte treburi atunci când, așa cum este descris în capitoul 3, cei trei prieteni ai lui au fost chemați pentru a da mărturie despre credința lor. Pentru refuzul lor de a se închina chipului de aur au fost aruncați în cup-torul încins. Credința lui Daniel a trebuit să fie testată, și el, care de altfel o ducea bine, cu toată prețuirea și regretul Împăratului, prin îngăduința lui Dumnezeu, ajunge să fie aruncat în groapa cu lei.

Îngerul lui Dumnezeu a închis gura leilor, care nu i-au făcut nimic, și în următoarea dimineață, spre surpriza tuturor și spre bucuria împăratului, Daniel a fost scos din groapă nevătămat. După această biruință de a da mărturie chiar dacă l-ar fi costat viața, conspiratorii care au urzit acest plan împotriva lui Daniel au fost aruncați în acea groapă, unde și-au găsit sfârșitul în ce privește viața lor pe pământ. Dumnezeu a îngăduit această „chemare la a da mărturie” pentru ca Numele Domnului să fie cunoscut și slăvit între acele popoare și pentru ca experiența lui Daniel cu Dumnezeu să se întărească. El a îngăduit această încercare pentru că Darius a avut nevoie să vadă această mărturie și a îngăduit aceasta ca milioane de suflete care au trăit și trăiesc pe pământ să învețe că un copil al Domnului poate conta pe faptul că va fi chemat să dea mărturie. Prin pierderi uriașe, prin boală, prin învinuiri nedrepte sau pierderea pe nedrept a respectului între oameni, prin pierderea cuiva drag din familie, prin prigoană la serviciu sau pierderea serviciului, prin batjocuri adresate celui „pocăit” la serviciu sau la școală pentru Numele lui Hristos putem fi chemați la a da mărturie despre credința noastră în Dumnezeu. Unii sunt puși în ranguri înalte între oameni și se bucură de o

oarecare putere de a lua decizii importante, iar alții sunt binecuvântați financiar din abundență ca să dovedească că în aceste stări de sus, care sunt trecătoare, ei sunt integri spiritual, dând astfel o mărturie a credinței lor.

Vei fi chemat să depui mărturie despre credința care spui că o ai și vei fi chemat să faci aceasta după măsura mai mare sau mai mică a puterii spirituale pe care ai primit-o de la El. Ești tu gata să fii chemat pentru a depune mărturie despre credința ta în Dumnezeu? Ești hotărât să iei nu doar notă de trecere, ci o notă de care Tatăl tău cel ceresc să se bucure? Uneori suntem chemați la mărturie prin a iubi și prin a face bine cuiva care am spune că nu merită aceasta. Sarea se gustă pentru a vedea dacă nu și-a pierdut gustul, și prin a-l iubi pe cel care este greu de iubit cei din jur gustă din noi și dovedim astfel că suntem o sare bună. Fără să știm uneori, din umbră, cineva urmărește această mărturie a noastră dovedită prin milă și dragoste și astfel este încurajat să rămână credincios, pentru că Dumnezeu mai are încă pe pământ oameni care prin înnobilarea făcută de Duhul Sfânt îi seamănă Lui. Toți care ieșim după calapodul adamic avem în noi pretenția ca cineva să vorbească ca și noi, să gândească asemănător nouă, să le placă ce ne place nouă ca să-i putem iubi, dar chemarea credinciosului la mărturie include a iubi și dori binele acelora care sunt mult diferiți de noi.

Religia fariseilor justifica ura lor față de păcătoși pe când Domnul Isus nu a justificat decât iertarea Lui. Prejudicata urmată de condamnare este acasă la ea oriunde sunt oameni care nu iubesc și parcă într-o beție a minții se văd superiori altora. Chiar dacă s-ar numi creștini, astfel de oameni care nu-i pot iubi decât pe ai lor dau o mărturie greșită despre ceea ce înseamnă să fii un urmaș al lui Hristos. A iubi necondiționat este o înaltă formă de mărturie a credinței noastre, care primește o notă din partea cerului. Poți fi o mărturie prin a iubi într-un mod profund, ca să te coste ceva, sau poți alege să fii superficial. Vom fi chemați să dăm socoteală de credința noastră, dar dacă această credință și râvnă a

noastră nu este îngădită de dragoste, mai devreme sau mai târziu, poate produce pagube, pentru că duce în timp la legalism și apoi la fanatism. Să nu uităm că atunci când suntem chemați la a depune mărturie despre credința noastră ne vor veni și gânduri din partea sfetnicului întunericului cu sugestii de a evita să depunem o mărturie care s-ar putea să ne coste. El va spune că sunt soluții ce te vor ajuta să eviți crucea, fiindcă ea este o cale, dar există și o cale mai ușoară. Acest potrivnic nu s-a sfiit să se ducă la Mântuitorul nostru să-I spună că poate avea lumea nu la prețul sacrificiului de la Golgota, ci în schimbul unei închinări înaintea lui. El ne va sugera și nouă că putem fi religioși și având o mărturie care să nu ne facă să riscăm a plăti un preț.

Vrăjmașul este acela care te laudă strecurând în mintea ta îndoială despre Dumnezeu și despre dependența pe care trebuie să o avem față de El. Dumnezeu dă iertare, dă mântuire, dă de lucru și multe oportunități de îmbogățire față de El și toate acestea includ oportunități de a depune o mărturie a credinței noastre în Dumnezeu. Despre primii creștini, care au depus o mărturie a credinței lor în Isus Hristos cu prețul vieții lor, se spunea: „oamenii aceștia își poartă moartea ca un trofeu“, pentru că vedeau un avantaj în a plăti prețul suprem ca mărturie pentru credința lor. Dacă treci prin întuneric din cauza mărturiei tale nu uita că întunericul este locul ideal pentru a dovedi că ai credință care-L onorează pe Dumnezeu. Furtunile de necazuri au și ele un sfârșit, dar după felul în care ne comportăm ele ne lasă mai slabi sau mai tari în credință. A fi o mărturie bună a credinței noastre în Dumnezeu face parte din închinarea noastră înaintea lui Dumnezeu. A trăi o viață de închinare nu înseamnă doar a te ruga sau cânta într-un anume fel și loc, ci înseamnă a trăi un mod de viață în care ascultarea noastră de El este o prioritate pentru noi, de dimineața și până seara când ne culcăm.

Trăirea în ascultare de Dumnezeu îl face pe om fericit, pentru că are un simț de împlinire, pentru că fiind ascultător umblă cu Dumnezeu ca și Enoh, privind spre veșnicie nu cu frică, ci cu

bucurie. Când vorbim despre chemarea la mărturie vorbim de partea practică a vieții de creștin, pentru că necazul și prigoana fac parte din examenul pe care-l dă sufletul care este cetățean al Țării de Sus. Merită Dumnezeu timpul și efortul tău ca să poți fi o mărturie de care El să se bucure? Dacă cumva nu ești sigur că merită să îți asumi acest risc este pentru că încă nu-L cunoști îndeaproape sau pentru că iubești lumea cu lucrurile din ea mai mult decât pe El. Dumnezeuul acestei lumi este bogăția, plăcerea și mândria, și chiar dacă ai ajunge la aceste stări, ele sunt stări trecătoare pe care omul în fața morții trebuie să le cedeze neputincios și nu-și poate prelungi viața nici cu un minut dincolo de hotarul pus de Dumnezeu.

Cine vrea să-și bată joc de viața lui trăiește pentru a aduna bogăție, pentru plăcere și slavă deșartă, risipind astfel oportunitatea de a trăi pentru lumea care vine, care este o împărăție veșnică. Nu puțini sunt cei care umblă triști și se lasă doborâți de descurajare când sunt chemați să fie o mărturie care-i costă, pentru că la fel ca ucenicii, care mergeau spre Emaus, nu se bucură de ceea ce Dumnezeu le-a promis și se întristează că nu au ceea ce Dumnezeu nu le-a promis. Domnul Isus a pus această categorie de ucenici în rândul nepricepuților, pentru că astfel de creștini vor să trăiască în iluziile și planurile lor și nu în planul lui Dumnezeu, care în mijlocul încercării promite că este cu noi, gata să ne dea bucuria mânturii, care este țaria noastră. Ținta noastră, ca și copii ai Domnului, este să ne încredem în El, care a dovedit la Golgota că ne iubește, chiar dacă mărturia care suntem chemați să o depunem ne costă, așa cum un copil se încrede în tatăl lui.

De-a lungul vremurilor, dragostea a generat cele mai înalte simțuri de fericire și tot ea a generat cele mai înalte simțuri de durere. Dacă întrebăm doi tineri care se iubesc reciproc cum se simt, ne vor spune că niciodată nu au fost mai fericiți, dar dacă iubirea nu este reciprocă, cel care nu este iubit și uneori este chiar abandonat simte cea mai mare durere a vieții lui. Statornicia munților pe care-i vedem că nu se mută și a dealurilor care nu se

clatină (Isaia 54:10) este o oglindire a felului în care Dumnezeu ne iubește, dar este o oglindire care nu-i pe deplin clară în comparație cu dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Dacă ai stat departe de Hristos, de pocăință și de mântuire, pentru că nu ai vrut să suferi în vreun fel pentru credința ta în El, Dumnezeu în dragostea Lui vrea să-ți spună că simte o mare durere din cauza ta, fiindcă El știe că vine o zi în care nu va mai fi posibil să ai parte de mila Lui care cheamă oamenii la pocăință astăzi. „De aceea pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 10:32-33).

Dumnezeu a lăsat la atitudinea ta să alegi una dintre aceste condiții care vor determina fericirea sau nefericirea sufletului tău. Știind că aici pe pământ ești doar flotant, dacă nu ai făcut pasul pocăinței trebuie să știi că prin pocăință ai ocazia astăzi să ai de-a face cu toate ascunzișurile tale păcătoase înaintea lui Dumnezeu, care este gata să te ierte, sau vei avea de-a face cu acestea în ziua judecății într-un mod deschis, în fața tuturor. Când cineva foarte drag nouă trece din viață simțim o durere grozavă, dar Dumnezeu simte o durere mult mai mare, fiindcă știe că se desparte pentru totdeauna de milioane și milioane de suflete care au refuzat oferta Lui de pace. Dacă-L cauți astăzi pe Domnul vei afla că tu ești de mult timp căutat de El, de aceea nu aștepta până când Dumnezeu scrie pe pereți ca și în cazul împăratului Belșatar, pentru că atunci va fi prea târziu să spui că totul este deșertăciune pe pământ și tot ce te-ai luptat să strângi este un gunoi. Așa cum Iosif le-a spus fraților săi, să nu-ți pară rău de ce vei lăsa în urmă în lume, pentru că Dumnezeu are ceva mult mai bun și mai trainic pentru tine (Genesa 45:20). Alege astăzi să-ți predai viața Domnului Isus și prin meritul jertfei Lui vei avea o veșnicie în care să te bucuri de această decizie.

Amin

48

ESTE ASCULTAREA TA DE DUMNEZEU DE VÂNZARE?

„Și Ahab a vorbit astfel lui Nabot: «Dă-mi mie via ta, să fac din ea o grădină de verdețuri, căci este foarte aproape de casa mea. În locul ei îți voi da o vie mai bună, sau dacă-ți vine mai bine, îți voi plăti prețul ei în argint.» Dar Nabot a răspuns lui Ahab: «Să mă ferească Domnul să-ți dau moștenirea părinților mei!»“ 1 Împărați 21:2-3

Textul din care au fost luate aceste două versete ne deschide perspectiva de a învăța o lecție importantă din viața unui om cu numele de Nabot, care a trăit pe vremea împăraților lui Israel. Alegerea făcută de el, asupra căreia ne vom focaliza atenția, am putea spune că l-a pus în categoria aceluia care au făcut ce este bine înaintea lui Dumnezeu. Scriptura este imparțială, pentru că ne prezintă prin exemple trăiri atât pozitive cât și negative, iar în această relatare istorică adevărată le avem pe amândouă. Nabot a fost un om credincios Domnului, care a trăit cu vreo șase sute de ani înainte de venirea Mântuitorului; a fost un om despre care nu știm prea multe lucruri, dar ce știm sunt lucruri bune. Nu a fost un războinic care să-și fi făcut un nume între oameni, nu a zidit o clădire măreață și nu a făcut nici minuni, dar a fost omul care s-a temut de Domnul și a păzit poruncile Lui. Nabot a rămas de-a lungul veacurilor exemplul omului care nu se

compromite prin a-și vinde ascultarea de Dumnezeu pentru lucruri trecătoare. Oare se poate sau se va putea spune și despre noi aceleași lucruri?

Avem ocazia să observăm în acest mesaj felul în care acest om a rămas credincios, preferând mai bine să moară decât să nu asculte de Dumnezeu. Nabot a avut nefericirea să fie vecin cu împăratul Ahab, care prin excelență poate fi considerat a fi simbolul împăratului rău în Israel, și acest vecin a lui a pus ochii pe proprietatea lui. Așa cum despre împăratul Irod s-a spus că „a mai adăugat la toate celelalte rele“ pe care le-a făcut și acela că a pus în temniță un slujitor al lui Dumnezeu, iar Ahab a adăugat la relele multe pe care le-a făcut împotriva lui Dumnezeu și împotriva binelui poporului răul de a lua viața unui om nevinovat când acesta a stat în calea dorințelor lui. Ahab a dorit să cumpere pământul ca să rămână parte din domeniul coroanei împărătești, ca apoi să taie via de pe pământul cumpărat de la Nabot și să planteze în locul ei o grădină de zarzavaturi.

Ahab l-a convocat pe Nabot la o întâlnire de afaceri, cum am spune noi astăzi, în care i-a făcut o ofertă de schimb de pământuri sau de plată cash, în argint, dar Nabot, în puținele cuvinte pe care le-a rostit, parcă speriat de ofertă, a refuzat oferta cu o explicație pe care Nabot cred că a înțeles-o, deoarece ca împărat era pe undeva familiar cu Legea dată de Dumnezeu cu privire la vânzarea pământurilor. Nabot a zis: „Să mă ferească Domnul“ să calc Legea, întrucât Legea dată prin Moise îl prevenea pe un israelit să-și vândă proprietatea definitiv. „Pământurile să nu se vândă de veci; căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici“ (Leveticul 25:23). O altă traducere spune ca pământurile să nu se vândă „pentru totdeauna“, iar o alta spune ca pământurile să nu se vândă „permanent“. Pământul s-ar fi putut vinde doar temporar după regulile stabilite de Dumnezeu până la anul jubileu, adică anul 50, și prețul lui varia mult, în funcție de cât timp mai era până la acel an când toate proprietățile se reîntorceau la proprietarii originali. Prin aceste reguli Dumnezeu

încuraja credincioșia lor față de El și în același timp prevenea situația în care o familie din Israel să rămână fără pământ, deci fără sursă de venit. Legea aceasta avea menirea să le aducă aminte că sunt „ca niște străini și venetici” pe pământ și că totul de fapt îi aparține lui Dumnezeu.

Când Nabot i-a refuzat oferta, Ahab s-a întors acasă negru de supărat, dar soția lui, Izabela, cea cu limba bifurcată s-a oferit să-i rezolve problema prin a scrie o scrisoare ca din partea Împăratului. Conform acestei scrisori a fost vestit un post și angajând „doi oameni de nimic” a orchestrat o învinuire falsă la adresa lui Nabot, cum că L-ar fi blestemat pe Dumnezeu și pe împărat. Nabot a fost omorât cu pietre, și după planul Izabelei împăratul a pus mâna pe pământul mult râvnit. Așa s-a întâmplat că acele cuvinte de refuz rostite de Nabot, care dorea să-I rămână credincios Domnului, l-au costat viața, dar nu doar a lui ci și a copiilor lui, întrucât Ahab a vrut să fie sigur că nu se mai ridică vreodată vreun moștenitor cu drepturi de revendicare asupra acelui pământ. În acele momente se părea că politica, despre care se spune că este arta compromisului, chiar dacă a fost mai murdară decât smoala a lucrat în favoarea celor doi soți, dar a intervenit Acela care veghează asupra umbletelor și faptelor oamenilor.

„«Am văzut ieri sângele lui Nabot și sângele fiilor lui», zice Domnul, ‘și-ți voi face la fel chiar în ogorul acesta’, zice Domnul!» Ia-l dar, și aruncă-l în ogor, după Cuvântul Domnului” (2 Împărați 9:26). Fie că Ahab s-a crezut deasupra Legii lui Dumnezeu, fie că nu i-a pasat de Ea, fie că și-a justificat lui însuși că Legea aceea era depășită de vreme, adevărul este că acest împărat idolatru a comis o mișelie în Israel, fără să-i pese că Dumnezeu era martor la toate aceste lucruri. „Să-i spui: «Așa vorbește Domnul: ‘Nu ești tu un ucigaș și un hoț?’ Și să-i mai spui: ‘Așa vorbește Domnul: Chiar în locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, vor linge câinii și sângele tău.’ Ahab a zis lui Ilie: ‘M-ai găsit, vrăjmașule?’ Și el a răspuns: ‘Te-am găsit, pentru că te-ai vândut ca să faci ce este rău înaintea Domnului’»” (1

Împărați 21:19-20). Mai târziu, după cuvântul Domnului, Ahab a fost rănit într-o luptă de o săgeată trasă la întâmplare, dacă putem spune că există „întâmplare”, și a murit în același ogor în care a fost omorât Nabot și fiii lui, deși uneori Dumnezeu alege să aștepte înainte de a-Și aplica dreptatea asupra păcătosului, până la urmă dacă nu există pocăință acea pedeapsă promisă este aplicată (1 Împărați 22:34-38).

Izabela, regina păgână care și-a îndemnat soțul numai la rău, nu a avut un sfârșit mai fericit nici ea. La cuvântul lui Iehu, niște dregători au aruncat-o pe geam de la etaj jos, a murit, și Iehu a călcat-o în picioare. Mai târziu, când au vrut să o îngroape nu au mai avut ce, pentru că niște câini au mâncat-o, conform cuvântului rostit de Domnul prin prorocul Ilie (1 Împărați 21-23). Povestea tristă a acestor doi soți, care au făcut ceva dezgustător pe nedrept, pentru că „s-au vândut să facă rău”, este încă o dovadă că Dumnezeu nu se lasă batjocorit și că răul, mai devreme sau mai târziu, este răsplătit cu rău. Privind la desfășurarea acestei drame apar întrebări pe care cei care citesc această narațiune și le pun. Gestul lui Nabot a fost ceva nebunesc, fără noimă sau a fost o dovadă că El crede și ascultă de Dumnezeu? Oare s-a meritat să moară el și fiii lui pentru o bucată de pământ când ar fi putut să primească în locul ei una și mai bună?

În contextul vremii de atunci trebuie să spunem că i s-a meritat, deși în contextul vremii de astăzi un afacerist, care analizează lucrurile la rece, ar spune că Nabot a făcut o greșală colosală. La acea vreme, când a nu înstrăina pământul moștenit pentru totdeauna era o poruncă, Nabot a luat o decizie bună. Aș vrea să privim la viața noastră, la poruncile Domnului pentru noi astăzi, ca să vedem dacă ascultarea noastră este sau nu este de vânzare. Pe vremea lui Churchill, ca să stârnească interesul publicului pentru grădina zoologică, în ziarul din Londra a apărut un anunț în care publicul era chemat să vină să vadă un lup care trăiește împreună cu o oaie. Parcă curios, Churchill s-a dus și el să vadă acel spectacol nemaiauzit. Când a ajuns acolo într-adevăr a văzut

un lup și o oaie în aceeași curte îngrădită. A cerut explicații cu privire la ce fel de dresaj a folosit pentru lup. I s-a spus că lupul este bine hrănit, pentru a preveni un atac asupra oii și totuși se întâmplă câteodată, când îi vine lupului, că se duce la oaie și o sfâșie. După aceea, spunea îngrijitorul, punem o altă oaie în locul celei sfâșiate. Așa trăiește lupul cu oaia.

Uneori Dumnezeu îngăduie ca lupul să ajungă în jurul oii și după planul divin, urmărind binele mai mare, Dumnezeu alege să păzească oaia de colții lupului, iar uneori El alege să îngăduie ca oaia să fie mâncată de lup. Nabot, care nu a fost un privilegiat al vremii și al sistemului de atunci, a fost ca o oaie care a ajuns să fie sfâșiată de lup, dar moartea lui a produs un exemplu de credincioșie față de Dumnezeu pentru milioane de suflete și tot credincioșia lui i-a dat oportunitatea lui Dumnezeu să-l răsplătească pentru loialitatea față de coroana Aceluia care este stăpân peste toate sufletele. Este ascultarea ta de Dumnezeu de vânzare? Cuvântul Domnului spune că Ahab „s-a vândut să facă ce este rău“, deci a primit ceva în schimb, fie bunuri pământești, fie satisfacția de a face numai ce vrea el. Nabot pe de altă parte, prin ce a spus și a făcut, a refuzat să-și pună ascultarea de Dumnezeu de vânzare, chiar dacă l-a costat viața.

Diavolul face tot felul de oferte și astăzi, oferind în schimbul ascultării de Dumnezeu avantajele lumii, în schimbul moștenirii sfinților în lumină. „Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină“ (Coloseni 1:12). Dumnezeu nu ne forțează să mergem în cer, ci ne lasă să alegem noi, prin ascultare sau neascultare de El, dacă vrem să păstrăm sau să pierdem această moștenire pe care ne-a oferit-o în Împărăția cerurilor. Satana vrea să pierzi moștenirea ta și a copiilor tăi, pentru că, probabil că dacă ai copii, ei îți vor urma exemplul care l-ai lăsat. Oamenii își vând dreptul la pomul vieții ca și Esau, care și-a dat dreptul de întâi născut pentru un blid de linte, atunci când intră într-o orbire spirituală în care caută fericirea și satisfacția cu orice preț. Oamenii își vând moștenirea pentru ceva de o clipă,

care nu poate fi comparat cu veșnicia. Este o clipă de plăcere nepermisă, care costă mai mult decât vrei să plătești. Oamenii își vând moștenirea pentru un avantaj financiar cât de mic sau pentru a ajunge la o poziție în care primește aprecierea oamenilor, chiar dacă pentru aceasta trebuie să-și calce în picioare pe toți care-i stau în cale, spunând uneori că „scopul scuză mijloacele“. Recunoști tu pericolul că poți accepta o plată mârșavă, uneori chiar fără să-ți dai seama pe deplin, și așa să pierzi favoarea Împăratului Isus?

Dacă cineva se crede imun este în mare pericol, pentru că noi, oamenii, avem o inimă ca a lui Hazael căruia când i s-a spus că va ajunge împărat al Siriei și va face lucruri teribil de crude și dureroase semenilor săi, dar lui nevenindu-i să creadă că este în stare de o așa răutate, a spus: „...Ce este robul tău, câinele acesta, ca să facă lucruri așa de mari?...“ (2 Împărați 8:13). Diavolul nu oferă decât „o clipă“ de plăcere, de avantaj, de putere sau de faimă, pe când Dumnezeu oferă o veșnicie fericită cu El în locul pe care L-a pregătit pentru aceia care-L rămân credincioși Lui. Ce vrei să alegi? Știi că majoritatea ar spune că ceea ce oferă Dumnezeu este mult mai avantajos, dar privind la alegerile tale de fiecare zi, pe care din cele două oferte le alegi?

Moise a ales oferta Domnului, chiar dacă a trebuit să sufere, și a respins „...plăcerile de o clipă ale păcatului“ (Evrei 11:25). Se cerea credință israeliților când li s-a spus să semene pământurile șase ani și al șaptelea an să nu semene, ci să trăiască din ce a strâns în al șaselea an. Se cerea credință ca să refuzi oferta Satanei de o clipă, de împlinire a poftelor, pentru o răsplată și viață veșnică promisă de Dumnezeu. Ai tu un preț pentru care ți-ai vinde curăția inimii tale? Este posibil să ți se facă oferte și dacă vrei să nu faci un târg pe care să-l regreti o veșnicie trebuie ca astăzi, înainte de a ajunge în fața ofertei, să hotărăști că sufletul tău nu este de vânzare, orice ți s-ar oferi din lucrurile efemere ale lumii. Unii își vând ascultarea de Dumnezeu prin a nu ierta și a ține pe cineva vinovat, chiar dacă numai în gând. Se cere credință

ca să-l ierți pe cel ce ți-a greșit, pentru că iertând nu doar devii liber, dar primești la rândul tău iertare pentru ceea ce tu l-ai greșit lui Dumnezeu, atunci când te căiești și renunți la acel păcat.

Mulți oameni spun: „Încerc să iert persoana cutare!“ și cu această atitudine probabil că nu va reuși niciodată. Dacă chiar dorești să ierți o astfel de persoană spune: „Te iert!“ sau „O iert!“, chiar dacă nu ai avea oportunitatea să spui aceasta acelei persoane că ai iertat-o. Nu de puține ori, la sărbătoarea de împărțășire cu trupul și sângele Domnului, unii sunt opriți de cugetul lor de a lua parte pentru că nu iartă, pe când alții nu țin seama de așa ceva. Dacă într-o astfel de zi ar intra în casa de rugăciune o persoană bine îmbrăcată cu două geamantane și s-ar opri în dreptul tău și ar spune: „Tu nu l-ai iertat pe cel care te-a nedreptățit sau ți-a făcut un mare rău! Dacă vrei să-l ierți, sunt autorizat să-ți dau un milion de dolari chiar acum și de câte ori vei face aceasta în viitor vei primi aceeași ofertă.“ Ce ai face? Probabil că de bucurie nu doar ai spune că-l ierți pe cel ce ți-a greșit, dar ai întreba dacă nu cumva vrea cineva să te nedreptățească, întrucât ești gata să fii nedreptățit și să-l ierți. Această stare ar dovedi că tu ai pus un preț ascultării tale de Dumnezeu, care-ți spune să-i ierți pe cei care-ți greșesc și la prețul acelei sume ești mai mult ca bucuros să asculți și să ierți.

Este ascultarea ta de Dumnezeu de vânzare sau este ea oferită în mod necondiționat ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu? Un copil mic este ușor înșelat, pentru că nu știe valoarea unui ban de aur sau a unui ban de aramă și atras de felul în care este oferta prezentată poate fi ușor păcălit. Oare noi suntem ușor de înșelat de Satana care oferă „o clipă“ acum în schimbul unei fericiri veșnice, care va fi răsplata aceluia care nu acceptă niciodată să facă târg cu privire la ascultarea lui de Dumnezeu. Satana nu spune adevărul decât înaintea lui Dumnezeu, dar Dumnezeu spune adevărul întotdeauna, de aceea, pe cine vrei să crezi și cu cine vrei să faci târg? Hotărăște-te, chiar înainte de a fi provocat, să nu dai ceea ce ți-a dat Domnul și să nu-ți vinzi niciodată

moștenirea ce ți-a fost promisă când ai fost primit și iertat de El. Unii tineri își vând ascultarea de Dumnezeu pentru plăcerile trupului, ca și Samson, sau urmând felul și obiceiurile lumii vorbesc murdar, beau, fumează sau se droghează, pentru a fi populari în anumite grupări, unde nu este potrivit să fii copil al Domnului. Alții își vând ascultarea prin a se căsători cu cineva necredincios pentru avantajul unei bunăstări materiale oferite de o căsătorie cu cineva bine înstărit din punct de vedere material.

Alții își vând ascultarea de Dumnezeu prin a lenevi acasă în loc să fie nelipsiți de la casa Domnului, unde ar putea fi de folos, și nu trece mult timp ca apoi să se afle că au acceptat alte feluri de a-și cheltui timpul, înstrăinându-se de Dumnezeu. Unii își vând ascultarea de Dumnezeu prin a se răzvrăti împotriva părinților, a căror standarde morale li se par nepotrivite pentru vremea de acum, iar alții își vând ascultarea de Dumnezeu prin a-L fura pe Domnul de partea pe care El este îndreptățit să o primească de la cel care a fost binecuvântat cu un venit. Pare de neînțeles de ce majoritatea oamenilor acceptă că merg spre un sfârșit, dar vorbesc tot mai puțin despre el, și cei care se pregătesc sufletește pentru el sunt tot mai puțini. Pe măsură ce ne apropiem de o finalizare a lucrurilor în lume interesul pentru cele duhovnicești scade și mulți uită că uneori Dumnezeu comunică și prin faptul că tace în dreptul aceluia care își vinde sufletul și trăiește în păcat. „...Și Eu tac, și încă de multă vreme: de aceea nu te temi tu de Mine. Dar acum îți voi da pe față neprihănirea, și faptele tale nu-ți vor folosi! Și atunci să strigi, și să te izbăvească mulțimea idoloilor tăi!...“ (Isaia 57:11-13).

Este o întrebare incomodă, dar poate fi folositoare: „Ți-ai vândut tu ascultarea de Dumnezeu?“ Iuda, care a sărutat fără să iubească, și-a vândut ascultarea, nu pentru că s-a născut vânzător, ci pentru că „...s-a făcut vânzător“ (Luca 6:16), iar când și-a dat seama că a făcut un târg rău „s-a căit“, dar nu s-a pocăit. Nu numai Dumnezeu iubește oile Sale, ci și lupul le iubește, însă el le iubește pentru motive cu totul diferite, de aceea ai grijă cărui

sfat și târg alegi să îi dai curs. Când ajungi să-ți vinzi ascultarea de Dumnezeu ajungi să nu mai simți prezența Lui, și după un timp nici nu te interesează absența Lui, pe când ascultarea de El îți păstrează prietenia Lui, care are cu sine un simț fericitor de a fi într-o relație bună cu Dumnezeu.

Dacă cercetându-te, cugetul sau Cuvântul îți spun că ești vinovat pentru că ți-ai vândut ascultarea de Dumnezeu pentru ceva ce ți se pare a fi mult sau puțin, acum este timpul propice nu doar ca să te căiești, ci să te și pocăiești și mărturisindu-ți vina să tai toată puterea și drepturile vrăjmașului asupra ta, însă cât timp îți scuzi păcatul rămâi cu el. Ai un timp foarte limitat, de aceea cumpănește bine ce faci cu sufletul tău. Așa cum Dumnezeu te sfătuiește, alege viața prin a te pocăi și a nu-ți compromite ascultarea de Dumnezeu pentru nimeni și nimic. Dacă vei face așa, într-o zi, care nu va avea sfârșit, te vei bucura de hotărârea de a-I rămâne prin ascultarea ta loial lui Dumnezeu.

Amin

49

OMUL CĂRUIA I-A VENIT MINTEA ÎNAPOI

„În vremea aceea, mi-a venit mintea înapoi; slava împărăției mele, măreția și strălucirea mea mi s-au dat înapoi; sfetnicii și mai marii mei din nou m-au căutat; am fost pus iarăși peste împărăția mea, și puterea mea a crescut.” Daniel 4:36

Prin studierea cuvântul Scripturii putem desluși voia Domnului pentru viața noastră și înțelege că la cârma tuturor lucrurilor este puterea desăvârșită a lui Dumnezeu. În această Carte găsim principii care ne pot ghida viața pentru a ajunge în singurul loc spre care se merită să mergem și care este Casa Tatălui de Sus. Studiem această Carte nu doar ca să adunăm informații biblice, ci o studiem pentru a lua învățături pe baza cărora vrem să trăim în așa fel încât să-i fim plăcuți lui Dumnezeu. Din această Carte învățăm că Lucifer și-a pierdut puterea de uzurpare în cer, dar își continuă această lucrare pe pământ atunci când găsește uși deschise la oamenii care glumesc cu păcatul și cu viața sufletului lor. El pozează ca fiind galant, doritor al binelui nostru, dar după ce ne-a prins în lanțul viciilor devine un despot crud, care după ce ne înfășoară ne pune sufletul în cingi de rob și nu mai știe de milă.

În acest mesaj vom privi la un împărat babilonian care a acceptat sugestiile acestui vrăjmaș feroce ajungând să se mândrească cu isprăvile lui, provocând astfel mânia lui Dumnezeu. Toți oamenii au păcătuț și nu doar Nebucadnețar s-a făcut vinovat de mândrie,

dar în Scriptură ne sunt date doar câteva exemple de oameni care au păcătuit, pentru ca noi să ne îngrozim de urmările păcatului și să ne ferim de prăpădul pe care îl poate aduce în viața noastră. Cetatea Babilonului a fost zidită ca să servească drept rezidență pentru regii babilonieni. Pentru frumusețea și măiestria strategică cu care a fost zidită era considerată în acea vreme a fi cetatea minune a lumii antice. Nebucadnețar, care a domnit 45 de ani, a fost arhitectul de seamă al acestei zidiri și a înfrumusețat această măreață lucrare prin a continua să zidească de-a lungul vieții lui, între zidurile ei, care aveau un perimetru exterior de nouăzeci și șase de kilometri, palate și temple.

Cetatea avea douăzeci și cinci de porți și era străbătută pe la mijloc de râul Eufrat. Grădinile suspendate zidite de Nebucadnețar făcuse ca faima acestei cetăți să se ducă în toată lumea. Daniel, un evreu adus în robie din Ierusalim pe vremea când era tânăr, ocupa funcții înalte la curtea împăratului Nebucadnețar, căruia îi era sfetnic. Nebucadnețar a avut un vis care l-a înspăimântat și numai Daniel a fost acela care i l-a putut tălmăci. În vis, împăratul a văzut un copac mare în care se ascundeau o grămadă de vietăți, dar la o poruncă venită de Sus ramurile copacului au fost tăiate, iar rădăcinile și trunchiul au fost lăsate. Daniel i-a tălmăcit visul, spunându-i că împăratul este copacul care avea să fie tăiat și legat pentru șapte vremi și l-a sfătuit pe împărat să-și schimbe căile, punând capăt păcatelor pe care le făcea. La un an după acest vis, plin de mândrie, pe când se plimba admirându-și cetatea ce și-a zidit-o, Nebucadnețar a fost lovit de o boală mintală datorită căreia se credea a fi un animal, fiindcă a ajuns să fie legat afară ca și un animal.

Dacă astăzi un om s-ar comporta ca și el, dovedind că mintea i-a plecat de acasă ar fi pus într-o cămașă de forță și internat într-o instituție care are grijă de cei care sunt inapți social, deoarece sunt afectați de boli mintale. A vorbi despre bolile mintale înseamnă a intra în zonele tulburi ale maladiilor suferite de oameni și de aceea este un subiect foarte sensibil în zilele de astăzi, deoarece spitalele și azilele de specialitate sunt pline cu

astfel de pacienți. Acest dezechilibru psihic, care expune partea întunecată a sufletului omenesc poate apărea în viața omului din diferite motive. Unii se nasc cu deficiențe mintale și nimeni din cei care au mintea acasă nu poate învinui cu ceva astfel de suferințe. Tot în această categorie am putea pune și cazurile în care deficiențele mintale sunt cauzate de o lipsă de nutrienți, mai specific de anumite vitamine a căror lipsă strică balanța chimică necesară creierului pentru a funcționa după indicațiile Creatorului, sau cazuri de infecție și de tumoare la creier. Alții ajung în această stare în care parcă „le pleacă mintea“ datorită emoțiilor mari, așa cum ar fi un șoc de supărare sau uneori chiar de bucurie.

Prorocul Osea ne introduce o nouă categorie de motive care duc la boli mintale atunci când, inspirat de Duhul Domnului, spune: „curvia, vinul și mustul iau mințile omului“ (Osea 4:11). Din aceasta înțelegem că pierderea minții se poate datora păcatului. Pe lângă alte cauze, pe care le lăsăm în seama experților, avem dovada unei astfel de boli, în care oamenii spun că mintea cuiva este plecată de acasă, atunci când Dumnezeu alege să pedepsească pe cineva tulburându-i mintea și astfel luându-i abilitatea de a gândi normal. „El ia robi pe sfetnici, și tulbură mintea judecătorilor“ (Iov 12:17). Iov spune că „la bătrâni se găsește înțelepciunea“ și tot în același capitol, după cum Dumnezeu găsește cu cale să procedeze în unele cazuri, spune că „...El ia mintea celor bătrâni“ (Iov 12:20).

Sănătatea mintală este ceva absolut necesară omului care este integrat în societate, iar când aceasta lipsește, în cazuri agravante când cel bolnav nu-și mai controlează emoțiile care-l fac să acționeze cu violență, ajunge să fie izolat, pentru a nu produce pagube de vreun fel sau pentru a nu-și face rău chiar lui însuși. Răspunsul oamenilor la astfel de probleme a fost apariția unor noi ocupații profesionale, așa cum sunt psihologii și psihiatri. Cu toate că omul înțelege tot mai mult felul în care funcționează creierul omului, încă niciunul dintre acești profesioniști nu i-a putut trata cu succes, în mod complet, pe cei bolnavi de o tulbu-

rarea a minții datorită păcatului și a simțului de vinovăție. Psihologii consultă, dau sfaturi de consiliere și nu puțini oameni, mai ales în America, ajung dependenți de acest fel de consultații.

Am citit despre un actor renumit (W.A.) că nu și-a cumpărat perdele la bucătărie până nu și-a consultat psihologul ca să afle ce culoare ar fi mai potrivită pentru el. Oricât de dedicați ar fi pacienților, ei nu pot decât să-i trateze pe bolnavi prin a-i asculta și a le da tot felul de prescripții medicale, de la pastile de somn la halucinante, pentru a controla depresia, anxietatea, stresul și bolile nervoase. Doctorii psihiatri sunt dedicați tratamentului pentru boli mintale, dar parcă toți tratează probleme pe care nu pot pune degetul, de aceea compară simptomele bolii pentru a le da un nume și să prescrie un tratament care să-l ajute pe pacient să fie cel puțin mai confortabil în starea lui de deficiență mintală. În majoritatea cazurilor, ajutorul acestor oameni dat pacienților lor ignoră partea spirituală a păcatului comis împotriva lui Dumnezeu ca fiind inima problemei, de aceea, cu toată bunăvoința lor, contribuția și efortul lor de a găsi o soluție pentru oamenii care suferă de boli mintale este minim.

În cazul împăratului Nebucadnețar putem spune că avem exemplul unui om căruia Dumnezeu i-a tulburat mintea sau, cum am spune în termenii noștri, avem un om cu mintea plecată de acasă și aceasta ca și pedeapsă de la Dumnezeu pentru mândria lui și neascultarea de sfatul dat de Dumnezeu prin Daniel, care l-a îndemnat să se smerească, recunoscând că Dumnezeu este Stăpân și Împărat peste împărați. Dumnezeu, care prin definiție este autoritatea absolută care creează, coordonează, anulează legi și sisteme, este întotdeauna în deplin control și El alege uneori să facă din pedeapsa unora un exemplu, pentru ca mulți să fie avertizați de urmările păcatului. În pedeapsa acestui mare împărat vedem ce înseamnă să refuzi sfatul Domnului, ca apoi să-L părăsești, deoarece conștiința parcă devine tăbăcită, încât după un timp nu mai este sensibilă la niciun sfat sau metodă de redresare la drumul cel bun.

Nebucadnețar a fost lovit de Dumnezeu cu această nebulie temporară, dar tot El i-a păstrat tronul, care este un lucru deosebit de neobișnuit pentru acea vreme. Dumnezeu i-a arătat că este în deplin control al situației și al împărăției, chiar dacă împăratul se comporta ca un animal undeva prin parcurile faimoasei lui cetăți. Nebucadnețar s-a crezut grozav și Dumnezeu nu a ales să îngăduie să fie omorât, ci l-a făcut să mănânce iarbă ca un bou, pentru șapte vremi, ca să-l smerească. „S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit“ (Romani 1:22). Avertizarea a fost prețuită de Nebucadnețar doar pentru un scurt timp, apoi din nou s-a fălit cu ceea ce a crezut că a reușit să facă el, uitând că dacă Dumnezeu, care dă voința și înfăptuirea, nu i-ar fi dat înțelepciune și oportunitate nu ar fi putut face nimic. După visul ce i l-a dat Dumnezeu și după cum a fost tălmăcit de Daniel, după șapte vremi, mintea lui Nebucadnețar i-a venit înapoi, așa după cum mărturisește chiar el. Sfetnicii l-au căutat din nou și a fost restaurat la tronul împărăției, dar cu o nouă atitudine despre sine și față de Dumnezeu. „Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!“ (Daniel 4:37).

O astfel de restaurare a minții, sau cum a spus el: o astfel de venire a minții înapoi, este ceva destul de rar întâlnită, dar Dumnezeu a ales să-Și proslăvească Numele prin a-l smeri și a-l pune înapoi la putere și chiar la o slavă mai mare. Nebucadnețar și-a învățat lecția că om fiind, oricare i-ar fi realizările pământești, trebuie să umble smerit înaintea lui Dumnezeu. Învățăm din viața acestui împărat că păcatul are consecințe fizice și emoționale și fiindcă trăim într-o lume decăzută vom fi provocați la a ne mândri cu vreo reușită, ci vom fi provocați la a păcătui printr-o gamă largă de păcate pe care, ca pe niște momeli, vânătorul de suflete cu multă răbdare le pune în calea noastră. Când oamenii spun despre cineva că i-a plecat mintea de acasă înțelegem că suferă într-o măsură mai mare sau mai mică de nebulie.

„Limba înțelepților dă știință plăcută, dar gura nesocotiților împrășcă nebunie“ (Proverbe 15:2). Această rătăcire a minții, care îi face pe oameni să spună și să facă lucruri care nu fac sens pentru un om normal, a fost una dintre amenințările din partea Domnului care încă de acum mii de ani îi pândeau pe aceia care trăiau în neascultare de Dumnezeu. „Domnul te va lovi cu nebunie, cu orbire, cu rătăcire a minții“ (Deuteronom 28:28). De obicei aceia care suferă de tulburări de minte sunt cunoscuți pentru comportarea lor specifică, așa cum a fost și în cazul lui Nabal. „Să nu-și pună domnul meu mintea cu omul acela rău, cu Nabal, căci, cum îi este numele, așa este și el; Nabal (Nebun) îi este numele, și este plin de nebunie...“ (1 Samuel 25:25).

Problema noastră, a celor care trăim în zilele de astăzi, apare atunci când astfel de oameni, certați cu facultățile mintale din cauza păcatului tolerat în viața lor, încearcă să ocupe poziții de răspundere și de influență între cei credincioși, chiar dacă văd că rezultatul lucrării lor duce doar la ceartă sau la alte pagube spirituale. Nu toți credincioșii au pregătirea necesară pentru a putea să aibă de-a face cu astfel de oameni, de aceea în dreptul celor care trăiesc în păcat, în neorânduială și păcătuiesc împotriva noastră folosim metoda recomandată de Domnul Isus în Matei 18:15-17, care ne învață cum să avem de-a face, cu prudență, cu o persoană distructivă din punct de vedere spiritual. Prima dată vorbim cu el, dacă nu ascultă mai luăm pe cineva cu noi ca să vorbim cu el, iar dacă tot nu se îndreaptă predăm cazul conducerii bisericii. Trebuie să fim prietenoși și sociabili cu toți, dar nu în punctul unde ajungem să fim și noi mânjiți de păcat. Scriptura ne dă voie nu să urâm sau să unelțim împotriva cuiva care a păcătuț împotriva noastră, ci ne îngăduie să ne detașăm de unele persoane când conflictele nu se pot rezolva într-un mod constructiv.

Apostolul Pavel ne învață că după a doua mustrare să ne depărtăm de anumite persoane care refuză decizia bisericii și îndreptarea. „După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări“ (Tit 3:10). Apostolul iubirii, cum mai este

numit Ioan, ne învață să nu primim în casele noastre pe cineva care a rătăcit de la adevăr, deoarece acesta ne pune în pericolul de a ne infecta spiritual. Aici se includ și misionarii care-ți bat la ușă cu o altă evanghelie decât cea vestită de apostolii Domnului Isus. „Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: «Bun venit!»“ (2 Ioan 1:10). Apostolul Pavel recomandă a se lua măsuri drastice împotriva celor care trăiesc în păcat și totuși se numesc frate sau soră în Domnul. „Și voi v-ați fălit! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru!“ (1 Corinteni 5:2).

Un alt exemplu în care putem vedea felul în care păcatul a tulburat mintea unui om, ducându-l la ruină, a fost împăratul Saul, despre care Scriptura ne spune, în două versete alăturate, că Duhul Domnului a venit peste David și un duh rău a venit peste Saul datorită neascultării lui (1 Samuel 16:13, 14). Melodiile harfei lui David acționau ca un calmant asupra minții tulburate a lui Saul, dar până la urmă Saul a pierdut bătălia cu mintea lui sănătoasă și l-a persecutat aspru pe David. Domnul Isus și ucenicii Domnului din acea vreme, precum uneori și cei din zilele noastre, au reușit să aducă ușurare unor astfel de suflete chinuite în mintea lor prin post și rugăciune, prin mărturisirea păcatului de către cel afectat și uneori prin ungere cu untdelemn în Numele Domnului Isus.

Omul este format din trup, suflet și duh (1 Tesaloniceni 5:23) și păcatul le poate afecta într-un mod nedorit pe toate trei. Ca să fii sigur că ai o minte sănătoasă trebuie să fii sigur că ai avut o întoarcere la Dumnezeu, adică o pocăință adevărată, pentru că unul din lucrurile tainice care au loc în acele momente este că Duhul Sfânt, prin învățătura Scripturii, îți trezește mintea sănătoasă. „Preaiubiților, aceasta este a doua epistolă, pe care v-o scriu. În amândouă, caut să vă trezesc mintea sănătoasă...“ (2 Petru 3:1). Atunci când pierderea minții sănătoase este o pedeapsă de la Dumnezeu, se poate ca starea aceluia suflet să

ajungă mai gravă decât a fost înainte de a cunoaște Adevărul (Luca 11:26). Din acest motiv mustrarea și predicile, care mereu și mereu ne cheamă la a căuta sfințirea, trebuiesc prețuite fiindcă pe cel care-și iubește sufletul astfel de mesaje îl țin în stare de alertă, întrucât știm că vrăjmașul nostru caută „găuri de securitate“, locuri și uși nepăzite pentru a-și trimite ideile pe rafturile minții noastre. Cel cu mintea sănătoasă nu are altă dorință mai mare decât să fie pe placul Domnului Isus, pentru a se putea bucura de părtășia prezenței Lui. Însă, cei fără de minte cochetează cu păcatul, încercând să găsească care sunt limitele harului, ca apoi, după ce află aceste limite, de multe ori să fie prea târziu să se mai întoarcă în zona de siguranță. Când ai mintea sănătoasă, cu gândul luminat de Duhul Sfânt, ființa ta cheamă mereu prezența Domnului fără să mai aibă dorințe, gust sau sete după păcat.

Credinciosul cu mintea curată și sănătoasă este genul de credincios pe fața căruia se vede o seninătate care transmite pace celor din jur. Nu ca să jignesc în vreun fel, ci cu o sinceră dorință de bine, te întreb dacă ai ajuns să-ți folosești mintea sănătoasă luminată de Duhul Sfânt? Se poate să fii foarte priceput la multe lucruri, se poate să fii absolventul unor școli înalte și să ai un serviciu de înalt prestigiu, se poate să cunoști multă știință și tehnologie modernă și totuși să nu ai o minte sănătoasă, care mai presus de tot ce poate avea pe pământ pune preț pe suflet. Domnul Isus a vorbit despre un om care era realizat pământește, era privit de societate ca un exemplu și totuși Dumnezeu l-a numit: „...Nebunule!...“ (Luca 12:20), pentru că nu s-a îngrijit de suflet cum trebuia. Poate vei spune: „De unde să știu dacă am o minte sănătoasă?“ Știi că ești sănătos dacă Îl recunoști pe Dumnezeu ca și Creator și Stăpân al ființei tale, care este în total control a fiecărei bătaii a inimii tale. Știi că mintea ta este sănătoasă dacă depinzi de El și simți bucurie în prezența Lui, care prin jertfa de la Golgota a făcut pace între tine și Dumnezeu Tatăl. Știi că ești sănătos dacă îți este scârbă de păcat și dorințele tale sunt legate de dorințele Lui. Știi că ești sănătos dacă ceea ce Îl bucură

pe El te bucură și pe tine, și unul dintre cele mai importante lucruri este mântuirea sufletelor și lista dovezilor ar putea continua.

Dacă suferi de vreo durere în trup sau suflet, nu trata acea problemă doar fizic, ci asigură-te că o tratezi și spiritual, cercetându-te înaintea Domnului. Din cauza felului nepotrivit în care unii se apropie de Cina Domnului ajung să sufere de boli, iar alții chiar adorm spiritual, trăind doar o religie a ritualului, neavând o relație de prietenie cu Domnul Isus. Pirulele nu pot trata toate bolile, dar Dumnezeu poate. De aceea, dacă ești în suferință, cerând și ajutorul altora, caută-L pe Domnul și mărturisește-I pe nume, specific și exact dacă ai făcut ceva care să-I provoace nemulțumirea cu privire la viața ta. El are răspunsuri. El este un Dumnezeu bun și milos și nu am auzit ca cineva, care s-a smerit adânc înaintea Lui, să nu fi fost primit de El.

Dacă nu-L vezi pe Dumnezeu ca Stăpân al tău și nu ai dorințe care să te facă să cauți apropierea de El se poate că încă nu ai avut parte de nașterea de sus și trebuie să-ți predai viața Domnului. Dumnezeu va fi proslăvit prin viața fiecărui om pe care l-a îngăduit să se nască pe acest pământ, fie prin pocăință și răscumpărare, fie prin judecată și pedeapsă veșnică. Dumnezeu a lăsat la atitudinea noastră felul în care vrem să avem de-a face cu El: în bunătate, prin meritul jertfei Domnului Isus, sau mânie, în ziua când va pedepsi păcatul de care nu ne-am scăpat prin a-l mărturisi și părăsi. Alege, dar alege bine ca să nu ai surprize neplăcute la plecarea de pe pământ, ci să te poți bucura de mântuirea pe care ne-a pregătit-o Dumnezeu.

Amin

50

NU AM CE SĂ PIERD!

„La intrarea porții erau patru leproși, care au zis unul către altul: «La ce să ședem aici până vom muri?»” 2 Împărați 7:3

Acest text citat din cartea Împăraților ne prezintă oportunitatea de a alege din el o varietate de subiecte care prin adevărul pe care-l conțin ne pot învăța despre viața aceasta și despre cea viitoare. Când o minte plină de imaginație citește o întâmplare, așa cum este aceasta despre cei patru leproși, imediat parcă se transpune în acea povestire ca să învețe ceva folositor. Printre multele istorisiri biblice, îngăduite de Dumnezeu a fi scrise pentru a ne sluji spre mântuire, este și această istorisire care ne spune despre o bogăție pregătită de Dumnezeu, care sta să fie descoperită de niște oameni săraci și înfomețați. Narațiunea prezentată în acest capitol ne descrie cetatea Samariei într-o stare de asediu din parte sirienilor care-i încercuiseră la o oarecare distanță. Alimentele din cetate s-au terminat și samaritenii care părăsiseră frica de Domnul au ajuns să se dedea chiar și la canibalism pentru a supraviețui. Datorită neascultării de Dumnezeu, poporul a ajuns într-o stare de disperare, așa că până și împăratul a vrut să-l omoare pe Elisei, omul lui Dumnezeu, de parcă ar fi fost vina lui că ei suferă. Însă, când s-au apropiat de Elisei, acesta a vestit un cuvânt din partea Domnului prin care au primit promisiunea că a doua zi va fi belșug de hrană.

La poarta cetății erau patru leproși care, pe lângă simptomele boalei lor de lepră, sufereau și de foame, ca cei din cetate. Unul dintre ei a evaluat șansele lor de supraviețuire și a recunoscut că sunt foarte slabe. Dacă ar fi intrat cumva în cetate ar fi murit de foame împreună cu restul samaritenilor, dacă ar fi rămas pe loc mureau tot de foame, așa că socotind că nu au nimic de pierdut s-au hotărât să se ducă în tabăra sirienilor, care poate îi vor omori sau îi vor lăsa să trăiască. Când au intrat în tabără au găsit-o părăsită de oameni, dar lucrurile și animalele sirienilor erau toate acolo. Domnul îi făcuse pe sirieni să audă un vuiet mare de cai și care de luptă, așa cum s-ar apropia de ei o oștire puternică și crezând că samaritenilor le-a venit ajutor din partea altor împărați, sirienii au luat-o la fugă, lăsând tot ce aveau în urmă.

Cei patru leproși au mâncat și au băut, iar după aceea au luat aur și argint pe care l-au dus și l-au ascuns, pe urmă s-au gândit că ar fi bine să dea de veste și celor care mureau de foame în cetatea Samariei că există o tabără imensă plină cu harnă și lucruri părăsite. Cu mult scepticism, împăratul a trimis oameni ca să cerceteze dacă cele spuse de leproși străjilor de la porțile cetății erau adevărate. Ei au găsit întocmai cum le-au spus leproșii. Poporul a ieșit din cetate și a pus mâna pe pradă. Datorită celui belșug prețurile la mâncare au coborât din nou la normal, întocmai cum fusese vestit de Domnul prin Elisei. Cu toate că samaritenii L-au scos pe Dumnezeu din viața lor prin idolatria la care s-au dedat, Dumnezeu a rânduit să-Și arate încă o dată bunătatea față de ei prin a-i scăpa de la înfometare și moarte.

Oamenii de astăzi sunt într-o stare de înfometare spirituală care-i va duce la moarte veșnică dacă nu acceptă mâna de pace pe care Dumnezeu le-o întinde, prin a se împăca cu El prin meritului jertfei Fiului Său Isus Hristos. Viața nu a fost ușoară atunci și nu este ușoară nici astăzi, dar mai important decât felul de viață pe care-l trăim pe pământ este viața de dincolo de mormânt, pentru că ea nu are sfârșit. Așa cum Dumnezeu S-a implicat în viața acelor oameni, El vrea să fie parte și din viața ta, dar este necesar

să ajungi la convingerea că nu ai decât de pierdut dacă stai cu păcatul neiertat sau dacă cauți ajutor între aceia care nici ei nu au viață din Hristos, ci au doar religie, datini, ceremonii și obiceiuri omenești pentru bolile sufletești. Așa cum leproșii și-au spus că nu au ce pierde dacă caută o scăpare, tot așa trebuie să știi că nu ai ce pierde când vii la Hristos ca păcătos, pentru a fi iertat și înnoit de El. Nu ai nimic de pierdut când vii la o Evanghelie întreagă, care nu-ți ascunde adevărul și care îți face cunoscut planul lui Dumnezeu pentru viața ta.

Leproșii nu au abandonat lupta lor după supraviețuire și căutarea lor le-a fost răsplătită, însă noi avem mult mai mult de câștigat dacă răspundem chemării la pocăință. Când venim la El fără de merite personale, ci bazându-ne doar pe meritul jertfei Domnului Isus, suntem curățați de lepra păcatului și o dată făcuți sănătoși putem cere și primi puterea Duhului Sfânt care ne călăuzește pașii spre Casa Tatălui ceresc. Dacă nu ai făcut pasul pocăinței, fă acest pas, pentru că nu ai ce să pierzi. Dacă uneori un astfel de pas aduce cu sine o oarecare prigoană și dispreț, acestea sunt așa de mici și neînsemnate când sunt puse lângă câștigul veșnic pe care-l avem atunci când ne pocăim. Apostolul Pavel a spus că astfel de pierderi sunt așa de neînsemnate încât nu sunt vrednice a fi puse lângă câștigul de a-L cunoaște pe Hristos (Filipeni 3:8; Romani 8:18).

Dacă ai fi locuit în Samaria în acele zile grele de foamete, pe cine ai fi crezut? Cuvântul Domnului rostit prin Elisei sau cuvântul slujitorului împăratului care, cuprins de necredință, a văzut ca fiindu-I imposibil lui Dumnezeu să dea belșug de hrană a doua zi? Călărețul pe brațul căruia se rezema împăratul nu a crezut cuvântul Domnului și a ajuns să fie călcat în picioare și omorât a doua zi, când poporul a dat năvală afară din cetate ca să pună mâna pe prada sirienilor. Privind la realizările profetului, nu avea ce să piardă dacă ar fi crezut, dar s-a bazat pe rațiunea și puterea lui de a pricepe lucrurile mai degrabă decât pe cuvântul Domnului și astfel a ajuns să piară fără să se bucure de izbânda dată de

Domnul. Cum este cu tine? Tu crezi cuvântul Domnului sau te bazezi pe vederile tale sau pe spusele oamenilor care nu au bază în Scriptură? Credința că există o posibilitate de supraviețuire, cât de mică, a avut rol important în viața acelor leproși și tot credința are un rol important și astăzi în viețile acelor care stau înaintea ofertei lui Dumnezeu care-i cheamă la mântuire. Așa cum vedem și din viața iscoadelor trimise de Moise în Canaan, credința și necredința i-au separat pe aceia care au intrat în Țara promisă de aceia care au pierit pe drum.

Dumnezeu i-a spus lui Avraam că va avea un fiu cu Sara și totuși a ajuns să facă o gafă serioasă când a mers să locuiască cu oamenii lui Abimelec, căroră le-a spus că Sara îi este soră. Când a fost descoperit că de fapt Sara îi este nevastă, i-a spus lui Abimelec că i-a fost frică că oamenii o să-l omoare, cu toate că Domnul i-a promis că va ajunge să aibă un fiu de la ea. Pe de altă parte, îl găsim pe Petru că dormea liniștit între soldații care-l păzeau, cu toate că planul era ca a doua zi să fie omorât. Prin gura Domnului Isus a primit asigurarea că el va ajunge bătrân (Ioan 21:18), așa că știa că oamenii nu aveau putere să-l omoare. În aceste exemple vedem ce înseamnă să crezi cuvântul Domnului sau să nu-l crezi. Dacă vii la Domnul Isus prin pocăință, care înseamnă o recunoștere cu căință a vinei, o părăsire a păcatului, orice formă ar lua-o acesta, și o hotărâre de a-L urma pe El toată viața, conform Cuvântului Scripturii, ai totul de câștigat și nimic de pierdut. Dacă ești însetat după o eliberare de vină și flămând după bucatele ce le are Domnul pentru sufletul tău, te poți bucura astăzi de promisiunea Lui care spune: „Căci voi răcori sufletul însetat, și voi sătura orice suflet lihnit de foamete” (Ieremia 31:25).

Nu numărul celor care frecventează o religie, nu frumusețea clădirii bisericii contează, ci relația personală pe care un suflet o are cu Domnul Isus va determina locul unde își va petrece veșnicia. Așa cum vocea profetului a anunțat în vremea foametei că va fi un „bine de belșug mâine”, cuvântul Domnului îi spune celui care refuză să mai bolească în necredință și deznădejde că va fi un

„bine fericit și veșnic“ în viitorul aceuia care crede și se pocăiește. Acela care crede și ascultă de cuvântul Domnului nu are ce să piardă, dar are totul de câștigat. Problema celor din Samaria era rezolvată de Dumnezeu, dar ei nu știau. A fost nevoie ca cineva să creadă, să-și asume un anume risc ca să găsească și să se bucure de izbânda pe care Dumnezeu le-a pregătit-o. Problema păcătosului a fost rezolvată acum 2000 de ani la Golgota, dar este nevoie ca păcătosul să recunoască că nu are nimic de pierdut dacă se aruncă în brațele Domnului Isus, crezând în jertfa Lui.

În tabăra sirienilor, leproșii au găsit belșug de hrană, de băutură și de aur, care sunt lucruri trecătoare, dar în izbăvirea ce ne-o dă Domnul Isus găsim iertare, împăcare cu Tatăl, o viață împlinită și un destin veșnic fericit pe care-l mai numim și mântuire. Soluția la orice problemă este doar la Dumnezeu. De aceea, recunoscând că nu ai ce pierde dacă vii la El, până nu-i prea târziu, caută-L și căutându-L vei afla că de fapt tu ești căutat de El. Când cineva ajunge să își dea seama că nu are ce pierde decât de câștigat dacă se pocăiește, practic pornește cu o corabie nouă, care-L are la cârmă pe Domnul Isus, spre un țărm numit Patria cerească. Această corabie este a ta, pentru că este experiența ta personală cu Domnul Isus care ne-a promis că va fi cu noi în toate zilele. În această călătorie sunt lucruri pe care le face El și sunt lucruri pe care le facem noi. Prin meritul jertfei Sale ne iartă și ne socotește neprihăniți, ne pregătește cerul ca moștenire, dar ne revine nouă ca, ascultând de Cuvânt, să căutăm sfințirea și rodirea. Este vorba despre o călătorie prin credință, pentru că nu știm ce furtună se va stârni împotriva noastră în ziua de mâine, dar Acela care a creat ziua de astăzi și o va crea și pe cea de mâine știe ce ne așteaptă și este de partea noastră.

Pentru mulți, în căutarea lor după mântuire, partea cea mai grea constă în faptul că trebuie să se schimbe, fiindcă prin îndurarea și providența lui Dumnezeu există soluții la problemele omului, dar de multe ori omului nu-i convin soluțiile Lui care cer o schimbare a vieții după standardul lui Dumnezeu. Faimosul

conducător indian Gandhi a fost întrebat, după ce și-a terminat cuvântarea de unul dintre ascultători, care este motivul pentru care unul din punctele sale de vedere s-au schimbat de la cuvântarea precedentă despre același subiect. Gandhi a răspuns că între prima și a doua cuvântare despre acel subiect a învățat ceva ce l-a schimbat. Când înveți lucruri noi trebuie să te schimbi ori riști să fii un ignorant al adevărului. Atunci când este vorba de suflet, a nu accepta să te schimbi este ceva ce te poate costa enorm de mult. Adevărul Scripturii este o realitate a adevărului lui Dumnezeu care uneori te izbește și te face să alegi între a fi zdrobit în fire și metodele tale de gândire, sau, dacă nu accepți schimbare, acest adevăr este ca o stâncă care te va spulbera. „Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera“ (Matei 21:44).

Un alt împărat cu numele de Iosia a căutat să aducă reforme prin care poporul să se închine doar la adevăratul Dumnezeu, și în vremea când se curăța casa Domnului a fost găsită cartea Legii date de Dumnezeu prin Moise (2 Cronici 34:14). Împăratul a ascultat-o când i-a fost citită și când a văzut cât de departe este trăirea lor față de pretențiile lui Dumnezeu s-a smerit adânc și L-a întrebat pe Domnul despre starea lor. El nu a spus: „eu deja sunt mai bun decât cei dinaintea mea“, ci a fost gata să se schimbe după dorințele lui Dumnezeu și i-a arătat bunătate Lui și poporului pe care-l conducea. Saul din Tars, mai târziu apostolul Pavel, când s-a întors la Dumnezeu pe drumul Damascului nu și-a înșirat motivele și crezurile, ci fiind gata să accepte schimbarea cerută de Dumnezeu a spus: „...Doamne, ce vrei să fac?...“ (Fapte 9:6). Mai târziu s-a dus la Ierusalim ca să spună fraților lui în Hristos ce fel de Evanghelie vestea el și în acest fel s-a verificat pe el însuși dacă s-a schimbat după voia lui Dumnezeu.

Dacă nu suntem gata să ne schimbăm după cerințele lui Dumnezeu se poate să ajungem la linia de sosire și să aflăm că alergarea ne-a fost descalificată de la răsplătire. Atunci va fi prea târziu să mai schimbăm ceva și dacă doar atunci am admite că nu

aveam nimic de pierdut dacă ne supuneam voii lui Dumnezeu aceasta nu ne va ajuta la nimic. Leproșii au admis că ceva trebuie să se schimbe, altfel vor muri sigur. Eu și milioane de alte suflete am admis că trebuie să ne schimbăm viața după cerințele lui Dumnezeu și că nu avem nimic de pierdut prin a ne pocăi așa cum a cerut Domnul Isus. „...Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie“ (Marcu 1:15). Ai ajuns și tu la concluzia că nu ai nimic de pierdut, ci doar de câștigat prin pocăință? Fără pocăință nu este iertare, nu este naștere din nou și nu este mântuire. Tot ce are nevoie sufletul tău ca să fie salvat este gata pregătit de mult timp, dar va trebui să accepți să mergi prin credință spre acest loc al iertării la crucea Domnului Isus. Prin jertfa Lui vei primi darul mântuirii, care este o unire a sufletului nostru albit cu Dumnezeu. Este o acceptare reciprocă între El și tine, în care guști ce înseamnă pacea și fericirea încă de aici de pe pământ. Umblând cu El vei afla că religia nu este ceva ce la necaz o scoți de la naftalină, ci este un mod de a trăi în prezența Domnului, care vrea să-ți fie Învățător, Prieten și Iubit al inimii tale.

Suferința, moartea și învierea Domnului Isus au efectul răscumpărător de care are nevoie omul, de aceea lasă ca și în cazul tău să se dovedească că acela care a căutat salvarea a fost găsit de Salvator. Noi căutăm mântuirea, dar am fost găsiți de Mântuitorul Isus care ne spune cum i-a spus odată lui Petru: „...Tu vino după Mine!“ (Ioan 21:22). Chemarea Lui este o chemare la ucenicie, la a sta la un oaspă binecuvântat în cer, este o chemare la slujire, la răsplătire. Chemarea Lui nu este o chemare la un har ieftin, ci este o chemare la o viață de lepădare de noi înșine fără de care nu Îl putem urma. „...Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze“ (Luca 9:23). Chemarea Lui este o chemare la a face parte dintr-o grupare selectă numită „Copiii Domnului“, „Biserica lui Dumnezeu“, „Mireasa Domnului“ și este o chemare nu pentru a fi cu El câteva luni sau câțiva ani, ci pentru a fi veșnic cu El. Chemarea Lui este o chemare la a face parte dintre aceia care

luminează și dă gust celor din jur, pentru că au trecut de la a prețui un sistem de valori pământești la un alt sistem de valori care rămâne veșnic.

După cum pentru a umbla normal avem nevoie de două picioare, tot așa pentru a urma calea Domnului avem porunci și promisiuni, avem teorie și practică ca să putem merge drept pe calea Domnului. Chemarea Lui este o chemare la o credință rațională și emotivă, dar mai întâi este rațională, pentru că trebuie să cunoști și să crezi Cuvântul Scripturii care ne spune cine suntem noi, cine este Dumnezeu și care sunt planurile Lui pentru noi. De-a lungul anilor mulți au răspuns acestei chemări a Lui care spune: „Tu vino după Mine!“, dar au fost mulți și aceia care privind la ce-i costă au refuzat chemare Domnului. Un tânăr ar fi vrut să meargă pe calea Domnului, dar Domnul Isus a văzut că acel tânăr era legat de ceea ce avea ca de niște lanțuri, așa că i-a spus să scape de ele și abia apoi să vină să-L urmeze, însă tânărul a preferat să rămână cu ceea ce este trecător (Matei 19:21).

Cei care au înțeles că nu au nimic de pierdut de valoare dacă acceptă să se schimbe, pocăindu-se, și au îmbrățișat voia lui Dumnezeu care i-a chemat la pocăință sunt aceia care Îi sunt Domnului comoară (Maleahi 3:17), de aceea ei sunt păziți de puterea lui Dumnezeu și într-o zi El va avea toată comoara acasă la El. Este bine să știi că Cineva te urmărește de sus și nu doar ce faci, ci și ce spui, dar și ce gândești, fiindcă în cazul că vrei să cauți împăcarea cu Dumnezeu să primești ajutorul de care ai nevoie. Timpul pe care-l ai pe pământ este un bun prețios, pentru că el trece. De aceea, dacă încă nu faci parte din categoria celor răscumpărați nu lăsa oportunitatea deschisă de harul lui Dumnezeu să treacă prin fața ta, ci prețuind-o treci de partea Domnului Isus și te vei bucura o veșnicie. Nu ai ce să pierzi!

Amin

51

CE TE LASĂ INIMA SĂ DAI?

„Luați din ce aveți și aduceți un prinos Domnului. - Fiecare să aducă prinos Domnului ce-l lasă inima: aur, argint și aramă.” Exodul 35:5

Avem ca motto un text care ne invită să ne lăsăm duși cu gândul mult timp în urmă, pentru a observa un episod din viața unor oameni care sub călăuzirea lui Dumnezeu călătoreau din țara unde au fost robi spre țara Canaanului, care era Țara promisă lor. Acest segment de timp din viața acestui popor, descris în textul citat la început, îi surprinde într-o stare bună, plină de entuziasm față de Dumnezeu și cu o inimă care vrea să-I dea cu bucurie lui Dumnezeu, așa cum Îi place Lui. De la începutul Cărții Sfinte și până la sfârșit, reiese clar ideea că Dumnezeu prețuiește darul aceluia care dă cu toată inima. „Vorbește copiilor lui Israel: Să-Mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu trageră de inimă” (Exodul 25:2). În timpul nou testamental putem vedea că Dumnezeu nu se schimbă, ci continuă să primească darul celui care dă cu bucurie. „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu»” (2 Corinteni 9:7).

Dumnezeu este și astăzi interesat în ceea ce te lasă inima să-I dăruiești Lui, fie că-i dai celui sărac, fie că dai lucrării de evanghelizare sau fie că găsești un alt loc și mod în care poți să-I dai Domnului. El, care a creat totul și poate continua să creeze

după placul Lui, nu dorește nimic de la noi și nu duce lipsă de ceva ce noi avem, dar se bucură când dragostea noastră față de El este exprimată nu doar prin cuvinte, ci prin a da cu o inimă plină de bucurie, fără constrângere de vreun fel. Vocea Scripturii cu privire la ceea ce-I dăm Domnului, la modul în care noi Îl cinstim pe Domnul cu averile sau foarte puținul nostru (Proverbe 3:9), este o voce deranjantă pentru mulți și aceasta datorită faptului că acest fel de oameni nu-L cunosc pe Dumnezeu și nici nu au credință că tot ce pun în mâna Domnului este păstrat și tot ce țin pentru ei va ajunge să fie pierdut.

Chiar de la începutul Scripturii, de la primele jertfe care I S-au adus, Dumnezeu a făcut foarte clară ideea că acela care vrea să aibă de-a face cu El prin a-I aduce o jertfă, care să I-o dedice trebuie să aibă calitatea maximă posibilă. El nu cere ce nu ai, dar dacă vrei să-i dăruiești El vrea calitate, iar noi știm că aceasta înseamnă prețuire și respect. „Când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una șchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea, va ține el seama de ea? zice Domnul oștirilor” (Maleahi 1:8). Acum este timpul să te întrebi și să-ți răspunzi ție în modul cel mai sincer: „Ce te lasă inima să-I dai Domnului?” Dacă cercetându-ne vedem că nu avem nicio bucurie în a da, chiar dacă avem din ce, și atunci când dăm, dăm de ochii oamenilor, dăm dorind să potolim gura conștiinței sau dăm pentru că nu vrem să fim numiți ispravnici răi și să ne fie trimis sufletul în iad, înseamnă că inima noastră este bolnavă. O astfel de inimă ne pune în poziția lucrătorilor căror li s-a arendat o vie, dar la vremea roadelor nu a vrut să-i dea nimic stăpânului viei, cu toate că acesta era îndreptățit să primească partea lui (Matei 21:34).

Acest mesaj nu a fost scris ca să te acuze, ci a fost scris cu dorința de a-ți face bine prin a-ți trezi mintea sănătoasă, care te îndeamnă să-ți aduni comori sus în cer și nu pe pământ (Matei 6:19). Așa după cum vom da socoteală de fiecare cuvânt care ne-a ieșit din gură, de gândurile și intențiile noastre, de timpul

petrecut pe pământ și de faptele noastre, vom da socoteală și de ce am dat sau nu Domnului. Am întâlnit oameni care la capătul vieții lor au spus că le pare rău că nu I-au dat mai mult Domnului, dar încă nu am întâlnit niciun caz în care să-mi spună cineva că a dat prea mult Domnului.

Viața este o împletitură de greu și ușor, de lucruri pe care le dorim și de lucruri pe care nu ni le dorim, dar pentru sufletul credincios, care are ochi ce văd deasupra firii, viața vine cu oportunități de îmbogățire față de Dumnezeu. O astfel de oportunitate a avut și bogatul nemilostiv care a ajuns în iad neapărat pentru că a făcut ce era rău, ci pentru că nu a făcut ceea ce trebuia să facă bun (Luca 12:21). În ce-i privește pe aceia care trăiesc de la un salariu la altul sau și mai rău, firește vorbind, nu face sens să dai când și așa nu-ți ajunge, dar judecând duhovnicește nu este așa. Cine este în această situație trebuie să știe că va rezolva mai mult cu 90% din venit, sau ce procentaj a ales să dea, cu binecuvântarea lui Dumnezeu peste acel puțin, decât va reuși să facă cu toții banii fără să aibă binecuvântarea Domnului. Pe lângă aceasta, aceia care au puțin ca să-I dea Domnului se pot îmbogăți față de Dumnezeu mai repede decât unul care are foarte mult, pentru că puținul pe care-l dă cântărește mai mult decât multul pe care-l dă un bogat. După logica duhovnicească, dacă-I dai Domnului un leu din zece mai ai un leu și nu nouă, pentru că cei nouă lei îi vei cheltui.

Tabloul prezentat în textul citat la început ne prezintă niște oameni care I-au dat cu bucurie Domnului până la punctul în care a trebuit să li se spună să nu mai dea. „și au venit de au spus lui Moise: «Poporul aduce mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor, pe care a poruncit Domnul să le facem»“ (Exodul 36:5). A fost necesar să se dea de veste în tabără să nu se mai aducă daruri, întrucât s-au adunat îndeajuns pentru facerea lucrurilor sfinte. Este o situație pe care rar o mai întâlnim în zilele de astăzi. Problema dărniciiei este de cele mai multe ori o problemă a inimii nu a buzunarului. Uneori uităm că trebuie să rodăm și că niciun pom nu-și consumă roada lui. Bunătatea este o roadă a Duhului

Sfânt care se exprimă într-un mod clar prin ceea ce ne lasă inima să dăm și se așteaptă de la noi să rodăm. Egoismul de a trăi doar pentru tine și pentru cei pe care-i iubești tu este o clară exprimare a firii vechi, care este gata să improvizeze motive și își scuza zgârcenia. Zărceții sunt aceia care dovedesc că nu seamănă cu Tatăl lor ceresc, care a dat mai mult decât oricine. Indolența unor este exprimată pe față și sunt cunoscuți ca un fel de Hagi-Tudose, iar alții își ascund nemulțumirea când sunt îndemnați să dea, spunând că dă altundeva sau că a dat. Aceia a căror inimă nu-i lasă să dea, cu scuza că sunt precauți și cumpătați, sunt gata să nu recunoască autoritatea Cuvântului și să înlocuiască datoria de a da cu interpretările gândirii lor, redefinind astfel pretențiile lui Dumnezeu.

Zeciuală este un subiect controversat în zilele de astăzi, dar Avraam a dat zeciuală cu mult înainte ca Dumnezeu să dea legea zeciuielii. În goana după materie putem pierde bucuriile simple ale vieții care aduc împlinire, dar în viața aceuia care are o inimă ce vrea să dea apare bucuria și simțul împlinirii. În acela care dă cu bucurie începe să se vadă ceva dumnezeiesc. Omul firesc vrea să meargă acolo unde Dumnezeu va face cel mai mult pentru el, pe când cel duhovnicesc vrea să meargă acolo unde poate el face cel mai mult pentru slava lui Dumnezeu și Împărăția Lui. În lumea lui Dumnezeu problemele noastre materiale sunt mici, dar cele spirituale sunt considerate de mare importanță, pe când în lumea noastră problemele materiale sunt considerate mari, iar celor spirituale le dăm o prea mică importanță. Vrajmașul caută un corespondent în firea veche a omului și găsește ce caută în egoismul nostru care vrea să țină totul pentru noi.

Tărăgâneala și ezitarea noastră când este vorba de a-I da lui Dumnezeu ce este al Lui cred că-i oboșește chiar și pe îngeri, pentru că ei știu cât de profitabil este pentru om să dea cu toată inima Domnului din ce are el. Egoismul acesta, care face partea din firea noastră cea veche și nu vrea să ne lase inima să dea, este o deficiență pe care o observăm și chiar o condamnăm în alții cu ușurință, dar în dreptul nostru suntem indulgenți, fiind gata să rațion-

alizăm motive de apărare pentru inima noastră rea. „Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași...” (2 Timotei 3:2). Acela care are o inimă nouă este sensibil la nevoile celor din jur și nu rămâne doar la compătimiri, ci caută o metodă prin care să ajute. Cel ce cântărește inimile și cunoaște intenția cu care dă un om îi va răsplăti fiecăruia cu dreptate. Răsplata va începe de la un pahar de apă rece pe care l-ai dat în Numele Domnului (Marcu 9:41).

Prin diferite metode de evanghelizare poți folosi bani și lucruri ca să câștigi suflete pentru Domnul, dar niciodată nu folosi oamenii ca să câștigi bani sau lucruri. Nu puțini au o inimă care nu-i lasă să dea, pentru că suferă de complexul lăcustei, ca cele zece iscoade care i-au văzut pe fiii lui Anac ca fiind de nebiruit. Așa ca și ei, se văd că nu au nicio șansă să facă o diferență cu puținul lor, uitând că vom fi răsplătiți nu după cantitate, ci după credincioșie, și uită că celui care nu i s-a dat mult nu i se va cere mult. Ce te lasă inima să dai lucrării Domnului sau săracilor care de multe ori sunt reprezentanți ai Domnului Isus printre noi? Dacă descoperi că ai o inimă rea, lacomă și avară după materie trebuie să știi că Domnul îți poate da o inimă nouă, care-și găsește plăcerea în a-L mulțumi pe Stăpânul cel bun (Ezechiel 36:26). Când vei avea o astfel de inimă vei afla că El vorbește acestei inimi care deslușește vocea Păstorului cel bun de oricare altă voce. Această voce îți va spune unde trebuie și unde nu trebuie să dai din ceea ce ți s-a încredințat ție pentru isprăvnicie.

De multe ori Domnul vorbește inimiiilor prin oameni, iar alteori prin evenimentele care au loc în jurul lor (2 Cronici 30:22). Bucuria de a te ști călăuzit de Dumnezeu întrece orice bucurie pe care lucrurile sau banii ți le-ar putea oferi pe moment. Ai tu o parte din venitul tău pe care-l numești partea Domnului? Are El buzunarul Lui la tine, unde poate trimite un sărac? Când Dumnezeu vrea să facă o lucrare, are El bani la tine? A fi împreună lucrător cu Dumnezeu în acest fel aduce în viața ta binecuvântările cerului. Trebuie să rămânem sensibili la vocea

Domnului, pentru că putem fi o binecuvântare dând acolo unde ne spune Dumnezeu și nu neapărat unde vrem noi. Dacă vom căuta, vom găsi că putem face ceva în mod concret pentru semenii noștri și să trecem astfel de la a iubi doar cu cuvinte (1 Ioan 3:16). Caută să faci un bine fără să te gândești la răsplată, ci fă acel bine de dragul Domnului Isus. Dacă Domnul Isus te-ar întreba astăzi: „Ce ai făcut pentru Mine în ultimul an”, ce ai răspunde? Mulți dintre cei care pornesc pe calea Domnului pornesc cu un iureș de dragoste gata să dea și chiar să sacrifice, dar pe măsură ce trec ani parcă obosesc în facerea binelui.

Scriptura ne învață că mulți dintre cei dintâi vor fi cei de pe urmă, dar nu spune că toți cei dintâi vor fi cei de pe urmă (Matei 10:31). Înseamnă că sunt și creștini care încep cu iureș și termină tot așa. Un om al lui Dumnezeu a spus că nu ar vrea să-și încheie viața pe pământ având mai multe posesiuni materiale decât atunci când a venit la Hristos. O astfel de atitudine arată o inimă care este deja în cer și este detașată de ceea ce are pământul de oferit. Ce te lasă inima să dai? Te lasă să dai ce este mai bun din cele dintâi roade? Sau vrei să dai niște lucruri vechi de care nici așa nu ai trebuință? Nu este rău că vrei să le dai și acelea, pentru că pot fi de folos cuiva, dar nu spune că le dai în Numele Domnului, fiindcă Lui nu-i trebuie gunoaiile noastre. De câte ori inima te lasă să dai cu bucurie și faci aceasta este ca și cum ai semăna, și cine seamănă se poate aștepta la o recoltă. Un plugar știe că dacă ține tot grâul ce-l are și nu păstrează o parte pentru semănat va ajunge într-o zi să ducă lipsă, dar dacă e chibzuit va pune o parte pentru folosință și o altă parte pentru următoarea recoltă. „Să știți: cine samănă puțin, puțin va secera; iar cine samănă mult, mult va secera” (2 Corinteni 9:6).

Banii și averea au fost un subiect principal în cuvântările Domnului Isus din cauză că felul în care ne folosim de aceste bogății nedrepte, care ni s-au încredințat temporar, arată starea inimii noastre. Domnul Isus ne-a dat exemplul văduvei sărace care și-a dat ultimii doi bănuți pe care-i mai avea, arătându-ne în

acest fel că mai important decât dăm este cât ne rămâne. Domnul Isus ne-a învățat că, deși darul mântuirii este gratis, vom fi răsplătiți după credințioșia de care am dat dovadă cu ceea ce ni s-a încredințat. Domnul Isus nu a condamnat bogăția în sine, dar a arătat, cum a fost și în cazul tânărului bogat, cât de periculos este să ai foarte mult și să te găsești la un moment dat că vrei să slujești la doi stăpâni, Dumnezeu și Mamona (Luca 16:13). Fariseilor nu le-a plăcut acest fel de învățături, pentru că și ei erau iubitori de bani, care sunt rădăcina tuturor relelor. „Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau și ei toate aceste lucruri și își băteau joc de El“ (Luca 16:14). Avertizându-ne să nu iubim banii, Domnul Isus ne expune la adevărul că iubirea de bani poate fi o forță care-ți poate controla viața. De asemenea, banii pot fi un stăpân nemilos.

Domnul Isus, care a fost sărac pe pământ, a privit la cei care aruncau bani în visterie și a observat că de obicei bogatul dă mai puțin decât ar putea da și că uneori săracul dă mai mult decât ar trebui să dea. În lumea spirituală a avut loc o inversare de roluri, adică cei bogați, care dădeau mai puțin decât ar fi putut da, erau socotiți săraci, iar văduva, care a dat ultimii ei doi bănuți, a ajuns să fie socotită printre bogați. Poate că ne pune într-o zonă neconfortabilă această idee, dar ori de câte ori dăm să nu uităm că Domnul, ca un observator, stă și privește la noi. Sunt filantropi azi care, deși nu-L cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor, dau sume enorme, dar dacă nu și-au deschis un cont la banca cerului, devenind copii ai Domnului, nu vor ajunge să se bucure de nicio răsplătire veșnică, ci doar de laudele oamenilor. Ce te lasă inima să dai Nabal?

Nabal a fost un om foarte bogat, care a beneficiat de paza oamenilor lui David, așa că atunci când David a avut nevoie de merinde pentru oamenii lui a trimis la Nabal zece tineri care să ceară un ajutor de la el. „Întreabă pe slujitorii tăi, și-ți vor spune. Să capete trecere dar tinerii aceștia înaintea ta, fiindcă venim într-o zi de bucurie. Dă dar, te rog, robilor tăi și fiului tău David, ce te lasă inima“

(1 Samuel 25:8). Ca să parafrază puțin, răspunsul lui Nabal a fost: inima mea nu mă lasă să dau nimic și nu vă dau nimic. Când a auzit David acest răspuns a pornit să-i nimicească așezarea, dar Abigail, nevasta lui Nabal, care a recunoscut că David era omul lui Dumnezeu care purta războaiele Domnului, când a aflat de purtarea nedreaptă a soțului ei a făcut un mare dar de mâncare și s-a dus la David cu el, potolind astfel mânia lui. Zece zile mai târziu, când Nabal a auzit ce a făcut nevasta sa, inima lui, care nu l-a lăsat să dea nimic, a încetat să mai bată și a fost îngropat fără să poată duce cu el nimic din averile pe care și le adunase. Dacă am putea l-am întreba și pe împăratul David: „Ce te lasă inima să dai pentru construirea casei Domnului?“

Scriptura ne spune că David i-a plătit lui Ornan Iebusitul șase sute de sicli de aur pentru locul ariei unde avea să fie zidit Templu Domnului de către fiul său Solomon (1 Cronici 21:25). „Mai mult, în dragostea mea pentru Casa Dumnezeului meu, dau Casei Dumnezeului meu aurul și argintul pe care-l am, afară de tot ce am pregătit pentru casa sfântului locaș: trei mii de talanți de aur, de aur de Ofir, și șapte mii de de talanți de argint curățit, pentru îmbrăcarea pereților clădirilor, aurul pentru ceea ce trebuia să fie de aur, și argintul pentru ceea ce trebuia să fie de argint, și pentru toate lucrările pe care le vor face lucrătorii...“ (1 Cronici 29:3-5). Ceea ce l-a lăsat inima să dea pentru Domnul a fost o expresie a dragostei lui pentru Dumnezeu. La fel este și în cazul nostru, a fiecăruia. Dacă ai o inimă care te lasă să dai cu bucurie, dă-I slavă lui Dumnezeu, iar dacă nu, cere-I Domnului o inimă după inima Lui ca să poți trăi viața cu rost și să te bucuri într-o zi de răsplătirile Împăratului.

Amin

52

SPARGEREA UNUI TIPAR

„Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.» Și s-a sculat, și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult.” Luca 15:18-20

Când vorbim despre pildele din Noul Testament avem certitudinea că aceasta a fost metoda preferată a Domnului Isus de a învăța poporul din acea vreme. Deși este un mod didactic de a transmite o învățătură, la îndemâna oricui, de obicei oamenii din zilele de astăzi nu mai vorbesc în pilde ca în vremea aceea. Pildele rostite de Domnul Isus, care uneori pot fi un mod codificat de a comunica, prin a acoperi sau a dezvălui un adevăr, a creat chiar și pentru noi, cei din zilele de astăzi, un mod de a ne reporta la adevăr. Pilda este un mod de exprimare a unei învățături care prin povestioare lămurește într-un mod mai ușor de înțeles un argument cu privire la adevăruri uitate, neglijate sau necunoscute. Uneori, așa cum este în cazul acestei pilde, adevărul este așa de puternic încât Domnul Isus a considerat că este nevoie să fie îmbrăcat în haina pildei, asemenea medicamentelor pentru copii, care sunt amare, dar li s-a dat un gust de fructe pentru ca ei să le poată înghiți. De cele mai multe ori adevărul comunicat de Domnul Isus era privit cu scepticism sau chiar

respins de cărturari și farisei, mai ales dacă a crede acel adevăr însemna a ieși din făgașul obiceiurilor și datinilor bătrânești care le transmiteau din generație în generație, dar care nu le aducea vreun folos duhovnicesc. „Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15:9).

Fariseii și cărturarii cu care a avut Domnul Isus de-a face când era pe pământ sufereau de un simț de înălțare de sine și de o exagerată mulțumire de sine, pentru că se socoteau poporul ales, care aveau și țineau Legea lui Dumnezeu. Ei credeau în tiparele lor de gândire, care le-a format obiceiuri ce credeau că-L mulțumesc pe Dumnezeu. De aceea, nu de puține ori au fost mândri pe Domnul Isus, pentru că uneori El alegea să facă lucruri noi, așa cum a fost vindecarea unui bolnav într-o zi de sabbat. Pilda fiului risipitor avea potențialul de a produce un adevărat scandal teologic în lumea de atunci, pentru că ei nu vedeau cum ar fi posibil ca un păcătos să mai primească ceva bun de la Dumnezeu. Folosindu-se de lucruri practice din viața de toate zilele ale oamenilor, Domnul Isus a prezentat adevărurile lui Dumnezeu folosindu-se de pilde și parabole, ca astfel nu doar cărturarii, ci și oamenii simpli care-L ascultau să înțeleagă învățătura pe care le-o dădea.

Prin învățătura pildeilor, Domnul Isus a răsturnat valorile fariseilor și a atacat prejudecățile lor despre oameni și Dumnezeu. În pilda bogatului nemilostiv, Domnul Isus a arătat că un om care în vremea cât trăia în trup s-a bucurat de un înalt prestigiu între oameni ajunge în chinuri groaznice, pentru că a fost lipsit de milă, iar în pilda fiului risipitor se arată felul în care mila lui Dumnezeu se revarsă asupra păcătosului ce-și recunoaște vina. În pilda vieților observăm că apare elementul satiric care expune necredințioșia poporului ales, iar pilda semănătorului provoacă omul la a se cerceta prin a nu oferi o poziție neutră ascultătorului, ci îl obligă să se recunoască ca fiind reprezentat prin unul dintre locurile unde cade sămânța cea bună. Întrucât Scriptura își primește autoritatea din Domnul Isus și nu invers, Domnul

dovedește că El este Legiuitorul care face legi în favoarea aceluia care se vede neputincios, dar care dorește să se împace cu Dumnezeu. Pilda fiului risipitor, care este printre cele mai cunoscute pilde rostite de Domnul Isus, este o pildă în care nu apar lucrurile despre care vorbim noi astăzi cel mai mult, așa cum este crucea, ispășirea sau Fiul, dar ea Îl prezintă pe Dumnezeu Tatăl într-o lumină diferită de cea la care acei oameni s-ar fi așteptat.

Domnul Isus, care L-a numit pe Dumnezeu: „Tată“, i-a provocat pe oamenii religioși ai vremii de atunci, care nici nu îndrăzneau să-L cheme pe Dumnezeu pe nume, ci doar marele preot făcea aceasta o dată pe an. O astfel de gândire a format în mințile lor ideea că Dumnezeu este de o așa asprime că nu te poți împrieteni cu El, întrucât El veghează ca omul să împlinească fiecare literă a Legii, fiind gata să-Și reverse mânia la cea mai mică abatere a omului. Asemenea unui tipar de ghips în care torni un metal topit și astfel poți să faci piese identice, în mințile cărturarilor și a fariseilor s-a format ideea că Dumnezeu nu este Cineva cu care să ai o relație intimă de Tată și Fiu, cu care să-ți împărtășești gânduri de iubire, ci este doar Cineva de care trebuie să te temi.

Așa după cum Noul Testament a sfârșit tiparul că omul poate fi mântuit prin a ține litera Legii, în această pildă, în care Dumnezeu Tatăl este reprezentat printr-un tată ce aleargă în calea fiului risipitor pe care îl îmbrățișează și îl sărută, Domnul Isus zdrobește tiparul gândirii greșite al acelor oameni și Îl prezintă pe Tatăl ca fiind plin de milă și bunătate. Pe bună dreptate, am putea spune că acest tată prezentat în pildă ar fi putut fi cel mai ofensat dintre personajele pildei de comportarea fiului mic, dar în loc să acționeze în acea direcție, prin a rosti o sentință sau a aplica o pedeapsă, el este milos și iertător cu fiul care se întoarce acasă. Reprezentarea Tatălui în acest fel a zgâlțâit din temelie teologia fariseilor, pentru că purtarea plină de îndurare a tatălui nu-și găsea loc în tiparele fariseilor. Domnul Isus a aplicat în mod practic învățătura acestei pilde prin acceptarea celui păcătos pentru a fi restaurat, așa cum găsim în cazul lui Zacheu, a femeii prinse în

păcat sau a samaritencii la fântâna lui Iacov. „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut“ (Luca 19:10). Întrucât este și un foc mistuitor și un Dumnezeu gelos, El poate fi mânios ca nimeni altul, dar această pildă prezintă o latură a caracterului lui Dumnezeu pentru care în tiparele oamenilor de atunci nu era loc.

Domnul Isus a redefinit caracterul Tatălui în fața celor care credeau că ei Îl cunosc pe Dumnezeu și le-a sfârșit tiparul care spunea că Dumnezeu este întodeauna mânios cu omul, omițând faptul că El este și un Dumnezeu al milei. „...Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător, și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău!“ (Iona 4:2). Odată ce omul a păcătuit, Dumnezeu ar fi avut tot dreptul să-l abandoneze, ca apoi la sfârșit de viață să-i dea o sentință, dar El, a cărui îndurare se înnoiește în fiecare dimineață (Plângeri 3:22-23), a ales să ducă la împlinire un plan de salvare, pentru ca cel păcătos, întruchipat în pildă prin fiul risipitor, să poată fi iertat și reprimat cu drepturi de fiu. Această pildă arată că Dumnezeu poate alege să mântuiască un suflet fără să țină seama de religia unui om, așa cum vedem și în cazul tâlharului care a ajuns să fie mântuit.

Această pildă, care transmite mesajul mântuirii de două mii de ani, ne prezintă fiul unui tată respectat în comunitate, care era bine înstărit; fiu care într-o zi, în mod obraznic, și-a cerut partea de moștenire care i-ar fi revenit după moartea tatălui său. Apoi, cu acei bani, a plecat în lume și s-a distrat cu prietenii de vreme bună până când i s-au terminat banii, ca apoi să ajungă paznic la porci, unde suferea de foame. El nu s-a gândit și nu s-a așteptat ca în acea țară are să vină o foamete care, surprinzându-l cu banii cheltuiți și părăsit de prieteni, să-l aducă la starea cea mai de jos posibilă. Așa cum descrie și textul citat la început, când a ajuns la disperare, fiul risipitor și-a venit în fire sau s-a deșteptat din nebunia lui, ca apoi, crezând în bunătatea tatălui său ca fiind reală, să se întoarcă flămând și cu mâinile goale acasă de unde a plecat, în speranța că va fi primit ca argat.

Fiul risipitor s-a pocăit, nu și-a justificat vinovăția, ci și-a recunoscut vina, a părăsit păcatul și și-a mărturisit vina înaintea tatălui său. Păcatul acestui fiu care în loc să crească averea tatălui a risipit-o ar fi putut fi pedepsit grozav la poarta cetății, dar înainte de a fi acuzat și condamnat a fost iertat de tatăl lui, care-l iubea și care prin sărutul ce i l-a dat într-un mod public l-a restaurat în casa lui. Când fiul cel mic a fost reprimat și tatăl a dat un ospăț vedem că fiul mare a fost trist în mijlocul bucuriei ce era în casa tatălui lui. Această pildă parcă ne face să-l condamnăm pe fiul mare și să-l justificăm pe cel mic din cauza atitudinii de la urmă a celor doi. Fiul mare lucra pentru casa tatălui lui și a avut curajul să spună că niciodată nu a călcat porunca tatălui său, dar nu se bucura de bucuria lui și nici de întoarcerea fratelui său mai mic. Prin faptul că el spune: „nu mi-ai dat“ dovedește că era în casa tatălui său pentru ceea ce putea primi de la el și nu neapărat pentru că-i plăcea felul în care tatăl său lua hotărâri sau pentru că îl iubea. Acest fel de a fi ne expune unui pericol real în viața noastră, pentru că atunci când suntem interesați doar de felul în care Dumnezeu ne dă ceva după pretențiile noastre firești devenim lipsiți de bucuria care ar trebui să ne caracterizeze. Unor astfel de suflete care vor doar binecuvântări pământești li se pare că au ceva de pierdut când alții sunt binecuvântați și pentru că privesc doar la ceea ce se vede cu ochii nu dezvoltă relația lor de prietenie cu Dumnezeu ca să simtă că sunt iubiți de Tatăl.

Fiul cel mare avea tiparul lui de gândire cu privire la ce ar fi trebuit să facă tatăl lui și când acesta nu s-a potrivit cu felul de gândire al tatălui s-a răzvrătit. „Învăță-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeu meu!...“ (Psalmul 143:10). Oamenii Scripturii, care au început să-L cunoască pe Dumnezeu și chiar pe Fiul, au ales să facă voia lui Dumnezeu, care întotdeauna urmărește binele mai mare. Dacă pentru câteva momente am privi la fiul cel mic amintit în pildă ca fiind reprezentant al neamurilor am putea vedea de ce fiul cel mare nu numai că nu a avut nimic bun de spus despre fratele său, dar ar fi fost gata să-i spună fratelui lui că nu-l vrea acolo și că

ar fi fost mai bine să nu mai vină acasă niciodată. Așa după cum tatăl nu a ținut seama de felul de gândire a fiului mare, ci a acționat așa cum i-a dictat inima lui miloasă, tot așa Dumnezeu, care este Dumnezeul tuturor sufletelor, nu a ținut seama de gândirea bigotică a fariseilor și a cărturarilor care ar fi exclus de la mântuire pe oricine nu era ca ei, ci prin jertfa Domnului Isus a extins oferta de mântuire neamurilor, ca astfel Casa Lui în care este pregătit un ospăț binecuvântat să fie plină (Luca 14:23).

Trăim o vreme când canoanele acestei lumi, ca niște tipare, vor să ne forțeze să trăim doar pentru această viață de pe pământ, când de fapt această viață este doar o oportunitate de a ne pregăti pentru viața de dincolo de mormânt. Singurul care ne poate izbăvi din aceste forme, care vor să ne modeleze viața după chipul veacului acestuia, este Dumnezeu. Care este înțelegerea ta despre Dumnezeu? Cunoscând că El este Duh, crezi că El este bun, înțelegător și dorește mântuirea ta? După modul în care Îl înțelegem depinde felul în care trăim viața noastră cu privire la ce gândim despre noi, ce dorim pentru noi și cum ne raportăm la semenii noștri. Ce fel de tipar ai adoptat în gândirea ta despre Dumnezeu? Chiar dacă recunoaștem că El este Creatorul nostru, fiecare om, după felul în care alege să trăiască, Îl înțelege diferit pe Dumnezeu până când nu merge la adevărul Scripturii care ni-L revelează pe Dumnezeu într-o mai mare și mai clară măsură ca oricare altă sursă.

Cea mai clară revelație despre caracterul lui Dumnezeu o putem avea dacă studiem caracterul Fiului, întrucât Domnul Isus este oglindirea Tatălui și cunoscându-L pe Fiul Îl cunoaștem pe Tatăl. „...Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl...“ (Ioan 14:9). Pilda fiului risipitor în care Dumnezeu Tatăl este personificat ca un tată iubitor, care într-un mod neașteptat oferă iertarea lui unui fiu care s-a dovedit a fi risipitor și batjocoritor, este o pildă care ilustrează dragostea Tatălui nostru ceresc față de copiii Lui de pe pământ. Când nimeni nu mai este interesat de binele unui suflet, pentru că este murdar de păcat, această pildă ne învătă că

Dumnezeu este interesat și dorește restaurarea unui astfel de suflet, pentru că El ne iubește mai întâi nu pentru ce suntem noi, ci pentru ceea ce este El. Poate că ai fost prins de vraja acestei lumi care te-a dus într-o țară îndepărtată dorită de inima ta, uneori chiar fără să pleci de acasă, ci doar cu inima te-ai depărtat de Dumnezeu alergând prin hățișurile lumii după năluci ale fericirii. Oricât de frumos ar fi un vis de acest fel, într-o zi trebuie să te întorci la realitatea dureroasă că ai sufletul murdar de păcat și ai mare nevoie de mila lui Dumnezeu care ni s-a oferit nouă, oamenilor, prin meritul jertfei Domnului Isus Hristos care a murit o moarte înlocuitoare la Golgota.

Poate că tiparul gândirii tale spune că este prea târziu pentru tine sau că ai mers prea departe, dar adevărul Scripturii este gata astăzi să spargă acel tipar de gândire semănat și nutrit de vrăjmașul sufletului nostru. Dacă la fel ca fiul risipitor dorești a restaura legătura cu Dumnezeu, pentru a te împăca cu El, este necesar să recunoști starea ta de păcătos și părăsind acel mod de trăire să-ți mărturisești vina înaintea Tatălui, care este gata să te primească și să te restaureze la poziția de fiu sau fiică a lui Dumnezeu. „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus“ (Galateni 3:26). În schimbul căinței, fiul risipitor a primit sărutul iertării, a fost îmbrăcat cu o haină scumpă, i s-a dat încălțăminte în picioare și i s-a mai dat și un inel pe deget, care-l identifica ca fiind cu drepturi depline în acea familie. Apoi s-a bucurat la ospățul dat de tatăl lui, când vițelul îngrășat a fost tăiat și s-a făcut o sărbătoare în casa tatălui său. În mod asemănător, în viața aceluia care se întoarce la Dumnezeu vin astfel de binecuvântări, nu neapărat pământești, ci duhovnicești, care-i confirmă reprimirea în familia Tatălui ceresc.

Sfânta Scriptură va pune mereu în fața celui care se pocăiește un ospăț pentru sufletul său, pentru rațiunea și chiar emoțiile sale, ca astfel omul cel nou să trăiască o viață de neprihănire. Nu accepta tiparul lumii sau al mulțimilor, pentru că nu poți fi mântuit prin fapte sau prin mijlocirea vreunui om, ci vino la adevărul

Scripturii care-L prezintă pe Dumnezeu ca un Tată iubitor, gata să ierte și să ofere mântuirea în dar. El îi iartă pe păcătoși, dar nu pe degeaba cum spunem noi, ci în schimbul unui preț de sânge nevinovat plătit pentru vină. Jertfa Domnului Isus este o demonstrație a dreptății lui Dumnezeu, dar și dragostei Lui care a acceptat și a dat un Înlocuitor pentru sufletul păcătos. Prin jertfa de la Golgota dragostea Lui ni s-a revelat în așa fel încât fiecare suflet care se pocăiește, schimbându-și viața din temelie după voia lui Dumnezeu, să primească iertare și mântuire.

Dacă ai plecat din familia Lui încă te poți reîntoarce și dacă ai ales să te răzvrătești încă te poți pocăi înaintea Aceluia care are milă față de păcătoși. Cu privire la sufletul tău nu există o predestinare, ci doar o alegere personală de a primi sau a refuza oferta de împăcare a lui Dumnezeu. Lasă adevărul tău sau al altora, sfârșim-l așa cum ai sparge un tipar rău și întoarce-te la adevărul lui Dumnezeu revelat nouă oamenilor prin Scriptură. Ca să ajungi la cunoștința mântuirii a fost nevoie de evenimente regizate de Dumnezeu, dar acum, odată ce ai fost chemat la pocăință, poți să alegi ce vrei, dar nu poți să alegi consecințele. Această ofertă are o zi de expirare pe care nu o cunoști, întrucât orice vârstă ai avea poți fi surprins oricând de moarte sau poți fi surprins nepregătit și neîmpăcat de ziua mare a Domnului. Dumnezeu te iubește și-ți vrea binele mai mult decât ți-l poți dori tu, de aceea te invită să intri în familia Lui. „Eu în ei, și Tu în Mine; -pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine“ (Ioan 17:23).

Crezi cuvintele Domnului Isus care spun că Dumnezeu te iubește? Dacă nu-L crezi pe El, pe cine crezi? Iubirea Lui de multe ori nu este rațională pentru noi, cei care-i iubim pe cei ce ne iubesc sau pe cei pe care ni se merită să-i iubim, fiindcă iubirea Lui poate fi asemănată mai mult cu iubirea unui îndrăgostit care este gata să plătească orice preț pentru a fi cu ființa pe care o iubește, chiar dacă pentru cei din jur o astfel de iubire dezavantajoasă celui ce iubește nu face sens. Cine nu știe ce înseamnă

sacrificiu lipsit de interes în dragoste încă nu știe ce înseamnă dragostea, iar Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8). Dacă nu ești asigurat de Cuvântul Scripturii că ești mântuit, trebuie să știi că orice amânare poate duce la un „prea târziu“, de aceea vino astăzi la Dumnezeu oricât de bun sau de păcătos crezi că ești și El te va primi! Cu prețul sângelui nevinovat plătit pentru tine, El te va socoti neprihănit (Romani 3:24), și într-o zi vei avea dreptul să intri la ospățul pregătit de Dumnezeu, care este gata să înceapă.

Amin

AFIRMAȚII BIBLICE REFERITOARE LA NECESITATEA MÂNTUIRII

1. Toți oamenii sunt păcătoși, fără nicio excepție

„Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar... Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:10, 12, 23). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51:5). **Pentru că toți ne-am născut cu o natură păcătoasă, toți suntem păcătoși, indiferent câte păcate am comis.**

2. Consecințele păcatului sunt nefaste și veșnice

„...plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Nu doar moartea fizică, ci moartea a doua, adică iadul. „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15). **Este o imagine sumbră și înfiorătoare, dar afirmată cu tărie de Dumnezeu în Cuvântul Său.**

3. Există, însă, o speranță vie pentru orice păcătos, în meritele jertfei Domnului Isus Hristos

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:16, 36). **Aceasta este șansa uriașă, oferta harului lui Dumnezeu adresată fiecărui om, oricât de păcătos ar fi el.**

4. Orice om primește mântuirea prin credința în Isus Hristos

„Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și aceasta este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are

viață. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:11-13). „Căci tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9). **Poți fi iertat de toate păcatele tale și mântuit, chiar acum, chemându-L pe Domnul Isus în inima ta cu credință, prin rugăciune:**

Doamne, Dumnezeule, recunosc înaintea Ta că sunt păcătos, că Te-am întristat mult cu păcatele mele și eram condamnat la osânda veșnică. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai iubit așa de mult, încât ai dat pe Fiul Tău să moară în locul meu, pentru a-mi oferi iertarea de păcate și viața veșnică. Mă pocăiesc de toate păcatele mele și îmi exprim decizia de a mă întoarce cu adevărat la Tine.

Mărturisesc deschis credința mea deplină în jertfa Ta sfântă, Doamne Isuse, și decizia mea fermă de a Te primi chiar acum în inima mea ca Mântuitorul meu personal și Domnul vieții mele. Doamne Isuse, intră în inima mea, iartă-mi toate păcatele și schimbă-mi viața.

Începând de astăzi doresc să-mi subordonez viața voii Tale sfinte și să trăiesc în ascultare deplină de Tine, Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc Isuse că m-ai mântuit! Amin.

Confirm hotărârea mea prin semnătură:

Numele _____

Data _____

Dacă ai făcut rugăciunea cu sinceritate și credință deplină în jertfa Domnului Isus, acum tu ești mântuit. Dumnezeu te asigură că:

1. Păcatele tale sunt iertate (1 Ioan 1:8-9);
2. Tu ai acum viață veșnică (1 Ioan 5:11-13);
3. Acum ești un copil al lui Dumnezeu în familia Sa (Ioan 1:12);
4. Ești moștenitor al slavei Sale eterne (Romani 8:17);
5. El îți garantează siguranța mântuirii tale (Ioan 10:28).

Pentru întreținerea părtășiei tale cu Dumnezeu:

- Citește Cuvântul Său în fiecare zi și meditează la el;
- Dezvoltă zilnic o viață de părtășie cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Caută părtășia copiilor lui Dumnezeu într-o biserică unde se practică rugăciunea și predicarea Evangheliei, pentru a putea crește în credință și a dezvolta părtășia cu Dumnezeu și biserica Sa.

Acum, dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu și mântuirea, vei dori ca și altul să fie mântuit.

După ce ai citit această carte dă-o și altuia, care nu a găsit încă mântuirea în Domnul Isus Hristos, să o citească și să ajungă la cunoștința ofertei de iertare a lui Dumnezeu prin Domnul Isus.

Ne bucurăm că ai ajuns la finalul acestei cărți.

Dacă în urma citirii celor 52 de mesaje dorești să cunoști mai multe despre umblarea cu Domnul, să te apropii mai mult de Dumnezeu sau să-ți închini viața și inima lui Hristos, să începi să Îl urmezi pe Domnul, scrie-ne pe adresa de mai jos. Vom fi bucuroși să te susținem în rugăciune și să te ajutăm în dezvoltarea relației tale cu Hristos.

Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

Str. Cuza Vodă nr. 29

410097 Oradea

Tel: 0259-436 841

E-mail: spmcr@rdslink.ro